

தங்கக் கோபுரம்

ஆசிரியர்

வித்வான். ல.சண்முகசுந்தரம்

(இந்நூல் தமிழ்நாடு அரசின் சிறந்த நூல்களை வெளியிட நிதியுதவி வழங்கும் திட்டத்தின்கீழ் நிதியுதவி பெற்றது.)

சண்முகம் பதிப்பகம்

52 இரண்டாவது தெரு, என்.ஜி.ஓ. காலனி
குரோம்பேட்டை, சென்னை - 600 044.

முதற்பதிப்பு — 1998 ஜூலை
உரிமை ஆசிரியருக்கே.

விலை : ரூ.100/-

நூல்	—	தங்கக் கோபுரம்
பதிப்பாண்டு	—	1998 ஜூலை
ஆசிரியர்	—	ல.சண்முகசுந்தரம்
பதிப்பாளர்	—	சண்முகம் பதிப்பகம்
உரிமை	—	ஆசிரியருக்கே
விலை	—	100/- ரூபாய்
நூல்வகை	—	இலக்கியம்
பக்கம்	—	332
தாள்நிறை	—	16 கிலோ
அச்சு	—	12 பாயிண்ட்
பைண்டிங்	—	செக்ஷன் பைண்டிங்
ஒளி அச்சுக்கோர்வை	—	ஸ்ரீ ஓம் சக்தி லேசர் டைப்செட்டர் சென்னை - 14. போன் : 854 72 50
அச்சிட்டோர்	—	சக்தி பிரிண்டர்ஸ் அன்ட் எண்டர்பிரைஸ் சென்னை - 81. போன் : 596 28 67

பொருளடக்கம்

	பக்கம் எண்
1. முத்து	1
2. முத்தினில் முத்து	8
3. சந்தனம்	13
4. கண்டதுண்டோ கண்ணன்போல்	19
5. வீடு	30
6. கரும்பு	51
7. வெற்றிலை பாக்கு	67
8. மூங்கில்	75
9. உணர்ச்சிதான் பொருள்	81
10. மானிட இயல்	92
11. வாக்குவன்மை	109
12. முறைப்பெயர்	119
13. செப்படிவித்தை	124
14. எண்ணுப்பெயர்	141
15. துப்புக் கிடைத்தது	154
16. இசையும் பாட்டும்	170
17. சிக்கலில் தவிக்கும் தமிழிசை	178
18. தமிழகம் முழுவதும் இசைமயம்	187
19. தமிழிசை இயக்கம்	194
20. தமிழர்களின் கடமை	214
21. தமிழுணர்ந்த பாரதி	223
22. குற்றாலக் குறவஞ்சி	243
23. அங்கதன்	254
24. கலிங்கத்துப் பரணி	267
25. தனிப்பாடல்களின் தனிநிலை	291

முகவுரை

தங்கக் கோபுரம் என்னும் இந்நூலில் இருபத்து ஐந்து தலைப்புகளில் இருபத்து ஐந்து கட்டுரைகள் உள்ளன.

முத்துமுதல் மானிட இயல் வரையுள்ள பத்துக் கட்டுரைகளும் இயற்கையின் வளத்தையும் உல்லாசத்தையும் விளக்குகிற கட்டுரைகள்.

முத்து, சந்தனம், குடியிருக்கும் வீடு முதலியவைகளுடன் நமக்கு ஏதோ ஒருவகையில் உறவு இருக்கிறது.

ஆனாலும் அவைகளைப் பற்றிய விபரங்கள் என்ன என்பதை நாம் தெரிந்து கொள்ள விரும்புவதில்லை. அவற்றைப் பற்றி நாம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

முத்து, சந்தனம், போல இன்னும் எத்தனையோ பொருள்கள் உள்ளன. அவைகளைப் பற்றிய விபரங்களையும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

ஒவ்வொன்றையும் விஞ்ஞான உணர்வோடு பார்க்க வேண்டும். அப்படிப் பார்த்தால்தான் ஒவ்வொன்றிலும் அற்புதங்கள் நிறைந்திருப்பது தெரியும்.

அதிசயம் அதிசயமாக இருக்கும் அந்த அற்புதங்கள்.

முத்து, சந்தனம், வீடு இவைகளை எப்படிப் பார்க்க வேண்டும் என்பதை ஒருவழியாகச் சுட்டிக் காட்டுகின்றன. முத்து, முத்தின் முத்து, சந்தனம், வீடு என்னும் நான்குக் கட்டுரைகளும்.

கண்டதுண்டோ, கண்ணன்போல் என்னும் கட்டுரையோ இளைஞர்களைப் பற்றிய விபரத்தை விளக்குகிறது.

பதினான்கு வயதிலிருந்து இருபது வயது வரையுள்ள இளைஞர்களில் பெரும்பாலானவர்களிடம் ஒருபிடிவாத குணம் இருக்கும்.

இந்தப் பிடிவாத குணம் மற்றவர்களைத் தொந்தரவு பண்ணும். அவர்களுக்கு அதனால் கோபம் உண்டாகும்.

ஆனாலும் இளைஞர்களை அதற்காக வெறுத்து ஒதுக்கிவிடுவ தில்லை. சகித்துக் கொள்கிறது சமுதாயம்.

இளைஞர்களின் விசித்திரமான காரியங்களை விளையாட்டாக எடுத்துக் கொள்கிறது சமுதாயம்.

வேடிக்கையாக வைத்து அவர்கள் செயல்களை அனுபவிக்கிறது சமுதாயம்.

இந்த உண்மையை விளக்குகிறது கண்டதுண்டோ கண்ணன் போல் என்னும் கட்டுரை.

இனி, சின்னஞ்சிறிய புல்பூண்டிலிருந்து பெரிய பெரிய மரங்கள் - காடுகள் அவ்வளவுக்கும் தாவரம் என்று பெயர்.

தாவரமானது மனித வாழ்க்கைக்கு உற்ற துணையாக இருக்கிறது.

கலை, பண்பாடு முதலிய துறைகளுக்கும் தாவரம் கைகொடுத்து உதவுகிறது.

இந்த உண்மையை கரும்பு, வெற்றிலை பாக்கு, மூங்கில் என்னும் மூன்று கட்டுரைகள் மூலம் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

இனி, உலகை ஆள்வது அறிவுதான்.

தெளிந்த அறிவுக்கு ஞானம் என்று பெயர்.

அது விஞ்ஞானமாகவும் விரியும், மெய்ஞ்ஞானமாகவும் உயரும்.

விஞ்ஞானமோ மெய்ஞ்ஞானமோ எதுவானாலும் அதற்கு அடிப் படை அனுபவந்தான்.

அனுபவம் ஊற ஊற உணர்ச்சி மயமாக - மெய்யுணர்வாக விரிந்து மணக்கிறது அறிவு.

அந்த உணர்ச்சியே கலைகளுக்குப் பொருளாக இருக்கிறது.

இந்த உண்மையை உணர்ச்சிதான் பொருள் என்னும் கட்டுரை விளக்குகிறது.

இனி, உயிரினங்களை எடுத்துக் கொண்டால் வகைவகையாக - விதம் விதமாக உள்ளன.

ஆயிரம், பதினாயிரம், லட்சம் என்கிற கணக்கில் பேதங்கள் உள்ளன உயிரினத்தில்.

அறுகம்புல்லிலிருந்து மனிதன் வரை எத்தனை எத்தனை பிரிவுகள். அத்தனை பிரிவுகளிலும் மனிதனே உயர்ந்த இனம்.

மனிதனுக்கு இணையான உயிரினம் வேறுஒன்றும் இல்லை.

மனிதன் இப்படி வானளாவி உயர்ந்து நிற்பதற்கு என்ன காரணம் ?

மனிதனிடந்தான் சிந்தனை என்று ஒன்று இருக்கிறது.

சிந்தனையின் மூலம் அன்பு, பொறுமை, எளிமை, அடக்கம், வாய்மை, நீதி முதலிய பண்புகள் முளைக்கின்றன.

அறிவு, கலை, வாழ்க்கை, பண்பாடு எல்லாம் அதை ஒட்டிப் பெருகின்றன.

உடம்போடும் உயிரோடும் மட்டும் இல்லை மனிதன். வாழ்க்கை, பண்பாடு, கலை, படைப்பாற்றல் இவ்வளவோடும் சேர்ந்து நிறைந்திருக்கிறான் மனிதன். அதனால் மனிதன் உயர்ந்து சிறந்து விளங்குகிறான்.

கடவுளுக்கு நிகராகச் சொல்ல வேண்டும் என்றால் அதற்குரிய பாத்திரம் மனிதன்தான்.

இந்த உண்மையைத் தெள்ளத் தெளிய விளக்குகிறது மானிடவியல் என்னும் கட்டுரை.

இனி, மனிதன் செய்தகாரியங்கள் ஒன்றல்ல இரண்டல்ல.

ஆயிரம் ஆயிரம் காரியங்களைச் செய்து சாதனை படைத்தவன் மனிதன்.

மனிதன் உண்டாக்கின காரியங்களிலெல்லாம் உன்னதமானவை இரண்டு.

ஒன்றுமொழி, மற்றொன்று எண்கள். (கணக்கு) வார்த்தைகள் இல்லை, கணக்கு இல்லை என்றால் வேறு என்ன இருக்கும் ?

விஞ்ஞானம், மெய்ஞ்ஞானம் இரண்டுக்கும் சொற்களும் கணித முடே ஆதாரம்.

இலக்கியம், ஓவியம், சிற்பம், யந்திரம், மந்திரம், இசை, பக்தி, சட்டம், மருத்துவம் எல்லாவற்றுக்குமே அடிப்படை அந்த இரண்டுந்தான்.

அறிவுக்கு ஒளி கொடுப்பதே சொற்களும் எண்களுந்தான்.

ஒவ்வொருசொல்லும் கலைமகள் கடாட்சம் என்று சொல்வது அதனால்தான்.

ஒன்று இரண்டு முதலிய எண்களைத் தெய்வமாக மதித்து வழிபடுகிற பழக்கம் இல்லை.

ஆனால் எண்களாலாகிய கணக்கின் மூலம் உண்டாகிற காரியங்களை - பொருள்களை வணங்கிவழிபடுகிற முறை இருக்கிறது.

ஏடு, எழுத்தாணி இவற்றைத் தொட்டு கண்ணில் ஒற்றிக் கும்பிடத் தானே செய்கிறோம் ?

கலைமகள் விழா (ஆயுதபூஜை) என்றால் அதில் புத்தகங்களை அடுக்கிவைத்து அதை வணங்கி வழிபடுகிறோம் நாம்.

புத்தகங்களை அடுக்கிவைப்பதற்கு ஏடு அடுக்குதல் என்று பெயர்.

ஏடு அடுக்கல் - வழிபாடு இல்லாத சரஸ்வதி பூஜை இல்லை.

இன்றைக்கும் ஒரு புத்தகம் - அது எது பற்றியும் இருக்கலாம். ஆனால் அதைப்பார்க்காமல் மதித்துவிட்டால் உடனே உள்ளம் பதறுகிறது. உடல் நடுங்குகிறது.

புத்தகங்களை வழிபடுவது போலவே எண்ணையும் (கணக்கையும்) வழிபடுகிறோம்.

வணிகர்கள் படி, தராசு இவைகளைத் தொட்டுக் கும்பிடுவார்கள்.

உழவர்கள் ஏரை (கலப்பையை)த் தொட்டுக் கும்பிடுவார்கள்.

கார் ஓட்டுகிறவர் கையில் பிடிக்கும் லட்டை முதலில் தொட்டுக்கும் பிட்ட பிறகே அதைப் பிடிப்பார்.

யந்திரங்களைக் கையாள்கிற அத்தனை பேரும் அந்த யந்திரங்களை முதலில் வழிபடுகிறார்கள்.

அதன் பிறகே செயல்படுகிறார்கள். மருத்துவமனையில் அறுவைச் சிகிச்சை செய்கிற மருத்துவ நிபுணர்கூட அதற்குரிய கருவிகளை ஒருபார்வை பார்க்கிறார்.

பார்த்துவிட்டு தம்வழிபடு தெய்வத்தைத் தியானிக்கிறார். பிறகு காரியத்தில் இறங்குகிறார்.

எடுத்த காரியம் பழுதின்றி நிறைவேற வேண்டும். அதுமுறை பிறழ்ந்து விடக்கூடாது. ஒழுங்கு சிதறிவிடக்கூடாது அதில்.

இந்த உள்ளுணர்வுதான் தொட்டுக்கும்பிட வைக்கிறது.

ஒழுங்கான முறையில் காரியம் நிறைவேற வேண்டும் என்கிற ஆர்வம் - பக்தி ஒவ்வொருவரிடமும் இருக்கிறது.

ஒருசெயலில் ஈடுபடும்போது அது வெளிப்படுகிறது.

அந்த ஒழுங்கும், முறையுந்தான் கணக்கு.

கணக்கு இல்லை என்றால் வரன்முறை இருக்காது. கட்டுப்பாடும் இருக்காது.

தான்தோன்றித் தனமாக எங்கெங்கோ போய்விடும் காரியம்.

கணக்கிலிருந்துதானே அத்தனை பொறிகளும் கருவிகளும் உண்டாகின்றன.

கதவு, நிலை, தாழ்ப்பாளர், திறவுகோல் அவ்வளவிலும் ஒருகணக்கு இருக்கிறது.

சூப்பர் கம்ப்யூட்டர், விண்வெளிக்கலம், ஏவுகணை இந்த அற்புதக் கருவிகள் கூட கணக்குக்குக் கட்டுப்பட்டே நடக்கின்றன.

இனி, விஞ்ஞானத்துக்கு என்று ஒரு மொழி வேண்டுமே. கணக்குத் தான் அதற்குரிய மொழி.

அந்தக் கணக்குக்கு வாய்த்த மொழிதான் ஒன்று, இரண்டு, பத்து, என்னும் எண்கள்.

இந்த எண்களுக்கு அடையாளமாக உள்ள எழுத்துக்கள் 1-11-111 என்னும் கோடுகள்தாம்.

ஒன்றுமுதல் ஒன்பது முடிய அடையாள எழுத்து கோடுகள்தாம். பத்து என்பதை மட்டும் பத்து கோடுகள் போட்டுக் கட்டுவதில்லை. '1' என ஒரு கோடுபோட்டு அதன்பின் ஒரு சைபரைச் சேர்த்துவிட்டால் அது பத்தாகிவிடும்.

மேலும் மேலும் இந்தசைபரைப் போடப்போட பத்து, நூறு, ஆயிரம், லட்சம், கோடி என்று விரிந்து கொண்டே போகும் எண்ணம்.

அணுவள் அண்டம் என்பது போல இந்த சைபருக்குள் அத்தனை மகத்துவம் நிறைந்திருக்கிறது.

சைபரை பூஜ்யம் என்று கணித நூலார் குறிப்பிடுவார்கள்.

சைபர் என்கிற பூஜ்யத்துக்குச் சொந்தப் பெயர் என்னதெரியுமா ?

சுழி என்பதுதான் அதன் சொந்தப்பெயர். நுட்பத்துக்கும் நுட்பமானது புள்ளி. அது வட்டவடிவமானது. புள்ளியை இழுத்தால் கோடுவரும். அந்தக் கோடுகள் 1-11-111 என எண்ணாகவும் வரும்.

புள்ளியை மேலும் மேலும் அடுக்கி வைத்துக் கொண்டபோனாலும் கோடுவரும். கோடுகளும் புள்ளிகளும் இணைய இணைய கோலம் வரும்.

அண்டபிண்ட சராசரங்கள் அவ்வளவையும் புள்ளி போட்டுக் காட்டும் கோலங்கள்.

நீளம், அகலம், உயரம், காலம், இடம் எல்லாம் புள்ளிக்குள் அடக்கம்.

புள்ளியை இழுத்து ஒரு சுழிப்புச் சுழித்தால் வட்டம் தெரியும்.

அந்த வளையத்தின் உட்புறம் ஒரு வெற்றிடமாக பூஜ்யமாக - சைபராக இருப்பதும் தெரியும்.

இந்தச் சுழிதான் ஓம் என்னும் மூலமந்திரம்.

இப்படியாக எண்களுக்குள்-கணிதத்துக்குள் எத்தனை எத்தனையோ மர்மங்கள்.

அவை வெளிப்பட வெளிப்பட யந்திரங்கள், தந்திரங்கள், மந்திரங்கள் நவநவமாக விளையும்.

கணக்கின் மூலமந்திரமாகிய எண்களைப் பற்றி எண்ணுப் பெயர் என்னும் கட்டுரை விளக்குகிறது.

இனி, மொழிக்குள் - வார்த்தைகளுக்குள் நிகழும் சுழிப்புகள், ஓட்டங்கள் வேகங்கள் பற்றி வாக்குவன்மை, செப்படிவித்தை, துப்புக் கிடைத்தது என்னும் கட்டுரைகள் மூன்றும் தெரிவிக்கின்றன.

மனிதர்களின் உறவுமுறையில் ஒரு கணக்கு இருக்கிறது. அதை உல்லாசமாய் - வேடிக்கையாய் படம் போட்டுக் காட்டுகின்றன சொற்கள்.

முறைப்பெயர் என்னும் கட்டுரையில் அந்த ஓவியத்தைப் பார்க்கலாம்.

மொழி, கணிதம், விஞ்ஞானம், மெய்ஞ்ஞானம், உழவு, வணிகம் எல்லாமே மனிதன் உண்டாக்கிய கலைகள்தாம்.

சட்டியானை வனைதல், எண்ணெய் ஆட்டுதல், நெசவு, முத்தெடுத்தல், மாலைகட்டுதல், விளையாட்டு, போர்ப்பயிற்சி எல்லாமே கலைகள்தாம்.

ஏன், உணவு: தயாரிப்பதும் கலைதான். குழந்தை வளர்ப்பும் கலைதான்.

மொத்தத்தில் வாழ்க்கையே கலைதான். வாழ்க்கைதான் கலை என்று தாராளமாகச் சொல்லலாம்.

இனி, அணுவிலிருந்து அண்டம்வரை ஒவ்வொன்றும் கலைகள்தாம்.

அவைதானாக உண்டானகலைகள்.

செவ்வானம், நீலமேகம், கடல், மலை, பூ இலை ஒவ்வொன்றும் இறைவன் தீட்டிய ஓவியங்கள்.

அவன் கொலுவீற்றிருக்கும் அத்தாணி மண்டபம் அவை.

அவனுடைய ஆனந்த நடனங்கள்தாம் சின்னஞ்சிறிய புல்லிலிருந்து பெரிய பெரிய நட்சத்திரங்கள் வரை அவ்வளவும்.

மனிதனுடைய செயலையும் தெய்வத்தின் அருளையும் இணைத்துப் பார்க்க வேண்டும்.

ஏன், ஒன்றில் ஒன்று மருவித் திளைக்க இரண்டையும் ஒன்றாக இசைவிக்க வேண்டும்.

அப்படி இசையும்படி செய்வதற்குச் சாதனமாக இருக்கின்றன கவி, நடனம், ஓவியம் முதலிய கலைகள்.

கலைகளின் மணிமகுடமாகத் திகழ்வது இசைக்கலை.

இசைதான் மனிதனைத் தெய்வத்தோடு இசைய வைக்கும் சாதனங்களிளெல்லாம் தலைசிறந்த அற்புத சாதனம்.

அந்த அற்புத இசைபற்றி விளக்குகின்றன இசையும் பாட்டும் முதலிய கட்டுரைகள் ஐந்தும்.

இனி, இசை என்பது உயிர் போன்றது. உயிரோ உணர்ச்சி மயமானது. சகலசக்திகளுக்கும் ஆதாரம் உயிர்தான்.

ஆனாலும் உடம்போடு சேர்ந்தால்தான் உயிருக்கு பெருமை.

பெருமை என்ன பெருமை! உடம்போடு சேராவிட்டால் ஒன்றுக்கும் பிரயோசனப்படாது உயிர்.

ஆகவே உடம்புதான் உயிருக்கு உயிர்.

இசையும் அப்படித்தான்.

பாட்டோடு சேர்ந்தால்தான் இசைக்கு மணம், ருசி பாட்டோடு சேராவிட்டால் அது இசையில்லை.

தோடி, சங்கராபரணம் போன்ற ராகங்களை தனியாகவும் கேட்கத்தானே செய்கிறோம். அனுபவிக்கத்தானே செய்கிறோம் என்று நேயர்கள் கேட்கலாம்.

உண்மைதான்.

தோடி முதலிய ராகங்களைத் தனியாகக் கேட்கிறோம். அனுபவிக்கவும் செய்கிறோம்.

ஆனால் இந்த ராகங்கள் பலபல ஆண்டுகளாக பாடல்களோடு தோய்ந்து தோய்ந்து பாடல்களிலுள்ள தேனையும் தித்திப்பையும் பிழிந்தெடுத்து வைத்திருக்கின்றன.

தேனையும் தித்திப்பையும் தன்மயமாக்கிக் கொண்டுள்ளன அதனால்தான் ராகங்களிடம் ஒரு சுகம் - ஒரு இதம் இருக்கிறது.

பாடல்களோடு தோயாமலிருந்தால் வெறும் சத்தமாகத்தான் இருக்கும்! ராகங்களாக இருக்க முடியாது.

எப்படிப் பார்த்தாலும் சரி பாடல்களோடு சேர்ந்தால்தான் இசைக்குப் பரிமளம்.

மணப்பெண் மாதிரி இசை. மாப்பிள்ளை போன்றது கவி.

இசைதான் சக்தி. பாடல்தான் சிவம்.

இரண்டும் ஒன்றுபட்டால்தான் ஆனந்தம்.

இசையோடு சேர்த்துக்கவியை அனுபவிக்க அனுபவிக்க மனம் தூய்மைபெறும். தூய்மை என்னும் தெய்வஒளியில் உண்மை துலங்கும். வாழ்க்கை மணக்கும். அச்சம் ஓடிவிடும். ஆனந்தம் கொடிவீசிப் பறக்கும்.

இவ்வளவையும் செய்கிறது கவி. அதனால்தான் கவியை தெய்வகடாட்சம் என்று போற்றுகிறார்கள்.

பாரதி, குறவஞ்சி, அங்கதன், கலிங்கத்துப்பரணி, தனிப்பாடல்களின் தனிச்சிறப்பு என்னும் ஐந்து கட்டுரைகளும் கவிசம்பந்தமானவை.

கவியை எப்படிப் பார்க்கவேண்டும். கவியோடு எப்படி உறவாட வேண்டும் என்பது இக்கட்டுரைகளின் மூலம் விளங்கும்.

(தெய்வ) அருளில் விளையும் முத்து, சந்தனம் போன்ற இயற்கைச் செல்வங்களுக்கும், வீடு, மொழி, கணக்கு முதலிய (மனித) செயலில் விளையும் செல்வங்களுக்கும் ஒரு உறவை - பொருத்தத்தை உண்டாக்கிக் கொடுக்கின்றன இசையும், கவியும்.

தங்கக் கோபுரம் என்னும் நூல் கவியின் மூலமாகவே ஒவ்வொரு அம்சத்தையும் விளக்குகிறது.

நூலில் உள்ள கட்டுரைகள் பற்றியும், அவை குறிப்பிடும் விளக்கங்கள் பற்றியும் இதுவரை நேயர்களைத் தொந்தரவு படுத்தியது போதும்.

இனி நேரடி விஷயத்துக்கு வருவோம். முத்து, சந்தனம், கணிதம், மொழி, பாடல், இசை இவைபற்றி ஏன் எழுதவேண்டும்? அப்படி எழுதுவதனால் என்ன பலன்? என்று கேட்கத் தோன்றும்.

தங்கக் கோபுரம் என்னும் நூலை எழுதியதற்குக் காரணம் இல்லாமல் இல்லை. இருக்கவே செய்கிறது. அது என்ன ?

சகல துறைகளிலும் நிபுணர்கள் தமிழகத்தில் இருக்கிறார்கள்.

உலகப் புகழ்பெற்ற உன்னத நிபுணர்களே இருக்கிறார்கள்.

மருத்துவம், தொழில்நுட்பம், வணிகம், பொருளாதாரம், வானியல், பெளதீகம், ரசாயனம் முதலிய எல்லாத் துறைகளிலும் தலைசிறந்த நிபுணர்கள் நம்மிடையே உள்ளனர்.

ஆனால் நிபுணர்களில் பெரும்பாலோர் தங்கள் அனுபவங்களை தமிழில் சொல்வதில்லை.

வெளியிடுவதெல்லாம் ஆங்கிலத்தில்தான். ஆரம்பத்திலிருந்து பாடங்களை ஆங்கிலத்தின் மூலமே படித்து முடித்ததால் தமிழில் சொல்ல வழி தெரியாமல் திகைக்கிறார்கள் நிபுணர்கள்.

அதுமட்டுமல்ல, அறிவியல் சம்பந்தப்பட்ட அம்சங்களை ஆங்கிலத்தில் தான் சொல்ல முடியும். தமிழில் சொன்னால் எடுபடாது என்று கூடச் சொல்லிவிடுகிறார்கள் நிபுணர்கள்.

அறிவுத்துறைக்கு ஏற்ற கலைச் சொற்கள் தமிழில் இல்லை என்றும் சொல்கிறார்கள் அவர்கள்.

தங்களுடைய குறையை ஒப்புக் கொள்ள முடியவில்லை அவர்களால்.

தமிழின் மேல் குறையைப் போட்டுவிடுகிறார்கள். ஆனால் உண்மை என்ன ? எந்தத் துறை பற்றிய எந்த அம்சமானாலும் சரி, தமிழில் சொல்ல முடியும். ஒவ்வொருவரும் தாய்மொழியில்தான் தங்கள் அனுபவத்தைச் சொல்ல வேண்டும்.

தாய்மொழி மூலம் சொன்னால்தான் அனுபவத்துக்கு பூரணத்துவம் கிடைக்கும். அதாவது அனுபவமும் உண்மையும் நேருக்கு நேராக இதயத்தோடு கலக்கும்.

தமிழில் சொல்ல வேண்டும் என்கிற நல்ல எண்ணம் இருந்தால் போதும். அணுவிலிருந்து அண்டம்வரை எல்லாவிபரங்களையும் எளிதில் சொல்ல முடியும்.

இனி, பலநிபுணர்கள் ஆங்கிலத்தோடேயே பழகிவிட்டார்கள்.

வீட்டுக்கு வேண்டிய உப்பு, புளி, மிளகுவற்றலைக் கூட ஆங்கிலத்தில் எழுதித்தான் கடைக்காரனிடம் கொடுப்பார்கள்.

அந்த வேண்டாத பழக்கம் காரணமாக தமிழில் எழுத வருமா என்று பயப்படுகிறார்கள்.

தமிழைக் கண்டால் அவர்களுக்கு அப்படி ஒரு கூச்சம்.

கூச்சம், பயம் எல்லாவற்றையும் விரட்டியடித்து விடவேண்டும்.

நிபுணர்கள் தங்கள் அனுபவங்களை தமிழில் எழுதவேண்டும். அப்படி எழுத ஆரம்பித்தால் போதும்.

தாவரம், பௌதீகம், ரசாயணம், கணிதம், மருத்துவம், வணிகம், பொருளாதாரம், சட்டம் முதலிய துறைகள் ஒவ்வொன்றிலும் நூற்றுக்கணக்கில் நூல்கள் - சாஸ்திரங்கள் வந்து குவிந்துவிடும்.

அந்தந்தத் துறைக்கு வேண்டிய கலைச் சொற்கள் மளமளவென்று தமிழில் ஓடிவரும்.

உடம்பும், கண், மூக்கு முதலிய அவயவங்களும் ஆங்கிலேயரிடம் மட்டும்தான் உள்ளனவா? தமிழர்களிடமுந்தான் இருக்கின்றன.

அதே போல நோய்களும், நோய்தீர்க்கும் மருந்துகளும் அவர்களிடமும் உள்ளன. நம்மிடமும் உள்ளன. அப்படியிருக்க மருத்துவக்கல்வியை ஆங்கிலத்தில்தான் படிக்க வேண்டும் என்பது எப்படி ஞாயமாகும்?

ஓக் மரங்களும், ஆலிவ் மரங்களும் ஐரோப்பாவில் செழிப்பாய் வளரலாம்.

நம் தமிழகத்தில் வேப்பமரம், புளியமரம், பனை, தென்னை, மா, பலா என்று இருக்கத்தானே செய்கின்றன.

பாடம் படிக்கிறவர்கள் தமிழ் மாணவர்கள். ஆனால் கத்திரிக்காய், வெண்டைக்காய், வாழைப்பழம், முருங்கை, மூங்கில், வெற்றிலைக் கொடி இவைகள் இங்குள்ளவைதாம். ஆனாலும் இவற்றைப் பற்றிக் கூட ஆங்கிலத்தில்தான் பாடம் நடத்துகிறார்கள்.

இனி, வழக்குகள் தொடுப்பவரும் தமிழர். அதைச் சந்திப்பவரும் தமிழர். விசாரிக்கிற வழக்கறிஞர்களும் தமிழர்கள். நீதிபதியும் தமிழர்.

ஆனாலும் ஆங்கிலத்தில்தான் விசாரணையும், தீர்ப்பும். சட்டநூல்களும் ஆங்கிலத்தில்தான். சட்டப் படிப்பும் ஆங்கிலத்தில்தான். இந்த முறை மாறவேண்டாமா ?

தமிழில் தான் பாடம் படிக்கவேண்டும், தமிழில்தான் பாடம் இருக்க வேண்டும் என்னும் நிலை ஏற்படவேண்டும்.

அப்படி ஏற்பட்டால்தான் நிபுணர்கள் மளமள என்று தாய்மொழியில் நூல்கள் எழுதுவார்கள்.

ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு, ஜெர்மன், ரஷ்யன், சீனம், எந்த மொழி வேண்டுமானாலும் படிக்கலாம். படிக்கக் கூடாது என்று ஒருவரும் சொல்லவில்லை.

எத்தனை மொழிகளை வேண்டுமானாலும் ஒவ்வொருவருமே படிக்கலாம். படிக்கவேண்டும்.

ஒவ்வொருவருக்கும் தாய்மொழியோடு வேறு ஒன்றிரண்டு மொழிகளிலும் பயிற்சி இருக்கவேண்டும். அதுதான் நல்லது.

அதேபோல கல்விமான்கள் ஒவ்வொருவரும் எனக்கு இந்த ஒருதுறைதான் தெரியும். மற்றதுவராது என்று சொல்லக் கூடாது.

விஞ்ஞான நிபுணர் சங்கீத வல்லநராகவும் இருக்கலாம். மெய்ஞ்ஞான மேதை சமையல் கலையில் நிபுணராகவும் இருக்கலாம்.

எனக்குக் கண்ணைப்பற்றிய ஞானந்தான் உண்டு. காய்ச்சல், மண்டையடி பற்றிய விவகாரம் ஒன்றும் தெரியாது.

காய்ச்சல் மண்டையடிக்கு வேறு மருத்துவர் இருக்கிறார். அவரை அணுகுங்கள் என்று சொல்லக் கூடிய நிலை இருக்கக்கூடாது.

பலமொழிப் பயிற்சியும் பலதுறை அனுபவமும் எதற்காக ?

தாய்மொழியை வளர்ப்பதற்குத்தான். ஊறிப் பெருகுகிற அனுபவங்களைத் தாய்மொழியில் வடித்துக் கொடுவதற்குத்தான்.

எனக்குத் தமிழில் (தாய்மொழியில்) பேசுவராது. சுத்தமா எழுதத் தெரியாது என்று சொல்வதற்கல்ல.

பெற்ற தாய் பசியால் வாடி வதங்குகிறாள். வந்தவர் போனவர்களுக்கெல்லாம் பொன்னையும் பொருளையும் அள்ளிவீசுகிறான் ஒருவன் அவனை தருமப்பிரபு என்று பாராட்டமுடியுமா ?

பைத்தியம் என்றுதான் சொல்லத் தோன்றும். தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவப் பெருமானும்

**ஏதிலர் ஆரத்
தமர்பசிப்பர்; பேதை
பெருஞ்செல்வம் உற்றக்
கடை**

என்றே குறிப்பிடுகிறார்.

ஏதிலர் ஆர - சம்பந்தம் இல்லாதவர் அனுபவித்து மகிழ். தமர் பசிப்பர் - உற்றார் உறவினர்கள் பசியால் துடிப்பார்கள். எப்பொழுது? நெறிமுறையற்றவனிடம் செல்வம் குவிந்தால்.

பேதை பெரும்செல்வம் உற்றகடை'

செல்வர்க்கழகு செழுங்கிளை தாங்குதல் என்பதற்கிணங்க உற்றார், உறவினர், நண்பர்களை முதலில் உபசரிக்கவேண்டும்.

அதற்கும் மேலே உள்ள மிச்சத்தைத்தான் மற்றவர்களுக்கு வழங்க வேண்டும். முன்பின் தெரியாதவர்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டும்.

செல்வர்களுக்குள்ள பொறுப்புத்தான் அறிஞர் பெருமக்களுக்கும்.

கல்வியும் ஞானமும் அனுபவமாக ஊறிப் பெருகப் பெருக அதைப் பெற்றெடுத்த தாய்மொழியில் தான் வடித்து இறக்கவேண்டும்.

தாய்மொழியானது கலைவளத்தால் - அறிவுப்பெருக்கால் போதும் போதும் என்கிற நிலைக்கு வந்த பிறகே வேறு மொழிகளில் எழுதவேண்டும்.

தாய்மொழியில்தான் எழுதவேண்டும். வேறுமொழியில் மொழிபெயர்த்துக் கொடுக்கலாம்.

ஆகவே ஆங்கிலம் முதலிய வேறுமொழி படிப்பது நல்லதுதான். படிக்க வேண்டும் எல்லோரும்

ஆனால் சிந்தனைதாய் மொழியிலேயே இருக்கவேண்டும்.

இந்த நிலை நாட்டில் ஏற்படவேண்டும் அதற்காக எடுக்கும் சின்னஞ்சிறு முயற்சிதான் இந்தப் புத்தகம் தங்கக்கபோபுரம் என்றும் புத்தகம்

பலமொழிப் பயிற்சி வேண்டும். ஆனால் சிந்தனையும் செயலும் தாய்மொழியிலேயே இருக்கவேண்டும்.

ஒன்றில் மட்டும் நின்று விடக்கூடாது.

இது சம்பந்தமாக இரண்டு விபரங்களை இங்கே குறிப்பிட வேண்டி இருக்கிறது.

முதலாவதாக ஐம்பது வருடங்களுக்குமுன் ரசிகமணி டி.கே.சிதம்பர நாத முதலியார் எனக்கு எழுதிய கடிதம்.

கீழ்க்கண்டபடி எழுதியிருந்தார்கள்.

“அடையாற்றில் உள்ள பிரம்மஞான சபையார் தாய்மொழியில் ஆழமான புலமை உடையவர்கள். ஆனால் அதோடு நின்றுவிடுவ தில்லை அவர்கள்.

“கிரீக், லத்தீன், ஜெர்மன், பிரெஞ்சு, ஆங்கிலம், சமஷ்கிருதம் என்று இதர மொழிகள் ஒன்றிரண்டில் நிபுணத்துவம் பெற்றிருப்பார்கள் அவர்கள்.

“அரசியல், பொருளாதாரம், ஓவியம், இசை, மெய்ஞ்ஞானம், விஞ்ஞானம் இப்படிப் பலதுறைகளில் பயிற்சியும் அனுபவமும் பெற்றிருப்பார்கள் அவர்கள்”.

“அதனால் பல விஷயங்கள் பற்றி விவாதிக்கவும், தீர்ப்பு கொடுக்கவும் அவர்களால் முடிகிறது”.

“மற்றவர்களும் பிரம்மஞான சங்கத்தாரைப் பின்பற்ற வேண்டும்.”

பரந்துபட்ட அறிவில்தான் நுண்மாண் நுழைபுலம் இருக்கும்.”

“அது இருந்தால்தான் தெளிவாக உறுதியாக ஒன்றைப் பற்றிச் சொல்ல முடியும்.”

“அப்படி ஒருவாய்ப்பில்லை என்றால் கையில் இருப்பதைக் கூடத் திறந்து காட்ட முடியாது”.

இப்படி எழுதி இருந்தார்கள் டி.கே.சி.

இனி, ஸ்ரீமான் டி.எல்.வெங்கட்ராம ஐயரவர்கள் இந்தியப் பெரு நாட்டின் உச்சநீதிமன்ற நடுவராக இருந்தார்கள்.

1953ம் ஆண்டு குற்றாலத்தில் அவர்கள் தங்கி இருந்தார்கள்

தென்காசியில் நடந்த இலக்கியவிழாவில் பேசுவதற்காக அவர்களை அழைத்துக் கொண்டுபோனேன்

கவி, பண்பாடு, இசை, பக்தி இவைபற்றி ஒருமணி நேரம் பேசினார்கள். அழகாகப் பேசினார்கள்.

பேச்சோடு பேச்சாய் ஒன்றைக் குறிப்பிட்டார்கள்.

“விடைமதிக்க முடியாத பொருள் முத்து. அது சம்பந்தமாக வழக்கு ஒன்று என்னிடம் வந்தது. அது பற்றி விசாரணையைக் கேட்க வேண்டும். விபரம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். தீர்ப்பும் வழங்கவேண்டும்.

இது என்பொறுப்பு.

அதனால் முத்தைப் பற்றிய புத்தகங்களை வாங்கிப் படிக்க விரும்பினேன்.

பல இடங்களில் விசாரித்தேன். தமிழில் அப்படி புத்தகம் ஒன்றும் வரவில்லை என்றுதான் எல்லோரும் சொன்னார்கள்.

ஆனால் ஆங்கிலத்தில் முத்தைப் பற்றி எத்தனையோ புத்தகங்கள். விதவிதமாக இருந்தன.

அவற்றை வாங்கிப் படித்தேன். அதன்பிறகே தீர்ப்பு வழங்கினேன்.

நம்முடைய கடலில் விளைகிறது முத்து. பலஆயிரம் ஆண்டுகளாக நம்மோடு பழகி உறவுகொண்டாடுகிறது முத்து.

அந்த முத்தைப் பற்றியே நம்மவர்கள் புத்தகம் எழுதவில்லை. ஆங்கிலேயர்கள் எழுதிய ஆங்கில நூல்களை வாங்கிப் படித்தபிறகே முத்தைப் பற்றி விபரம் தெரிகிறது.

நமக்கே உரிய நமக்கே சொந்தமான முத்துபோன்ற நம் பொருள்களைப் பற்றிக்கூட நாம் விபரமாகப் பரிசீலனை செய்யவில்லை என்றால் நம்தாய் மொழி எப்படி வளரும்? என்று கேட்டார்கள்.

நம் குழந்தைகள் படிப்பதற்கு இப்படி ஆயிரம் ஆயிரம் விஷயங்கள் நம்மிடம் உள்ளன. ஆனால் அவைபற்றி நாம் யோசிப்பதில்லை.

விபரம் கொடுப்பதில்லை. அதனால் நம் குழந்தைகள் தமிழில் என்ன இருக்கிறது என்று கேட்கிறார்கள்.

தமிழில் ஒன்றும் இல்லை என்று நம் குழந்தைகள் தீர்மானிப்பதற்குள் பலவிபரங்கள் பற்றி பலபல நூல்கள் தமிழில் வரவேண்டும்.

தமிழறிஞர்கள் இதையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு செயல்பட வேண்டும் என்றார்கள் நீதிபதி அவர்கள்.

முத்து விளையும் இடத்தில்தான் உப்பு விளைகிறது. முத்து இல்லை என்றாலும் மக்களால் வாழமுடியும். ஆனால் உப்பு இல்லை என்றால் மனிதர்கள் மனிதர்களாக வாழமுடியாது. உப்பில்லாப் பண்டம் சூப்பை யிலே என்பது பழமொழி.

கடல்நீர் தான் உப்பாக விளைகிறது.

கடற்கரையை ஒட்டிய தரிசுநிலத்தை திருத்தி வகுத்து பாத்திகட்டு வார்கள்.

பாத்தியில் கடல்நீரையோ - தரிசுநிலத்தில் உள்ள உப்புச் சத்து நிறைந்த கனநீரையோ பாய்ச்சித் தேங்கவைப்பார்கள்.

சூரிய வெப்பத்தில் நீர்ச்சத்து ஆவியாகப் போய்விடும். உப்பானது வெள்ளி பூத்தது போல் பாத்தி முழுவதும் உப்புமயமாய் எழுந்துவிடும்.

ஒன்றுக்கும் உதவாத கட்டாந்தரையாகிய பொட்டல் நிலம் பொன்வி னையும் பூமியாக உயர்ந்து விடுகிறது உப்பால்.

உப்பு விளையும் இடத்துக்கு உப்பளம் என்றுபெயர். உப்புக் காய்ச்சதல் என்பது நுட்பமான கலைப்பாங்கு மிக்க தொழில்.

அதைப் பற்றி விபரமாக நிபுணர்கள் எடுத்துச் சொன்னால் குழந்தைகள் சுவைத்துச் சுவைத்துக் கேட்பார்கள்.

உப்பு விளைச்சல் பற்றி நிபுணர்கள் புத்தகம் எழுதினால் குழந்தை கள் அந்தக்கதை இந்தக்கதை என்று வேண்டாதவற்றைப் படிக்கமாட்டார் கள்.

தண்ணீர் உப்பாய் - உப்பு மலையாய் எழுந்து வருகிற அற்புதத் தையே பார்த்துப் பார்த்து வியப்பார்கள்.

அந்த வியப்பு எத்தனை அற்புதங்களை - விஞ்ஞான அற்புதங்க ளைப் பார்க்கவும் பார்த்துப் பரவசப்படவும் அவர்களைத் தூண்டும்.

ஆனால் உப்பைப் பற்றி தமிழில் எத்தனை புத்தகங்கள் வந்துள்ளன பண்டமாற்று என்பதே உப்பை வைத்துத்தான் ஆதியில் வந்தது

ஒரு பெரிய வணிகமாக விரிந்து பெருகியது முதலில் உப்பு வியாபாரந்தான்.

உப்பு விற்றவர்களுக்குத்தான் ஆதியில் வணிகர்கள் என்று பெயர்.

உப்பு ஒன்றுதான் ஒரு இடத்திலிருந்து பல்வேறு இடங்களுக்கு பிரயாணம் செய்து விற்பனையான சரக்கு.

உப்பை - உப்பு மூட்டைகளைப் பல்வேறு இடங்களுக்கும் கொண்டு போக வாகனம் தேவைப்பட்டன. அதனால் மாட்டுவண்டிகளின் பெருக்கத்துக்கும் உப்புக்கும் நெருக்கமான தொடர்பு உண்டு.

தொழில் நுட்பம், வணிகம், பொருளாதாரம், சமூக இயல், நிலப்பாங்கு, நீர்வகைகள் இப்படி எத்தனை எத்தனையோ அம்சங்கள் உப்புக்குள் ஊமையாய்க் கிடக்கின்றன.

நிபுணர்கள் அல்லவா அவற்றை வாய்திறந்து பேசவைக்க வேண்டும்.

நான் அறிவியல் துறையைச் சேர்ந்தவனில்லை. தமிழாசிரியர்.

தமிழ்ப் பாடல்களைப் படித்து அனுபவித்து அதைமற்றவர்களுக்கும் சொல்லி வண்டியை ஓட்டுகிற ஆள் நான்.

ஆனால் தமிழ்ப்பாடல்களுக்குள் மரங்கள் பற்றி, மலர்கள் பற்றி, கனிகள் பற்றி, காய்கள் பற்றி அங்கங்கே பல செய்திகள் நடமாடின.

அந்தச் செய்திகள் மூலம் பண்பாட்டுத் துறை, வழிபாட்டுத் துறை, உழவுத்துறை, மனஇயல், தாவரஇயல் சம்பந்தமான சில குறிப்புகள் தென்பட்டன.

பல ஆண்டுக்காலமாக இவற்றைப் பார்த்துப் பார்த்து மகிழ்ந்தேன்.

நண்பர்களிடமும், நான்கண்ட அதிசயங்களை எடுத்துச் சொன்னேன். அவர்களும் அனுபவித்தார்கள்.

முப்பது வருடங்களுக்கு முன் என் அனுபவங்களை ஒருமுகப்படுத்தி தமிழும் தாவரமும் என்னும் பெயரில் ஒரு நூலாக வெளியிட விரும்பினேன்.

1970ம் ஆண்டு தமிழும் தாவரமும் என்னும் நூல் வெளிவந்தது.

தாவரம் பற்றிய விஞ்ஞான நுட்பங்களை வெளியிடவில்லை அந்நூல் தமிழோடு தாவரங்களுக்குள்ள உறவுமுறை பற்றித்தான் எடுத்துச் சொல்லியது அந்நூல்.

ஆனாலும் தமிழும் தாவரமும் என்னும் நூல் நம்தமிழகத்தைச் சேர்ந்த பல தாவர நிபுணர்களைத் தூண்டிவிடும் என்று எதிர்பார்த்தேன்.

தாவரம் சம்பந்தமான அற்புதங்களை எல்லாம் - விஞ்ஞான அதிசயங்களை எல்லாம் தாவர நூற்புலவர்கள் இனிமேல் எழுதி வெளியிடுவார்கள் என நம்பினேன்.

என் நம்பிக்கை நிறைவேறவில்லை.

இனி, அறிவியல் கலையை எடுத்துக்கொண்டால் புதிய புதிய துறைகள் அதில் வந்து கொண்டே இருக்கின்றன.

அதனால் இத்தனை துறைகள்தாம் அறிவியல் கலையில் உண்டு என்று அறுதியிட்டுச் சொல்ல வழிஇல்லை.

பொறியியிலிருந்து வானியல்வரை, சமையல் துறையிலிருந்து மருந்தியல் துறை வரை அத்தனை துறைகளுக்கும் ஆதாரம் மூன்றுதான்.

உடல், உயிர், உணர்வு (மனம்) என்னும் மூன்றுதான் ஆதாரம்.

இந்த மூன்றை நோக்கித்தான் விஞ்ஞானம் நடமாடுகிறது.

மெய்ஞ்ஞானமும் அப்படித்தான்.

உடல், உயிர், மனம் என்னும் மூன்றில் தலையாயது மனம்.

மனத்தில் உதிக்கும் தத்துவங்களுக்கு அளவே இல்லை.

ஒன்றுக்கு ஒன்று முரண்பட்ட லட்சோபலட்சம் எண்ணங்கள் விதவிதமாய்க் கிளைத்து வருகின்றன மனத்திலிருந்து.

வெளிமனம், உள்மனம், உள்ளுக்குள் உள் மனம் என்று போய்க் கொண்டே இருக்கிறது அது.

ஆழம்காண முடியாத மாகடல் தான் மனம். அதில் உண்டாகும் நவநவமான உணர்ச்சிகளுக்கே உருவம் கொடுத்துக் காட்டிவிடுகிறது தமிழ்.

அழகிய பாடல்களில் வைத்தே காட்டிவிடுகிறது தமிழ்.

இரண்டாயிரம் மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் உண்டான பாடல்கள் கூட மனோதத்துவ அற்புதத்தை உணர்ச்சிகளில் வைத்து அழுத்திக் காட்டுகின்றன.

அகப் பொருள்துறைகள், புறப்பொருள்துறைகள் என்று மனோதத்துவம் தாண்டுவமாடுகின்ற விந்தையைப் பாடல்களில் பார்க்கிறோம்.

நுட்பத்துக்கும் நுட்பமான மன இயல்புகளையே விளக்கித் தெளிவுபடுத்திகிற தமிழால் ஐடஇயல்கள் பற்றியா சொல்ல முடியாது.

விலங்கு, தாவரம், நோய், மருந்து, பற்றிச் சொல்ல முடியாதா என்ன ?

எதைவேண்டுமானாலும் எப்படி வேண்டுமானாலும் எடுத்து விளக்கக் கூடிய ஆற்றல் தமிழுக்கு உண்டு.

கிட்டத்தட்ட எல்லாமொழிகளிலுமே அந்தந்த இனத்தாரின் அனுபவங்களையும் முடிவுகளையும் சேர்த்து வைக்க வசதிகள் இருக்கத்தான் செய்கின்றன.

உற்றுணர்ந்து தெளியும் நிபுணர்கள்தான் முக்கியம். அதைவிட முக்கியம் அவர்களுடைய நல்லெண்ணம்.

நம்முடைய அனுபவங்கள் நம் சகோதரர்களாகிய லட்சோப லட்சம் மக்களையும் சென்றடைய வேண்டுமே என்னும் இரக்க உணர்வு இருந்தால் போதும்.

எவ்வளவு கனமான அனுபவங்களையும் லகுவாக ஏந்தி விநியோகம் செய்துவிடும் மொழி.

ஜெர்மன் மொழியைப் படித்தால்தான் விஞ்ஞானத்தின் முடிச்சுகளை அவிழ்க்க முடியும் என்று ஐரோப்பியர்களே ஒருகாலத்தில் நினைத்தார்கள்.

ஆங்கிலம் மட்டுமல்ல ரஷ்ய மொழி, சீனமொழி, ஜப்பான்மொழி கூட விஞ்ஞான முடிச்சுகளை அவிழ்த்துக் காட்டிவிட்டன இப்பொழுது.

நிபுணர்கள் இருந்தால் போதும், அவர்களிடம் ஆர்வம் பொங்கித் ததும்பினால் போதும் அவரவர் மொழியில் விஞ்ஞானத்தைப் பூத்துக் குலுங்க வைக்க முடியும்.

தமிழகத்தில் உள்ள விஞ்ஞான நிபுணர்கள் உலகப்புழம் பெற்றவர்கள்.

பல்வேறு துறைகளிலும் நிபுணர்கள் நிறைந்திருக்கிறார்கள் நம்மிடம்.

அப்படி இருந்தும் விஞ்ஞான நூல்கள் ஏன் தமிழில் வரமாட்டேன் என்கின்றன.

அறிவின் கொடுமுடியையே தொட்டு அதிலேயே விளையாடுகிறார்கள் தமிழர்கள் என்று தெய்வத்துக்கே பொறாமை வந்து விட்டதோ என்னவோ ?

அதனால் கோபம் வந்து தெய்வமே சாபம் இட்டுவிட்டதோ என்னவோ.

அரசமரத்தைப் பிடித்த சனியன் பிள்ளையாரையும் சேர்த்து அலக்கழிக்கும் என்று ஒரு பழமொழி.

அதுபோல தமிழ்நாட்டின் மேல் தெய்வம் இட்டசாபம் தமிழ்மொழியையும் சேர்த்து அலக்கழிக்கிறது.

தன்னலமற்று தன்னையே தியாகம் பண்ணும் கருணாகரமூர்த்தி ஒருவன் அவதரித்து வரவேண்டும்.

அந்த உத்தமனுடைய வருகை காரணமாகத் தான் தெய்வ சாபம் நீங்கும்.

புதிய பாரதத்தை உருவாக்க வரவிருக்கும் தியாகமூர்த்தியை வருக வருக என்று இருகை நீட்டி வரவேற்கிறார் கவிஞர் சுப்பிரமணிய பாரதியார்.

எப்படி என்று பாருங்கள்.

“தெய்வ சாபம் நீங்கவே
நங் கள் சீர்
தேசம் மீது தோன்றுவாய்
வா வா வா”

பாரதியார் ஆர்வம் வீண்போகாது.

தமிழில் நிபுணர்கள் எழுதுவார்கள். பல்வேறு துறைகளைப் பற்றியும் எழுதுவார்கள்.

சகல அம்சங்களிலும் அறிவியல்கலை தமிழில் பரந்து விரியும்.

வானளாவி உயரும்.

அந்த நம்பிக்கை எனக்கு உண்டு.

அதனால்தான் இந்த நூலை - தங்கக் கோபுரம் என்னும் பெயரில் வெளியிடுகிறேன்.

நான் ஏற்கனவே சொல்லி இருக்கிறேன். தங்கக் கோபுரம் என்னும் நூலுக்கும் அறிவியல் துறைக்கும் சம்பந்தமே இல்லை என்று.

தங்கக் கோபுரம் என்னும் நூலிலுள்ள கட்டுரைகள் ஒவ்வொன்றுக்கும் லட்சியம் தமிழின் நயத்தையும் வேகத்தையும் காட்டுவதுதான்.

எடுத்துக் கொண்ட விஷயம் எதாக இருந்தாலும் சரி, அதைப்பக்கு வமாக எடுத்துப் பரிமாறுகிறது தமிழ்.

அந்த அற்புதத்தை உணர்த்துவது தான் இந்நூலின் நோக்கம்.

தமிழை நம்பினால் உள்ளக்கிடக்கைகளை அள்ளி அள்ளி வழங்க முடியும் என்பதைக் காட்டுவதுதான் இந்நூலின் நோக்கம்.

தமிழில் என்ன இருக்கிறது என்று சிலர் நினைக்கிறார்கள்.

தமிழில் எல்லாம் இருக்கிறது என்பதைக் காட்டுவது இந்நூலின் நோக்கம்.

இனி வேறுசிலரோ, தமிழில் இதை இதைச் சொல்ல முடியுமா என்று தயங்குகிறார்கள்.

அவர்களுடைய தயக்கத்தை நீக்குவதுதான் இந்நூலின் குறிக்கோள்.

எதைப் பற்றிவேண்டுமானாலும் சரி, என்னத்தைப் பற்றி வேண்டுமானாலும் சரி தமிழில் எடுத்துக் காட்ட முடியும். தெளிவாகவும் உறுதியாகவும் மனிதில் நிற்கும்படி எடுத்துக் காட்ட முடியும் என்பதை விளக்குகின்றன இந்நூலிலுள்ள கட்டுரைகள்.

தமிழில் நம்பிக்கை குறைந்து வருகிறது இளைஞர்களுக்கு.

இளைஞர்களுக்கு மட்டுமல்ல. வயதானவர்களுக்கும் அப்படியே நம்பிக்கை தேய்கிறது.

நம்பிக்கை தேய்த்தேய தமிழை விட்டு ஒதுங்கவும் ஓடவும் முயற்சிக்கிறார்கள் பலர். அது காரணமாகப் பொய் வேறு சொல்கிறார்கள் சிலர்.

எப்படிச் சொல்கிறார்கள் பொய்யை.

தமிழ் ஒரு கடுமையான மொழி எளிதில் விளங்காது அது என்று

மற்றவர் துணைஇல்லாமல் தமிழில் ஒன்றையும் படிக்கவும் முடியாது. படித்தாலும் விளங்கிக் கொள்ள முடியாது. இப்படி நாகுக்காய் சொல்லி விடுகிறார்கள் பொய்யை.

தமிழைக் கண்டு அஞ்சி நடுங்குவதைப் போலவே பாவலாப் பண்ணுகிறார்கள். அவர்களுக்குத் தமிழ்மேல் நம்பிக்கையை உண்டாக்குவதுதான் இந்நூலின் நோக்கம்.

எல்லோரும் தமிழைப் படிக்கலாம். எல்லோருக்கும் தமிழ் விளங்கும்.

தமிழனாகப் பிறந்த ஒருவனுக்கு தமிழ்ப் பேச்சோ, எழுத்தோ விளங்கவில்லை என்றால் அது தமிழே இல்லை.

இந்த உண்மையை சுட்டிக் காட்டுகின்றன இதில் உள்ள கட்டுரைகள்.

கடைசியாக ஒரு வார்த்தை தமிழகத்தைச் சேர்ந்த அறிவியல் நிபுணர்களுக்கு தமிழில் எழுதக் கூடாது என்னும் எண்ணம் இல்லை.

ஆனால் நாட்டு நிலவரமும் சூழ்நிலையும் அவர்களுடைய ஆர்வத்தை தூண்டி விடாமல் இருக்கின்றன.

இரண்டாம் உலகப்போரில் பிரான்ஸ் நாடு, ஜெர்மன் படைகளிடம் தோற்றுவிட்டது.

ஐந்து ஆறுவருடங்கள் அரசுடமையை இழந்து தவித்தது பிரான்ஸ்.

ஆங்கில அமெரிக்க நாடுகளின் தயவில் ஒண்டிக் குடித்தனம் செய்தது பிரான்ஸ்.

இந்தக் குறுகிய கால அடிமையிலேயே பிரெஞ்சுமொழி சிறிது சரிந்துவிட்டது.

சரிந்ததை நிமிரவைப்பதற்குப் படாதபாடு பட்டது பிரான்ஸ்.

கடைசியில் டிகால் என்னும் அந்நாட்டுத் தலைவர் அவசரச் சட்டம் போல ஒரு சட்டம் போட்டார்.

ஐக்கிய நாடுகள் சபை உள்ளிட்ட எல்லா இடங்களிலும் பிரெஞ்சுக் காரர்கள் பிரெஞ்சு மொழியில்தான் பேச வேண்டும். ஆங்கில மொழியை உச்சரிக்கக் கூடாது என்று போட்டுவிட்டார் சட்டத்தை.

அதன்பிறகு ஆங்கிலத்தின் ஊடுருவல் தடைப்பட்டது. ஆறாண்டு அடிமை வாழ்விலேயே பிரான்ஸ் அப்படித் தடுமாறியது.

நாமோ ஆயிரம் ஆண்டுகளாகச் சுதந்திரத்தை இழந்து நின்றவர்கள்.

விடுதலை பெற்று ஐம்பது ஆண்டுகள்தானே ஆகின்றன.

இந்த ஐம்பது ஆண்டுகளிலேயே பலதுறைகளில் வளர்ச்சி கண்டுள்ளோம்.

தாய் மொழியில் விஞ்ஞானம் என்னும் துறையிலும் நிச்சயம் வளர்ச்சி பெறுவோம்

“நம்பினார் கெடுவதில்லை நான்குமறைத் தீர்ப்பு”

பாரசீக மன்னர் தம் அமைச்சரிடம் “அமைச்சரே நம்நாட்டில் எல்லோரும் செல்வந்தர்களாக இருக்கிறார்கள். எல்லா நாடுகளிலும் நம் வணிகர்கள் சென்று வணிகம் நடத்துகிறார்கள். ஆனால் நம்நாட்டில் கவிஞர்கள் மட்டும் இல்லை. கவிமட்டும் உண்டாவதில்லை என்றால் அது எப்படி இருக்கும்” என்று ஒரு சமயம் கேட்டார்.

“அரசே அப்படி இருக்கும் இடம் நாடு இல்லை” அது ஒரு காடுதான் என்றார் அமைச்சர்.

கவி, இசை, நடனம், ஓவியம், முதலிய கலைகள் செழித்தோங்க வேண்டும். கவிஞர்களும் கலைஞர்களும் உயர்ந்தோங்க வேண்டும். அப்படியானால் தான் அது நாடு.

கலையும் பண்பாடும் இல்லை என்றால் அது முழுமையான நாடு ஆகாது.

இனிக் கலைகள் செழிக்க வேண்டும் என்றால் - கவிஞர்கள் பெருக வேண்டும் என்றால் வள்ளல்களைப் பெற்றெடுக்க வேண்டும் சமுதாயம்.

சேர, சோழ, பாண்டியர்களும், பாரி, அதியமான் போன்ற மன்னர்களும் வள்ளல்களாக இருந்தனர். அதனால் தமிழகம் முழுவதும் கலை மணம் கமழும் புண்ணிய பூமியாக அமைந்தது.

ராஜா. சர்.அண்ணாமலைச் செட்டியார் அவர்களோ வள்ளல்கள் வியக்கும் வள்ளல்.

கவி, இசை, நடனம், சிற்பம், கோவில், பண்பாடு இப்படி எல்லா நலன்களும் செழித்தோங்க உதவிய வள்ளல் செட்டிநாட்டரசர்.

ராஜா அண்ணாமலையார் நிறுவிய அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகமும், தமிழிசைச் சங்கமும், அண்ணாமலையார் அறக்கட்டளையும் ஒவ்வொன்றுமே ஆலயங்கள்தாம். கலைக் கோவில்கள்தாம்.

செட்டி நாட்டரசரின் தவப்புதல்வர் ராஜா. சர்.முத்தையா செட்டியார் அவர்களும் அப்படியே வள்ளல்கள் போற்றும் வள்ளலாக இருந்தார்கள்.

தமிழ், பண்பாடு, இசை, விஞ்ஞானம், மெய்ஞ்ஞானம் எல்லாம் செழித்தோங்க பொன்னையும் பொருளையும் அள்ளி அள்ளி வழங்கினார்கள்.

உலகப் புகழ்பெற்ற வணிகம், தொழில் ஆகிய துறைகளை நடத்துகிற அண்ணாமலையார் குடும்பம் தமிழ் வளர்ச்சிக்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டு.

அவர்களைப் பின்பற்றி செல்வந்தர்கள், தமிழையும் தமிழ்ப்பண்பாட்டையும் வளர்க்க வேண்டும். எல்லாத் துறைகளிலும் தமிழும் தமிழ்ப்பண்பாடும் கொடிகட்டிப் பறக்கும்.

இப்படிக்கு

வித்வான் ல.சண்முகசுந்தரம்

முத்து

பச்சை, சிவப்பு, நீலம், கெம்பு, வயிரம், வைரீயம், புஷ்பராகம் (மஞ்சள்), முத்து, பவளம் இப்படியாக மணிகள் ஒன்பது. நவரத்தினம் என்று சொல்லப்படுகிற ஒன்பது மணிகளில் தற்பொழுது கொடிகட்டிப் பறப்பது வயிரம் ஒன்றுதான்.

வயிரத்திற்கு வந்த யோகம் நூறு வருடங்களுக்கு உள்ளேதான். அதற்கு முன் பச்சை, நீலம், சிவப்பு, முதலிய கல்களுக்குதான் மரியாதை. இந்தக் கல்களை முன்னோர்கள் கமலம் என்று சொல்வார்கள்.

ஆனால், அன்று தொட்டு இன்றுவரை பல ஆயிரம் வருஷங்களாக பேரும் புகழும் பெற்று நிலைத்து நிற்பது முத்து ஒன்றுதான்.

நன்றாக முற்றி விளைந்த முத்துக்கு ஆணிமுத்து என்றுபெயர். ஜாதி முத்து என்றும் சொல்வதுண்டு.

உலகம் முழுவதும் உள்ள ஆண், பெண் எல்லோரையும் மயக்கி வந்திருக்கிறது உயர்ந்த ஜாதிமுத்து.

அரசர்கள் என்ன, பிரபுக்கள் என்ன, யோகியர் என்ன, சித்தர்கள் கூட உயர்ந்த ஜாதி முத்தின் அழகிலும், பால் நிலவாய்ப் பொழிகிற அதன் ஜொலிப்பிலும் மனதைப் பறிகொடுத்து நின்றிருக்கிறார்கள்.

பெண்களுக்கு முத்தின் மேல் உள்ள மோகத்துக்கு எல்லையே இல்லை. பெண்களுக்கு முத்தின் மேல் ஆசை வந்த காரணமாகவே ஆடவர்களுக்கும் முத்தின் மேல் ஈடுபாடு உண்டாகியது.

தம் செல்லக் குழந்தைகளை 'முத்தே' என்றுதான் பெண்கள் கொஞ்சுவார்கள். அருமைக் காதலிகளை ஆடவர்களும் "முத்தே" என்றுதான் கெஞ்சுவார்கள்.

முத்து விளைவது கடலில்தான். அதுவும் தமிழ்நாட்டில் தான்.

திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் திருச்செந்தூரை ஒட்டிய கடற்கரையில் இருக்கிறது கொற்கை என்னும் ஊர். ஆயிரம் வருஷங்களுக்கு முன் கொற்கை ஒரு பெரிய நகரமாக இருந்தது.

பாண்டிய மன்னர்களுக்கு இரண்டாவது தலைநகரமாக இருந்தது கொற்கை.

துறைமுகப் பட்டினமாகிய கொற்கையில் பாண்டிய நாட்டு இளவரசர்கள் தங்கி இருந்தார்கள். பேரரசர்களும் அடிக்கடி அங்கு வந்து முகாம் போடுவது உண்டு.

விலை மதிக்க முடியாத அழகிய பெரிய முத்துக்கள் கொற்கைக் கடலில் விளைந்தன. இந்த முத்துக்களை கடலுள் மூழ்கி ஆண்டுதோறும் எடுப்பார்கள். வேனில் காலத்தில்தான் முத்து எடுப்பார்கள்.

கடலுள் மூழ்கி முத்துச் சிப்பிகளை வாரிக் கொண்டு வருவார்கள். அதற்கு முத்துக் குளித்தல் என்றுபெயர். ‘‘முத்துச் சலாபம்’’ என்றும் சொல்வார்கள்.

எண்ணிக் கணக்குப் போடமுடியாத அளவுக்கு எத்தனையோ பிராணிகள் கடலில் வாழ்கின்றன. அவற்றுள் நத்தை என்பதும் ஒன்று. நந்து என்பது அதன் பழம்பெயர்.

நத்தையை விடப் பெரியதாகவும், நத்தை போன்று சாயல் உடையதாகவும் ஒரு பிராணி கடலில் வாழ்கிறது. அதற்கு ‘சங்கு’ என்று பெயர். ‘முரள்’ என்பது அதன் பூர்வாச்சிரம நாமம்.

சங்கு (முரள்) என்னும் பிராணியின் எலும்புக்கூடு முழுவதும் சுண்ணாம்புச் சத்தால் ஆகியது. அதற்குச் சிப்பி என்று வேறொரு பெயரும் உண்டு.

மணலும் மழைத்துளியும் எப்படியோ சிப்பிக்குள் போய் விடுகின்றன. உடனே சிப்பியின் வாய் மூடிக் கொள்கிறது. பிறகு முத்தாய் விளைந்து விடுகிறது.

முத்து விளைந்தவுடன் முரள் என்னும் பிராணி இறந்து விடும். அதன் எலும்புக் கூடாகிய சிப்பியானது, தன் வயிற்றுக்குள் பத்திரமாக முத்தை வைத்துக் கொண்டிருக்கும். சிப்பியையும் உபசாரமாக சங்கு என்று சொல்வது உண்டு. இப்பி என்று செல்லம் கொடுத்துப் பேசுவதும் உண்டு.

கடலில் மூழ்கி சிப்பிகளை வாரிக்கொண்டு வந்து கொற்கைக் கரையில் அம்பாரம் அம்பாரமாய்க் குவித்தார்கள். பின்பு சிப்பிகளின் வயிற்றைக் கீறி முத்துக்களை வண்டி வண்டியாய் எடுத்துக் கொண்டினார்கள்.

அழகிய முத்துக்களை வாங்கிக் கொண்டு போக, காசி, காஷ்மீரம் முதலிய இடங்களைச் சேர்ந்த பெரிய பெரிய வணிகர்கள் கொற்கைக்

கரையில் காத்துக் கிடந்தார்கள். சீன தேசத்தவர்களும், இத்தாலி நாட்டினரும் கூட முத்துக்காக தவம் கிடந்தார்கள். கிழக்கே காண்டனில் இருந்து மேற்கே ரோம் வரையுள்ள பலபல நாட்டுக் கப்பல்களும் கொற்கைக் கரையில் அணிவகுத்து நின்றன.

முத்துக்காகவே நீரில் நின்று தவம் பண்ணின மரக்கலங்கள்.

பெட்ரோலியப் பொருளுக்காக அரபு நாடுகளைத் தற்காலத்து உலகம் எதிர்பார்த்து நிற்பது போல், முத்துக்காக பாண்டி நாட்டை எதிர்பார்த்து நின்றது அந்தக் காலத்து உலகம்.

முத்துக்காக ஒவ்வொரு நாடும் பொன்னையும், பொருளையும் கொற்கைக் கரையில் மலை மலையாய்க் கொட்டின.

முத்தையும் அதன் அதிகார சக்தியையும் தமிழ் மக்கள் பார்த்தார்கள். உயிருக்கு உயிராகவே முத்தை மதித்தார்கள்.

கொஞ்சிக் குலாவி இன்பம் காண்பதை 'முத்தம்' என்று சொன்னார்கள். பேரின்பமயமான மோட்சத்தைக்கூட 'முத்தி' என்றே குறிப்பிட்டார்கள்.

முத்து என்னும் சொல் தான் மேலே குறிப்பிட்ட இரண்டு சொற்களுக்கும் மூலமந்திரம்.

இனி, வித்துக்குள் இருக்கும் எல்லா மணிகளையும் அரிசி, பருப்பு ஒவ்வொன்றையும் முத்து என்றுதான் சொல்வார்கள். வேப்பமுத்து, புளியமுத்து, ஆமணக்குமுத்து, ஆய்முத்து, நெல்முத்து - இப்படிவரும் பெயர்கள்.

பிராணிகளிலேயே முத்தம் கொடுப்பது மனிதப் பிராணி ஒன்றுதான். மோட்சம் பற்றி நினைப்பதும், செயல்படுவதும் கூட மனிதப் பிராணி ஒன்றுதான்.

இனி, எத்தனையோ துறைகளில் முத்தை வைத்துப் பரவசப்பட்டிருக்கிறார்கள் கவிஞர்கள். அவர்களுடைய பரவசம் பலபலதுறைகளில் பாடல்களாய் விளைந்து வந்திருக்கின்றது. இல்லாவிட்டால் "பாடல்சால் முத்தம்" என்று எப்படிச் சொல்ல முடியும்? இது சம்பந்தமாகப் பாடல் சில.

பாண்டிய மன்னன் மேல் ஒரு பெண்ணுக்கு ஆசை உண்டாகி விட்டது. ஆசையானது வெறியாக வளர்ந்துவிட்டது. சாப்பாடு இறங்கவில்லை. தூக்கம் போய்விட்டது. எப்பொழுதும் பாண்டியனைப் பற்றிய நினைப்புத்தான் பெண்ணுக்கு.

காரியம் கைகூடுவதாக இல்லை. மனம் இடிந்து போய்விட்டது பெண்ணுக்கு. வீட்டினுள் ஒரு மூலையில் உட்கார்ந்து கண்ணீர் விட்டுக் கொண்டிருக்கிறாள் பெண். கன்னம் இரண்டிலும் முத்துமுத்தாய் கோர்த்து நிற்கிறது கண்ணீர்.

பெண்ணின் நிலை செவிலித் தாய்க்குத் தெரிந்தது. வேதனைப் பட்டாள். பாண்டியனிடமே நேரில்ப் போய் பெண்ணின் துயரத்தை செவிலித்தாய் எடுத்துச் சொல்வதாக விஷயம் - அதாவது நாடகம்!

என்ன சொல்லி விளக்குகிறாள் செவிலி ?

“மன்னர் மன்னவா ! பிரகாசம் மிக்க முத்து உன்னுடைய கொற்கையில் மட்டுமா உள்ளன ? உன்மேல் ஆசை வைத்து மோசம் போன பெண்களின் கண்களிலும் அந்த முத்துக்கள் விளையத்தானே செய்கின்றன ?

இனிப் பாடலைப் பார்ப்போம்.

இப்பி ஈன் றிட்ட
 எறிகதிர் நித்திலம்;
 கொற்கையே அல்ல
 படுவன! கொற்கை
 குருதிவேல் மாறன்
 குளிர்சாந்து) அகலம்
 கருதியார் கண்ணும்
 படும்!

எறிகதிர் நித்திலம் - ஒளிவீசும் முத்து, படுதல் - உண்டாதல், குருதி-இரத்தம், சாந்து அகலம் - சந்தனம் பூசிய மார்பு, மாறன் - பாண்டியன் அற்புதமான பாடல். மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்குமுன் தமிழ்க்கடலில் விளைந்த முத்து, பாடலாய் ஜொலிக்கிறது.

இனி இன்னொரு பாடல். எல்லாம் நாடகந்தான்.

ஒரு பெண். அவளுக்கும் பாண்டியனுக்கும் எப்படியோ பழக்கம் உண்டாகிவிட்டது. தினந்தோறும் மாலையில் கடற்கரையை ஒட்டிய புன்னந்தோப்பிலோ, தோணித் துறையிலோ அவர்கள் சந்திப்பார்கள். சந்தித்து உறவாடாவிட்டால் அவர்களுக்கு என்னவோ போலிருக்கும்!

இரண்டு மூன்று நாட்களாக பாண்டியன் அந்தப் பக்கம் வரவில்லை. காத்திருந்து காத்திருந்து ஏமாந்து போனாள் பெண்!

நாலாவது நாளும் மாலையில் கடற்கரைக்கு வந்தாள் பெண். தோழியைப் பாண்டியனிடம் தூதே அனுப்பி விட்டாள். நேரம் ஆகிவிட்டது. கருகருவென்று மயங்குகின்ற நேரமே வந்துவிட்டது. இருப்புக் கொள்ளவில்லை பெண்ணுக்கு.

கடலின் உள்முற்றம் வழியாக அங்கும் இங்கும் நடந்து கொண்டிருக்கிறாள் பெண்.

அப்பொழுது ஒரு அலை வந்து கரையில் மோதிச் சிதறுகிறது. நுங்கும் நுரையுமாகப் பின் வாங்குகிறது, பெண்ணின் பாதங்களை அபிஷேகம் செய்து விட்டுப் போவது போல் மடங்கிப் பின்வாங்கி நழுவுகிறது. அலைநீர், அப்பொழுது பெண்ணின் காலடியில் உள்ள மணல் நெகிழ்ந்து கரைந்து நீரோடு நீராய் ஒடுகிறது. பெண்ணின் காலில் ஒரு கூச்சமே உண்டாகிறது. மணல் கரைந்து மறையும் இடத்துக்கு. “உருவாய் நிலம்” என்றுபெயர்.

அப்படியே இன்னொரு பெரிய அலை வருகிறது. அதில் ஏறி வந்தது பெரிய சங்கம் ஒன்று. வேகமாக வந்து மோதிவிட்டு அலை ஓடிப் போனது. கரையில் ஒதுங்கிய சங்கம்-நிறை கர்ப்பிணியாகிய சங்கம். வந்த வேகத்தில் கரை மணலில் பிரசவித்து விட்டது.

தெய்வ ஒளியோடு கூடிய முத்தைப் பெற்றெடுத்து விட்டது சங்கம்.

முத்தைப் பிரசவித்த சங்கம் பழையபடி தன் இருப்பிடம் போக - கடலுள் சென்று அமரத் துடிக்கிறது. “ஒரு அலை வந்து கையைப் பிடித்து அழைத்து கொண்டு போகாதா” என்று காத்து நிற்கிறது.

இதை எல்லாம் பெண் பார்த்தாள். சங்கிடம் பரிவு உண்டாகி விட்டது பெண்ணுக்கு.

“தூது போன தோழியோ இன்னும் வரவில்லை. பாண்டியன் சொல்லி விடுகிற செய்தியோ இன்னதென்று தெரியவில்லை. தோழியையும் செய்தியையும் எதிர்பார்த்து நிற்கிறது பெண்ணின் மனம்.

அலைவந்து எப்போது அழைத்துப் போகும் என்று காத்து நிற்கிறது சங்கு.

அப்படி ஒரு உறவு, அவள் மனம் தவிக்கிற தவிப்புக்கும், சங்கு தவிக்கிற தவிப்புக்கும்! எப்படியோ ஒரு உறவு.

இனிப் பாடல் வருகிறது.

உருவாய் நிலத்த
உயர்கரைமேல் ஏறி.
நகுவாய்முத்(து) ஈன்றசைந்த
சங்கம்- புகுவான்
திரைவரவு பார்த்திருக்கும்;
தென்கொற்கைக் கோமான்
உரைவரவு பார்த்திருக்கும்
நெஞ்சு”

(முத்தொள்ளாயிரம்)

(நகுவாய் - பிரகாசமான, புகுவான் - உள்ளேபோக. திரை - அலை.
உரை - பாண்டியன் சொல்லி விடுகிற பதில்).

முத்து சம்பந்தமாக இப்படி எத்தனையோ பாடல்கள்.

பாண்டி நாட்டுப் பெண்கள் உரலில் ஒன்றைப் போட்டு உலக்கையால் இடிக்கும் பொழுது இத்தகைய பாடல்களைப் பாடியே இடிப்பார்கள்.

முத்துவேறு சிப்பிவேறு என்று பிரிப்பதற்கு உரலில் போட்டு இடிக்கிற பொழுது கூட பாடிக் கொண்டே இடிப்பார்கள், அப்படிப் பாடுகிற பாட்டுக்கு 'வள்ளைப் பாட்டு' என்று பெயர்.

பெண்கள் உரலில் சிப்பிகளைக் கொட்டுகிறார்கள்.

அம்பாரம் அம்பாரமாய்க் குவித்துப் போட்டிருக்கிறார்கள் வீடுகள் தோறும் சிப்பியை.

பவளக் கட்டையில் செய்து தங்கப்பூண் கட்டிய உலக்கை கொண்டு சிப்பிகளை இடிக்கிறார்கள். முத்து வேறு சிப்பி வேறு என்று கழல்கிறது. வெள்ளை வெளேர் என்று சிரிக்கிறது முத்து.

“பாடல்சால் முத்தம்
பவள உலக்கையால்
மாட மதுரை
மகளிர் குறுவரே”

(சிலம்பு)

சங்கு ஒன்றை எடுத்து அதைக்காத்தில் வைத்துக் கேட்டால் அது'வுய்' என்று இரையும். அதற்கு ரீங்காரம் அதாவது முரள் என்றுபெயர். முரல் என்பது அதிலிருந்து வந்ததுதான். கையில் சங்கு வைத்திருக்கும் பெருமாளுக்கு முரளி என்று பெயர்.

முரள் என்ற சொல் பரல் என்று மாறியது. அது மேல் நாட்டவர் நாவில் உருண்டு 'பேள்' என்று ஆகியது.

ஐத்தின் அதிசயம் பல.

முத்தினில் முத்து

தத்துவ உலகின் சக்கரவர்த்தி என்று திருமூலரைச் சொல்வார்கள்.

எங்கும் நிறைந்த பரம் பொருளைப் பற்றி- கடவுள் தத்துவம் பற்றி திருமூலநாயனார்,

“முத்தினில் முத்து” என்றே தொடங்குகிறார்.

“தேவாதி தேவர்களெல்லாம் பணிந்து போற்றுகிறார்கள் இறைவனை.

பொன்னொளிர் கிரணங்களோடு எழுந்து வரும் இளஞாயிறுபோல ரம்மியமானவன் பெருமான்.

என்னைக் குழைத்துப் பிசைந்து உருக்கிவிட்டான் பெருமான்.

அவனை எதிர்பார்த்து நிற்கிறேன் நான்.

அவன் வருவான். அவனோடு கலந்து மருவுவேன் நான்.

இது தெரியாத பைத்தியங்கள் சில, என்னைப் பார்த்து ‘இது ஒரு கிறுக்கு’ என்று நையாண்டி பண்ணுகின்றன.

இப்படிக் கும்மியடிக்கிறார் திருமூலர்

முத்தினில் முத்தை,
முகிழ்இள ஞாயிற்றை,
எத்தனை வானோரும்
ஏத்தும் இறைவனை,
அத்தனைக் காணா(து)
அரற்றுகின் றேனை ஓர்
பித்தன் இவன் எனப்
பேசுகின் றாரே!

பரம்பொருளே முத்தினில் முத்தாக இருக்கிறது. அடியார் சூழாமும் பக்திக் கடலில் விளைந்த ஞானமுத்துக்களாகவே திகழ்கிறார்கள். அப்படியானால் காதலும் முத்தாகத்தானே சிரித்து மலரும்!

இனி, திருத்தமான முழுமுத்து விளைவது கொற்கையில் தான். ஆனாலும் தூத்துக்குடி, ராமேஸ்வரம், வேதாரண்யம், காவிரிப்பூம்பட்டிணம், பாண்டிச்சேரி முதலான இடங்களிலும் விட்டுவிட்டு கடலில் முத்து விளையவே செய்தது.

இனி, காவிரிப்பூம்பட்டிணத்தை ஒட்டிய கடற்கரை. அதில் உப்பங்கழிகளும், தோணித் துறைகளும் ஏராளம். புன்னை மரம் சோலையாய்ச் செறிந்து இருக்கிறது. மணல் மேடுகள் திட்டுத் திட்டாய்க் கிடக்கின்றன.

ஆங்காங்கே சில வீடுகள். ஒரு வீட்டின் முற்றம், அதில் மீன்பலவகை மீன்களை வெயிலில் போட்டு விரித்துப் பரப்பி இருக்கிறது. மீன்கள் உலர்ந்து காய்வதற்காக.

காகம் முதலிய பறவைகள் வந்து கொத்திக் கொண்டு போய்விடாத படி ஒரு பெண் காவல் காக்கிறாள். வயது வந்த இளம்பெண். அழகான பெண். கட்டும் மெட்டுமாய் பெட்டி போல இருக்கிறாள் பெண்.

இளைஞன் ஒருவன் அந்தப் பக்கமாக வந்தான். தற்செயலாகத்தான் வந்தான். அயலூர்ப் பையன் அவன். பெண்ணைப் பார்த்தான். அவளுடைய அழகு அவனைச் சண்டி இழுத்தது. பேதலித்துப் போனான் பையன்.

மறுகி மறுகி நின்றான். சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். மனமே இல்லை ஊர் போவதற்கு. எப்படியோ ஊர் போய்ச் சேர்ந்தான் பையன்.

ஊர்போய்ச் சேர்ந்துவிட்டான். ஆனாலும் ஞாபகம் பெண்ணின் ஞாபகம்தான். அவனுக்கு ஊரில் இருப்புக் கொள்ளவில்லை. அதே கடற்கரைக்கு அதே இடத்திற்கு அவன் தினந்தோறும் வந்தான். எட்டியே நின்றான். பக்கத்தில் வர நினைக்கிறான். முடியவில்லை. மனதில் உள்ளதை எப்படியாவது சொல்லி விடவேண்டும் என்றும் துடிக்கிறான். அதுவும் முடியவில்லை. பதறிப் பதறிப் பார்க்கிறான். பரக்கப் பரக்க விழிக்கிறான். பிரகு போய் விடுகிறான். மறுபடி வருகிறான்.

பெண்ணுக்கும் அவன்மேல் ஆசைதான். அவளும் அடிக்கடி மாறி மாறிப் பார்த்துக் கொள்வாள். ஆணாலேயே சொல்ல முடியாததை பெண் எப்படிச் சொல்வாள் ?

தினந்தோறும் வந்து வந்து வெறுமனே போகும் இளைஞன் மேல் தோழிக்குப் பரிவு உண்டாகிவிட்டது.

“அப்பாவியாக இருக்கிறானே பையன்! எவ்வளவு ஆசையோடு வருகிறான்? ஆனால் ஒரு வார்த்தை சொல்ல முடியவில்லையே! தவிக்கிறானே! பாவம்! இப்படியும் ஒரு பைத்தியமா!” என்று உண்டாகி விட்டது பரிவு.

ஒருநாள் பையன் எட்டி நின்று பெண்ணைப் பார்த்து விட்டு ஊருக்குத் திரும்புகிறான். வழியில் எதிர்ப்பட்டாள் தோழி. சட்டென்று நின்றாள். இளைஞனை கூர்மையாகப் பார்த்தாள். அவளுடைய பார்வை அவனை அப்படியே நிற்க வைத்தது.

தோழியாலும் விஷயத்தை நேரான முறையில் இளைஞனிடம் சொல்ல முடியவில்லை. தயங்கித் தயங்கி வருகிறது விஷயம். எப்படியோ ஒரு சாய்வான போக்கில் வைத்துப் பேசுகிறாள் தோழி.

“பிரகாசம் மிக்க முத்தைவிட அழகிய சின்னஞ் சிறு பற்களை உடையவள் என் தலைவி. அவளுடைய முகமும் அதில் உள்ள பளபளப்பும் அடடா! தேவாயிர்தம் போன்றவை. அவளை நினைத்து ஒவ்வொரு நாளும் இந்தப் பக்கம் வருகிறாய் நீ. ஆனால் ஒன்றும் பேச மாட்டேன் என்கிறாய். பைத்தியமோ என்று சொல்லும்படி ஆசையோடு பார்க்கிறாய்.... இப்படி ஆரம்பித்தாள் தோழி.

**தீங்கதிர் வாள்முகத்தன்
செவ்வாய் மணிமுறுவற்(கு)
ஒவ்வாவே னும்**

**வாங்கு நீர் முத்தென்று
வைகலும் மால்மகன் போல்
வருதிர் ஐ ய!**

ஒவ்வொரு நாளும் வந்து வந்து பார்ப்பதுதான் மிச்சம். காரியம் இல்லை” என்று நிறுத்தினாள் தோழி. மேலே தொடர முடியவில்லை அவளுக்கு. சிறிது நேரம் கழித்து, ஒரு வகையாகச் சமாளித்துக் கொண்டு, “அவளுக்கும் உன்மேல் ஞாபகந்தான். அவள் எப்படி உன்னிடம் சொல்ல முடியும்?” எல்லாம் சொல்லியா கொடுக்க வேண்டும்! ஆண்களுக்கு தெரியாது போலும்!! என்று சொல்லி விட்டாள்.

தொய்யமாகவே சொல்லித் தீர்த்து விட்டாள். எப்படிச் சொல்லித் தீர்த்தாள். நேருக்கு நேராக இல்லை. கடலையும், அலையையும், முத்தையும், மலரையும் வைத்தே சொல்லிக் காட்டி விட்டாள் தோழி.

“இதோ விரிந்து பரந்து கிடக்கிறது பார் கடல். இந்தக் கடல் தன்னிடம் உள்ள முத்துக்களை அலைகளின் மூலம் வாரிக் கொண்டு வந்து கரையில் கொட்டுகிறது. கரையில் சிந்திக் கிடக்கும் புன்னை மலர்களை, முத்துக்குப் பதிலாக எடுத்துக் கொண்டு போய் விடுகிறது. கடலும் அப்படி ஒரு கொடுக்கல் வாங்கல் வைத்திருக்கிறது! ஒன்றைக் கொடுத்துத் தானே ஒன்றை வாங்க வேண்டும்!

இப்படி உள்ளூறை (இறைச்சி)யில் வைத்துப் பொதிந்து சொல்கிறாள் தோழி.

“வீங்கோதம்	தந்து
விளங்கொளிய	வெண்முத்தம்
விரைசூழ்கா	னல்

பூங்கோதை	கொண்டு,
விலைஞர் போல்	மீளும்
புகாரே எம்	ஊர்”

“உன் மனதில் உள்ளதைச் சொன்னால் தானே, அவளும் தன் மனதைத் திறந்து காட்டுவாள்” என்பதைத் தெளிவு படுத்தி விடுகிறாள் தோழி.

இனிப் பாடலின் முழு உருவத்தையும் பார்ப்போம்.

(தானான்	தானான
தன்னான	தன்னான
தன்னான	தன்)

தீங்கதிர்	வாள்முகத்தள்
செவ்வாய்	மணிமுறுவற்(கு)
ஓவ்வாவே	னும்;

வாங்கு நீர்	முத்தென்று
வைகலும்	மால்மகன்போல்
வருதிர்ஐ	ய!

வீங்கோதம்	தந்து
விளங்கொளிய	வெண்முத்தம்
விரைசூழ்கா	னல்;

பூங்கோதை	கொண்டு,
விலைஞர்போல்	மீளும்
புகாரே எம்	ஊர்!

(சிலம்பு)

(மணிமுறுவல் - சின்னஞ்சிறு பற்களோடு கூடிய புன்முறுவல். வாங்குநீர் முத்து - கடலில் விளையும் முத்து. ஒவ்வாவேனும் - பல்லின் பக்கம் வரமுடியாது முத்து.

அவ்வளவு வனப்பும் எடுப்பும் பல்லில், வைகலும் - தினந்தோறும். மால் மகன் போல் வருதிர் - பைத்தியம் போல வந்து வந்து பார்த்து விட்டுப் போகிறீர். வீங்கு ஓதம் - பெரிய அலைகள். வெண்முத்தம் தந்து - முத்துக்களை விற்று. பூங்கோதை கொண்டு - புஷ்பங்களைப் பதிலுக்கு வாங்கிக் கொண்டு. விலைஞர் போல் மீளும் - அசல் வியாபாரி போல நடந்து கொள்ளும். அப்படி நடந்து கொள்ளும் கடல் எங்கள் ஊர்க் கடல் என்கிறாள் தோழி. விரை சூழ் கானல் - மணம் கமழும் மலர்கள் விழுந்து கிடக்கும் கடலின் முற்றம். கரையின் பரப்பு).

சிப்பியிலிருந்து வருவதோ வெண்முத்து. ஆனால் காதலர்புன் முறுவலில் பூத்து மலர்வதோ முத்தினில் முத்து.

அற்புதமான பாட்டு. பாடலை நிறுத்திப் பாட வேண்டும். மேலே கொடுத்திருக்கிற சந்தத்தை வைத்துக் கொண்டு, சீருக்குச் சீர், அசைக்கு அசை நிறுத்திப் பாட வேண்டும் பாடலை.

பாடுவதற்கு ராகம் வராதே என்று மலைக்க வேண்டாம். மனம் வைத்து நிதானமாகப் பாட ஆரம்பித்தால் போதும். பாடலுக்குரிய ராகம் தானாக வந்து விடும்.

தமிழ்ப் பாடலின் அமைப்பு அப்படி.

காதலின் தயக்கத்தையும் ஏக்கத்தையும் கையில் எடுத்துக் காட்டுகிறது கவி. தமிழில் உள்ள நயம், நளினம், பண்பட்ட வளம் எல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து, சொல்ல முடியாத நுட்பமான உணர்வுகளை அப்படி அப்படியே தொட்டுக் காட்டி விடுகின்றது.

அதுதான் தமிழ் செய்கிற காரியம். அதற்குக் கை கொடுத்து உதவுகிறது முத்து.

சந்தனம்

சங்கீதம், பரதநாட்டியம், கவி இம்மூன்றும் தமிழர் கொடுத்த நன்கொடை. உலகம் முழுவதற்கும் தமிழ்மக்கள் வழங்கிய சீதனமே, மேலே குறிப்பிட்ட மூன்று செல்வங்களும்.

இனி, பணத்தை வாங்கிக் கொண்டு உலகிற்குத் தமிழகம் விற்ற பொருள்கள் பல. முத்து, யானைத்தந்தம், மயில் இறகு, தேக்கு, மிளகு, சந்தனம் இப்படி எத்தனையோ பொருள்கள்.

இவற்றில் சந்தனம் என்பது தனித்த புகழ் நிரம்பியது.

எழுச்சிக்கும், ஆவேசத்திற்கும் உகந்தது சந்தனம். சந்தனக் கட்டையைக் கல்லில் வைத்து அரைக்க அரைக்க அதற்கு மணம் ஏறும். சாந்தாகத் திரளும், அதைக் குழைத்துப் பூசினால் வேனலுக்குக் குளுகுளு என்றிருக்கும். குளிர் வாடைக்கோ கணகண என்று வெதுவெதுப்புக் கொடுக்கும்.

அழகுக்கு அழகு ஊட்டுகிறது சந்தனம். புனிதத்தின் சின்னமாக விளங்குகிறது சந்தனம். மங்களமும் ஆனந்தமும் சேர்ந்து எடுத்த அவதாரமாகத் திகழ்கிறது சந்தனம்.

உள்ளத்தைக் கிளுகிளுக்க வைக்கிறது சந்தனம். அதுமட்டுமா? உடல் சூட்டை ஆற்றிவிடுகிறது. எலும்புக்குள் அடைந்து குமுறும் வெப்பைத் தணித்து விடுகிறது. நரம்பு மண்டலத்துள் உண்டாகிற கொதிப்பை ஆற்றிவிடுகிறது. குடல் புண்ணைக் குணப்படுத்தி வயிற்றை தாமரைத் தடாகமாகக் குளிர வைத்து விடுகிறது சந்தனம்.

பசியைக் கிளறிவிட்டு சூடுபிடிக்கச் செய்கிறது சந்தனம்.

இது காரணமாகவே மூளை, கண், முகம், பார்வை, பேச்சு எல்லாவற்றிலும் குளுமை உண்டாகிறது. சாந்தமே பிறந்து விடுகிறது சந்தனத்தால்.

கல்யாணம், சடங்கு, புதுவீடு, புதுக்கணக்கு, விருந்து, வரவேற்பு எல்லாவற்றிலும் சந்தனமே பிரதானம். சந்தனம் இல்லாத விழா ஒன்றும் இல்லை. அதேபோல் கோவில் வழிபாடு, அபிஷேகம், பிரசாதம் எல்லாவற்றிலும் சந்தனம் முக்கியமாக இருக்கும்.

ஒரு மரக்கட்டையானது கல்லில் வைத்துத் தேய்க்கத் தேய்க்க - அதாவது உரச உரச, வெண்ணெய் திரள்வது போல. சாந்தாகத் திரள்கிறது என்றால் அது, அதிசயந்தானே!

சாந்து என்னும் சொல்லிலிருந்துதான் சாந்தம் என்னும் சொல் உண்டானதோ என்னவோ. அந்தச் சாந்து கம கம என்று மணக்கிறது. அந்த மணம் மனதைச் சாந்தப் படுத்தும் தெய்வீக மணமாக இருக்கிறது. அதில் எரிச்சல் இல்லை. வேகம் இல்லை. சுகமும் இனிமையும் நிறைந்திருக்கின்றன அந்த மணத்தில். அதுவும் அதிசயந்தான்.

சாந்தாகத் திரண்டு திரண்டு பொங்கும் சந்தனக் கட்டை, எத்தனை ஆண்டுகளானாலும் உளுத்துப் போகாது. கரையான் பிடிக்காது. மணம் குன்றாது. அப்படி ஒரு அழியாததன்மை அதனோடு சேர்ந்திருக்கிறது. அதுவும் அதிசயந்தான்.

இத்தகைய சந்தனம் பெரிய மரமாக வளர்கிறது, மலைச்சரிவில் அது காடாகவே வளர்கிறது. அதுவும் அதிசயந்தான்.

சந்தனத்தில் தைலச்சத்து அதிகம். அது பல நோய்களைக் குணப்படுத்துகிறது. வெற்றிலை பாக்கோடு சந்தன இலையைச் சேர்த்து மென்றால் நாக்கும் உதும் சிவந்துவிடும். சுண்ணாம்பு வேண்டியது இல்லை. வெற்றிலை நன்றாகப் பிடிக்கும் சந்தன இலைக்கு.

காட்டு விறகுகளுடன் சந்தனக் கம்புகளும் வந்து விடும். அடுப்பில் வைத்துஎரிக்கிற பொழுது வீடு முழுவதும் மணக்கும்.

புகையானது கொடி வீசிப் படர்ந்து போகும். அது போகிற இடம் முழுவதும் சந்தனத்தின் நறுமணமும் பரந்து நிறைந்து கொண்டே போகும்.

சந்தன மரம் தனக்கு வேண்டிய ஆகாரத்தை வேறு மரங்களிடம் இருந்து தட்டிப் பறித்து உண்ணும், சந்தன மரத்தின் வேர்கள் பக்கத்தில் உள்ள வேறு மரங்களின் வேர்களைக் கட்டிப் பிடித்து உயிர்ச்சத்தை உறிஞ்சிக் கொண்டு வந்துவிடும்.

மண்ணுக்குள் இருந்து சுயமாகச் சத்தை எடுக்கிற ஆற்றல் அவ்வளவாகச் சந்தனத்திடம் இல்லை. அப்படி ஒரு செல்லக் குழந்தை சந்தனம்.

மலைச் சரிவுகளில் நாலாயிரம் ஐயாயிரம் அடி உயரம் வரை சந்தனம் வரும். மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைக்காடுகள் தான் சந்தனத்துக்குத் தாயகம். அதுவும் பொதிகை மலைப் பகுதி முன்னொரு காலத்தில் சந்தனத் தோப்பாகவே இருந்தது.

முன்காலத்தில் பொதியை மலைதான் சந்தனத்திற்கு விளைநிலமாக இருந்தது. பொதியை என்றால் சந்தனந்தான். சந்தனம் என்றால் பொதியை தான். அது காரணமாகவே “சந்தனப் பொதியை” என்னும் வழக்கு உண்டாகியது.

மைசூர்க் காடுகள், கொல்லிமலைக் காடுகள், தர்மபுரி வனங்கள், பன்னாரி மலைக் காடுகள், வேலூர்ச் சரகம் ஜவ்வாது மலைக்காடுகளில் கூட சந்தனம் உண்டு. ஆனால் இயல்பாகவே சந்தனம் உண்டாகி மலைமுழுவதும் மணத்தது பொதியையில்தான்.

பொதியை மலைச்சாரலில் குற்றாலம், பாவநாசம் முதலிய இடங்களுக்கு குடும்பத்தோடு அடிக்கடி உல்லாசமாய்ப் போய் வருவார்கள் மக்கள். அப்பொழுது காட்டிலேயே சமைத்துச் சாப்பிடுவார்கள். அதற்கு வனபோஜனம் என்று பெயர்.

காய்ந்து பட்டுப்போன மரக்கிளைகளை ஒடித்து சமையலுக்கு விறகாக எரிப்பார்கள். சிலசமயம் சந்தன மரங்களின் பட்டுப் போன கொப்புகளும் விறகோடு சேர்ந்துவிடும். சந்தனச் சிராய்கள் எரியும்பொழுது மலைமுழுவதும் மணக்கும்.

இனி, பாண்டியன் மேல் காதல் கொண்ட பெண் காதல் வெறியில் வளையல்கள் நழுவி ஓடியதைக் கூடக் கவனிக்கவில்லை. செவிலியும் தோழியும் வளையலைப் பற்றி விசாரிக்கவும் வெட்கத்துக்கு ஆளாகிவிட்டாள் பெண்.

பிறகு தனியாக ஒரு இடத்தில் நின்று யோசிக்கிறாள். அட்டா? “எதிர்த்துப் போரிட்டுத் தோற்ற மன்னர்கள் தாம் தம் உடைமைகளை இழப்பார்கள். நான் அப்படி ஒன்றும் செய்யவில்லையே! பாண்டியன் மேல் அன்புதானே (வாரம்தானே) வைத்தேன். அன்புக்கா இந்தக் கதி! இப்படி வந்தது யோசனை பெண்ணுக்கு.

அப்பொழுது பாண்டியனோடு சேர்ந்து ஞாபகத்துக்கு வருகிறது பொதியமலையும் சந்தனமும்.

எப்படி என்று பார்ப்போம்.

-----	சோறடுவார்
ஆரத்தால்	தீமூட்டும்
அம்பொதியில்	கோமா(கு) என்
வாரத்தால்	தோற்றேன்

வளை

(வாரம் - அன்பு)

துயர வெறியை வார்த்தைகளாய்க் கொட்டிப் புலம்புகிறாள் பெண். யாரிடம்? அப்பொழுது குளிர்ந்து வீசி வருகிற வாடைக் காற்றிடமே சொல்கிறாள்.

“வாடையே! நீயாவது என் நிலையைப் பாண்டியனிடம் போய்ச் சொல். மதுரையை நோக்கித் தானே போகிறாய் நீ? என் துயரத்தை அவனிடம் சொல் வடகாற்றே.”

“எதிரிகளை அழிப்பது முக்கியம். வேண்டியவர்களைக் காப்பது அதைவிட முக்கியம். பாதுகாப்பதற்குத் தானே வெண்கொற்றக் குடையும் செங்கோலும் இருக்கின்றன. அப்படி இருக்க என் வளையலை எப்படிப் பறித்துப் போகலாம் பாண்டியன்?”

பாடல் முழுவதையும் பார்க்கலாம்.

“மாறடு போர்	மன்னர்
மதிக் குடையும்	செங்கோலும்
கூறிடுவாய்	நீஓ
குளிர்வாடாய்!	சோறடுவார்
ஆரத்தால்	தீமுட்டும்
அம்பொதியில்க்	கோமாற்(கு) என்
வாரத்தால்	தோற்றேன்
வளை”	

(முத்தொள்ளாயிரம்)

(மாறடு போர் மன்னர் - எதிர்த்துப் போரிட்ட மன்னர்களின் சோறு அடுவார் - சமையல் செய்பவர். ஆரம் - சந்தனம், வாரம் - அன்பு, வளை - வளையல்).

பொதியை மலை சந்தன மலைதான் என்பதைக் கையில் தூக்கி காட்டுகிறது கவி. முத்தொள்ளாயிரக் கவி.

இனி, நந்திவர்மன் என்னும் மன்னன் மேல் ஒரு பெண்ணுக்கு காதல். ஆசையானது வெறியாகி உடம்பெல்லாம் கொதித்துக் காந்த ஆரம்பித்து விட்டது பெண்ணுக்கு.

வெப்பைத் தணிப்பதற்காக சந்தனத்தைப் பெண்ணின் மார்பிலும் தோளிலும் முதுகிலும் பூசினார்கள் தோழிமார்கள். கொதிப்பானது பொங்கி எழுந்ததே தவிர தணியவில்லை.

அப்பொழுது அலறுகிறாள் பெண்.

“நந்தி மன்னனைப் பார்க்க முடியாமல் தவிக்கிறேன் நான். வெந்த புண்ணில் வேலைச் சொருகுவது போல், தீயையே கசக்கிப் பிழிந்து என்மேல் கொட்டுகிறீர்கள். சந்தனக் குழம்பு என்று சொல்லிப் பூசுகிறீர்கள்!!

என்ன செய்வேன் நான் ?

இனி வருகிறது பாடல்.

செந்தழலின்	சாற்றைப்
பிழிந்து	செழுஞ்சீதச்
சந்தனம்என்(று)	ஆரோ
தடவினார்;-	பைந்தமிழை
ஆய்கின்ற	கோன் நந்தி
ஆகம்	தழுவாமல்
வேகின்ற	பாவிடையன்
	மேல்

(ஆரோ தடவினார் - தோழிமார் பலர், தன்மேல் சந்தனம் பூசிய தோழி இன்னார் என்பது தெரியவில்லை. காதல் வெறி அப்படி. ஆகம் - மார்பு. பைந்தமிழ்.... நந்தி - நந்திவர்மன் புலவர்களோடு இருந்து தமிழையும் பாடல்களையும் அனுபவித்து ஆனந்தத்தில் திளைக்கிறவன். அப்படி ஒரு பண்பாடு மிக்கவன் நந்திவர்மன்.)

இனி, மிதிவை நகர ராஜ வீதி வழி ராமன் நடந்து வந்தான். அன்றுதான் முதன் முதலாக வருகிறான் ராமன். உப்பரிகையில் இருந்தான் சீதை. தற்செயலாக ராமனைப் பார்த்து விட்டாள் சீதை.

ராமன் அழகில் ஈடுபட்டு விட்டான் சீதை. காதலுக்கு ஆளாகிவிட்டான். உடம்பு கொதித்து விட்டது.

தோழியர் விசிறி கொண்டு வீசினார்கள். வெக்கை தணியவில்லை. அத்தர், சென்ட், பன்னீர் விட்டுக் கலந்த (கலவை) சந்தனத்தை - சந்தனக் குழம்பாகிய களியையே, சீதையின் மேனியில் பூசினார்கள். அப்பொழுதும் மடங்கவில்லை வெப்பு. நிமிர்ந்து நின்று தகிக்கிறது ஆசைத்தீ.

தாங்க முடியாமல் அப்படியும் இப்படியும் தவிக்கிறாள் சீதை.

கம்பர் சொல்கிறார்.

“வாச மென்கல
வைக்களி வாரிமேல்
பூசப் பூசப்
புலர்ந்து புழுங்கினள்;

வீச வீச
வெதும்பினள் மெல்லியல்;
ஆசை நோய்க்கு
மருந்தும்உண் டாங்கொலோ! (க-ரா)

சந்தனத்தாலும் தடுத்து நிறுத்த முடியாத உஷ்ணம் ஒன்று இருக்கிறது. அதுதான் ஆசை நோய் - அதாவது காதல் இன்பம்.

இனி, தன்னலமற்ற சான்றோர்கள் உண்மை ஒன்றையே லட்சியமாகக் கொண்டு வாழ்வார்கள். அந்த உண்மைக்காக உடல், பொருள், ஆவி அவ்வளவையும் தத்தம் பண்ணுவார்கள்.

உத்தமர்கள் என்றால் அவர்கள் தாம்.

ஆனால் லட்சியத்தில் நிலைத்து நிற்பது சாமான்ய காரியம் இல்லை. சோதனைகளும் வேதனைகளும் அடுக்கடுக்காக அவர்களை வந்து தாக்கும். அவை தாக்கத் தாக்க அவர்களுடைய லட்சியத்துக்கு உரம் ஏறும். துவளவே துவளாது லட்சியம்.

இந்த அற்புதத்தை அதிதீவிரராம பாண்டியர் என்னும் கவிஞர் பெருமான் சந்தனத்தின் மேல் வைத்துக் காட்டுகிறார். எப்படி ?

‘அரைக்கினும் சந்தனம் தன்மணம் குன்றாது’.

சந்தனக் கல்லில் வைத்து சந்தனக் கட்டையைத் தேய்க்கத் தேய்க்கச் சந்தனத்துக்கு மணம் ஏறும்.

அப்படியானால் பொருள் என்ன ?

வேதனையும் சோதனையும் தாக்கத் தாக்க லட்சியமும் தியாகமும் கடர்விட்டுப் பிரகாசிக்கும்.

அடடா! சான்றோர் போலல்லவா சந்தனமும் மணக்கிறது!

கண்டதுண்டோ கண்ணன் போல்

திரிச்சியிலிருந்து சென்னையை நோக்கி ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது திருவள்ளூர் பஸ். மோட்டாரில் ஒரு இருக்கை கூடக் காலி இல்லை. டவுண் பஸ்ஸில் நிற்பது போலக் கம்பியைப் பிடித்துக் கொண்டு ஆண்களும் பெண்களுமாக பத்துப் பன்னிரண்டு பேர் நிற்கிறார்கள். அவ்வளவு கூட்டம்.

இரவு நேரம், மணி பத்துக்குமேல் ஆகிறது. பிரயாணிகளில் பலர் அரட்டையடித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சிலர் தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சிலர் கண்களை மூடிக் கொண்டு தூக்கத்திற்காகத் தவம் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

பிரயாணிகள் பலர் பல ஊர்களுக்குப் போகிறவர்கள் அவர்கள் அவர்களில் நான்கு பேர் ஒரு குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். சட்டக் கல்லூரியில் படிக்கும் மாணவன் ஒருவன். அவனுடைய தந்தை, தாய், சகோதரி எனமூவர் ஆக நால்வரும் அந்த மோட்டாரில் பிரயாணம் செய்கிறார்கள். அவர்கள் தொழுதூர் என்னும் இடத்தில் இறங்க வேண்டும்.

தொழுதூருக்கு இன்னும் ஆறுமைல் தூரம் இருக்கிறது. அங்கே ஒறு சிறு விலக்கு, அதைஓட்டி ஒரு கிராமம். அந்த கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர் அதே பஸ்ஸில் வந்தார்.

அவர் மோட்டாரில் ஏறும் போதே குறிப்பிட்ட விலக்கில் இறங்க வேண்டும் என்று கண்டக்டரிடம் சொல்லி இருந்தார். அவருக்காக அந்த விலக்கில் மோட்டார் நின்றது. அவர் இறங்கினார்.

சட்டக் கல்லூரி மாணவன் தட்புட என்று தன் பையையும் பெட்டியையும் எடுத்தான். தாய் தந்தையரிடம் தொழுதூர், தொழுதூர் என்று சொன்னான். இறங்குங்கள், இறங்குங்கள் என்றும் கத்தினான்.

அவர்களும் இவன் சொல்லியதை நம்பி விட்டார்கள். நான்கு பேரும் மூட்டை முடிச்சுகளுடன் அந்த விலக்கில் இறங்கினார்கள்.

ஏற்கனவே தன்னிடம் சொல்லி விலக்கில் இறங்குகிற ஆளைச் சேர்ந்தவர்கள் தாம் இவர்களும் என்று கண்டக்டர் நினைத்துக் கொண்டார்.

அந்த இடத்தில் இறங்கிய முதல் பிரயாணியோ “இந்தப்பக்கம் ஏதோ ஒரு ஊருக்குப் போகிறவர்கள் இவர்கள்” என்று நினைத்துக் கொண்டார். நினைத்ததோடு நிற்கவில்லை.

‘எந்த ஊருக்குப் போகிறீர்கள்’ என்று இவர்களிடம் கேட்டார்.

தொழுதூருக்குத்தான் என்றார் நால்வரில் பெரியவர்.

“ஐயையோ! இது தொழுதூர் இல்லையே, இன்னும் ஆறு ஏழுமைல் இருக்கிறதே தொழுதூர்” என்றார் விலக்கைச் சேர்ந்த பிரயாணி.

“என்னடா பண்ணிவிட்டாய் பாவிப் பயலே? தொழுதூர் வந்துவிட்டது, இறங்குங்கள் என்றாயே? உன்பேச்சை நம்பி இறங்கி விட்டோமே, இந்தக் கும்மிருட்டில் எங்கு போவது? எப்படிப் போவது?” என்று வருந்தினார் தந்தையார்.

“எதை எடுத்தாலும் இப்படி ஏட்டிக்குப் போட்டியாய்ச் செய்து தொலைக்கிறாயே! உன்னோடு பெரிய தொல்லையாய்ப் போய் விட்டதே” என்று சலித்துக் கொண்டாள் தாய்.

“இவனை நம்பி நீங்களும் இறங்கினீர்களே” என்று பேதலித்தாள் தமக்கை.

கண்டக்டர் தானே சொன்னான்? தொழுதூர் விலக்கு, தொழுதூர் விலக்கு என்று. அவன் கத்தப் போய்த்தானே நான் நம்பினேன்? இல்லாவிட்டால் நான் சொல்லுவேனா?” என்று பொரிந்தான் பையன். மேலும் சொன்னான்.

“நடப்பது நல்லது! நாம் சாப்பிட்டு விட்டு சாப்பிட்டு விட்டு ஒரு வேலையும் செய்யாமல் சும்மாதானே இருக்கிறோம்? அதனால்தான் நமக்கு எல்லா நோய்களும் வருகின்றன. தினசரி மூன்று மைல் நான்கு மைல் நடந்தால் போதும். வைத்தியர் வேண்டாம். மருந்து வேண்டாம். உடம்பு கலகல என்று இருக்கும். நடப்பதற்கு நமக்கு வலியக் கிடைத்த வரப்பிரசாதம்! வாருங்கள் மலைக்காமல்! என் பின்னாலேயே வாருங்கள்! ஆறு மைலும் இல்லை. ஐந்து மைலும் இல்லை. மூன்று மைல்கூட இருக்காது. மணி இப்பொழுது பத்தரை. இன்னும் பதினைந்து நிமிடங்களில் நிலா உதயமாகி விடும். நிலா வெளிச்சத்தில் நடக்கக் கொடுத்து வைக்க வேண்டுமே?”

“மேலும் தொழுதூர் பஸ் நிலையத்தில் இறங்கினால் இந்தப் பக்கமாக ஒரு மைல் நடந்து வரவேண்டி இருக்கும். இப்பொழுது நமக்கு அது மிச்சந்தான்! வாருங்கள் மெல்ல மெல்ல நடப்போம் என்று கிளம்பினான் கண்ணன்.

அவன் தமக்கை ஏதோ முன்கினான்.

“வீட்டு வாசலில் நாம் போய் இறங்குகிற இடத்திற்குத் திருவள்ளுவர் வண்டி போகும் என்று நினைத்தாயா? அப்படி வீட்டு வாசலில் போய் இறங்க வேண்டுமானால் பிளசர் காரில் தான் போக வேண்டும்.”

இப்படி ஒரு போடு போட்டு தமக்கையின் வாயை அடக்கினான்.

“இப்பொழுது அங்கு போய் என்ன செய்யப் போகிறோம்? போய்த் தூங்கத்தானே போகிறோம்? ஒருமணி நேரம் நடந்து விட்டுப் போய்ப் படுத்தால் தூக்கம் கண்ணைத் தழுவிக்கெண்டு வரும்!

“தூக்கம் வரமாட்டேன் என்கிறதே என்று கவலைப் பட வேண்டாம். நம்மைக் கட்டி அணைத்துக் கொண்டு வரும் தூக்கம், அக்கம் பக்கம் நம்மைத் திரும்ப விடாது. அப்படி ஒரு அமுக்காய் அமுக்கி நம்மை சுகமான நித்திரையில் சொகுசாக வைத்து விடும் நடை. அலுப்பை எல்லாம் எடுத்துவிடும் நடையில் வருகிற தூக்கம்!

“எழுந்திருக்கும்போது கனகச்சிதமாக இருக்கும். பிறகு தூக்கச் சடவே இருக்காது. அப்படி நன்றாகத் தூங்க வேண்டும் என்பதற்காகத் தான் முன்கூட்டியே இறங்கினேன்.

அப்பாவையும் அம்மாவையும் இன்று பார் அக்கா! படுத்ததுதான் அவர்களுக்குத் தெரியும். நாளைக் காலை எட்டு மணி வரை ஒரே தூக்கந்தான். ஜோராய்த் தூங்குவார்கள்.

வயதானவர்களுக்கே அப்படி என்றால் உனக்குச் சொல்லவா வேண்டும்? இந்த நடை என்ன செய்யும் தெரியுமா? ஊஞ்சலில் வைத்து ஆட்டி உறக்காட்டுவது போல் உறக்காட்டி விடும்.

இப்படிப் பொரிந்து தள்ளிக் கொண்டு வந்தான் கண்ணன்.

“குற்றமும் செய்துவிட்டு, அதை எடுத்துச் சொன்னால் ஒப்புக் கொள்ளவும் மாட்டேன் என்று சாதிக்கிறானே, இவனை எப்படித் திருத்துவது” என்று யோசித்துக் கொண்டே நடந்தாள் பெற்றொடுத்த அன்புத்தாய்.

“செய்வதெல்லாம் அயோக்கியத்தனம். தான் செய்வதுதான் சரி என்று சாதிக்கிற தடித்தனம் வேறு. இவன் உருப்படவே மாட்டான்” என்னும் முடிவில் மெள்ள மெள்ள நடந்தார் தந்தையார்.

அவர் நடந்து கொண்டே இவனுடைய நடவடிக்கைகளை ஒவ்வொன்றாய் நினைத்துப் பார்த்தார். ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு தினுசான அசட்டுத்தனமாக இருந்தன. மொத்தத்தில் ஒரே கோமாளித்தனமாக இருந்தது கண்ணனுடைய காரியம் முழுவதும்.

ஒரு சமயம் சட்டக் கல்லூரியிலிருந்து தந்தி கொடுத்தான். “வட இந்தியாவுக்கு சக மாணவர்கள் சுற்றுலாப் போகிறார்கள். நானும் அவர்களுடன் போக வேண்டும். அதற்காக ரூபாய் ஆயிரம் அனுப்பி வைக்க வேண்டும்” என்று தந்தியில் கண்டிருந்தது.

அப்படியும் இப்படியுமாகச் சமாளித்து ஆயிரம் ரூபாயை அனுப்பி வைத்தார் தகப்பனார். சக மாணவர்கள் முப்பது பேருடன் ரயிலேறிப் போனான் கண்ணன். டெல்லியை நோக்கிப் போகிறது ரயில்.

வழியில் நாகபுரியில் அரைமணி நேரம் நின்றது ரயில். நான்கு மாணவர்களுடன் பிளாட்பாரத்தில் இறங்கி சிறிது உலாவினான் கண்ணன்.

ஐம்பது வயது மதிக்கத்தக்க ஒருவன் இவர்கள் எதிரில் வந்தான். மடியிலிருந்த ஒரு பொட்டலத்தை எடுத்துப் பிரித்தான். பளபள என்று ஒரு சங்கிலியை-கிட்டத்தட்ட பதினைந்து கிராம் எடையுள்ள சங்கிலியை எடுத்துக் காட்டினான்.

“இது அசல் தங்கம் என்றான். பத்தரை மாத்துத் தங்கம்” என்றான்.

“ஐயாயிரம் ரூபாய் மதிப்புடையது என்றும், தன் மனைவியை மருத்துவமனையில் சேர்த்திருப்பதாகவும், அவள் உயிருக்குப் போராடிக் கொண்டிருப்பதாகவும், அறுநூறு ரூபாய்க்குக் கொடுக்கத் தயாராய் இருப்பதாகவும்” அந்த மனிதன் சொன்னான்.

கண்ணனுடன் இருந்தவர்கள் இது மோசடி என்று ஒதுங்கினார்கள். கண்ணனையும் இது தேவை இல்லை என்று எச்சரித்தார்கள். ஆனால் கண்ணன் கேட்கவில்லை. கையில் இருந்த பணம் முழுவதையும் அறுநூறு ரூபாயையும் கொடுத்துச் சங்கிலியை வாங்கிக் கொண்டான்.

ரயில் கிளம்பியது. ஓட்டமாய் ஓடி நான்கு பேரும் ரயிலில் தொத்திக் கொண்டார்கள். சக மாணவர்கள் எல்லோரும் பார்க்கும்படி சங்கிலியைக்

காட்டினான். சங்கிலி வெறும் பித்தளை என்றும், போலியான பூச்சு ஒன்று பூசப்பட்டிருக்கிறதென்றும் முடிவாயிற்று.

முப்பது ரூபாய் கூடச் சங்கிலி பெறாது என்று தீர்மானம் ஆகிவிட்டது.

ஆனால் கண்ணன் தவறை ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. “இப்படி ஏமாந்து ஏமாந்து தான் கெட்டிக்காரனாக வேண்டும். வெறும்னே ஒருவனும் கெட்டிக்காரன் ஆகமுடியாது. தனது தாய்மாமன் இதுபோல் பல தடவை போலித் தங்கத்தில் ஏமாந்ததாகவும், பின்பு பிரபல தங்க வியாபாரியாகி லட்சாதிபதியாகவே உயர்ந்துவிட்டதாகவும் சொன்னான்.

இன்னொரு சமயம் பரீட்சைக்கு பணம் கட்ட வேண்டிய நாள். அன்று காலை பத்து மணிக்கு நடந்து வருகிறான். தெருவின் ஓரம் சிறு கூட்டம். கூட்டத்துள் ஒரு இளைஞன் “கிறுகிறு என்று சுற்றும் வட்டு வைத்து நம்பர் விளையாட்டுக் காட்டுகிறான். சும்பலில் உள்ளவர்கள் ஒவ்வொரு நம்பரைச் சொல்லி பணத்தை ஐந்து பத்து என்று பந்தயம் வைக்கிறார்கள். ஒருவர் இருவருக்கு வைத்த எண்ணில் வட்டானது சுழன்று நிற்கிறது. அவர் வைத்த தொகைக்கு இரண்டு மடங்கு மூன்று மடங்கு பணம் பெறுகிறார்.

கண்ணனுக்கும் அதில் பந்தயம் கட்ட வேண்டும் என்று ஆசை வருகிறது. பரீட்சைக்குக் கட்ட வைத்திருந்த பணத்தை ஐந்து, பத்து, இருபது என்று பந்தயம் கட்டிக் கொண்டே போனான். அரை மணிநேரத்தில் எல்லாம் காலி.

கடன் வாங்கித் தேர்வுக்குப் பணம் கட்டினான்

நண்பர்கள் அவனுடைய காரியம் தவறு என்று சுட்டிக் காட்டினார்கள்.

“தருமர் சூதாடவில்லையா? அவரென்ன மட்டமானவரா? ராமர் கூட மானின் பின் ஓடி ஏமாறத்தானே செய்தார்? ஏமாறுவது இயற்கை” என்று வேதாந்தம் பேசி மடக்கினான் கண்ணன்.

கண்ணனுடைய காரியம் ஒவ்வொன்றும் காலங் கடந்தேனும் அவன் தகப்பனாருக்குத் தெரியத்தான் செய்தன. அவை ஒவ்வொன்றாய் அவர் ஞாபகத்தில் வந்து இப்பொழுது நடமாடின.

“கண்ணன் என்னும் பெயருக்கே இப்படி ஒரு கோளாறு உண்டு போல் இருக்கிறது” என்ற தன்னைச் சமாதானப்படுத்திக் கொண்டார் அவர்.

“பாரதக் கதையில் கண்ணன் இல்லாவிட்டால் ஒன்றும் இல்லை. அவனுடைய காரியங்கள்தான் கதைக்கு உயிர் கொடுக்கின்றன. அவனும் இப்படித்தான் ஏறுக்கு மாறாக ஒவ்வொரு காரியமும் செய்வான்” இப்படியோசனை பண்ணிக் கொண்டே நடந்தார் பெரியவர்.

பாண்டவர்களுக்கும் துரியோதனாதியர்களுக்கும் யுத்தம் என்று முடிவாகி விட்டது. அந்த முடிவைச் செய்தவனே கண்ணன்தான்.

இப்படி ஏற்பாடு செய்த கண்ணன் உடனே குந்தி தேவியிடம் வந்தான். “அத்தை ஒரு விஷயம்! என்றான்.

“என்னப்பா” என்றாள் குந்தி.

“பாண்டவர்களுக்கும் துரியோதனாதியர்களுக்கும் யுத்தம் நிச்சயமாகி விட்டது அத்தை! என்றான் கண்ணன்.

“அப்படியா” என்று பதறிக் கேட்டாள் குந்தி.

ஆம், யுத்தம் தவிர வேறு வழி இல்லை. ஆனால், அத்தை! நீ ஒரு உதவி செய்யவேண்டுமே!! என்றான் கண்ணன்.

“என்னப்பா சொல்கிறாய்”- என்று தளர்ந்தாள் அத்தை.

“துரியோதனன் பக்கம் இருக்கும் கர்ணன் உன்னுடைய மூத்தமகன்! பாண்டவர்களின் அண்ணன்.

திருமணம் ஆகும் முன் சூரிய பகவான் அருளால் நீ பெற்றெடுத்து ஆற்றில் விட்ட உன் பெரிய மகன்தான் கர்ணன்.”

அவன் அவர்கள் பக்கம் இனியும் இருப்பது நியாயம் இல்லை. இந்த விபரத்தை நீ கர்ணனிடம் போய்ச் சொல்!

“அவன் தம்பியிடம் வந்து சேரலாம். அப்படி அவன் வராவிட்டால், அவன் கைவசம் உள்ள நாக பாசக் கணையை ஒரு தடவைக்கு மேல் மறுதடவை அருச்சுனன் மேல் பிரயோகிக்கக் கூடாது” என்று ஒரு வரத்தை அவனிடம் பெற்று வந்துவிடு” இப்படிச் சொன்னான் கண்ணன்.

குந்தி தேவிக்குத் தலை சுற்றியது. பூமியே சுற்றுவது போல இருந்தது.

அடப்பாவி! இதை ஏன் இவ்வளவு நாளும் சொல்லவில்லை நீ'' என்று அலறினாள்.

''காணனும் எனக்கு மகன் அருச்சுனனும் எனக்கு மகன். இவர்களில் அருச்சுனன் பிழைக்க வேண்டும். காணனை அருச்சுனன் கொண்டு தீர்க்க வேண்டும் இதற்கு நானே போய் வரம் கேட்டு வாங்க வேண்டும் என்கிறாயே! என்னை ஏன் இப்படி சித்திரவதை பண்ணுகிறாய் நீ'' என்று கதறினாள் குந்திதேவி.

கண்ணன் என்ன செய்தான் ?

சிறிய கல் ஒன்றை எடுத்தான். தரையில் அக்கல்லைக் கொண்டு ஐந்து தலை நாகம் ஒன்றை வரைந்தான்.

அத்தை குந்தியிடம் படத்தைக் காட்டினான்.

பிறகு சொல்கிறான்...

''அத்தை! இந்தப் பாம்பின் தலைகளில் ஒன்றைக் கொய்தால் போதும். மற்ற நான்கு தலைகளுக்கும் உயிர் போய் விடும். அருச்சுனன் ஒருவன் இறந்தால், விஷயம் அவ்ளோடு நிற்காது. பாண்டவர்கள் எல்லோருக்கும் முடிவு அதுதான்.

ஆனால் காணன் காரியம் தனி'' என்றான் கண்ணன்.

குந்திதேவியும் கண்ணன் சொல்லிய படியே செய்தான்.

இப்படி எத்தனை எத்தனையோ திருவிளையாடல்களைச் செய்து பாரதத்தை நடத்துகிறான் கண்ணன். தொட்ட தொட்ட இடம் எல்லாம் தேன் கசிந்து ஊறுகிறது பாரதத்தில். இது மட்டுமா ?

பாற்கடலையே கடைந்து தேவாமிர்தத்தை எடுத்து தேவர்களுக்கு அருளியவன் இதே கண்ணன் தான்.

மகாமேருதான் அதற்கு மத்து. ஆதிசேடனுடைய தம்பி வாசுகிதான் தாம்புக்கயிறு. கடலையே கடைந்து அமிர்தத்தை மற்றவர்களுக்கு வாரி வழங்கினான் கண்ணன். ஆனால் அந்த அமிர்தத்தைக் துளிக்கூட எடுத்து ருசி பார்க்கவில்லை அவன்.

அமிர்தத்தைத் தொட்டுக்கூடப் பார்க்காத கண்ணன் யசோதைப் பிராட்டி உறியில் வைத்திருந்த வெண்ணெயைத் திருடி உண்டான். அவள் என்ன செய்தாள் ? தயிர் கடையும் தாம்புக் கயிற்றால் இவனுடைய

காலையும் கையையும் கட்டிப் போட்டுவிட்டாள். கல்லுளி மங்களாக நின்றான் கண்ணன்.

அதிசயப் பிறவி தான் கண்ணன். இப்படி எத்தனை எத்தனையோ திருவிளையாடல்கள். அவற்றைக் கேள்விப்பட்ட இடைக்குலப் பெண்கள் கும்மியடித்துப் பாடுவது போல் சேர்ந்து பாடி மகிழ்கிறார்கள்.

எப்படி என்று பார்ப்போம்.

தானான தனானான
தனானான தானான
வடவரையை மத்தாக்கி
வாசுகியை நாணாக்கி
கடல்வண்ணன்! பண்டொருநாள்
கடல்வயிறு கலக்கினையே!
கலக்கியகை யசோதையார்
கடைகயிற்றால் கட்டுண்கை
மலர்க்கமல உந்தியாய்!
மாயமோ மருட்கைத்தோ!

(சிலம்பு)

(மருட்கை - அதிசயம்).

மேலும் சொல்லிப் பாடுகிறார்கள் ஆய்ச்சியர்கள்.

“நீயோ எங்கும் நிறைந்த அருள்மயமான நியதி தத்துவம். அணுவுக்குள் அணுவாய் சிதைத்துப் பார்த்தாலும் உன்னை அன்றி வேறு ஒன்றும் இல்லை.

எங்குமாய் எல்லாமாய் நிறைந்திருக்கிற ஆனந்த மயம் நீ. அப்படி ஆனந்த மயமாய் இருக்கிற உனக்கு பசியோ, தாகமோ இல்லைதான். ஆனாலும் உலகம் முழுவதையும் அள்ளி உண்டாய்! பிறகு வெண்ணெயையும் திருடி உண்டாய்! அதற்காக உரலோடு சேர்த்துக் கயிற்றால் கட்டப்பட்டாய்.

ஏன் இப்படி?

இனிப் பாடலைப் பார்ப்போம்.

“அறுபொருள் இவன் என்றே
அமரர்கணம் தொழுதேத்த
உறுபசிஒன்(று) இன்றியே
உலகளைய உண்டனையே !

உண்டவாய் யசோதையார்
உறிவெண்ணெய் தானுண்டல்;
வண்துழாய் மாலையாய் !
மாயமோ மருட்கைத்தோ ?

(சிலம்பு)

இரண்டு பாடல்களும் அற்புதமான பாடல்கள். இறைவனுடைய திருவிளையாடலைக் கிண்டலும், கேலியும் நிறைந்த அவனுடைய விளையாட்டை அவனிடத்திலேயே சொல்லிச் சொல்லி அனுபவிக்கிறது தமிழ்.

(அறுபொருள் - அணு, கோண், துகள் என்று சோதிக்கச் சோதிக்க எல்லாம் தன்மயமாய் நிற்கும் திருமால்).

பெரியவரும் இப்பாடல்களை அனுபவித்து அனுபவித்து தமிழோடு தமிழாய்த் திளைத்தார். அருமை மைந்தன் கண்ணனையும் அவனுடைய குறும்புத் தனங்களையும் மறந்து விட்டார்.

அதாவது அவனுடைய தடித்தனங்களெல்லாம் சுவைமிக்க விளையாட்டாகவே பட்டன பெரியவருக்கு.

இனி ஒரு மனிதன் நல்லவனாக இருக்கிறான். நல்லனவே செய்கிறான். அப்படியானால் அவனும் அவன் காரியங்களும் மற்றவர்கள் மனதில் நிற்கவே செய்யும். நினைக்க நினைக்க இனிக்கும் ரம்மியமான பாங்கில் நிற்கும் அவை.

இனி, ஒருவன் ஏறுக்கு மாறான காரியங்களையே செய்கிறான். எதை எடுத்தாலும் தண்டா முண்டாப் பேர்வழியாகவே இருக்கிறான். செய்ததவறை ஒப்புக் கொள்ளவே மாட்டேன் என்கிறான்.

தான் செய்தவை எல்லாம் சரியானவையே என்று சாதிக்கிறான். ஆனாலும் நட்புக்கு உயிரைக் கொடுப்பான். அன்புக்கு அடிமையாவான். அப்பேர்ப்பட்ட பேர்வழியும் மற்றவர் நினைப்பில் கொலுவிருக்கவே செய்வான். அவனையும் யாரும் எளிதில் மறக்க முடியாது.

முரண்பாட்டிலும் அப்படி ஒரு அழுத்தம் இருக்கவே செய்கிறது

இறைவனாகிய கண்ணனோ முரண்பாடுகளின் மொத்த உருவம் எந்த நேரத்தில் அவன் என்ன செய்வான் என்று யாராலும் நிதானிக்க முடியாது.

நம்பமுடியாத ஆசாமி அவன் இல்லை என்றால் மாயன் என்னும் பட்டப் பெயர் கிடைக்குமா அவனுக்கு ?

வேதங்களும் தத்துவங்களும் விஞ்ஞான முடிவுகளாகிய ஞானக் கொழுந்துகளும் அவனை 'எங்கே? எங்கே? என்று தேடுகின்றன. ஆனால் அவைகளுக்கு அகப்படுவதில்லை கண்ணன்.

அதே கண்ணன் - அதாவது இறைவன் அப்பாவிமாகிய - வாயில்லா ஜீவன்கள் என்று சொல்லப்படுகிற பசுக்களை மேய்த்து அவற்றின் பின்னே சுற்றிச் சுற்றித் திரிகிறான்.

இது ஒரு முரண்பாடுதானே ?

இந்த முரண்பாடு தமிழோடு கலந்து வெண்பாவாய் எழுந்து வருகிற விந்தையை இனிப் பார்க்கலாம்.

மூலப்	பழமறைக்கு
முன்னேயும்	காணலாம்,
காலிக்குப்	பின்னேயும்
காணலாம்;-	மால்யானை
முந்தருளும்	வேத
முதலே!	எனஅழைப்ப
வந்தருளும்	செந்தா
மரை!	

(புகழேந்திப் புலவர்)

(மூலப்பழமறை - அன்று தொட்டு இன்றுவரை மனிதகுலம் கண்டெடுத்த அனுபவங்கள், யூகங்கள், நம்பிக்கைகள், முயற்சிகள் எல்லாம் சேர்ந்த தொகுப்பு. அறிவின் கொழுந்து. காலி - பசு. முந்தருளும் - ஓடிவந்து காப்பாற்றும். செந்தாமரை - இறைவனுடைய திருவடிகள். அதாவது இறைவனுடைய அருள்.)

தடாகத்தில் தண்ணீர் குடிக்கப் போன யானையை முதலை கவ்வி இழுத்தது. தன் பலங்கொண்டமட்டும் முண்டிப் பார்த்தது யானை. அதன்

வல்லமை எடுபடவில்லை முதலையிடம் பிறகு என்ன செய்தது யானை ?

தன்னை அப்படியே விட்டு விட்டு, இறைவனை எண்ணி 'நீயே கதி' என்று பாரத்தை அவன்மேல் போட்டு அலறியது யானை.

அவ்வளவுதான். அந்த இடத்திலேயே பிரசன்னமானான் பெருமான் முதலையின் பிடியிலிருந்து யானையை மீட்டினான்.

கையெடுத்துக் கும்பிட்டு ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்தது யானை!

எங்கும் நிறைந்த பரம்பொருள்தான் இறைவன். ஆனாலும் ஈரம் இல்லாத வறண்ட அறிவுக்குத் தென்பட மாட்டான். அன்பு என்றால் அதைச் சுற்றிச் சுற்றி வருவான்.

கடவுள் காரியம் அதிசயமானதுதான். கண்ணன் காரியமும் அதிசயமானதுதான். இப்படிச் சமாதானப் பட்டார் பெரியவர்.

தனது புதல்வனும் அந்த மாயக் கண்ணன் தானே!

வீடு

மக்களாட்சி, சமநீதி ஆட்சி, பொதுஉடைமை ஆட்சி என்றெல்லாம் அரசியலில் பட்டங்கள் பறக்கின்றன.

எது எது எப்படி எப்படி வேண்டுமானாலும் பறக்கட்டும். நாடு என்றால் மக்கள் தாம். மக்கள் என்றால் வாழ்க்கைதான்.

வாழ்க்கைக்கு உயிர் அதாவது ஒளி கொடுப்பன ஐந்து.

முயற்சி, உழைப்பு, முன்னேற்றம், நிம்மதி, ஆனந்தம் ஆகியவை தாம் அவை.

இவற்றில் முதல் மூன்றும் கடமை. பின் இரண்டும் உரிமை.

சிற்றெறும்பிலிருந்து ஆலமரம் வரை எல்லா உயிரினங்களுக்கும் ஆகாரம் வேண்டும். உணவுதான் உயிருக்கு உயிர்.

கடவுளே உணவு மயமாகத்தான் இருக்கிறார் என்று திருமூலநாயனாரே சொல்கிறார்.

பரமனை அன்ன மயம் என்று அறிந்து கொண்டேனே என்பது அவர் வாக்கு.

உணவு இல்லையென்றால் சின்னஞ்சிறிய அறுகம் புல்லால் கூட தன் கடமையை நிறைவேற்ற முடியாது.

இனி, மனிதர்களை எடுத்துக்கொண்டால் உணவு மட்டும் போதாது. உணவைப் போலவே வாழ்க்கைக்கு உடையும் முக்கியம். கல்வியும் முக்கியம், ஆரோக்கியமும் முக்கியம். எல்லாவற்றுக்கும் மேலே குடியிருக்க வீடு வேண்டும். அது மிகமிக முக்கியம்.

இதை வைத்துத்தான் மக்களுக்கு உணவு வேண்டும், உடைவேண்டும், பள்ளிக் கூடம் வேண்டும், மருத்துவ வசதி வேண்டும். வீடு கட்ட இடம் வேண்டும், வீடு வேண்டும் என்று அரசியல் கட்சிகள் கூப்பாடு போடுகின்றன. கிட்டத்தட்ட உலகம் முழுவதும் இந்தக் கூப்பாடு தான்.

தூக்கணம் குருவிபோன்ற சில பறவைகள் குடியிருக்க மரத்தில் கூடு கட்டும். வண்டுகளுக்கோ தேனடையே குடியிருப்பு. எறும்புகள் கூட

ஓதுங்கி வாழ இடம் பிடித்துக் கட்டிக் கெளகிறது. அது கட்டும் இடத்துக்கு புற்று என்று பெயர். பாம்புகளுக்கும் குடியிருக்க வீடு புற்றுகள் தான்.

புலி போன்ற ஒன்றிரண்டு விலங்குகளுக்கு இடம் புதர் தான். பாறை இடுக்குகளையும் வசிப்பதற்கு வாய்ப்பான இடம் என்று எடுத்துக் கொள்ளும் புலி.

இந்த இடுக்குகளுக்கு அளை என்று பெயர்.

நண்டு முதலிய பிராணிகள் ஈர மணலில் சுரங்கம் போட்டுத் தங்கும். அதற்கு வளை என்று பெயர்.

பறவைகளில் சிலவும் விலங்குகளில் ஒன்றிரண்டுமே குடியிருக்க இடம் தேடுகின்றன. மற்றவைகளுக்கு அந்தக் கவலை இல்லை.

ஆனால் மனிதர்கள் அவ்வளவு பேருக்கும் குடியிருக்க வீடு முக்கியம். உணவும், உடையும் எப்படி முக்கியமோ அப்படி ஒரு முக்கியம் மனிதர்களுக்கு வீடு.

பம்பாய், கல்கத்தா, சென்னை, டெல்லி போன்ற நகரங்களில் உள்ள மாட மாளிகைகளைப் பார்த்தால் அப்படியே திகைத்து விடுகிறோம். பத்துமாடி, இருபது மாடி என்பதெல்லம் பழங்கதையாகி விட்டன. நாற்பது மாடி, ஐம்பது மாடி என்று வந்துவிட்டன கட்டிடங்கள்.

மண்டபம்(கள்) என்ன, அரங்கு(கள்) என்ன, வரவேற்பறை(கள்) என்ன, சமையல் அறை(கள்) என்ன, விருந்தினர் தங்கும் அறை(கள்) என்ன, கூடம் என்ன, கூடாரம் என்ன இப்படி மாடிக்கு மாடி சொர்க்க லோகமாய்க் காட்சி கொடுக்கின்றன பல கட்டிடங்கள்.

தரையைப் பற்றி சொல்லவே வேண்டாம். பளிங்காய் ஜொலிக்கின்றன. சுவர்களோ வழுவழு என்று வெண்ணையைவிட மிருதுவாய் உள்ளன. கதவுகளும், நிலைகளும் சாளரங்களும் பார்க்கப் பார்க்கப் பரவசப் படுத்துகின்றன.

பல ஆயிரம் வருடங்களாக முயன்று, முயன்று, உழைத்து உழைத்து அனுபவப்பட்டு வளர்ந்திருக்கிறது கட்டிடக் கலை. அந்த உழைப்பு, அனுபவம் முதலியவற்றின் பலன்களை இன்றையக் கட்டிடங்களில் பார்க்கிறோம்.

ஆனால் ஒன்று, ஆயிரம் இரண்டாயிரம் வருடங்களுக்கு முன்பே பிரமாண்டமான அரண்மனைகள், கோவில்கள், கோபுரங்கள், அணைகள், கோட்டைகள் கட்டப் பட்டுள்ளன.

உலகின் பல பகுதிகளில் இத்தகைய மாளிகைகள் சிதைந்தும் சிதையாமலும் இன்றளவும் உள்ளன.

தோற்றத்திலும் கம்பீரத்திலும் மட்டுமல்ல. நுட்பமான வேலைத்திறனிலும் நுணுக்கமான கலைப் பண்புகளிலும் நிகரற்று விளங்குகின்றன அக்கட்டிடங்கள்.

வானளாவிய அந்த மாட மாளிகைகளுக்குள் போனால் உள்ளே போகப் போக - எந்த மூலை முடுக்குகளுக்குள் போனாலும் குளுகுளு என்றிருக்கின்றன.

இந்தக் காலத்துக் கட்டிடங்களில் மின்விசிறியோ, குளிர்சாதன வசதியோ இல்லை என்றால் ஐந்து நிமிடம் கூட உள்ளே இருக்க முடியாது. ஆனால் பழங்காலக் கட்டிடங்களுக்கு உள்ளே வேனல் காலத்தில் குளுகுளு என்றும் குளிர்காலத்தில் வெதுவெது என்றும் அற்புதமாய் இருக்கிறது

அது மட்டுமா ? பழங்கால மாளிகையை நெருங்கும்வரை வெளியே - வெட்டவெளியாக இருந்தாலும் காற்று இல்லை! மரத்தில் ஒரு இலைகூட அசைவதில்லை! ஆனால் கட்டிடத்தின் வாசலில் வந்து நின்று உடனேயே - கோபுர வாசலில் அடி எடுத்து வைத்த உடனேயே தென்றல் வந்து ஆலிங்கனம் பண்ணுகிறது. மந்தமாருதம் என்னும் அந்தத் தென்றல் உடம்பில் படப்பட (போன) உயரே திரும்ப வந்து உடம்பைத் தழுவுவது போல இருக்கிறது!

அதேபோல வெளிச்சம்.

மாபெரும் மாளிகையாக இருந்தாலும் எல்லாப் பகுதியிலும் வெளிச்சம் தாராளமாக இருக்கிறது.

ஆனால் தற்காலக் கட்டிடங்கள் சிறிதோ, பெரிதோ எதாக இருந்தாலும் காற்று, வெளிச்சம், பருவ இதம் இந்த மூன்றும் பக்குவம் அடைய வில்லை. இந்த மூன்றையும் சொன்னபடி கேட்க வைப்பது பழங்காலக் கட்டிடங்களே!

அதனால் இன்றையக் கட்டிடக்கலை வல்லுநர்கள் எல்லாரும் பழங்காலக் கட்டிடங்களை மதிக்கிறார்கள். அவற்றின் அருமையையும் பெருமையையும் வியந்து பாராட்டுகிறார்கள்.

ஆனால் நாடுமுழுவதும் இப்படித்தான் மாட மாளிகைகளும் கூட கோபுரங்களுமாக இருந்தன என்று முடிவு கட்டிவிடக் கூடாது. லட்சத்தில் ஒன்றிரண்டு கட்டிடங்கள்தான் இப்படி. அதாவது அரண்மனை ஒத்த மாளிகைகள். ஆயிரத்தில் ஒன்றிரண்டுதான் கல்லாலோ செங்கல்லாலோ கட்டப்பட்ட வலுத்த கட்டிடங்கள். மற்றவை எல்லாம் குடிசைகள் தாம். மண்ணாலான சுவர்கள். பலவகைப் பட்ட ஓலையாலும் புல்லாலும் வேயப்பட்ட கூரைகள்.

பனங்கட்டைகளும் மூங்கில் கம்புகளுந்தான் அந்தக் குடிசைகளுக்கு வாய்த்த மரங்கள்!

வீடுகள் பெரும்பாலும் குடிசைகள்தாம். ஆனாலும் அழகாக இருந்தன. மனசுக்கு இதந்தரும் ரம்மியமாக இருந்தன.

ஏன் அப்படி இருந்தன என்றால் குடிசையின் உள்ளும் புறமும் சுத்தம் சுத்தமாக இருந்ததால் சுகாதாரமாய் இருந்தன.

அழகுக்கு அழகு கொடுப்பது தூய்மைதான். குடிசையில் என்ன இருக்கிறது என்றால் தூய்மை என்கிற ஒன்றுதான் நிறைந்திருக்கிறது என்று உறுதியாகவே சொல்லாம். விலை உயர்ந்த வேறு ஆடம்பரமோ படாடோபமோ குடிசைகளில் (முன்காலத்து வீடுகளில்) இல்லை.

இதை வைத்துத் தான் வீட்டை அந்தக் காலத்தில் 'இல்' என்று சொன்னார்களோ என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது.

சுத்தமான தூய்மையான சொந்த இல்லி(வீட்டி)லிருந்து உழைத்துச் சாப்பிடுவதற்கு நிகரான இன்பம் உலகில் வேறு என்ன இருக்கிறது. சொந்த வீட்டிலிருந்து சொந்த உழைப்பில், சொந்த வருமானத்தில் உற்றார், உறவினர், நண்பர், அறவோர் இவர்களுக்கெல்லாம் ஆதரவாய் வாழும் வாழ்க்கைதானே உண்மையான ஆனந்தம்.

பேரானந்தம் (மோட்சம்-வீடு) என்று சொல்வதும் அதைத்தான்

அதனால் மோட்சம் என்னும் வீடு பேற்றையே நம்மவர்கள் (குடி இருக்கும்) வீடு என்று பெயர் வைத்து அனுபவித்திருக்கிறார்கள்.

சொந்த வீட்டி(இல்லி)லிருந்து பெறும் சுகமே சுகம். அந்த சுகத்துக்கு நேரான சுகம் ஒரு பெண்ணை நாயகியாகப் பெற்று ஒருயிரும் ஈருடலுமாக இணைந்து வாழும் வாழ்க்கைதான்.

அதுகாரணமாகவே குடிஇருக்கும் கோவிலாகிய வீட்டுக்கு 'இல்' என்று பெயரிட்டவர்கள் நாயகிக்கு இல்லாள் என்று பெயரிட்டனர்.

பளிங்குத்தரையோ, ரத்னகம்பளமோ, பளபளக்கும் கண்ணாடியோ இல்லை. குழைத்த பசுமண், மூங்கில்கழி, இலை, குழை, புல், ஓலை இவைதான் வீடு. பழங்காலத்தில் மக்கள் குடியிருந்த வீடு.

வாழையும், முருங்கையும், கறிவேப்பிலையும், மாவும், மல்லிகையும், முல்லையும் பசுவும், கன்றும் நிறைந்த இடத்துக்கு ஊடே இருந்தது வீடு.

வீட்டுக்கு வந்த விருந்தினர்களின் மனதில் வீட்டைச் சுற்றிய இடம் அப்படியே நிலைத்து நிற்கும். மறக்கவே மறக்காது. அந்த வீட்டுக்கு உரியவர்களை நினைக்கும் போதெல்லாம் அந்த இடமும் மரமும் செடிகொடிகளும் பசுவும் கன்றும் கண் முன்வந்து நடமாடும். அதுகாரணமாக குடி இருக்கும் வீட்டை மனை என்றார்கள். (மனை - இடம். குடிஇருக்கும் இடம்)

மனையின் இன்பம் போன்றது நாயகியின் நலம். அதனால் நாயகிக்கு மனைவி என்பது இன்னொரு பெயர்.

தெய்வப் புலவரென்றால் திருவள்ளுவ நாயனார்தான். சொந்த உழைப்பில் சொந்த வீடு கட்டிவாழும் மனிதனின் சுகத்தைப் பார்த்துப் பார்த்து மகிழ்ந்தார். தனக்கென்று ஒரு பெண்ணைத் துணையாகப் பெற்று வாழ்க்கையை நடத்தும் கணவனின் ஆனந்தத்தையும் பார்த்துப் பார்த்து வியந்தார்.

அட்டா இந்த இரண்டுந்தான் ஒன்றுக்கு ஒன்று நிகர். வேறு எவையும் இவற்றுக்கு நிகராகா என்று தெளிந்தார். வள்ளுவப் பெருந்தகையின் தெளிவு எப்படி உறுதிபெற்று வயிரமாய் ஜொலிக்கிறதென்று பாருங்கள்.

தம்மில் இருந்து
தமதுபாத்து உண்டற்றால்;
அம்மா அரிவை
முயக்கு!

(திருக்குறள்)

தம் இல் இருந்து - சொந்த உழைப்பில் கட்டிய சொந்தமான வீட்டில் குடியிருந்து. தமது - தம் சொந்தப் பணத்தின் மூலம். பாத்து உண்டு - விருந்தினர்களுடன் சேர்ந்து (புகுத்து) உண்டு மகிழ்கிற ஆனந்தமே ஆனந்தம். அற்று - இணையான ஆனந்தம். அம்மா - அடடா! அப்படி ஒன்று இருக்கவா செய்கிறது இணையாக? (இருக்கிறது, இருக்கிறது). அது என்னவென்றால், அரிவை முயக்கு - ஒரு பெண்ணைத் துணையாகப் பெற்று அந்தத் தெய்வத்தோடு சேர்ந்து நடத்துகிற ஒருமைப்பாடு (முயக்கு)தான்!

அற்புதமான குறள். பாடப் பாட நாவில் தேனூறும். இல்லுக்கும் இல்லாளுக்கும் உள்ள உறவு, மனைக்கும் மனையாளுக்கும் உள்ள தொடர்பு. வீட்டுக்கும் வீடு பேற்றுக்கும் உள்ள ஒற்றுமை அவ்வளவும் குறளைப் படிக்கப் படிக்க விளங்கும்.

இனி கொஞ்சம் யோசித்துப் பார்த்தால் சின்னஞ் சிறிய ஆலம் பழமும் கட்டிடந்தான். ஒரு பூவை எடுத்துக் கொண்டாலும் சரி, ஒரு இலையை எடுத்துக் கொண்டாலும் சரி எல்லாமே கட்டிடங்கள் தாம். வீடுகள் தாம். அத்தனை நுட்பத்தோடும் நேர்த்தியோடும் அணுவிவிருந்து அண்டம், பேரண்டம் எல்லாமே கட்டப்பட்ட மாளிகைகள் தாம்.

இனி குடிசையாக இருந்தாலும் அதிலும் கட்டிடக் கலை இருக்கிறது. அரண்மனை, மாளிகை, கோவில் என்றாலும் அவற்றிலும் கட்டிடக் கலை இருக்கிறது.

கலைப் பண்பு இல்லை என்றால் அவைவெறும் மண்ணும், கல்லும், சுண்ணாம்பும், மணலுந்தான்.

இப்பொழுது ராமன் சீதை இவர்களுக்காக லட்சுமணன் காட்டில் கட்டிய ஆசிரமத்தை (குடிசை வீட்டை)ப் பார்ப்போம்.

மாலை நேரம். அந்திமாலையின் வனப்பில் ஈடுபட்டு மயங்குகிறான் ராமன். தியான உணர்வே வந்துவிடுகிறது ராமனுக்கு. அப்படியே கை கூப்பிக் கும்பிட்டான் திவ்ய தேஜஜை. சீதையும் அப்படியே ராமனுடன் சேர்ந்து அந்திமாலையின் அழகை அனுபவித்தாள். லட்சுமணனும் அப்படித்தான்.

ஆனால் லட்சுமணன் அந்த மாலையை அனுபவித்து கும்பிட்டகை யோடு வீடுகட்ட ஆரம்பித்து விட்டான்.

நீண்ட பெரிய மூங்கில் மரங்களை வெட்டினான். அவற்றை ஆறடி நீளம் ஏழடி நீளம் என்று தறித்தான். ஒரு சதுரத்தில் நான்கு மூலைகளிலும் தறித்த முறிகளை நட்டினான். பிறகு அந்த நான்கு தூண்களின் உச்சியில் (மூலை) விட்டம் வைத்து வளைகளைச் சேர்த்துக் கட்டினான். அப்புறம் மூங்கில் தூண்டுகளை கைகளாகச் சேர்த்துக் கட்டினான். கைகளின் குறுக்கே ஈர்த்தக் கழிகளை வைத்து முடைந்தான்.

நெடுங்கழைக்	குறுந்துணி
நிறுவி,	மேல்நிரைத்(து),
ஒடுங்கலில்	நெடுமுகடு)
ஒழுக்கி,	ஊமுற
இடுங்கிலில்	கைவிசித்(து)
ஏற்றி,	எங்கணும்
முடங்கலில்	வரிச்சமேல்
விரித்து	மூட்டியே.

(க. ராமாயணம்)

(கழை - மூங்கில் குறுந்துணி - தறித்து முறித்த தூண் (கம்பு)கள். நிறுவி - நட்டு. மேல்நிரைத்து - மேல் மட்டத்தை ஒழுங்கு படுத்தி. ஒடுங்கல் இல் - ஒடுக்கம் இல்லாத அகலமான. நெடுமுகடு - நான்கு தூண் உச்சி (முகடு)களும். ஒழுக்கி - சட்டம் வைத்து இறுக்கப் பட்டு. ஊமுற - கோணல் மாணல் இல்லாதபடி. இடுங்கல் இல் - நெருக்கடி இல்லாதபடி. கைவிசித்து - தாராளமாக மூங்கில் கைகளை வைத்துக் கட்டி. முடங்கல் இல் - வளைவில்லாத. வரிச்ச - ஈர்த்தங்கழி வரிச்சகளை. விரித்து மூட்டி - குறுக்கும் நெடுக்கு மாகவைத்துக் கட்டி).

மேல் முகடு ஒருமாதிரி ஒழுங்கு பட்டவுடன் அதில் தேக்கு மரத்தின் பளபளப்பான அகன்ற இலைகளை நெருக்கமாக வைத்துப் பரப்பினான். அதன்மேல் பூவோடு கூடிய நாணல் புல்லை வைத்து வேய்ந்தான். கூரைவேலை முடிந்தது. கீழே இறங்கினான்

நான்கு தூண்களுக்கும் இடையே வரிச்சிகளைத் தொடுத்து சுவர் போலக் கட்டினான். தொடுத்தவரிச்சிகளின் மேல் ஈரக்களி மண்ணை வைத்து அப்பினான். தண்ணீர் விட்டுத் தீற்றினான். பூசி ஒழுங்கு படுத்தினான்.

தேக்கடைப்	படலையின்
செறிவு	செய்து,பின்
பூக்கிளர்	நாணலின்
புல்லு	வேய்ந்துகீழ்
தூக்கிய	வேய்களில்
சுவரும்	சுற்றுறப்
போக்கி,மண்	எறிந்(து) அவை
புனலில்	தீற்றியே

(க. ராமாயணம்)

தேக்கடை - தேக்குமரத்தின் இலை. படலையில் செறிவு செய்து - படலம் படலமாக நெருக்கிவைத்து. தூக்கிய வேய்களில் - குறுக்காக வைத்த மூங்கில்வரிச்சுகளில் - மண்எறிந்து - களிமண்ணை எறிந்து அப்பி. புனலில் தீற்றி - தண்ணீர்விட்டுக் கழுவி (வழித்துவிடல்).

இப்படி ஆச்ரமத்தை உருவாக்கிய லட்சுமணன் அதற்குள்ளேயே ஒருதனி அறை - சீதைக்கு என்று ஒதுக்கிக் கட்டினான்.

அவளுடைய அறைப் பகுதிச் சுவரில் மட்டும் செம்மண்ணை நன்றாகக் குழைத்து குழம்பு போல ஆக்கி அதைக் கொண்டு பூசினான்.

குங்குமச் சிவப்பில் அது பளபள என்று ஒளிர்ந்தது.

செம்மண் குழம்பு கொண்டு பூசிய அந்தச் சுவரில் பலவித வண்ணங்களோடு கூடிய விதவிதமான கூழாங்கற்களைப் பதித்தான். சிப்பிகளை வைத்தும் அலங்கரித்தான்.

வேறிடம்	இயற்றினன்
மிதிலை	நாடிக்கும்
கூறின	நெறிமுறை
குயிற்றி,	குங்குமச்
சேறுகொண்(டு)	அழகுறத்
திருத்தி,	திண்சுவர்
ஆறிடும்	மணியொடு
கனகம்	அப்பியே !

(க. ராமாயணம்)

மிதிலை நாடிக்கும் - சீதைக்கும் கூறின நெறிமுறை - பெண்களின் உணர்ச்சி உல்லாசம் நிறைந்தது. அதற்கு ஏற்ப ஒவ்வொரு அம்சமும் அழகாக அமைய வேண்டும் என்னும் அனுபவ நெறிப்படி. குயிற்றி - விசித்திரமான சித்திர வேலைப்பாடுகளை சுவரிலும் தரையிலும் கோலங்களாக இழைத்து. வேறுஇடம் இயற்றினன் - தனியாக ஒரு அறையை அதில் மறித்துக் கட்டினான். குங்குமச் சேறு - செம்மண்குழம்பு. ஆறு இடுமணி - நீரில் நனைந்து நனைந்து கூழ்போல் குழைந்த வண்ணக் கற்கள். கனகம் - சிப்பி.

அற்புதமான வீடு அற்புதமாய் உண்டாவதற்கு இடம் பண்ணிக் கொடுக்கிறது தமிழ்.

இனி, ராமனை நினைத்தாலே போதும், நினைப்பவர்களின் நெஞ்சை அவனுடைய தியாகமும் கருணையும் உருக்கிவிடும்.

அப்பொழுது ராமன் சக்கரவர்த்தியாத் தெரிய மாட்டான். தெய்வமாகவே காட்சி கொடுப்பான்.

ஆம் திருமாலின் அவதாரந்தான் ராமன்.

அப்படியானால் திருப்பாற் கடலும், பரமபதமும், பக்தர்களின் உள்ளமுமே ஆதியில் குடியிருப்பு. பிறகு கோசலையின் வயிறு. அதன் பின் வானளாவிய அரண்மனை.

இப்பொழுதோ குன்றுகள் நிறைந்த அடர்ந்த காட்டில் லட்சுமணன் கட்டிய குடிசை.

அட்டா, எப்படி எல்லாம் புதுப்புது இடங்களை வகுத்து அவற்றில் குடி ஏறுகிறது உயிர் ?

கடவுளே மனிதனாகப் பிறந்து வீடுகட்டி வாழத் துடிக்கிறார்.

எது இருந்தாலும் சரி, இல்லாவிட்டாலும் சரி குடிஇருக்க மனுசனுக்கு ஒரு இடம் வேண்டும்.

நாட்டில் எங்கு பார்த்தாலும் இப்பொழுது திருப்தி இல்லை. யாரைப் பார்த்தாலும் கடுகடு என்று எரிச்சலாகவே இருக்கிறார்கள். இது சம்பந்தமாக ஜவஹர்லால் நேருவிடம் ஆச்சார்ய விநோபா பாவே கீழ்க்கண்டபடி எடுத்துச் சொன்னார்.

“ருசியான சாப்பாடும் எளிமையான இனிமையான குடி இருப்பும் மக்களுக்குக் கிடைத்துவிட்டால் போதும் நாடு முழுவதும் அமைதி பெறும்” என்று.

அரண்மனையானாலும் சரி குடிசையானாலும் சரி குடியிருக்கும் வீடு சுத்தமாக இருக்க வேண்டும். கண்ணுக்கும் மனதுக்கும் குளுமையாக இருக்க வேண்டும். பிறகு மனம் அப்படி இப்படி என்று எகிறிக் குதிக்காது.

லட்சுமணன் கட்டிய எளிய இனிய குடியிருப்பைப் பார்த்தோம். இனி அனபாய சோழ மன்னன் கட்டி முடித்த கங்காபுர மாளிகை என்னும் பெரிய அரண்மனையைப் பார்ப்போம்.

கவிஞர் ஒருவர் கங்காபுர மாளிகையைப் பார்த்தார். வானளாவி ஓங்கி உயர்ந்த கம்பீரமான மாளிகை அது. அண்ணாந்து தான் பார்க்க வேண்டும்.

அட்டா, என்ன உயரம், என்ன அகலம், எத்தனை நீளம், கனமும் வலுவும் உறுதியும் கைகோர்த்து வயிரமாய் விளைந்திருக்கிறதே மாளிகை என்று வியந்தார்! வியப்பானது வெண்பாவாய் உருவெடுத்து வருகிறது.

கற்பகவிருட்சங்கள் கவரிவீச, காளமேகங்கள் முற்றம் தொழிக்க, மக்கள் கூட்டம் பார்த்துப் பார்த்து மகிழ்ந்து புன்முறுவல் பூக்க ஓங்கி உயர்ந்த மாமலை போல் நிமிர்ந்து நிற்கிறதாம் கங்காபுர மாளிகை.

இனிப் பாடல்

வண்புயலைக் கீழ்ப்படுத்து,
வானத் தருமலைந்து,

மண்குளிரச் சாயல்
வளர்க்குமாம்;- தண்கவிகை

கொங்கார் அலங்கல்அன
பாயன் குளிர் பொழில்சூழ்

கங்கா புரமாளி
கை

(பழம் பாடல்)

(வண்புயல் - மேகம். கீழ்படுத்து - மேகத்தைக் கீழே நிற்கவைத்து விட்டு மளமள என்று உயர்ந்து, போனது மாளிகை. வானத்தரு - கற்பக விருட்சம். மண்குளிர - மக்கள் மனம் மகிழ. சாயல் வளர்க்கும் - ஆர்வத்தைப் பெருக்கும். தண்கவிகை - குளிர்ந்த வெண் கொற்றக் குடை. கொங்கு ஆர் அலங்கல் - மணங்கமழும் மாலை. மாலை போட்டு அலங்கரிக்கப்பட்ட குடை).

அனபாய சோழனை நாடி கங்காபுரி மாளிகைக்கு கூட்டம் கூட்ட மாய் கவிஞர்கள் போவார்கள். அவர்களுக்குப் பொன்னும் பொருளும் வாரி வாரி (மழைபோல்) வழங்குவான் அனபாயன்.

பன்னீர் தெளித்துச் சந்தனம் பூசி, ஏன், கவரி வீசிக் கூட உபசரிப் பான் அனபாயன். பரிசில் பெறும் புலவர்களையும் பரிசில் தரும் அனபாயனையும் பார்த்துப் பார்த்து மகிழ்ந்தது சமுதாயம்.

அவ்வளவுக்கும் இடம் கொடுத்தது கங்காபுர மாளிகை !

மன்னனையும் மாளிகையையும் அப்படி ஒன்றாய் இழைத்து அழுத்தி வைக்கிறது தமிழ்.

இனி, சீதையைத் தேடி இலங்கைக்கு வந்தான் அனுமான். கடலுக் குள் முளைத்து எழுந்து நிற்கும் மாமலைபோல் இலங்கை நகரம் இருக்கிறது. அங்குள்ள மாடமாளிகைகளோ நவரத்தன கசிதமான தங்கக் குன்றுகளாக ஒளிர்கின்றன.

மேகத்தை அடித்து விரட்டிவிட்டு சந்திரனைப் போய் முட்டுகின்றன வாம் மாளிகைகள். தங்கத்தையே உருக்கிக் குழைத்து சாந்தாக்கிப் பூச்சுக்கொடுத்தது போலிருந்தன கட்டிடங்கள். விதம் விதமான வர்ணக் கற்களைக் கொண்டு பல கட்டிடங்கள் கட்டப்பட்டிருந்தன. அலங்கார ரேகைகளும் இழைக்கப் பட்டிருந்தன. மின்னலைப் பிடித்து அதன் வர்ணங்களை எடுத்து இழைத்துள்ளார்கள் என்றுதான் சொல்லத் தோன்றும்.

அனுமனே அதிசயித்து விட்டான் கட்டிடங்களைப் பார்த்து

இனிப் பாடல் சந்தம்

தானன்ன தன்ன னன
தன்னன தன் ன

பொன்கொண்(டு)அ யைக்கொடு	மைத்த, பொதிந்	மணி- த,
மின்கொண்(டு) இ லைக்கொடு	ழைத்த, சமைத்	வெயி- த,
என்கொண்(டு)இ தெரிகி	யற்றிய லா	எனத் த,
வன்கொண்டல் முட்டுவன	விட்டு, மா	மதி டம்!

(க-ரா)

பொன்கொண்டு அமைத்த - தங்கமுலாம் பூசிய கட்டிடங்கள். மணியைக் கொண்(டு) பொதிந்த - வண்ணக் கற்களால் ஆகிய மாளிகைகள். மின்கொண்டு இழைத்த - விளிம்புகளிலும் ரேகைகளிலும் மின்னலையே அழுத்தி இழைத்து வைத்த கூட கோபுரங்கள். வெயிலைக் கொடு சமைத்த - வெள்ளிப் பூச்சுப் பூசிய மாட கூடங்கள். இவைகளைப் பார்த்தால் அதிசயமாக இருக்கின்றன.

தங்கத்தை வைத்தா? நவரத்தினங்களை வைத்தா? மின்னலை வைத்தா? வெள்ளியை வைத்தா? என்கொண்டு இயற்றியது எனத் தெரிகிலாத - என்னத்தைக் கொண்டுதான் இந்தமாட மாளிகை கூட கோபுரங்களை நிர்மாணித்தார்களோ என்று மயங்கவைக்கும் மாளிகைகள். வன்கொண்டல் விட்டு - பெரிய பெரிய மேகங்களை ஒதுக்கிவிட்டு, மதிமுட்டுவன மாடம் - சந்திரனை முட்டி இடிக்க உயரும் மாளிகைகள்.

கட்டிடக் கலைக்கு நாற்றங்காலாய் விளங்கியது தமிழகம். மாடமாளி கைகள், கூட கோபுரங்கள், அரண்மனைகள், கோவில்கள் நிறைந்தது தமிழகம்.

தமிழகத்தில் கண்டு அனுபவித்த கட்டிடக் காட்சிகளை இலங்கையில் கொண்டு போய்க் கொட்டுகிறார் கவிஞர். எங்கு கொட்டினால் என்ன? தமிழ்தானே தாங்கிப் பிடிக்கிறது!

அனுமனா வெறும் கட்டிடங்களைப் பார்த்து இப்படி அதிசயப் படுகிறான் என்று நாமும் அதிசயப் படுகிறோம்.

செங்கலும் சாந்தும் மட்டுமா கட்டிடத்தில் உள்ளன. மனிதனும் வாழ்க்கையும் சேர்ந்து கொலுவிருக்கின்றன ஒவ்வொரு வீட்டிலும்.

இப்பொழுது எவ்வளவோ வளர்ந்து விட்டது விஞ்ஞானம். கொடி கட்டிப் பறக்கிறது என்று கூடச் சொல்லலாம் விஞ்ஞானத்தை.

எட்டாத தூரத்துக்கு வானவெளியில் நிறைந்து கிடக்கும் காந்த சக்தியையும் ஆகர்ஷண சக்தியையும் அற்புத சக்தியாக மாற்றி வைத்துக் கொள்கிறது விஞ்ஞானம்.

அந்த அற்புத சக்தியோ தொலைபேசியிலிருந்து வான ஊர்திவரை - ஏன் ராடாரிலிருந்து பிரமாண்டமான ராக்கெட்டுகள் வரை விதவிதமாய் நடமாடுகின்றன. கம்ப்யூட்டர் கருவிகளாய் நடமாடுகின்றன. அப்படி வாழ்க்கை முழுவதும் ஊடுருவி நிறைந்து விட்டது விஞ்ஞானம்.

மெய்ஞ்ஞானமும் சளைத்து விடவில்லை. விஞ்ஞானத்துக்குப் போட்டி போட்டுக்கொண்டு அது பாட்டுக்கு வளர்கிறது. ஏதோ சக்களத்திப் போராட்டம் போல விஞ்ஞானத்தைக் கண்டபடி திட்டித் தீர்க்கிறது மெய்ஞ்ஞானம். எப்படியோ அதுவும் கொடிகட்டிப் பறக்கவே செய்கிறது.

விஞ்ஞானமும் மெய்ஞ்ஞானமும் என்னதுள்ளு துள்ளினாலும் மனிதனை, மனித உள்ளத்தை, உள்ளத்து உணர்ச்சியை அவைகளால் வெல்ல முடியவில்லை.

இன்றைக்கும் ஒருகல்யாணக் காட்சியை - பொண்ணு மாப்பிள்ளை அலங்காரத்தை - மணவறையை - அதில் நடக்கும் தவ வேள்வியைப் பார்த்துப் பரவசம் அடைவது போல எந்த ஏரோப்பிளேனைப் பார்த்தாலும் பரவசம் அடையமுடியாது.

குடி இருக்கும் வீடும் கல்யாணம் மாதிரி பரவசப் படுத்தும் அற்புதந்தான்.

ஓங்கி உயர்ந்த மாளிகையைப் பார்த்தால் இன்றைக்கும் அதிசயப் படுகிறார்கள் மக்கள்.

கல்கட்டிடத்திலும் சுண்ணாம்புப் பூச்சிலும் அப்படி எல்லாம் மனதைப் பறிகொடுக்கக் கூடாது என்று யாராவது சட்டம் போடமுடியுமா ?

அகன்ற வீதிகளில் உயர்ந்த மாளிகைகள் இருப்பது கண்கொள்ளாக் காட்சி.

“அலர்மலி வீதிகள் ஆறு போன்றுள;
மலைஎன நிவந்துள மாட கூடமே”

(பழம் பாடல்)

என்று இந்தக் காட்சியை அனுபவிக்கிறார் கவிஞர் ஒருவர்.

இனி, ‘ஊரானோர் தேவகுலம்’ என்பது இலக்கண உரைகாரர்கள் கொடுக்கும் ஒரு உதாரணத் தொடர்.

‘எல்லா ஊர்களிலும் கோவில் உண்டு. கோவில் இல்லாத ஊர் தமிழகத்தில் இல்லை’ என்பது இதன் பொருள்.

கோவிலைச் சுற்றி நாலாபுறமும் அகன்ற வீதிகள். பெரிய பெரிய தேர்கள் ஒடுவதற்கு ஏற்றபடி விசாலமாக இருக்கும் வீதிகள். அதனால் ரதவீதிகள் என்று அவற்றைச் சொல்வார்கள். தேரடித் தெரு என்பதும் ஒரு வழக்குத்தான்.

அந்த அகன்ற வீதிகளில் உள்ள வீடுகள் கல்லும் செங்கல்லும் வைத்துக் கட்டிய உறுதியான கட்டிடங்கள். மாடிகளோடு கூடிய வீடுகளுங்கூட. அதுகாரணமாகவே கோவிலைச் சுற்றி உள்ள தெருக்களுக்கு மாடத் தெரு - மாடவீதி என்று பெயர்.

தமிழகத்தின் பெரும்பாலான நகரங்கள் கோவிலையே நடு நாயகமாக வைத்திருக்கும். தாமரைப் பூவில் இதழ்களை அடுக்கடுக்காக முன்னும் பின்னும் வைத்திருப்பதுபோல கோவிலைச் சுற்றி வீதிகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக விரிந்து கொண்டே போகும்.

இன்றைக்கும் உலகில் உள்ள கட்டிட நிபுணர்கள் மதுரைநகர அமைப்பைப் பார்த்து திகைக்கிறார்கள். கோவிலைச் சுற்றி வீதிக்குமேல் வீதியாகத் தெருக்களை ஒழுங்குபடுத்தி நகர்த்திக் கொண்டு போகிற அழகைப் பார்த்துப் பார்த்து வியக்கிறார்கள்.

நாற்பது வருடங்களுக்கு முன் திரு, காமராஜர் தமிழக முதல்வராக இருந்தார். அப்பொழுது சில மூத்த ஐ.ஏ.எஸ் அதிகாரிகள் அரசு செலவில் அந்நிய நாடுகள் போய் வரத் திட்டம் போட்டனர்.

திரு.காமராஜர் அந்த அதிகாரிகளிடம் எங்கெங்கு போகிறீர்கள் என்றார். லண்டன், பாரிஸ், ரோம், நியூயார்க் என்று அதிகாரிகள்

அடுக்கினார்கள். ஏன் போகிறீர்கள் என்றார் காமராஜர். நகர அமைப்புகளைப் பார்த்து வர - அதன்படி தமிழக நகரங்களைச் சீர்படுத்த என்றனர் அதிகாரிகள்.

அப்படியா? அழகிய நகரமைப்பு மதுரையை விட வேறு எங்கிருக்க முடியும்? மனங்கொண்டு மதுரையை நன்றாகப் பாருங்கள். அதைப் பின்பற்றி நகர அமைப்பைச் சீராக்கினால் போதும்! என்று சொல்லிவிட்டார் காமராஜர்.

மதுரையின் வனப்பும் ஓய்யாரமும் நம் அதிகாரிகளுக்கு அதன்பிறகு தான் புரிந்தன. ஆனால் ஆயிரத்து ஐநூறு வருடங்களுக்கு முன்பே - ஏன், இரண்டாயிரம் வருடங்களுக்கு முன்பே மதுரை நகர அழகையும், மதுரை போன்ற பிறநகர அழகையும் நம்மவர்கள் அனுபவித்து அனுபவித்து மகிழ்ந்திருக்கிறார்கள்.

மக்களின் உணர்ச்சிதானே கவிஞரின் உணர்ச்சியாகப் பாடலில் வரும்.

எப்படி வருகிறது என்று பாருங்கள்.

மாயோன் கொப்பூழ்
மலர்ந்த தாமரைப்

பூவொடு புரையும்
பேரூர்; பூவின்

இதழகத்(து) அனைய
தெருவம், இதழகத்(து)

அரும்பொருட்(டு) அனைத்தே
அண்ணல் கோயில்!

(பரிபாடல்)

மாயோன் கொப்பூழ் - திருமாலின் உந்தி. அதில் ஆயிரம் இதழ் தாமரை பூத்ததாகவும் அந்தத் தாமரையில் பிரமன் பிறந்ததாகவும் ஒருகொள்கை. பேரூர் - மதுரை. தெருவம் - தெரு. பொருட்டு - மகரந்தக் கூடு. அண்ணல் கோவில் - சோமசுந்தரக் கடவுளின் சன்னிதானம்.

கோவில்தான் சூலகம். சுற்றி வளர்ந்த இதழ்களே சித்திரை வீதி, ஆவணி வீதி, மாசி வீதி போன்ற தெருக்கள். ஆயிரம் இதழ்த் தாமரையாக மதுரை மாநகர் இப்படிக் காட்சி கொடுக்கிறது.

தமிழகம் முழுதும் நிறைந்துள்ளன கோவில்கள் - கோபுரங்கள் சிற்பங்கள் இவற்றைப் பார்த்தால் கட்டிடக்கலைக்கும் ஓவியக் கலைக்கும் ஊற்றுக்கண் தமிழகந்தான் என்பது விளங்கிவிடும்.

ஐநூற்று நாற்பது ஆண்டுகளுக்குமுன் அதாவது கி.பி. 1452ஆம் வருடம் பராக்கிரம பாண்டிய மன்னன் தென்காசியில் பிரமாண்டமான கோவில் கட்டி முடித்தான்.

இவ்வளவு பெரிய கோவிலை எப்படிக் கட்டினான் என்று இன்றைக்கும் பார்க்கிறவர்கள் திகைக்கிறார்கள். கோபுரமோ வானளாவி நிற்கிறது. ஒன்பது தளங்கள் கொண்ட பிரமாண்டமான கோபுரம். கோபுரத்துக்குத் தோண்டிய வாணக்காலில் பெரிய பெரிய மதயானைகள் படுத்து உருளலாம். அத்தனை அகலம் வாணம்!

எழுபத்தி ஆழம் அந்தவாணம். பெரிய பெரிய கரும் பாறைகளை அதில் கொட்டி வாணத்தை இறுக்கி அதன்மேல் கோபுரச் சுவர் எழுப்பி இருக்கிறார்கள்.

கோபுரத்தைத் தாண்டிப் போனால் அகன்று நீண்ட முற்றம். அதைக் கடந்தால் மண்டபம். அந்த மண்டபத்தில் (கல்) தூணோடு தூணாக அற்புதமான சிற்பங்கள்.

ஓவியங்களின் பார்வையும், நோக்கமும், வனப்பும், நளிமும் பார்ப்பவர்களின் உணர்ச்சியோடு ஒட்டிவிடும். பார்த்தவர்களின் கூடவே போகும். எங்கு போனாலும் தொடர்ந்து சேர்ந்தே போகும் தூண்களின் ஓவியம்.

மனசோடு கட்டிய கட்டிடம் என்றால் அதில் உயிர் இருக்கும். உணர்ச்சி மயமாக நிறைந்திருக்கும் அந்த உயிர். சாகாவரம் பெற்ற உணர்ச்சி மயமான உயிர் அந்த உயிர்.

புத்தியோடு பார்த்தால் அட்டா இப்படி ஒரு அற்புதம் - தென்காசி கண்ட அற்புதம் உலகில் வேறு எந்த நாட்டிலும் இல்லையே என்று பெருமிதம் கொள்ள வைக்கும்

இனிப்பாடல்

ஓங்குநிலை ஒன்பான்
உற்ற திருக் கோபுரமும்
பாங்கின்உயர் தூண்கள்
பதின் நான்கும்,- தேங்குபுகழ்

மன்னர் பெருமான்
வழுதிகண்ட தென்காசி
தன்னில்அன்றி உண்டோ
தலத்து !

(கல்வெட்டுப் பாடல்)

ஒன்பான் - ஒன்பது. பாங்கின்உயர் - கலைப்பாங்கு நிறைந்து சிறந்த. தேங்குபுகழ் மன்னர் பெருமான் - புகழே பூத்துக் குலுங்கும் அரசர்க்கரசன். வழுதி - பாண்டியன்.

பாடலைப் பாடப்பாட கோவில், கோபுரம், மண்டபம், ஓவியம் அவ்வளவும் கற்கண்டாய் கரைந்துவிடும். நம் இரத்தத்தோடும் உணர்ச்சி யோடும் கலந்துவிடும். பிறகு நாமே கோவிலாகவும் கோபுரமாகவும் நிமிர்ந்து நிற்போம்.

கோவில் என்றால் அதோடு ஒரு குளம் சேர்ந்திருக்கும். அந்தக் குளத்தில் அலங்காரத் தெப்பம்(தேர்) விட்டு திருவிழா நடத்துவார்கள். அதனால் அதற்கு தெப்பக் குளம் என்று பெயர்.

பல இடங்களில் தாமரையானது கொடியும் பூவுமாகக் குளத்தில் நிறைந்திருக்கும். பச்சைப் பசேல் என்ற வட்டமான பெரிய இலைகளுடன் செந்தாமரையும் வெண்தாமரையும் பூத்துச் சொரிவது கண் கொள்ளாக் காட்சி.

ஓவ்வொரு மலரும் நுட்பமான அழகிய மாளிகை. ஏன் தெய்வம் குடி இருக்கும் திருக்கோயில் என்றே மலர்களை வணங்கலாம்.

வெண்தாமரைப் பூ ஒன்று விரிந்து பூத்து நிற்கிறது. பார்க்கப் பார்க்க மனதின் சுமை இறங்கிவிடுகிறது.

கடன்தொல்லை, நோயின் தொல்லை, உத்யோகத்தொல்லை, வேலைக்காரன் தொல்லை எல்லாம் கழல்கின்றன. உண்மையாகவே விடுதலை பெறுகிறோம் நாம்.

விடுதலையும் விடுதலையில் கிடைக்கும் ஆனந்தமு(வீடுபேறு)ம் எட்டாத தொலைவில்தான் உள்ளன

வெண்தாமரையை அனுபவித்துப் பார்த்தாலோ அவை பக்கத்தில் கைக்கு எட்டிய இடத்துக்கு வந்து விடுகின்றன. ஆனந்த சாம்ராஜ்யத்தின் அடையா நெடுவாசலாக இருக்கிறது வெண்தாமரை மலர்.

சேயகம்	ஆம்வீடு
புக்கிடு	தற்குத்
திறந்துவைத்	த
வாயகம்	ஆவதும்.

அதுமட்டுமா? ஆனந்தம், என்றால் - பேராணந்தம் என்றால் தாயின் உறவுதான். தாயின் முகத்தைப் பார்த்தாலே போதும். சகலபீடைகளும் ஓடிவிடும்.

மாடமாளிகையில் குடி ஏறிய பெண் கூட ஓலைக்குடிசையில் வாழும் தாயின் வீட்டுக்கு அடிக்கடிவருவாள். வந்து தாயுடன் உறவாடினால் தான் அவளுக்கு மேல்வலி கால்வலி நீங்கும். மனப்புண் ஆறும்.

துன்பத்திலும் துயரத்திலும் கிடந்து உருண்டு புரள்கிற கூட்டந்தானே மன்பதைக் கூட்டம். இந்தக் கூட்டத்துக்கு தாமரைப் புஷ்பந்தான் தாய்வீடு.

துன்பக்	கடல்பட்ட
மன்பதைக்	கு
தாயகம்	ஆவதும்

உலகில் பூக்கும் மலர்களை இத்தனை என்று கணக்கிட முடியாது. எண்ணிறைந்த பூக்களில் நாயகமாக - தனி நாயகமாக விளங்குகிறது தாமரை மலர். அழகிய வெண்தாமரை மலர்.

இனிப் பாடலின் முழு உருவம் கட்டளை கலித்துறை.

சேயகம்	ஆம்வீடு
புக்கிடு	தற்குத்
திறந்துவைத்	த
வாயகம்	ஆவதும்,
துன்பக்	கடல்பட்ட
மன்பதைக்	குத்
தாயகம்	ஆவதும்,
பூதலம்	பூத்த
தகைமலர்க்	குள்
நாயகம்	ஆவதும்
கோதில்	தவள
நனம்	தே!

(சரஸ்வதி அந்தாதி)

சேயகம் ஆம்வீடு - எட்டாத தூரத்தில் உள்ள மோட்சம் சேயகம் - தூரம். புக்கிடுதற்கு - போய்ச் சேர. வாயகம் - வாயில். கோதுஇல் - குற்றம் இல்லாத. தவள நளினம் - வெண்தாமரை மலர்.

தென்காசிக் கோவில், மதுரைக் கோவில், சிதம்பரம் கோவில் இப்படி எத்தனையோ கோவில்கள். அத்தனையும் கட்டிடங்கள்தாம்.

உண்மையான கவி ஒவ்வொன்றும் கட்டிடந்தான். வயிர மணிபதித்த தங்கமாளிகை(கள்) தான்.

கொஞ்சம் கூர்ந்து பார்த்தால் உலகில் உள்ள ஒவ்வொன்றும் கட்டிடந்தான். அணுவிலிருந்து அண்டம் வரை—பேரண்டம்வரை ஒவ்வொன்றும் கட்டிடந்தான்.

இறைவனுடைய சித்தத்தில் விளைந்த நவநவமான கட்டிடங்கள் தாம் அண்ட பிண்ட சராசரங்கள் அத்தனையும்.

இறைவனுடைய அருள் நோக்கு இருக்கும் வரை இந்தக் கட்டிடங்களில் பொலிவிருக்கும். பூரணம் இருக்கும். கட்டுக் கோப்பிருக்கும். பெருமானுடைய பார்வை திரும்பிவிட்டாலோ அத்தனையும் உலைந்து விடும். துகள் துகளாய்ச் சிதறி ஒடிவிடும்.

இத்தனை கோடி கட்டிடங்களிலும் மிகமிக உன்னதமான கட்டிடம் நமது தேகதத்துவம். ஆனாலும் இதை நாம் மதிப்பதில்லை.

இனி புத்தம் புதிய கட்டிடம் ஒன்று. அதன் பளபளப்பான சுவரில் ஒருவர் ஆணியை அடித்து இறக்குகிறார். அதனால் சுவரில் உள்ள வர்ணம் கலைகிறது. காரை உதிர்கிறது. அதைப்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிற நம் மனம் ஏனோ பதறுகிறது.

இனி அறை வீட்டிலிருக்கிற பொருளை முற்றத்திலும் முற்றத்தில் கிடக்க வேண்டியவற்றை அறைவீட்டிலும் ஏறுக்கு மாறாக வைத்தாலே போதும். கோபம் கோபமாக வருகிறது நமக்கு.

ஆனால் உடம்பை அந்த அளவுக்குக் கவனிக்கவா செய்கிறோம் ?

நவரத்தினங்களை வைத்து அழுத்தப் பட்ட தங்கக் கோபுரம் அல்லவா நம் உடம்பு. இதில் எதை எதையோ கொண்டு வந்து கொட்டுகிறோம். கொட்டின குப்பை காலியாக வேண்டுமே, அதற்காக நஞ்சினும் கொடிய வீர்யமான மருந்துகளை உள்ளே தள்ளுகிறோம்.

என்ன கொடுமை இது ? என்ன பரிதாபம் இது ?

விலை மதிக்க முடியாத அரண்மனை - கோவில் என்பது நமது உடம்புதான். இது விளங்கினால் போதும் மோட்சம் (வீடு) எது என்பது விளங்கிவிடும்.

நமது உடம்பு தான் வீடு. இறைவன் கொலுவிருந்து குடிவாழும் அரண்மனை நமது உடம்புதான்.

உச்சிமுதல் உள்ளங்கால்வரை இந்த எண்ணாண் உடம்பில் கோடான கோடித் தத்துவங்கள். அத்தனையும் சேர்ந்த அரண்மனைதான் உயிரானது குடியிருந்து கோலோச்சும் சன்னிதானம்.

உயிர் வாழ்கிறது. வாழ்ந்து கொண்டே வாழ்க்கையை நடத்துகிறது. வாழ்க்கையை நடத்த ஒரு இடம் - அதாவது வீடு வேண்டுமே, அந்தவீடு உடம்புதான்.

உடம்பு என்னும் வாடகை வீட்டை வைத்துக் கொண்டு வாழ்கிறோம் நாம். அப்படிவாழும் நமக்குக் குடியிருக்க ஒரு இடம் வேண்டி இருக்கிறது. குடி இருக்க ஒரு சொந்த வீடே வேண்டி இருக்கிறது நமக்கு !

சொந்த வீட்டிலிருந்து சுகமாக வாழ்வது தானே மோட்சம்.

சென்னை போன்ற நகரங்களில் சொந்தவீடு இல்லை என்றால் வாழ்க்கை நரகவேதனைதான். வீட்டுக்காரன் தொல்லை தாங்கமுடியாது. வருடத்துக்கு இரண்டு மூன்று தடவை குடிபெயரவேண்டியது தான். இப்படி வாடகை வீட்டுக்கு அலைகிறவர்களை மந்தை மந்தையாக நகரங்களில் பார்க்கலாம் !

உயிரின் கதையும் அப்படித் தான். ஊழி ஊழி காலமாக அது உழைத்துப் பாடுபட்டதுதான் மிச்சம். சொந்தத்தில் இன்னமும் அதற்கு ஒரு வீடு கிடைக்கவில்லை. அதனால் புதுப்புது வீடு (உடல்)களில் குடியேறிய வண்ணமாய் அலைகிறது உயிர் மிக்க பரிதாபமான கதை தான் உயிரின் கதை

தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனார் உயிரின் கதையை நகைச் சுவையுள்வைத்துப் பொதிந்து கொடுக்கிறார்.

எப்படி என்று பாருங்கள்.

புக்கில் அமைந்தின்று
கொல்லோ உடம்பினுள்
துச்சில் இருந்த
உயிர்க்கு!

(திருக்குறள்)

புக்கில் - சொந்தவீடு. அமைந்தின்றுகொல் - அடடா, இன்னும் கிடைக்கவில்லையோ! துச்சில் - வாடகை வீடு.

உயிருக்குச் சொந்தவீடு கிடைக்கவில்லைதான். ஆனால் இதை எடுத்துச் சொல்லுவதின் மூலம் பாடல் என்னும் சொந்தவீடு கிடைத்து விட்டது தமிழுக்கு.

உடம்புக்கு வீடு (இல்) என்றுபெயர். உயிருக்குகோ வீட்டுக்காரர் (இல்லம் உடையார்) என்று பெயர்!

உயிரானது ஒண்டிக் குடித்தனம் பண்ணும் உடம்புக்குள் திருட்டுத் தனமாக வந்து நிறைந்து விடுகிறான் இறைவன். அப்படியானால் அவன் கள்ளவாளிப் பயல்தானே! அதனால் இறைவனுக்கு ஒரு பெயர் கள்ளர்!

உடம்பு, உயிர், கடவுள் மூன்றும் ஒன்றுதான். வேறு வேறல்ல என்பது விளங்க வேண்டும். விளங்கிவிட்டால் அதுதான் மோட்சம் (வீடுபேறு).

கள்ளரும், இல்லம்
உடையாரும் கைகூடின்

வெள்ள வெளியாம் என்று)
உந்தீ பற;

வீடும் எளிதாம் என்று)
உந்தீ பற!

உண்மையான வீடு(மோட்சம்)தான் தமிழ்ப்பாடல்!

கரும்பு

தொன்றுதொட்டு இன்றளவும் தமிழ் மக்களால் பேணிப்பாதுகாக்கப் பட்டு வளர்க்கப்படும் பயிர் கரும்பாகும்.

கரும்பிலிருந்து வெல்லம், கற்கண்டு, சர்க்கரை கிடைக்கின்றன. நூறு நூறு வகைகளில் இனிப்பு(பண்டங்)கள் தயாரிப்பதற்கும் பஞ்சாமிர்தம் பண்ணுவதற்கும் வெல்லமும் சர்க்கரையும்தான் உயிர்.

இனி, உலக மக்கள் பலரும் அருந்தி மகிழ்கின்ற காபி, தேனீர், கொக்கோ, ஓவல் போன்ற பானங்களுக்கும் ஆரஞ்சுச்சாறு, எலுமிச்சஞ் சாறு, திராட்சைச் சாறு முதலிய பானங்களுக்கும் சர்க்கரை இன்றியமையாதவை.

உப்பில்லாப் பண்டம் குப்பையில் என்பது பழமொழி. அது உண்மைதான். அதேபோல சர்க்கரை இல்லை என்றால் பல பண்டங்கள் சாக்கடைக்குப் போகவேண்டியவைதாம்.

வெல்லத்திற்குத் தமிழில் கருப்பட்டி (கரும்பு+அட்டி = கருப்பட்டி) என்று பெயர். கரும்பின் சாற்றை நன்றாகக் காய்ச்சி தயாரிக்கப்பட்டது என்பது பொருள். ஆனால் கருப்பட்டி என்னும் சொல் தற்காலத்தில் பனஞ்சாற்றிலிருந்து தயாரிக்கப்படும் பொருளை உணர்த்துகிறது.

மிகப் பழைய காலத்திலேயே யந்திரங்களின் மூலம் கருப்பஞ்சாறை வடித்தெடுத்தார்கள். அவ்வாறு வடித்தெடுக்கும் கருவிக்கு கருப்பேந்திரம் என்று பெயர்.

ராமன், சீதை, லட்சுமணன் மூவரும் காட்டில் நடந்து போகிறார்கள். போகிறவழியில் ஆங்காங்கே செழிப்பான வயல் வெளிகள். வயலை ஓட்டிச் சில இடங்களில் கரும்பாலைகள்.

கரும்பைப் பிழிந்து சாறுவேறு சக்கைவேறு என்று பிரிக்கிறது சிறிய யந்திரம்.

அதிசயத்தோடு யந்திரத்தைப் பார்த்தாள் சீதை. அப்படியே நின்று விட்டாள் சீதை, ராமனும் லட்சுமணனும் முன்னே நடந்து போனது கூடத் தெரியவில்லை சீதைக்கு. இதை

**‘கருப்பேந்திரம் முதலாயின
கண்டாளிஇடர் காணாள்’**

என்று குறிப்பிடுகிறார் கம்பர்.

ஆயிரம் வருடங்களுக்கு முன் இருந்தவர் கம்பர். இனி, இரண்டாயிரம் வருடங்களுக்கு முன் வாழ்ந்த குமட்டுர்க் கண்ணனார் என்னும் புலவர் பெருமானோ பதிற்றுப் பத்து என்னும் நூலில். இமயவரம் பன் நெடுஞ்சேரலாதன் என்னும் சேரமன்னனைப் பல பலபடப் பாராட்டி பாடுகிறார். அவற்றில் ஒருபாடல்,

சாறுபிழியும் கருவியில் கரும்பைக் கட்டுக் கட்டாகக் கொண்டுவந்து வெட்டி வெட்டிப் போடுகிறார்கள் உழவர்கள். அவற்றிலிருந்து வடியும் சாறு கருவியின் கூன் வாய் கிழிய ஒழுகுகிறது என்று குறிப்பிடுகிறார்.

**‘அரிநர் கொய்வாள்
மடங்க அறைநர்
தீம்பிழி யந்திரம்
பத்தல் வருந்த’**

அரிநர் - கரும்பு வெட்டுகிறவர். அறைநர் - அறைக்கிறவர். பத்தல் - கூன்வாய்.

கரும்புக்கும் தமிழ் மக்களுக்கும் உள்ள உறவு இன்று நேற்று உண்டானதில்லை. பதினாயிரம் வருடத்திய உறவு. இதைத் தமிழ் மக்களின் பழக்கவழக்கம், பண்பாடு மூலம் பார்க்கலாம்.

மன்மதனுடைய கையில் வில்லாக வடித்துக் கொடுத்திருப்பது கரும்பைத்தான். மலரம்புகளை எய்து மக்களை காதல் வயப்படுத்தப் பூங்கரும்பைவிட பொருத்தமானது எதுவில்லுக்கு ?

இனி, கோவில்களில் திருவிழா நடைபெறும் காலங்களில் சாரை சாரையாகக் கரும்புவண்டிகள் வந்து நிற்கும். அவ்வளவு கரும்பையும் அரைத்துத் தீர்த்து விடுகிறோம் நாம் !

பொங்கல் திருநாளில் மஞ்சள் குலை, வாழை, வெற்றிலை பாக்கு, புஷ்பம் இவைகளோடு இன்றியமையாத மங்கலப் பொருள் கரும்பு.

பொங்கல் பொடிக்கு முக்கியமான மங்கலப் பொருள் கரும்புதான்.

கருப்பஞ்சாறு அருந்துவதற்கு இனிமையாக இருக்கும் தாகத்தைத் தீர்த்து உடம்புக்குத் தெம்பூட்டும் கருப்பஞ்சாறு.

மஞ்சள் காமாலை, அம்மை முதலிய வெப்புநோய் வந்தவர்களுக்கு கருப்பஞ்சாறுதான் உன்னதமான உணவு. உணவுமட்டுமல்ல மருந்துங்கூடத்தான்.

கருப்பஞ்சாறு அமிர்தமாக இருந்து உதவுகிறது. கரும்புச் சக்கையோ காகிதம் செய்ய மூலப் பொருளாக இருக்கிறது.

எலுமிச்சம் பழச்சாறு சுக்குப்பொடி ஏலப்பொடி யோடு கருப்பஞ்சாறு கலந்து சாப்பிட்டால் தேவாமிர்தந்தான். அருந்த அருந்தக் குளுமையாகவும் இனிமையாகவும் இருக்கும் கருப்பஞ்சாறு. அதனால் பெண்களின் குளுமையான குதலை மொழிக்குக் கருப்பஞ்சாறை உவமை சொல்லி மகிழ்வார்கள் புலவர்கள்.

**“தீங்க ரும்பினும்
தித்திக்கும் இன்சொலார்”!**

(ராமாயணம்)

என்பது கம்பர் வாக்கு.

கரும்படு சொல்லி என்று பெண்களுக்குப் பெயர்வைத்து மகிழ்ந்தவர்கள் தமிழ் மக்கள்.

கரும்புக்குப் பலபெயர்கள்; மூங்கிலைப்போல் வழுவழுப்பாகவும் கணுக் கணுவாகவும் இருப்பதால் வேழம், கழை என்னும் மூங்கிலின் பெயர்கள் கரும்பிற்கும் வந்து விட்டன.

பூக்களை கணக்கு வழக்கில்லாமல் பூத்து பூக்கூடை போல இருப்பதால் ‘போத்துக்கால்’ என்றும் பச்சைப் பசேல் என்றதோகை குலுங்க நிற்பதால் தோகை என்றும் பெயரெடுத்து விட்டது கரும்பு.

தண்டு, இலை, பூ என்று மூன்று பகுதிகள் கரும்பில் உண்டு. இவற்றுள் தண்டு தான் தன்னுள் சாற்றை நிறைத்து வைத்துள்ளது. தண்டினை ஒட்டித்தோடு பொருந்தி நிற்கும்.

கருமையும் செம்மையும் கலந்து மிளிரும் தோடு, வெண்மை நிறமும் சிறிது அதில் ஒட்டி இருக்கும்.

மனிதர்களின் கவனத்தைச் சுண்டி இழுக்க வாழையோ குலை தள்ளுகிறது. தென்னையோ மடல்களையும் மட்டைகளையும் (குலை தள்ளுமுன்) கொட்டிக் கொண்டே இருக்கிறது. ஆனால் கரும்பிடமோ மடலும் இல்லை, மட்டையும் இல்லை! குலை தள்ளவும் முடியாது கரும்பால். அப்படியானால் வேறொரு உபாயத்தைச் செய்து மக்களைத்

தன்வசப் படுத்த வேண்டுமே? அதனால் உச்சி முதல் உள்ளங்கால்வரை மாலை இட்டது மாதிரி கணுக்களைத் தன்வசம் வைத்துக் கொண்டுள்ளது கரும்பு.

கண், காண் என்னும் இரண்டு சொற்களோடும் கணு என்னும் சொல்லுக்குள்ள உறவுமுறை அழுத்தமானது.

மூங்கிலும் கணுக்கணுவாக இருக்கும். மூங்கிலின் கணுக்கள் தண் டைவிடச் சிறிது உயர்ந்து மேடாக இருக்கும். கரும்பின் கணுக்களோ தண்டில் ஒட்டி தண்டோடு தண்டாகச் சேர்ந்து கிடக்கும்.

பார்க்க அழகாகவும், பார்த்துக் கொண்டேயிருக்க வசதியாகவும் கரும்பின் கணுக்கள் ஆரங்கள் விழுந்து கிடப்பனபோல் தோன்றும்

கரும்பின் கணுக்களில் இலைகள் உண்டாகின்றன. உதிர்கின்றன. கூர்ந்து பார்த்தால் உதிர்ந்த இலைகளின் (மிச்சம்) சிறுசிறு பகுதிகளாய் கணுக்களில் ஒட்டிக் கிடப்பது தெரியும்.

இனி கரும்பின் கொண்டையில் அடர்ந்து சுருண்டு பசுமை நிறத் தோடு இருக்கும் இலைக்குத் தோகை என்று பெயர். தென்னையின் இலைபோல் நீண்டோ அகன்றோ இல்லாமல் கூம்பிய நிலையில் செங்குத்தாக நிற்கும் கரும்பின் தோகை. பக்கவாட்டில் ரம்பம்போல் கரகரவென்றும் இருக்கும். அதன் பசுமையோ மங்கலாகவே இருக்கும்.

நீளமான காம்புகள் தண்டிலிருந்து முளைத்து வரும். அக்காம்பின் அடிமுதல் நுனிவரை பூக்களாய்ப் பூக்கும். வேறு எந்தப் பூண்டிலும் இல்லாத அளவுக்கு ஏராளமான பூக்கள் கரும்பில் பூக்கும். ஒரு கரும்பில் நாலாயிரம் முதல் ஐயாயிரம் வரை - ஆறாயிரம் வரை கூட பூக்கள் பூத்து விடும்.

பூவில் மணமிருக்காது. இனவிருத்திக் கூட அம்மலர்கள் பயன்படுவ தில்லை.

மலர்கள் முதலில் வெண்மையாக இருக்கும் கரும்பானது விளைய விளைய - கரும்பில் சாறு கட்ட ஆரம்பித்ததும் நீலம் படர்ந்து நிறம் மாறிவிடும் பூக்கள்.

* இனி, பூக்கள் நிறைந்திருப்பதால் கரும்பு என்று பெயர் வந்ததா? (கரும்+பூ = கரும்பு; கரும்-பெரிய) பூக்களின் நிறம் கருப்பாக மாறுவ தால் கரும்பு என்று பெயர் வந்ததா? விபரம் ஒன்றும் தெரியவில்லை.

கரும்பில் பலவகை உண்டு செங்கரும்பு, பூவன் கரும்பு, வெண்கரும்பு, பேய்க் கரும்பு, குச்சிக் கரும்பு என்பவை சில.

இந்தியாவில் பல மாநிலங்களில் கரும்பு பயிராகிறது. உத்திரப்பிரதேசம், பீகார், பஞ்சாப், தமிழகம், ஆந்திரம் முதலிய மாநிலங்களில் உயர்ந்த முறையில் பயிர் செய்யப் படுகிறது கரும்பு.

இந்தியா முழுவதும் அறுபது லட்சம் ஏக்கரா எழுபது லட்சம் ஏக்கரா வரை ஆண்டுதோறும் பயிராகிறது கரும்பு. இந்தியாவைத் தவிர சீனா, ஜாவா முதலிய நாடுகளிலும் ஒரு சில ஆப்பிரிக்க நாடுகளிலும் பயிராகிறது கரும்பு.

கரும்பிலிருந்து எடுக்கப்படும் சர்க்கரை உலகம் முழுவதும் வியாபித்து விட்டது. ஆண்டுதோறும் கரும்பிலிருந்து மட்டும் மூன்று கோடி டன்வரை சர்க்கரை உற்பத்தியாகிறது.

ஐரோப்பியர்கள் தங்களுக்கு வேண்டிய சர்க்கரையில் பெரும்பகுதியை பீட்ரூட் என்னும் கிழங்கிலிருந்து தயாரித்துக் கொள்கிறார்கள்.

பொருளாதாரத் துறையில் பெட்ரோல், தங்கம், இரும்பு இவை போல கரும்பும் ஒரு முக்கியமான இனந்தான்.

மொரீசியஸ், பீஜி, கியூபா போன்ற நாடுகளுக்கு வருமானமே கரும்பை வைத்துத் தான். கரும்பு முக்கியமான ஒரு பணப் பயிராக இருப்பதால் அது காரணமாக நாட்டுக்கு நாடு போட்டி, பொறாமை, சண்டை முதலியன ஏற்படுகின்றன.

பீஜித்தீவில் கரும்புப் பண்ணைகளில் இந்தியர்கள் பட்டபாட்டை உதிரம் சொட்டச் சொட்ட பாடல்களாகப் பாடி இருக்கிறார் பாரதியார்.

இத்தனை தட்புடல்களோடு கூடிய கரும்பு சாதாரண புல் இனத்தைச் சேர்ந்ததுதான். கரும்பின் மூதாதை நாணல் என்னும் புல்லே என்று அறிஞர்கள் சொல்கிறார்கள்.

புல்லின் குடும்பம் மிகப் பெரிய குடும்பம். அதில் பலநூறு வகைகள் உள்ளன. நமது உணவாகிய நெல்லே அந்தக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தது தான்.

புல்லின் குடும்பத்தில் உள்ள ஒவ்வொன்றும் இனிப் புச்சுவையை எப்படியோ சேமித்து வைத்துக் கொள்கிறது. மாவுப் பொருளும் அதனுடன் சேர்ந்திருக்கும். புல்லை ஒடித்து வாயில் போட்டால் ஒரு மாதிரி

இனிக்கும் சூரிய ஒளியின் உதவியால் புல்லானது இனிப்புச்சுவையை உண்டாக்கி வைத்துக் கொள்கிறது.

கால்நடைகளும், மான், முயல், ஆடு போன்ற பிராணிகளும் புல்லையே உணவாகக் கொண்டு வாழ்கின்றன.

பனிக் காலத்தில் புல்லின் இன்சுவை சிறிது கூடிவிடும்.

கரும்பிற்குச் சாறுகட்டுகிற பருவத்தில் பனி இருப்பது நல்லது. ஆனால் ஆரம்பத்தில் மூன்று நான்கு மாதங்களுக்கு வெயில்தான் முக்கியம்.

கரும்பானது முதல்முதல் தமிழகத்தில் சேலத்தை அடுத்த தர்மபுரிக்கு வானுலகிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்டதென்றும், அங்கேயே அது பயிர் செய்யப் பட்டு மெள்ள மெள்ள பல்வேறு இடங்களுக்குச் சென்று பரவியதென்றும் பழைய தமிழ்நூல்கள் கூறுகின்றன.

சேரமான் அதியமான் நெடுமானஞ்சியின் முன்னோர்களில் ஒரு வன் தேவர்களுக்கு பலவழிகளில் வழிபாடுகள் செய்தும், விதவிதமாக யாகம் பண்ணியும், அவர்களிடமிருந்து கரும்பைப் பெற்று வந்து விட்டான் என ஔவையார் புறநானூற்று பாடல் ஒன்றில் குறிப்பிடுகிறார்.

அமரர்ப் பேணியும்,
ஆவுதி அருத்தியும்
அரும்பெறல் மரபின்
கரும்பிவண் தந்தும்

(புறநானூறு)

(அமரர் - தேவர். ஆவுதி - யாகம்)

என்பது அப்பாடலின் பகுதி. ஔவையாருடைய வார்த்தைகளை ஆராய்ந்து பார்த்தால் தான் கரும்பின் வரலாறு தெரியும்.

சேரர்களை வானவர் என்றும் சேரநாட்டை வானகம் என்றும் சொல்வது பழைய மரபு

சேரநாட்டைச் சேர்ந்த அறிஞர் ஒருவர் தமது ஆராய்ச்சியின் மூலம் கரும்பை உண்டாக்கி இருக்கலாம். நெடுமானஞ்சியின் முன்னோர் மூலம் இந்த அற்புதம் தமிழகத்துக்கு வந்து சேர்ந்திருக்கலாம்

உறவு முறையால் அதியமான் நெடுமானஞ்சியும் அவனைச் சேர்ந்த வர்களும் சேரநாட்டுக்கு நினைத்த நேரத்தில் போய்வர முடிந்தது.

புல்லிலிருந்து கரும்பை உண்டாக்கியது அற்புதந்தானே! இந்த அற்புதத்தைத் தெய்வ கடாட்சம் என்று பாராட்டுவது முறைதான். அந்தமுறையில் வந்ததுதான் தேவர்களை உபசரித்துக் கரும்பை வாங்கினான் அதியமான் என்னும் வழக்கு.

இனி, தாயானவள் தன் குழந்தையைக் கட்டிக் கரும்பே என்றுதான் கொஞ்சுவாள். நாயகனுக்கு நாயகி கரும்பாக இருக்கிறாள்.

சமய ஞானிகளோ உடலைக் கரும்பென்றும், உயிரைக் கருப்பஞ்சா நென்றும், உயிருக்குயிராகிய பரம் பொருளைக் கருப்பஞ் சாற்றிலுள்ள இன்சுவை என்றும் குறிப்பிடுவார்கள்.

இறைவனைக் கரும்பு என்று மெய்யடியார்கள் சொல்வதில் ஒருதனித்த நயம் உண்டு. திருவொற்றியூர்க் கடற்கரையில் எழுந்தருளியிருக்கும் பெருமானைக் கண்டு புளகாங்கித மடையும் பட்டினத்தடிகள்

கண்டம்	கரியதாம்,
கண்மூன்(று)	உடையதாம்,
அண்டத்தைப்	போல
அழகியதாம்;-	தொண்டர்
உடலஉருகத்	தித்திக்கும்
ஓங்குபுகழ்	ஒற்றிக்
கடலருகே	நிற்கும்
கரும்பு	

(பட்டினத்தார்)

என்கிறார்.

கண்டம் - கழுத்து, நீலகண்டம், அண்டத்தைப் போல அழகியது - நட்சத்திரம் பூத்த நீலவானம். பார்க்கப் பார்க்கப் பரவசப் படுத்தும். இறைவனுடைய கோலமும் அப்படியே. கொண்டையும் தோகையும் குலுங்கநிற்கும் கரும்பாகப் பெருமானைப் பார்த்துக் குழைகிறார் பட்டினத்தார். கடலருகே நிற்கும் கரும்பு.

இனி பெண்களிடத்து மட்டும் இயல்பாகவே பூத்துச் சொரிகிற உல்லாசத்தையும் இனிமையையும் மென்மையையும் கண்டு கண்டு அனுபவித்தார்கள் கவிஞர்கள். அதனால் பெண்களைப் 'பூவே, பொன்னே' என்று பாராட்டுவதோடு நின்று விடுவதில்லை.

கரும்பே, கட்டித் கரும்பே என்று தேனூறும் வண்ணம் தித்திக்கச் சொல்வார்கள்.

சிவபெருமானை முக்கட கரும்பு என்று சொல்வதில் அடியார்க ளுக்கு எத்தனை ஆனந்தம்? அந்த அளவுக்கு ஆனந்தம் நாயகியை நாயகன் கட்டிக் கரும்பே என்று கொஞ்சுவதில்.

கரும்பை வெறுமனே கரும்பு என்று மொட்டையாகச் சொல்லாமல் கட்டிக் கரும்பு, செங்கரும்பு என்று அடை கொடுத்துச் சொல்வதில் தமிழுக்கு ஒரு எக்களிப்பு.

இனி, அதை வான் கரும்பு என்று சொல்வதிலோ ஓங்கி உயர்ந்த ஒரு பெருமிதம்.

கரும்பின் தோகையைக் களைந்தெறிந்து விட வேண்டும். பிறகு நுனியிலிருந்து தூர் நோக்கித் தின்று வந்தால் சுவை பெருகிக் கொண்டே இருக்கும்

மாறாகத் தூரிலிருந்து நுனி நோக்கித் தின்று வந்தாலோ சுவை குறைந்து கொண்டே போகும்.

நல்லவர்களுடைய உறவு நுனியிலிருந்து தின்று வருவதற்கும் அற்பர்களின் சிநேகிதம் தூரிலிருந்து தின்று வருவதற்கும் இணையாகும் என நாலடியார் சொல்கிறது.

தாம் இயற்றிய நைதச் செய்யுள்கள் எப்படி இருக்கின்றன என்று தம் அண்ணியாரிடம் அதிவீர ராம பாண்டிய மன்னர் கேட்டார்.

அரசமாதேவியாரோ 'கரும்பைத் தூரிலிருந்து தின்று வருவது போல இருக்கிறது' என்று பதிலுரைத்தாராம்!

இனி, காஞ்சிபுரத்தைப் பற்றியும் அங்கு கோவில் கொண்டு எழுந்த ருனியிருக்கும் சிவபெருமானைப் பற்றியும் ஓளவையார் பாடி இருக்கிறார். கரும்பையும், அதனிடமுள்ள அம்சங்கள் ஒவ்வொன்றையும் வைத்து உருவகப் படுத்தி அழகாகப் பாடி இருக்கிறார்.

நீர் வளம் நிறைந்த நிலவளம் (வயல் வெளி) என்று இவ்வுலகத்தை வைத்துக் கொண்டால், அதில் உள்ள கரும்புத் தோட்டங்கள் போன்றன சேரநாடு, சோழ நாடு முதலிய தேசங்கள்.

தொண்டைநாடோ தேனாக விளைந்த தெய்வக்(வான்)கரும்பு. தொண்டை நாட்டில் மயிலாப்பூர், மகாபலிபுரம், திருக்கழுக்குன்றம், என்று நகரங்கள் பல. இந்நகரங்களைக் கரும்பில் விளைந்த தேனென்று வைத்துக் கொள்ளலாம்.

இனி காஞ்சிபுரமோ மன்னர் கொலுவிருக்கும் தலைநகரம். கலைமகளும் திருமகளும் களிநடம் புரியும் அத்தாணி மண்டபம். அதனால் தேனில் விளைந்த கற்கண்டு தான் காஞ்சிபுரம்.

கற்கண்டிலுள்ள ரசமும் ஆனந்தமுந்தான் சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் கோவில்.

இனிப் பாடல்

வையகம்	எல்லாம்
கழனியா,	வையகத்துச்
செய்யகமே	நால்த்திசையின்
தேயங்கள்,	செய்யகத்து
வான்கரும்பே	தொண்டை
வளநாடு,	வான்கரும்பின்
சாறே அந்	நாட்டுத்
தலையூர்கள்,	சாறட்ட
கட்டியே	கச்சிப்
புரம்எல்லாம்,	கட்டியுள்
தான்ஏற்ற	மான
சருக்கரை	மாமணியே
ஆனேற்றான்	கச்சி
	அகம்!

வையகம் - உலகம், கழனி - வயல்வெளி. செய்யகம் - நன்செய். சாறு - தேன். தலையூர் - பெருநகர். சாறட்ட கட்டி - வெல்லம். கல்கண்டு, கச்சி - காஞ்சிமாநகர். ஏற்றம் - மேன்மை. சருக்கரை மாமணி - கற்கண்டின் மணமும் ருசியும். ஆன் ஏற்றான் - சிவபெருமான் - காளை வாகனமூர்த்தி. ஆன் - காளை.

இனி, பாண்டிய மன்னன் மேல் மோகம் கொண்டு விட்டாள் ஒரு இளம் பெண். காதல் வெறியில் தவிக்கிறாள். பாண்டியனின் மார்பைத் தழுவி அதில் அப்படியே ஒன்றிவிட மயங்குகிறாள். இதெல்லாம் சாமான்யமாக நடக்கிற காரியமா ?

பெண்ணின் தவிப்பைப் பார்த்துத் தத்தளிக்கிறாள் செவிலித்தாய் பாண்டியனிடம் பெண்ணின் நிலையை நேரில் சொல்லி முறையிடுவதாக ஒரு பகற்களவு.

என் பெண் உன் மேல் காதல் கொண்டுவிட்டாள். உன்னைத் தழுவ வேண்டுமென்று துடிக்கிறாள். இப்பொழுதே என்னுடன் நீ புறப்பட்டுவா! என்று பாண்டியனிடம் சொல்ல முடியுமா செவிலியால்? அப்படிச் சொன்னால் அது முறையாகுமா? பெண்ணின் வாயிலிருந்து அப்படி வராது வார்த்தை.

அப்படியானால் எப்படி வருகிறது சொல்?

“வண்டுகளின் பசிப் பிணியைப் போக்க ஆங்காங்கு பூங்காக்களை ஏற்படுத்திய பெருமானே! நீ அணிந்திருக்கும் வேப்பமாலை (வேம்பின்) மேல் என் பெண்ணுக்கு (என் கரும்புக்கு) ஒரே ஆசை (கண்) என்று அற்புதமாய் வருகிறது வாக்கு.

தென்னவா, மீனவா,
சீவிலிமா றா,மதுரை

மன்னவா, பாண்டி
வளநாடா,- துன்னும்

கரும்புக்குத் தாரளித்த
துய்யதமிழ் நாட,

கரும்புக்கு வேம்பிலே

கண்!

(தனிப்பாடல்)

(மீனவன் - மீனக்கொடியுடையவன். சீவிலிமாறன் - சீவிலிப் பேரிப் பாண்டியன். துன்னும் கரும்பு - ரீங்காரம் பண்ணும் வண்டுக் கூட்டம். தார் - நந்தவனம்).

பரிவும் அருமையும் “கரும்புக்கு வேம்பிலே கண்” என்னும் கடைசிவரியில ஏறி நின்று கொடி வீசுகின்றன.

இனி, குற்றாலக் குறவஞ்சியிலிருந்து ஒரு காட்சி. குற்றால நாதர் மேல் வசந்தவல்லி காதல் கொண்டு வெறிக்கு ஆளாகிவிட்டாள். அவளுக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. ஆகாரமும் செல்லவில்லை. உடம்பு வெளுத்துவிட்டது.

இந்த நிலையில் நாளொளி படரப்படர சந்திரன் உதித்து வந்தால், அதுகுளுமையாகவா இருக்கும்? அனலாகவே பொசுக்கும் மனம் குழம்பிவிடும் தவிக்கும் காதலர்களுக்கு.

அப்படி ஒரு நிலை.

மன்மதன் தன் எதிரில் நின்று மலரம்புகள் வீசுவதாகவும், அவனைக் கடிந்து திட்டுவதாகவும் ஒரு பாவனை!

கைக் கரும்பு) என்ன
கணைஎன்ன நீஎன்ன!
மன்ம தா! - இந்தச்

செக்கரும் பாவி
நிலா ஒன்று போதாதோ
மன்ம தா!

(கு.குறவஞ்சி)

(கணை - புஷ்பபாணம். செக்கரும் பாவி நிலா - செக்கச் செவேலென்று சிவந்து (ஆங்காரமாய் வருகிற) சந்திரன் என்னும் கொலைபாதகன்!

என் உயிரை வாங்க இந்த நிலா போதாதா? நீவேறு வேண்டுமா? கரும்புவில்லும் புஷ்பபாணமும் வேறு கோடா? என்று துடிக்கிறாள் பெண்.

இனி வேறொரு தனிப் பாடல்.

மன்மதனை உரிஉரி என்று உரித்து நையாண்டி பண்ணுகிறாள் ஒரு இளநங்கை.

என்னப்பா! வழி தெரியாமல் வந்து விட்டாயா? மன்மதனே!

நான் தனியாக இல்லை. என் உயிருக்குயிரான காதலன் மடியிலிருந்து அவன் தோளைத் தழுவுகிறேன். இனி உன் பாச்சா என்னிடம் பலிக்காது. ஓடிப்போ! கரும்புவில், புஷ்பபாணம், தென்றல் அத்தனைக்கும் வேலை இல்லை! உனக்கும் வேலையில்லை!

இனிப் பாடல்

எய்யவந்த காமா!
இனிஉனக்கு வேலைஇங்கென்?
உய்யவந்தான் தன்னோடு
உறவானேன்;- பையவே

தேரைவிட்டு, மென்கரும்பை
 தின்றுவிட்டுச் செய்யும்இந்தப்
 போனாவிட்டுப் பூமுடித்துப்
 போ.

(தனிப் பாடல்)

தன்கரும்பை மன்மதன் வைத்துக் கொண்டே இருந்தால் நாயகன் துணையாயிருக்கிற தையத்தில் அதைப்பிடுங்கி ஓடித்துத் தின்று விடுவாள் போலிருக்கிறது பெண்!

இனி திருமூலருடைய பாடலொன்றில் கரும்பானது தேனை எப்படி வடித்து இறக்குகிறது என்று பாருங்கள்.

கரும்பு போன்றது (நமது) உடல். கரும்பு முழுவதும் சாறு வியாபித்துள்ளது போல உடல் முழுவதும் உயிரின் ஒவ்வொரு அணுவிலும் சர்வ வியாபகமாய் நிறைந்து நிற்கிறது கடவுள் தத்துவம்.

மனம் மொட்டாக (அரும்பாக) இருக்கும்வரை கடவுள் தத்துவமாகிய நறுமணம் தெரியாது. விரிபூவாக மனம் மலரவேண்டும். அப்பொழுது 'கம்' என்று கமழும் திருவருள்மேன்மை.

எல்லாம் அவன் செயலே என்னும் உண்மையை அனுபவிக்க அனுபவிக்க 'நாம்', 'நமது' என்னும் மயக்கம் விலகும். உடலாசையும் ஓடிவிடும். உயிராசையும் ஓடிவிடும்! அப்பொழுது மணக்கும் சிவமணம்.

“கரும்பும் தேனும்
 கலந்ததோர் காயத்தில்
 அரும்பும் கந்தமும்
 ஆகிய ஆனந்தம்;
 விரும்பியே உள்ளம்
 வெளியுறக் கண்டபின்
 கரும்பும் கைத்தது
 தேனும் புளித்ததே!

(திருமந்திரம்)

கரும்பு - உடல். தேன் - உயிர். அரும்பு - மனம். கந்தம் - மணம். அதாவது இறையருள் விரும்பி - ஆசையோடு. வெளியுற - தெளிவாக. கரும்பு கைத்தது - உடல்பாரம் கழன்றுவிட்டது. தேன்புளித்தது - நான் என்பது பொய்யென்று பட்டுவிட்டது. அதனால் நான் என்பதில் நம் பிக்கை இல்லை.

அற்புதமான பாடல்.

காதலுக்கும் கை கொடுக்கிறது கரும்பு பக்திக்கும் அப்படியே கைகொடுக்கிறது கரும்பு.

இனி கரும்பின் தண்டு கட்டியாக இருக்கும். தண்டைப் போர்த்திய படி அழுத்தமாக மூடிக் கிடக்கும் தோடு. கரும்பில் உள்ள தேன் வீணாகிவிடக் கூடாதே என்று கடினமான தோட்டை வைத்து மூடி இருக்கிறது. தேனானது புளித்துக் கெட்டு விடக் கூடாதே என்று தண்டை உறுதிப் படுத்தியும் வைத்திருக்கிறது.

வாழைப் பழத்தின் தோலை நோவாமல் உரித்துவிடுகிறோம். அப்படிச் செய்ய முடியுமா கரும்பை?

முதலில் அதைக் கணுக்கணுவாக வெட்டி முறிக்க வேண்டும். பிறகு கத்தி கொண்டு தோலை (தோட்டை)ச் சீவியெறிய வேண்டும். அதன்பின் துண்டு துண்டாக நறுக்க வேண்டும். கடைசியாகப் பற்களுக்குள் சிக்க வைத்து அறைக்க வேண்டும். அறைக்க அறைக்க சாறுவேறு சக்கை வேறு என்று பிரியும். சாறு தொண்டைக்குள் இறங்கும். சக்கையை 'தூ' என்று தள்ளி விடும் நாக்கு.

இனி, நல்லவர்கள் வாழைப் பழம் போன்றவர்கள். போக்கிரிகளின் காரியம் வேறுமாதிரி. சொல்லுக்குக் கட்டுப்படமாட்டார்கள் போக்கிரிகள். சாட்டைக் கம்பைக் காட்டினால் தான் வழிக்கு வருவார்கள். கரும்பை வசக்குவதுபோல் வசக்க வேண்டும் அவர்களை.

இது சம்பந்தமாகக் குறளாசிரியரின் தீர்ப்பு எப்படி என்று பாருங்கள்.

சொல்லப் பயன்படுவர்
மேலோர்;- கரும்புபோல்
கொல்லப் பயன்படுமாம்

கீழ்!

(குறள்)

கரும்பைக் கடித்தும் தின்னலாம். அதைக் கம்பாக வைத்து இன்னொரு வரை விரட்டிவிரட்டி அடிக்கவும் செய்யலாம்.

பெண்கள், குழந்தைகள், ஞானிகள் இவர்களை இனங்காட்டக் கருவியாக இருக்கிறது கரும்பு. அப்படியே கயவர்கள் யார்? அவர்களின் இழிசெயல் எத்தகையது என்பதைச் சுட்டிக் காட்டவும் செய்கிறது கரும்பு.

அதிசயமானது தான் கரும்பு !

பச்சரிசி, தேங்காய், வாழைப்பழம், கரும்பு இவை யானைக்குப் பிடித்தமான உணவு. இவற்றுள் கரும்பின் மேல் அளவற்ற தேட்டம் யானைக்கு. யாராவது கரும்பைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு யானையின் பக்கம் போனால் அதைப் பிடுங்கி வாயில் போட்டுக் கொள்ளும் யானை. அப்படியிருக்க தோட்டத்துள் விட்டால் கரும்பை மிச்சம் வைக்குமா யானை? “கரும்புத் தோட்டத்துள் யானை புகுந்த மாதிரி” என்று தமிழில் பழமொழியே வந்து விட்டது அதனால்.

கோவிலின் உட்புறங்களில் தாமரை மலர், வாழைப்பூ இவற்றைக் தூண்களில் செதுக்கியிருப்பார்கள். கோவிலின் வெளிப்புறம், முகப்பு (உட்புறங்களில் கூட) இங்கெல்லகம் யானையைக் கல்லில் வடித்து நிறுத்தியிருப்பார்கள்

கோவிலின் முகப்பில் - படிவரிசையை ஒட்டி இருபுறத்தும் கல்லில் யானையைச் செதுக்கி வைத்திருக்கும். அதனால் அந்தப் படிவரிசைக்கு ‘களிற்றுப் படி’ என்று பெயர். களிறு = யானை.

அடியார் ஒருவர் களிறுப் படிகளிலிருந்து சித்தத்தை ஒடுக்கி இன்பநிலை எய்தியதாகத் தெரிகிறது. அதனால் அவருக்கு ‘திருக்களிறுப் படியார்’ என்னும் பெயரே வந்து விட்டது!

கோவில் வாயில்களில் அமைத்து வைத்திருக்கும் கல்யானைகளை இன்றும் நாம் கண்டுகளிக்கிறோம்.

மதுரையில் சொக்கலிங்கப் பெருமான் கோயிலில் பட இடங்களில் கல்யானைகள் எழுந்து நிற்கின்றன. ஜோடி ஜோடியாய் கோவிலுக்குள் எப்படி வந்தன யானைகள் என்று பார்ப்பவர்கள் திகைப்பார்கள்.

(கல்)யானைகளின் எடுப்பும் வனப்பும் அப்படியிருக்கும்.

கல் என்பதை மறந்து விடுவோம். யானைகளாகவே தெரியும்! எத்தனை நாட்களாக நின்ற இடத்திலேயே நிற்கின்றன இந்த யானைகள் என்று தோன்றும். பசிக்குமே யானைகளுக்கு என்று யோசிக்கும் மனம் அதனால் கரும்பை வாங்கிக் கொடுக்கிற அளவுக்குப் பரிவு பெருகிவிடும்.

கோவிலுக்குப் போகிற பொழுதெல்லாம் கரும்பை வாங்கிக் கொண்டு பலர் போனார்கள். (கல்) யானைகளின் பக்கத்தில் கரும்பை வைத்தார்கள். அதன் பின்தான் சாமிகும்பிட்டார்கள்.

கரும்பைக் கொண்டு போகிறவர்கள் கொஞ்சம் அஜாக்கிரதையாக இருந்தால் யானைகளே பிடுங்கித்தின்றுவிடும் போல் துடிப்பாய் இருந்தன அவை! கல்யானைகளாகிய அவை!

இதை ஒரு பக்தர் பார்த்தார். அதிசயப் பட்டார். சொக்கலிங்க மூர்த்தியே சித்தராக வந்து கல்யானைகளையும் கரும்புதின்ன வைக்கிறார் என்று விளக்கமே கொடுக்க ஆரம்பித்துவிட்டார். கேட்பவர்களின் உள்ளங்களில் நிலையாய் நின்றுவிட்டது பக்தருடைய விளக்கம்.

மக்களின் நம்பிக்கைக்கு மதிப்புக்கொடுத்து திருவிளையாடற்புராணக் கதையில் அதை இணைத்தே விட்டார்கள்.

படித்துப் படித்து மக்கள் பரவசமடைந்தார்கள். கல்யானைக்குக் கரும்பிட்ட கதையை.

அவ்வளவு சாதுர்யமாகப் பக்தியை வளர்த்தது கரும்பு.

இனி சங்ககாலப் புலவர்களில் ஒருவர். அவர் பெயர் தெரியவில்லை புலவர் பெருமான் கரும்பைக் கண்டால் விடமாட்டார். ஒன்றல்ல இரண்டல்ல, இருபது முப்பதென்று கரும்புகளைத் தின்று விடுவார். எப்பொழுதும் கரும்பும் கையுமாகவே இருப்பார். ஓடித்து ஓடித்துத் தின்று கொண்டே இருப்பார்.

யானைபோல முறித்து முறித்துக் கரும்பைத் தின்பதால் அவருக்கு யானையார் என்றே பெயர்வைத்து விட்டார்கள் மக்கள். கரும்பையும் மறக்காமல் 'கழைதின் யானையார்' என்று அடை கொடுத்தே பெயர் சூட்டிவிட்டார்கள். (கழை - கரும்பு).

புலவருக்கும் சொந்தப் பெயரில் - தாய் தந்தை வைத்த பெயரில் விருப்பம் இல்லை அன்பர்கள் வைத்த பெயர்தான் அவருக்கும் இனித்தது.

தாம் பாடிய பாடலில் 'கழைதின் யானைபோல' என்று ஒரு வரியை வைத்தே பாடியிருக்கிறார் புலவர் பெருமான்!

பக்கக் கிளை இல்லாமல் தனி நிலையில் வளரும் பயிர் கரும்பு, அதன் கொண்டையில் காடாகப் பூத்துக் குலுங்கும் பூக்கள்.

காட்டுக் குருவி (சேவல்)கள் எப்படியோ ஊர்த்தோப்பில் வந்து வசிக்கின்றன. ஏன், ஊருக்குள்ளிருக்கும் வீட்டுக்குள்ளும் வந்து தாராளமாய் நடமாடுகின்றன.

ஆண் குருவிகளுக்குப் பெண் குருவிகள் மேல் மரியாதை அதிகம். பெண் குருவிகள் (மனைவியர்) கருவுற்றால் போதும். சிறுசிறு குச்சிகளாகப் பார்த்து பொறுக்கிக் கொண்டுவரும் ஆண்குருவிகள்.

அந்தக் குச்சிகளை வைத்து புதுமனை கட்டிக் கொடுக்கும். புதுமனை களின் கூரைகளில் கரும்பின் பூக்களைக் கொண்டு வந்து சொருகும். அது மட்டுமா? கருவுற்ற மனைவியர் நோவாமல் படுத்துறங்கவும், நோவாது கருவியிர்க்கவும் கரும்பு மலர்களைக் கொண்டே பள்ளியறையும் படுக்கையும் தயாரித்தளிக்கும்!

வடமன் தாமோதரனார் என்னும் சங்கப் புலவர் பாடிய குறுந்தொகைப் பாடலொன்று

உள்ளூர்க்	சூரீஇ
துள்ளுநடைச்	சேவல்
சூன்முதிர்	பேடைக்கு
ஈனில்	இரீஇயர்,
தேம்மொழி	கொண்ட
தீஞ்சுவைக்	கரும்பின்
நாறு	வெண்பூக்
கொழுதும்...	

(குறுந்தொகை)

சூரீஇ - குருவி. துள்ளு நடைச் சேவல் - வாலிப முறுக்கோடு கூடிய ஆண்குருவி. சூல் முதிர்பேடை - கருவுற்ற பெண் குருவி. ஈன் இல்-பிரசவீடு. இரீயர் - கட்ட. தேமொழிகொண்ட தீஞ்சுவைக் கரும்பு - தமிழ் போல் இனிக்கும் கரும்பு. கொழுதும் - பறிக்கும்.

பார்ப்பதற்கு அழகு கரும்பு. பருகுவதற்கு இனியது கரும்பஞ்சாறு. உண்ண உண்ணத் தெவிட்டாத சர்க்கரைப் பொங்கலுக்கும் பாயசத்துக்கும் உயிர் சர்க்கரை.

பாலுக்கும் அது வேண்டும். பழத்துக்கும் அதுவேண்டும்.

அப்படியானால் கரும்பு வெறுங்கரும்பல்ல. வான் கரும்புதான். தமிழும் வெறுந்தமிழல்ல. தெய்வத்தீந் தமிழேதான்.

வெற்றிலை பாக்கு

இலக்கண ஆசிரியர்கள் உம்மைத் தொகைக்கு உதாரணம் காட்டும் பொழுது 'வெற்றிலை பாக்கு' என்னும் தொடரை மறக்கமாட்டார்கள்.

வெற்றிலையும் பாக்கும் என 'உம்' போட்டு வரவேண்டிய வாக்கியம் வெற்றிலை பாக்கு என மொட்டையாக வந்திருக்கிறது. 'உம்' என்னும் இடைச்சொல் மறைந்து கிடக்கிற படியால் அது உம்மைத் தொகை.

வெற்றிலை உண்டாவது கொடிக் காலில். பாக்கு வருவது (கமுகு என்னும்) மரத்தில்.

கொடிக்காலும் சரி, கோவிலுஞ்சரி, இரண்டும் புனிதமான இடங்கள். தீட்டுப் படக்கூடாது. எப்பொழுதும் சுத்தமாக இருக்கவேண்டும்.

கோவிலைவிடச் சுத்தம் கொடிக் கால். எக்காரணத்தைக் கொண்டும் கொடிக்காலுக்குள் பெண்களை அனுமதிக்க மாட்டார்கள்.

இனி வழுவழு வென்று மிருதுவாக இருக்கும் கமுகு மரம். கப்பும் கவரும் இல்லாமலிருக்கும். அதன் உச்சியில் பந்தல் போட்டது போலிருக்கும் தோகை.

கமுகம ரத்தின் தண்டு (உடல்) முழுவதும் அரை அடிக்கு ஒன்றாக முத்தாரம் போல் வரைவரையாக விழுந்திருக்கும்.

கமுகமரம் பனை இனத்தைச் சேர்ந்தது. தென்னை இலை போல் கிழித்து விடப் பட்டிருக்கும் கமுகின் இலை.

ஆனால் தென்னை இலையில் உள்ள இடைவெளி கமுகு இலையில் இல்லை. முடைந்து விட்டது போல் நெருங்கி இருக்கும் மடலோடு சேர்ந்து பச்சை விசிறிபோலத் தெரியும் கமுகின் இலை.

கமுகின் மடலும் இலையும் அழுத்தமான பசுமை நிறம் பெற்றவை. காற்றில் கமுகமரம் வில்போல் வளைந்து வளைந்து ஆடும். அது அழகாக இருக்கும்.

கமுகை நாகிளங்கமுகு, இளங்கமுகு என்று அன்போடு சொல்வார்கள்.

திருமணம் முதலிய விழா நடைபெறும் இடங்களில் கமுகின் இலை கொண்டு பந்தலை அலங்கரிப்பார்கள். கமுகமரத்தின் பச்சோலை நெருக்

கமாக இருக்கும். அது ஒரு கூடாரம் போல இருக்கும். அதனால் அதன் ஓலையைக் கூந்தல் என்பார்கள்.

பெண்களுக்கு கூந்தல் எப்படியோ அப்படியே கழுக்குக்கு அதன் ஓலை. பச்சைப் பச்செலென்ற ஓலை.

தோப்பிலுள்ள கமுக மரம் ஒவ்வொன்றும் கல்யாண வீட்டுப் பந்தல் போலவே தோன்றும். அதனால் தானோ என்னவோ முத்தொள்ளாயிர ஆசிரியர்.

‘பந்தர்’ இளங்கமுகின் பாணையும்’ என்று பாடுகிறார்.

தமிழ்நாட்டில் ஆடவர், பெண்டிர் எல்லோரும் வெற்றிலை பாக்கு சுண்ணாம்பு மூன்றையும் சேர்த்து மென்று ருசிப்பது வழக்கம். தொன்று தொட்டு இன்றளவும் இருந்து வருகிறது இப்பழக்கம்.

விசேடம் நடைபெறும். இடங்களில் தாம் பாளத்தில் வெற்றிலை பாக்கு வைத்திருக்கும். சடங்கு முடிந்ததும் வெற்றிலையும் பாக்கும் விருந்தினர்களுக்கு வழங்கப்படும். அதற்குத் தாம்பூலம் என்று பெயர். வெறும் வெற்றிலை அமங்கலம். பாக்கோடு கூடிவிட்டால் அது மங்கலம்.

சுண்ணாம்பை இரவில் கொடுக்கமாட்டார்கள்.

வெற்றிலை ஒரு மருந்துப் பொருளுங்கூட. குழந்தைகளின் மந்தம் (அஜீரணம்) கபம், சளி முதலியவற்றுக்கு வெற்றிலைச்சாறு உகந்தது.

வெண்ணெயை நெய்யாக உருக்கும்போது அதில் முருங்கை இலையைப் போடுவார்கள். அது இல்லை என்றால் வெற்றிலைக் காம்பைப் போடுவார்கள்.

மிளகுக் கொடிதான் மெள்ள மெள்ள வெற்றிலைக் கொடியாகப் பரிணமித்து வந்துள்ளது. காரம் ஒன்றைத் தவிர மிளகில் உள்ள பண்புகள் அவ்வளவும் வெற்றிலையில் இருக்கின்றன.

காரம் இல்லாத (வெறும்+இலை = வெற்றிலை) இலை.

வெற்றிலை பயிரிடும் நிலத்துக்குக் கொடிக்கால் என்று பெயர். கொடிக்கால் வைத்துப் பயிரிடுவது குழந்தையை வைத்துப் பராமரிப்பதை விடப் பொறுப்பான காரியமாகும்.

வெற்றிலை பயிரிடுவதையே பரம்பரை பரம்பரையாகச் செய்துவரும் இனத்தார் தமிழகத்தில் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குக் கொடிக்கால்

பிள்ளைமார் என்று பெயர். இல்லத்துப் பிள்ளைமார், இலைவாணிகர் என்றெல்லாம் அவர்களுக்குப் பெயர் உண்டு.

இந்தக் கொடிக்கால் பிள்ளைமார் தவிர மூப்பனார் என்னும் இனத்தவர்களும் வெற்றிலை பயிரிடும் தொழிலில் ஈடுபடுகிறார்கள்.

கொடிக்கால் எப்பொழுதும் பச்சைப் பசேல் என்றிருக்கும். அப்படியே குளுகுளுவென்றிருக்கும். தாமரைத் தடாகத்தில் கூட கொடிக்கால் லுள்ள குளுமையும் சுகமும் இருக்காது.

கொடிக்கால் பயிர் கடினமான வேளாண்மை. பொறுப்பு மிக்க வேளாண்மை. கொடிக்காலுக்கு பண்பட்ட வளமான வயல் வேண்டும். தட்டில்லாமல் தண்ணீர் எப்பொழுதும் பாயவேண்டும்.

வயலில் வாய்க்கால்களை முதலில் வெட்டுவார்கள். அதன்கரையில் அகத்தியை வரிசை வரிசையாக ஊன்றுவார்கள். நன்றாக அகத்தி வளர்ந்ததும் அதைஒட்டி வெற்றிலைக் (கொடி) கன்றுகளை நடுவார்கள்.

கன்றுகள் பிள்ளைகளாக வளரும். வளர்ந்து அகத்திக் கம்புகளில் கொடி வீசிப் படரும். வாய்க்காலில் தண்ணீர் வற்றாமலிருக்க வேண்டும். ஆனால் வெற்றிலைக் கொடியின் வேர்களில் தண்ணீர் நிற்கக் கூடாது.

மெள்ள மெள்ள வெற்றிலை தளிரெடுக்கும்.

வெற்றிலையை ஆய்வது (கிள்ளுவது) அடுக்குவது. கட்டுகளாகக் கட்டுவது. கட்டுகளைச் சிப்பம் போடுவது. இவ்வளவும் நுட்பமான - கலைப் பாங்கான காரியங்கள்.

கட்டுகளுக்கும் சிப்பங்களுக்கும் வாழை மடலும் நாரும் தேவை. அதனால் வெற்றிலைக் கொடிக்காலில் வாழையை வைப்பார்கள். ரஸ்தாளி போன்ற உயர்ந்த ஜாதிவாழைகள் கொடிக்காலில் வரும்.

இரண்டரை வருடம், மூன்று வருடங்களுக்கு தொடர்ந்து வெற்றிலை கொடுத்துக் கொண்டிருக்கும் கொடிக்கால்.

வெற்றிலைக் கொடி ஒவ்வொன்றும் அகத்திக் கம்புடன் பனைநாராலோ, வாழை நாராலோ கட்டப்படும். காற்றில் கொடிகள் சிதைந்து விடாமலிருக்க கொடிக்காலைச் சுற்றி நாற்புறமும் படல்வேலி அமைப்பார்கள்

படல்வேலியை ஒட்டிச் சுவையற்ற கரும்பை நடுவார்கள். அதற்குப் பேய்க்கரும்பு என்று பெயர்.

கொடிக்காலுக்குள் வாழைமட்டுமல்ல முருங்கை, கத்தரி மிளகாய், முதலியனவும் பயிர் செய்யப்படும்.

கொடிக்காலின் வாழைப்பழம் மிக்க ருசியாக இருக்கும். அதேபோல முருங்கை, கத்தரி, மிளகாய் முதலிய காய்களும் சுவை மிகுந்திருக்கும்.

நீரும் நிழலும் மிகுந்த கொடிக் காலில் காய்ப்பதால் முருங்கை யிலோ, கத்தரியிலோ தடித்தனமான முரட்டுச் சத்து இருக்காது. பலஹீன மானவர்களுக்குக் கூட ஜீரணமாகும்படி வீரியம் குறைந்து, எளிமையாக வும் மிருதுவாகவும் காய்கள் இருக்கும்.

கொடிக்கால் முருங்கை, கொடிக்கால் கத்தரி என்று பிரியத்தோடு வாங்குவார்கள் அவற்றை.

பிரசவமான பெண்ணின் உடம்பு இளைத்துப் போயிருக்கும். வயிறு புண்பட்டிருக்கும். வயிற்றுப் புண்ணை ஆற்றவும், எளிதில் ஜீரணமாகி உடலோடு உயிர்ச் சத்து ஒட்டவும் கொடிக்காலில் விளைந்த கத்தரிக்காய், முருங்கைக்காய்தாம் உகந்தவை.

கொடிக்கால் மிளகாய் காரம் இல்லாமல் பக்குவமாக இருக்கும். பிரசவமான பெண்களுக்கு மிளகு சேர்த்த பதார்த்தங்களையே வழங்குவார்கள். மிளகாய் சிலவற்றில் சேர்க்க வேண்டுமென்றால் கொடிக்கால் மிளகாயையே சேர்ப்பார்கள்.

பெண்கள் கர்ப்பவதியாக இருக்கிறபோதும், பிரசவமான பின் சிலமாதங்களும் வெற்றிலை போடுவார்கள். அது நல்லது.

கொடிக்காலை நிதானமாக யோசித்துப் பார்த்தால் அது ஒரு விஞ்ஞானக் களஞ்சியம் என்று தெரியும்.

இனி, வெற்றிலையோ புனிதமான பொருள். திருமணம் உறுதியாகி றதை 'வெற்றிலை கைமாறுதல்' என்று தான் இப்பொழுதும் சொல்கிறார்கள்.

வெற்றிலை பாக்குவைத்து நாடகத்தைக் கூப்பிடுகிறது தமிழ். அது எப்படி ?

பகல் முழுவதும் காட்டில் வேலைசெய்யும் குடியானவர்கள் நிறைந்த ஊர் ஒன்று. இரவு எட்டு மணிக்கு மேல்தான் அங்குள்ளவர்கள் குளிப்பார்கள். பிறகுதான் சாப்பாடு. அதன் பிறகு மனைவி, மக்கள், பக்கத்து வீட்டார், நண்பர்கள் புடைகுழ உல்லாச உரையாடல்.

அப்படியொரு பட்டி(சிறுகிராமம்)யைச் சேர்ந்தவன் காதலன். தன் காதலியிடம் அவன் சொல்வதாக விஷயம்.

சுத்தமான நாடோடிப் பாடல்

ஆக்குப் புரைக்குப்
போகலா மா?
ஆர அமர
உண்ண லாமா?

பாக்கு வெற்றிலை
போட லாமா?
பாங்காய்க் கம்பி
நீட்ட லாமா!

(நாடோடிப் பாடல்)

கட்டுப்பாடு பொறுக்க முடியாமல் காதலனும் காதலியும் ஊரைவிட்டு ஓடிப்போகிற துறை.

காதலனுடன் காதலிவேறிடம் போதல் என்னும் விஷயம் 'உடன் போக்கு' என்னும் பெயரில் இலக்கணநூல்களில் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

கம்பியை நீட்டுகிற (காதலியுடன் புறப்படுகிற) அவசரத்தில்கூட வெற்றிலை பாக்கை மறக்கமாட்டேன் என்கிறான் காதலன்.

இனி, தமிழ் நாட்டில் எல்லா மாவட்டங்களிலும் வெற்றிலை பயிராகிறது. தஞ்சை மாவட்டத்தில் கொடிக்கால் ஏராளம்.

கும்பகோணம், ஆத்தூர், சோழவந்தான், கரிவலம் வந்த நல்லூர் முதலிய பகுதிகளில் விளைகிற வெற்றிலை வாயில் போட்டால் தண்ணீர் ராய்க் கரையும்.

வெற்றிலைக்குத் துணையாகிய பாக்கு மரங்கள் கோவை நீலகிரி மாவட்டங்களில் ஏராளம்

கேரளம், கர்நாடகம், மகாராஷ்டிரம், அசாம் மாநிலங்களில் கழுக்கத் தோப்புகள் காடாய் மண்டிக் கிடக்கும்.

அஸ்ஸாம் மாநிலத்தின் தலைநகரம் கௌகாட்டி, கொட்டைபாக்கு (கழுக்கு) நிறைந்த ஊர் அது. கொட்டைப்பாக்கு என்னும் சொல்தான் கௌகாட்டி எனத் திரிந்தது.

இலங்கை, மலேசியா, இந்தோனேசியா, கிழக்கிந்தியத் தீவுகளில் கமுகந்தோப்புகள் அதிகம். தமிழ்நாட்டுக்குத் தேவையான பாக்கில் ஒரு பகுதி கீழை நாடுகளிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்படுகின்றது.

கமுகமரத்தின் உச்சியில் மட்டையும் கூந்தலும் செறிந்திருக்கும். அதனடியில் கண்ணைப் பறிக்கும் வண்ணத்தில் பச்சைப் பச்சென்று கமுகின் கழுத்து வழுவழுவென்று மிருதுவாக இருக்கும்.

தொட்டால் கைக்குக் குளுமை. பார்த்தால் கண்ணுக்குக் குளுமை கமுகின் கழுத்து.

அது மடல்களால் போர்த்தப் பட்டிருக்கும்.

கமுகின் கழுத்து மென்மையாலும் குளுமையாலும் பூரித்துப் பசந்திருக்கிற கோலத்தை அனுபவித்த தமிழ்க் கவிஞர்கள் அழகிய இளம் பெண்களின் கழுத்துக்கு அதை உவமை கூறுவார்கள்.

கமுகின் கழுத்தை மூடியிருக்கும் மடல்கள் ஒவ்வொன்றாய் முதிர்ந்து விரியும். முதிர்ந்த மடல்கள் கமுகம் என்று மணக்கும். வனபோஜனம் செய்பவர்கள் கமுக மடல்களில் ஆகாரத்தைக் கட்டிக் கொண்டு போவதுண்டு. மடலை அவிழ்த்தாலே போதும் ஆகாரத்தின் மணம் மூக்கைத் துளைக்கும். ருசியோ நாக்கில் நீருறவைக்கும்.

மடல்கள் உதிர உதிர பாளைகளும் வெடித்துச் சிதறும். பாளைகள் ஒவ்வொன்றும் பட்டம் தட்டிய மணிகள் போல ஒளிவீசும். கமுகம் பாளைகள் முத்துக்கள்போல் சிதறிக் கிடக்கின்றன என்கிறார் முத்தொள்ளாயிர ஆசிரியர்.

பாளைகள் உதிரஉதிர அங்கு காம்புகள் முளைக்கும். காம்புகளின் அடிமுதல் நுனிவரை நுண்ணிய நரம்புகள் வெடிக்கும், நரம்புகளில்தான் பூப்பூக்கும்.

கமுகம் பூவின் மணம் சுகமாக இருக்கும்.

'கம்' என்று மணக்கும் பூக்களைப் பூப்பதனால் தான் அதற்கு (கம்+உகு=) கமுகு என்று பெயர் வந்தது.

பூகம் என்று ஒரு பெயரும் பாக்குமரத்துக்கு உண்டு. அதுவும் கமுகம் பூவின் மணத்தை வைத்து (பூ+கம்) உண்டானது தான்!

கமுகின் பிஞ்சு பச்சைநிறம். காயோ மங்கிய பச்சை நிறம்.

சிவப்பும் மஞ்சளும் கலந்த நிறத்தில் கமுகம் பழம் இருக்கும். பழத்தினுள் உருண்டு திரண்டு விளைந்திருக்கும் பாக்கு. தேங்காய்ப் பருப்புபோல் குடுக்கையாய் இல்லாமல் இறுகிச் சேர்ந்து கட்டியாய் (கொட்டையாய்) இருக்கும் பாக்கு.

கூந்தலுக்(நார்முடி)குள் தேங்காய் பொதிந்து வைக்கப்பட்டிருப்பது போல் பாக்கைச் சுற்றியும் நார் முடி உண்டு.

துவர்ப்புச் சத்து நிறைந்தது பாக்கு. பலவகைப்பட்ட மருந்துகளுக்கு பாக்கும் அதன் சாறும் மூலப் பொருளாய் உள்ளன.

பாக்கின் விலையும் மிளகின் விலையும் கிட்டத் தட்ட ஒரே மாதிரியாகவே இருக்கும். காரணம் தேவைக்குத் தக்கபடி இரண்டுமே விளைச்சல் இல்லை.

கமுகுக்கு நீர்வளமும் வேண்டும். நிலவளமும் வேண்டும். அதுகொடுக்கிறபலனோ பாக்கு ஒன்று. கல்யாணப் பந்தலை அலங்கரிக்கும் கூந்தல் (ஓலை) ஒன்று. இவ்வளவு தான்.

இதை வைத்தே நாலடியார் 'கடையாயார் நட்பில் கமுகனையர்' என்று பாடுகிறார். மட்டமானவர்களுடன் பழக்கம் வைத்துக் கொண்டால் செலவு அதிகமாகும் என்பது கருத்து.

இனி வெற்றிலை பாக்குவைத்து வழிபடவேண்டிய பழமையான பாடலொன்று.

கொங்கு நாட்டை ஆண்டுவந்த அரசன் மேல் ஒருபெண்ணுக்கு ஆசை. ஆசையின் வேகம் நாளுக்கு நாள் ஏறிக் கொண்டே போனது. மோக வெறிக்கே ஆளாகிவிட்டாள் பெண்.

கொங்கு மன்னனை நாயகனாகப் பெற்று விடவேண்டுமென்று தவியாய்த் தவித்தாள் பெண். ஆனால் ஒரு பலனும் கிடைக்கவில்லை.

ஆசையும் அடங்கவில்லை. பலனும் கிட்டவில்லை என்றால் பிறகு ஜோதிடம் பார்க்க வேண்டியதுதானே!

கிரக நிலைகளைக் கணக்கிட்டு ராசிபலன் சொல்கிறவர்களுக்கு கணியர் என்று பெயர்.

பெண்ணானவள் ஃட்டில் வெற்றிலை பாக்கு வைத்து பயபக்தியோடு கணியரிடம் கூசிக் கூசி வருகிறாள். கணியரை வணங்கி வழிபட்டு "ஐயா

நினைத்தது நடக்குமா? அருள்வாக்குக் கொடுங்கள் ஐயா'' என்று கெஞ்சுகிறாள். வெற்றிலையும் பாக்கும் அவர் முன் வைத்து பணிந்து வேண்டுகிறாள் பெண்.

அணியாய	செம்பழுக்காய்
வெள்ளிலையோடு	ஏந்தி,
பணியாய்!	எம்பெருமான்
என்று,-	கணியார்வாய்
கோள் நலம்	கேட்பதூஉம்
கொங்கர்	பெருமானார்
தோள் நலம்	சேர்தல்
பொருட்டு	(பழம்பாடல்)

அணியாய் - அழகிய. பழுக்காய் - பாக்கு. வெள்ளிலை - வெற்றிலை. பணியாய் - அருளவேண்டும். எம்பெருமான் - ஐயா பெரியவரே! கணியார் சோதிடர். கோள்நலம் - கிரகபலன். தோள் நலம் சேர்தல் பொருட்டு - கணவன் மனைவியாய்ச் சேர்ந்து வாழ.

காதல் கொண்ட பெண்கள் பலர். அவ்வளவு பேரும் பலன் கேட்டால் வெற்றிலை பாக்கு தட்டுப்படத்தானே செய்யும்!

மூங்கில்

நல்லவளமான மலைச் சரிவுகளிலும் நீர்வளம் மிக்க நிலப் பகுதிகளிலும் செழித்துவளரும் மூங்கில்.

தென்னை, பனை முதலிய புல்லினத்தைச் சேர்ந்த பயிர்தான் மூங்கில். பக்கக் கன்றுகள் பலவற்றுடன் சேர்ந்து வளரும் மூங்கில். அதனால் மூங்கில் பண்ணை என்று சொல்வதுண்டு.

ஒருவகையான அரிசி மூங்கிலில் விளையும், அந்த அரிசியை முத்து என்று சொல்வார்கள். மூங்கிலில் முத்து விளைகிறது என்று சொல்வது அதைவைத்துத்தான்.

மூங்கிலரிசியைக் காய்ச்சி அதன்வடி நீரைப் புளிக்க வைத்தால் காடியாக மாறும். புளித்த அந்தக் காடியில் ஓரளவு போதை உண்டு. கள்ளுக்குப் பதிலாக. புளிக்க வைத்த அந்தக் கஞ்சியைச் சிலர் பருகி வந்தனர்.

மூங்கில் இரண்டு வகைப்படும். ஒன்று குழல் மூங்கில். மற்றொன்று கல் மூங்கில்.

மூங்கிலிலிருந்து குழல் செய்தனர். முல்லை நிலத்து ஆயர்கள் அக்குழலை ஊதிக்கால் நடைகளை மேய்த்தனர்.

கண்ணபிரான் புல்லாங்குழலுதி கோபிகைமார்களை மோக வெறிக்கு ஆளாக்கினான். கன்றுகளையும் பசுக்களையும் அந்த வேணுகா னத்தில் மயங்கவைத்தான்.

வேய் என்பது மூங்கிலை உணர்த்தும் தமிழ்ப் பெயர். வேணு (வேண்) என்பது மூங்கிலை உணர்த்தும் வடமொழிப் பெயர். வேய்ங்குழலை ஊதிஊதி உயிரினங்களை இன்புறுத்தினான் கண்ணன். அதனால் அவனுக்கு வேணு கோபாலன் என்று பெயர்.

இனி, மனித வரலாற்றிலும் போர்த்துறையிலும் மகத்தான மாறுதல்களை உண்டாக்கியது வில். அந்த வில்லுக்கு உரிய கம்பு மூங்கில் ஒன்றேதான்.

கூத்தாடிகளில் ஒரு பிரிவினர் மூங்கில் கம்புகளை நடுவீதியிலேயே ஊன்று வார்கள். அக்கம்புகளைக் கயிற்றால் பாலங்கட்டுவார்கள். கட்டிய

அக்கயிற்றுப் பாலத்தில் நடந்தும் ஓடியும் சாகசச் செயல் செய்து காட்டுவார்கள்.

மூங்கிலுக்குக் கழை என்று ஒருபெயர். கூத்தாடிகளின் பிழைப்புக்கு மூங்கில் (கழை) உறுதுணையாக இருப்பதால் அவர்களுக்குக் கழைக் கூத்தாடிகள் என்று பெயர்.

பல்லக்கின் கம்பும், தண்டும், ஊன்றுகோலும் மூங்கில் கம்பால் செய்யப் பட்டவையே.

வீடுகளுக்குக் கூரைக்கம்புகளாகவும் பந்தலுக்கு ஊன்று கால்களாகவும், வாரிகளாகவும் பயன்படும் மூங்கில்.

பச்சை மூங்கிலைப் பட்டை பட்டையாகச் சீவி பஞ்சுப் பொதி, நூல்கட்டு, துணிக்கட்டு ஆகியவற்றை சிப்பம் கட்ட உபயோகிப்பார்கள்.

மூங்கில் மரங்களைத் துண்டு துண்டாக வெட்டி, காய்ச்சிக் கூழாக்கி அதிலிருந்து பேப்பர்(தாள்) செய்கிறார்கள்.

தாள் என்று ஒன்று இல்லையென்றால் என்ன பாடுபடும் உலகம்?!

பச்சை மூங்கிலை நார்நாராக உரித்து அழகிய பெட்டிகளையும் கூடைகளையும் செய்கிறார்கள்.

மூங்கில் இலையில் மருந்து அம்சம் பல உண்டு. பலநோய்களுக்கு மூங்கில் இலை மருந்தாகப் பயன்படுகிறது. அடைப்பான் என்னும் மாடுகளின் மூச்சு முட்டும் நோயைக் கூட மூங்கில் இலை குணப்படுத்தி விடுகிறது.

மூங்கிலின் வெளிப்புறத்தில் விழுந்திருக்கும் கணுக்களுக்கு வரை என்று பெயர். கணுவை உணர்த்தும் வரை என்னும் சொல் கணுவையுடைய மூங்கிலையும் உணர்த்தும். அந்த மூங்கில் பயிராகும் மலையையும் உணர்த்தும். இப்படி ஒரு சொல் தாவித் தாவி வேறுவேறு பொருளுணர்த்துவதை ஆகுபெயர் என்று இலக்கணநூலார் சொல்வார்கள்

இனி, வரை என்னும் சொல்லே அளவு என்னும் பொருளையும் உணர்த்துகிறது. அதை வைத்து ஒழுங்கு, கட்டுப்பாடு, எல்லை, கரை முதலிய புதுப்புது அர்த்தங்களுக்கு வரை என்பது இடம் கொடுத்துவிட்டது.

குடிசைக்கு வேயந்த கூரைபோல மூங்கிலின் மேல்பாகம் முழுவதும் இலை நிறைந்து மூடி இருக்கும். அதுபுல் கொண்டு மூங்கிலை வேயந்தி

ருக்கிற மாதிரி தெரியும்; அது காரணமாக மூங்கிலுக்கு வேய் என்று ஒரு பெயர்.

படி என்னும் சொல்லும் மூங்கிலை உணர்த்தும்.

வாசல் படி, ஏணிப்படி, பாடம்படி என்னும் பொருள்களை உணர்த்த வருவதோடு, அளத்தல், நிறுத்தல் என்னும் எடைச் சொற்களிலும் படி என்பது ஊடாடும்.

தினைப் புனம் காக்கும் குறிஞ்சி நிலத்தவர் மூங்கில் கம்புகளைத் தூண்களாக வைத்து, குறு மூங்கில் கழிகளை தூண்களுடன் குறுக்காக மிடைந்து, உச்சியில் பரண் கட்டினார்கள்.

பரணுக்கு ஏறிப்போக மூங்கில் கம்புகளே வழி கொடுத்தன. படிகளாக இருந்தன. அதனால் மூங்கிலுக்குப் படி என்று பெயர்.

ஏணிக் கம்புகளை உணர்த்திய படி என்னும் சொல் பிறகு வாசல் படியையும் உணர்த்தியது. கால்வைத்து ஏறுகிற ஒவ்வொரு கட்டுக்கும் படி என்பதே பெயராகிவிட்டது.

ஆதிகாலத்தில் தம் கருத்துக்களை மூங்கில் பட்டைகளில் குறித்து வைத்தனர் மக்கள். அதனால் நகல் எடுத்தலுக்குப் படி எடுத்தல் என்பது வந்துவிட்டது.

இனி கருத்துக்கு உருவம் கொடுத்தது எழுத்து, அதை எழுதிவைக்க இடங்கொடுத்தது மூங்கில் பட்டை.

கருத்தைப் பிரதிபலிக்கும் எழுத்து, படி எனவந்தது, அதுபோலவே உருவம் என்பதற்கும் படி(வம்) என்னும் சொல் வந்துவிட்டது. படிவம் என்பதே வடிவம் என மாறியது.

எழுதிவைத்ததை அடிக்கடி எடுத்துப் பார்த்து மனனம் செய்யவேண்டும். மனனஞ்செய்ய எழுதிவைத்த மூங்கில் பட்டையை எடுத்துப் பார்க்க வேண்டும் அதனால் படி, படி என்ற ஏவலும் பிறந்தது.

மூங்கிலை உணர்த்தும் படி என்ற பெயர்ச் சொல்லே (அதைப்) படி, (இதைப்)படி என்னும் வினைச் சொற்களாகவும் வந்து விட்டன.

ஆதிகாலத்தில் நெல், உளுந்து முதலிய பொருள்களை அளக்கும் ஆழாக்கு, உழக்கு, உரி, நாழி முதலிய கருவிகள் மூங்கிலில் செய்யப்பட்டன. அதனால் மூங்கிலை உணர்த்தும் படி என்னும் சொல்லே அளக்கும்

கருவிகளுக்கும் வந்துவிட்டன பிறகு மெள்ள நிறுக்கும் அளவுக்கும் (படிக்கல்) பெயராகியது.

தமிழோடும் தமிழ் மக்களோடும் அப்படி நெருங்கிப் பழகிய நண்பன் மூங்கில்.

வெளிப்புறம் பசுமையாகவும், மிருதுவாகவும், உருண்டும், திரண்டும் இருக்கும் மூங்கில். பார்க்கப் பார்க்கப் பரவசப் படுத்தும் மூங்கில். பெண்களின் அழகிய தோள்களை மூங்கில் போன்ற தோள் என்று புலவர்கள் பாராட்டுவார்கள்.

பனிக் காலத்தில் மூங்கில் இலையில் பனி இறங்கி முத்து முத்தான நீர்த்துளிகளாக நிற்கும். காலைக் கதிரவனின் வெயில் ஏற ஏற அந்நீர்த்துளிகள் ஆவியாக மறைந்துவிடும்.

காட்டுவழியாக எங்கோ போய்க் கொண்டிருக்கிறார் கம்பர். அப் பொழுது மாடுமேய்க்கிற பையன் கம்பரை வழி மறித்து “மூங்கில் இலையில் ஒட்டி நின்ற நீர்த்துளி எப்படி மறைகிறது” என்று கேட்டானாம்.

பதில் சொல்ல முடியவில்லை கம்பரால். திருதிருவென்று விழித்திருக்கிறார். ‘பூ இவ்வளவுதானா உங்கள் திறமை’? என்று கம்பரை அனுப்பிவிட்டான் பையன்.

மிகவும் அவமானப் பட்டுப் போனார் கம்பர்!

போகிற வழியில் இருவர் ஏற்றம் இறைக்கிறார்கள். அவர்கள் மாறி மாறி ஒரு பாடலைப் பாடிக் கொண்டே இறைக்கிறார்கள்.

பாடல் இதுதான்.

மூங்கில் இலை
மே லே,
தூங்கு பனி
நீ ரே!
தூங்கு பனி
நீ ரை,
வாங்கு கதி-
ரோ னே!

(நாடோடிப் பாடல்)

தெம்மாங்கில் வந்த இந்தப் பாட்டு கம்பரை அப்படியே அசத்தி விட்டது
 “அடடா! புலமை முற்றுப் பெற்ற இடமென்று ஒன்றுகூட இல்லையே”
 என்னும் தீர்மானத்தோடு நடந்தார் கம்பர்.

கதைதான் என்றாலும் யோசிக்க வேண்டிய ஒன்றுதான்.

பல்லக்கின் கூம்புக்கும் வில்லுக்கும் வளைந்து கொடுக்கிற கம்பு
 மூங்கில் ஒன்றுதான். வேறு எந்த மரத்துக் கம்பானாலும் வளைந்து
 படியாது. அவைகளை வளைத்தால் சடக்கென்று ஒடியும். இதுகாரணமா
 கவே மூங்கிலுக்கு வளை என்று ஒரு அருமைப் பெயர் கிடைத்தது.

மூங்கிலை வளைமரமென்றும் ஏனைய மரங்களை வளையா மரம்
 என்றும் சொல்வது வழக்கம்.

எத்தனை தான் புத்திமதி சொன்னாலும் திருந்தாத கசடனை -
 அவனுடைய சண்டித்தனத்தைக் குறிப்பிடுகிற புலவர்

‘வளைஇலா மரந்தனை வளைத்தல் ஒண்ணுமோ’ என்று தலையில்
 அடித்துக் கொள்கிறார்.

இனி, மலைப் பகுதியில் தினுசு தினுசான மரங்களிருக்கும். அவை
 சிகரங்களோடு போட்டி போட்டுக் கொண்டு ஓங்கி உயரும். அப்படி
 நீண்டயர்ந்த மரங்களையெல்லாம் விலக்கிக் கொண்டு மூங்கில் மரம்
 வானத்தை எட்டி பிடிக்க நிமிர்வது போல் நிமிரும்.

தேக்கு கோங்கு முதலிய மரங்கள் ஒருபுறம். அவற்றை விலக்கிக்
 கொண்டு துள்ளி எழுகிற மூங்கில் ஒருபுறம். இவ்வளவுக்கும் தெரியாமல்
 பின்புறமாக எழுந்து ஓங்கி உயர்கிற மலைச் சிகரம் ஒருபுறம். இப்படி
 அழகுக்கு அழகாய் அலங்காரம் பண்ணுகிறது மலைவளம்.

கோதாவரிக் கரையில் பஞ்சவடியில் தங்க வருகிறார்கள் ராமலட்சும
 ணர். நாற்புறமும் மலை சூழ்ந்த வனப் பகுதி அது. அதன் மகிமையை
 ராமனுக்கு எடுத்து விளக்குகிறார் அகத்தியர்.

‘ஓங்கு மரன்
 ஓங்கி, கழை
 ஓங்கி, மலை
 ஓங் கி’

(ராமாயணம்)

(கழை - மூங்கில், மரன் - மரம்).

வானளாவி உயர்ந்து நிற்கிறது மலை. அம்மலை மேல் நீண்டுயர்ந்து மூங்கில் மரம் நிற்பதையும் ஆடுவதையும் பார்த்தால் அற்புதமாகவே இருக்கும்.

மலைச் சரிவில் கலைந்து ஓடும் மேகங்களை ஆடும் மூங்கில் கிழித்து விடுவது போலவே தெரியும்.

நிலாவையே தன் உச்சியில் வைத்து ஊஞ்சலாட்டுவது போலவும் தெரியும்.

இது சம்பந்தமாகவும் ஒரு பாடல்.

ஆடு கழைகிழிக்கும்
அந்தண் புயலிற்றே
எந்தைகுன் றம்;
நீடு கழையின்மேல்
நிலாவந்து நிற்குமே
எந்தைகுன் றம்!

(பழம் பாடல்)

(அந்தண் புயல் - தண்ணென்று குளிர்ந்த மேகப் படலம்.)

அற்புதமான ஒவியம் ஒன்றையே வரைந்து காட்டிவிட்டார் கவிஞர்.

குறிசொல்லும் குறமகள் கையில் மாத்திரைக் கோலாகவும், யானை மாவுத்தர் கையில் அங்குசமாகவும், வீரர்கையில் வில்லாகவும் ஆயர் கையில் குழலாகவும் நடமாடுகிறது மூங்கில்.

நம் கையிலோ அரிய உண்மையைப் பொதிந்து வைத்திருக்கும் நூல் (தாள்) வடிவில் வந்திருக்கிறது மூங்கில்.

அதிசயமல்லவா இது!

உணர்ச்சிதான் பொருள்

மனதில் பட்டதை அப்படியே சொன்னால் அதற்கு உண்மை என்று பெயர்

ஏதாவது ஒரு நிகழ்ச்சி செயல், உண்டாக வேண்டும். அது நம்பொறியைத் தட்டவேண்டும். அப்பொழுதுதான் மனம் அதில் நிலைப்படும். இந்த உண்மையையே விஷயம் என்கிறோம்.

கவிக்கு - கலைக்கு விஷயந்தான் பிரதானம் என்று நினைக்கிறோம்.

அப்படி நினைப்பதில் தவறில்லை. ஆனால் அதில் பாதிதான் உண்மை. அதாவது ஞாயம்.

வெறும் உண்மைக்கு, வறட்டு உண்மை என்று பெயர். மலட்டு உண்மை என்று கூடச் சொல்லாம்.

உண்மையானது உணர்ச்சி மயமாகப் பழுக்க வேண்டும்.

அப்படிப் பழுத்துத் தேனூறும் உண்மைதான் கவிக்கு கலைக்கு மூலப் பொருள்.

விஷயம் (உண்மை) இல்லையென்றால் உணர்ச்சியில்லை.

விஷயம் என்று ஒன்று வேண்டும். அதுதான் உணர்ச்சியாக விளையும்.

அனுபவிக்க அனுபவிக்க உணர்ச்சியாகக் கனியும் விஷயம்.

ஆனால் உணர்ச்சியாக விளையாத வெறும் உண்மை - அதாவது சம்பவம் எதனாலும் அது கலைஉருவம் பெற முடியாது.

கூச்சம், வெட்கம், நாணம் இல்லாத பெண் மாதிரி தான் உணர்ச்சியாக விளையாத உண்மையும்.

வெட்கம் முதலிய உணர்வுகள் இல்லாத பெண்ணை நூற்றுக்கு நூறு பெண் என்று சொல்ல முடியுமா ?

பாதிபெண், மீதி ஒன்றும் இல்லை என்றுதான் சொல்ல முடியும்.

அதுபோலத்தான் உணர்ச்சி அதாவது அனுபவ உண்மை இல்லாத கவியும் கலையும்.

அப்படியானால் உண்மை(விஷயம்)யானது உணர்ச்சிக்கு மூலப் பொருள்.

கவிக்கு மூலப் பொருளோ உணர்ச்சி. பழுத்துக் கனிந்த உணர்ச்சி தான் கவிக்கு விஷயம். இது மனதில் நின்றால் போதும்.

கவிக்கு எது முக்கியம்? விஷயமா, உணர்ச்சியா என்கிற வாதம் விதண்டாவாதம் என்று தெரிந்து விடும்.

சிற்பி ஒருவன் பெண்ணைப் பார்க்கிறான். அவள் அழகில் ஒரு உண்மை பளிச்சிடுகிறது. அப்படியே அது சிற்பியின் மனசில் நிற்கிறது. அந்த உண்மையைப் பெண்ணோடு சேர்த்து ஒரு கல்லில் இறக்கி வைக்கிறான் சிற்பி.

பெண்ணும், சிற்பி அனுபவித்த அழகும் சேர்ந்து கல்லில் எழுந்தருள் கின்றன. அப்படி எழுந்தருள்வதற்கு ஓவியம் என்று பெயர். ஓவியம் நீங்கலாக மிச்சம் உள்ளகல் செதுக்கி எறியப்படும்.

அதுதான் கலை உருவம்.

கலைப் பண்பு என்றால் அதற்கு இதுதான் மூல மந்திரம்.

சிற்பத்தைப் பார்க்கப் பார்க்க கல் மறைந்துவிடும். அதை அனுபவிக்க அனுபவிக்க பெண்ணும் ஒதுங்கிக் கொள்வாள். பெண்ணில் பளிச்சிட்ட உண்மை அதைக் கலைஞன் அனுபவித்த ஆனந்தம் இவையே நிற்கும்.

உணர்ச்சி என்றால் அந்த அனுபவ உண்மைதான்.

அப்படியானால் கவிக்கு - கலைக்கு வெறும் விஷயம் மட்டும் - புறத்தோற்றம் மட்டும் பிரயோசனப்படாது. அனுபவமே - உணர்ச்சியே பிரயோசனம். ஆகவே அனுபவத்தையே - உணர்ச்சியையே கவிக்கு விஷயமாகக் கொள்கிறார்கள் கலைஞர்கள்.

இது சம்பந்தமாக ஒன்றிரண்டு உதாரணங்கள்.

அசதி என்னும் பெயரோடு அரசன் ஒருவன் இருந்தான். வீரமும் கொடையும் நிறைந்தவன் அசதி. அவன்மேல் பல புலவர்கள் பலபல பாடல்கள் பாடி உள்ளனர்.

அவற்றில் நமக்குக் கிடைத்தது அசதிக் கோவை என்னும் பெயருள்ள நூலும் அதிலுள்ள ஏழெட்டுப் பாடல்களுமே.

அசதி மன்னன் அடிக்கடி பவனி வருவான். அரசபவனியை பக்தியோடு பார்த்து மகிழ்வர் மக்கள்.

பத்துப் பன்னிரண்டு வயதுள்ள ஒரு பேதைப் பெண்! அவளும் தன் தாயுடன் அடிக்கடி பவனியைப் பார்த்து அதிசயித்தாள். மெள்ள மெள்ள அசதியின் மேல் பெண்ணுக்கு மோகமே உண்டாகிவிட்டது!

மோக வெறி எப்படியெல்லாம் ஆட்டுகிறது குழந்தையை ?

ஒருநாள் சூரிய கிரகணம். ஊரார் எல்லோரும் கிரகணத்தை அதிசயமாகப் பார்த்தார்கள். பாம்பு வந்து சூரியனை விழுங்குவதாகவும், பிறகு உமிழ்வதாகவும் அவர்கள் நினைப்பு.

கிரகணம் விட்டதும் நீராடினார்கள் பெண்கள். ஈரச் சேலையோடு தங்கள் மாங்கல்யத்தைப் பக்தியோடு தொட்டு இரண்டுகண்களிலும் ஒற்றிக் கொண்டார்கள் பிறகு சூரியனை நோக்கிக் கும்பிட்டார்கள்.

‘ஆதித்த னைக்கண்(டு)
அரவந் தொட, அந்
நகரில்உள் ளார்
பாலித்த முத்தும்
பவளமும் தொட்டார்’

ஆதித்தன் - சூரியன். அரவம் - பாம்பு. தொட - பற்றிவிழுங்க. முத்தும் பவளமும் வைத்துக் கோத்த தாலியை முத்தும் பவளமும் என்கிறது தமிழ்.

வயதான பெண்கள் செய்வதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த பேதைப் பெண் என்ன செய்தாள் ?

அவளுக்கு அசதியின் மேல்தான் ஞாபகம். அவனை எப்படியே னும் அடைந்தே தீருவன் என்னும் நம்பிக்கையில் மார்பைத் தொட்டாள் தொட்டகையைக் கண்ணில் ஒற்றினாள்.

இனிப் பாடலின் முழு உருவம்

ஆதித்த னைக்கண்(டு)
அரவந் தொட, அந்
நகரில்உள் ளார்

பாலித்த முத்தும்
பவளமும் தொட்டார்; அப்
பைந்தொடி யாள்

சேனைத் தலைவனைச்
செங்கோல் அசதியைச்
சேர்ந்தொரு நாள்

கூடித் தழுவுவம்
என்றே குவிமுலை
தொட்டன னே!

பாடலைப் பாடப்பாட பெண் விலகிவிடுவாள். பெண்ணின் உல்லாசமும் எக்களிப்புமே கண் முன்வந்து நிற்கும்.

உண்மையை அனுபவிக்கும் அனுபவம் அப்படி ஒதுக்கிக் காட்டுகிறது கவியை - கலைப் பண்பை..

இனி இன்னொரு பாடல்

கருப்போ, சிவப்போ எப்படி இருந்தாலும், பொம்பளை பொம்பளைதான். அவள் முகத்தில் இருக்கிற பளபளப்பும் மேனியில் இருக்கிற மினுமினுப்பும் பார்க்கிறவர்களைக் கிறக்கிவிடும்.

பாசக் கயிறு என்றால் பெண்ணின் பார்வைதான். பெண்ணின் ஒவ்வொரு அங்கமும் பேசும். ஒவ்வொரு அணுவும் வாய்விட்டுப் பேசும்

பெண்ணைத் தொட்டால் போதும். உச்சி முதல் உள்ளங்கால்வரை கையை எங்கே வைத்தாலும் ஜில் என்று இருக்கும். கூடவே கதகத என்று சூடு ஏறும்.

தொட்டவருடைய உடம்பு முழுவதும் மின்சாரம் பாய்ந்து பரவுவது போல் இருக்கும்.

பத்தரை மாத்துத் தங்கத்தை உருக்கிவிட்டால் பசும் பொன்னாக மாறும். அந்தச் சொக்கத் தங்கத்தை வார்த்தெடுத்த அம்மன் சிலையாக இருக்கிறாள் பெண்.

அவள் மேனி முழுவதும் செக்கச் செவேல் என்று ஒளிரும். பவளக் கொடி போலத் துவளும். மூக்கும் முழியும் பார்க்கப் பார்க்கப் பரவசப் படுத்தும்.

இனி, அவளுடைய கூந்தலோ கன்னங்கரேல் என்று இருக்கும். அள்ளிமுடித்த அந்தக் கருங்கூந்தல் சிலசமயம் கலைந்து சரியும். அப்பொழுது கற்றை கற்றையாக நெளியும்.

சிவந்த மேனிக்கும் கருங்கூந்தலுக்கும் அப்படி ஒரு எடுப்பு. அப்படி ஒரு தோரணை.

சில பெண்களுக்குக் கழுத்துக்குக் கீழே பாதி முதுகுவரைதான் கூந்தல் இருக்கும். வேறு சிலருக்கு இடுப்பு வரை தொங்கும். ஒருசில பெண்களுக்கு முழங்கால்வரை வந்து விழும் கூந்தல்.

அபூர்வமாக ஒரு சில பெண்களுக்குத் தரையையும் தொட்டு விடும் கூந்தல். அதற்கு மேலேயும் நீண்டு விரியும் கூந்தல்.

இது சம்பந்தமாக ஒரு கதை.

சிவபெருமான் அதிதியாக வந்தார். துரோணாச்சாரியார் அவரை உணவருந்த வேண்டினார்.

சாப்பாடு போடும் பெண் நிர்வாணத்தோடு பரிமாற வேண்டும். அப்படியானால்தான் சாப்பிடுவேன் என்றார் பெருமான் - அதிதி.

துரோணாச்சாரியார் கையைப் பிசைந்தார். அவருடைய தர்மபத்தினியோ கவலையை விடுங்கள் நீங்கள். நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்'' என்று சாமியாருக்குச் சாப்பாடு போட்டாள்.

சாமியார் முன்பே ஆடையை அவிழ்த்தாள். ஆடையை அவிழ்க்க அவிழ்க்க அவளுடைய கூந்தல் கலைந்து சரிந்தது. உச்சிமுதல் உள்ளங் கால் வரை அவள் மேனியைக் கூந்தல் மறைத்து விட்டது.

ஒரு உத்தமியின் மானத்தை அப்படிக் காப்பாற்றியது கூந்தல்.

இது பாரதத்தில் உள்ள ஒரு கதை.

கூந்தல் நீளமாகவும் வளமாகவும் கருகரு என்று இருந்தால் அது ஒரு தனி அழகு. அழகுமட்டுமல்ல யோகமும் கூட அந்தப் பெண்ணுக்கு.

முழங்கால் வரை கை நீண்டு தொங்கினால் ஆண்களுக்கு யோகம் என்று சொல்வார்கள்.

மகாத்மா காந்திக்கு இரண்டு கைகளும் முழங்காலுக்குக் கீழே தொங்கும்

ஆண்களுக்குக் கைகள் நீளமாக இருப்பது போலத் தான் பெண்களுக்குக் கூந்தல் நீளமாக இருப்பது.

நீண்டு சுருண்டு அடர்ந்த கூந்தல் கருமேகம் போல பளபள என்று ஜொலிக்கும். கண்ணுக்கினிய கரு நிறஒளி ஒன்று அந்தக் கூந்தலில் புரண்டு புரண்டு நெளியும். அதைப் பார்க்கும் இளைஞர்களின் உள்ளமும் நெளிந்து நெளிந்து துவமும்.

பாம்பு நெளிவதுபோலத் துவண்டு துவண்டு நெளியும் கூந்தல்.

அழகு கனிந்து பழுக்கும் கூந்தலை அள்ளி முடிக்கிறாள் ஒரு பெண் என்றால் அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிற இளைஞர்களின் மனசையும் அப்படியே கிள்ளி எடுத்து முடியோடு சேர்த்து முடிக்கிறாள் என்பதுதான் பொருள்.

கன்னங்கரேல் என்றிருக்கிற கூந்தலில் வெள்ளை வெளேர் என்றிருக்கிற முல்லை மலர்களையோ பிச்சிப் பூச்சரங்களையோ சேர்த்து வைத்துச் சொருகுவாள் பெண்.

அட்டா! அப்பொழுது அந்தக் கூந்தலின் அழகே அழகு! மழை பொழியும் மேகமே புஷ்பங்களைப் பூத்துக் குலுங்குவது போல இருக்கும்.

“பூத்தால் முகில் ஒக்கும் பூங்குழற்கு” என்று புலவரோடு சேர்ந்து நாமும் பாட வேண்டியதுதான்.

பெண்ணின் அழகைக் கண்ணும் சுருத்துமாகப் பாதுகாத்து வளர்க்கிறது கூந்தல். ரதிபோல அழகான பெண்ணாக இருந்தாலும் அவளை மொட்டை அடித்துவிட்டால் பார்க்கச் சகிக்காது. அதே நேரத்தில் சுமாரான பெண்ணுக்குக் கூட கூந்தல் வாய்ப்பாக இருந்தால் அப்படியே சுண்டி இழுக்கும் அவள் அழகு.

எப்படி எல்லாமோ பேணிப் பேணி உபசரிப்பார்கள் பெண்கள் தம் கூந்தலை. பெற்ற குழந்தைகளிடம் எப்படி அக்கரை காட்டுவார்கள் பெண்கள். அப்படி ஒரு ஆர்வம் கூந்தல்மேல்.

நீராடி முடிந்ததும் கூந்தலை முறுக்கிப் பிழிவார்கள். பிறகு துண்டு (டவல்) கொண்டு துவட்டுவார்கள். பிறகு அதே துண்டால் கூந்தலை மாறிமாறி அடிப்பதுபோல் தட்டி உதறுவார்கள்.

ஈரம் உலரச் சாம்பிராணி போன்ற வாசனைப் புகையை கூந்தலுக்கு ஊட்டுவதும் உண்டு.

உலர்ந்த கூந்தலை விதம் விதமாக அள்ளி முடிப்பார்கள் பெண்கள். அள்ளி முடிக்கும் கொண்டைகளில் பலவிதம் உண்டு. இனி ஒற்றைச் சடை இரட்டைச் சடை என்று பின்னி முடிப்பதும் உண்டு.

சீவிக் கொண்டிருக்கிற பொழுதே பின்புறம் கிடக்கிற கூந்தலை முன்புறம் கொண்டு வந்து பார்த்து மகிழ்வார்கள். முகத்தோடு முகம் வைத்துக் கொஞ்சுவதுபோல முகர்ந்து பார்ப்பார்கள் கூந்தலை.

ஐடைபோடுவதும் அப்படித்தான்.

அடிக்கடி அதை எடுத்து மார்புப் பக்கம் கொண்டு வந்து போடுவாள் பெண். கையால் ஆசையோடு அதை வருடித் தடவுவாள். மூக்கில் வைத்து முகர்வாள். அப்பொழுது ஒருபோதையே ஏறும் பெண்ணுக்கு.

கூந்தலின் பெருமை ஆண்களுக்கு அவ்வளவாகத் தெரியாது. தெரிந்திருந்தால் கூந்தலுக்கு இயற்கைமணம் இல்லை. செயற்கை மணந்தான் உண்டு என்று சிவபெருமானோடு சண்டைக்குப் போவாரா நக்கீரர்.

'பெற்றவளுக்குத் தெரியும் பிள்ளையின் அருமை என்பது பழமொழி. அதுபோல கூந்தலின் பெருமை பெண்ணுக்குதான் தெரியும்.

ஐடை முழுவதும் விதம் விதமான மலர்களைக் கொண்டு பொதிந்து விடுவாள் பெண்.

உச்சியில் பூப்பந்து, தலையின் இரண்டு பக்கமும் பூச்சரம். இத்தனை கோலத்தோடு பெண்ணைப் பார்த்தால் எப்படி இருப்பாள் பெண்? அனுபவிக்க இரண்டு கண்போதுமா? கோடி கண்கள் இருந்தாலும் காணாது,

அவ்வளவுக்கும் கூந்தல்தான் காரணம். இந்த அற்புதக் கூந்தலைப் போய் ரோமம் என்று அலட்சியமாகச் சொல்கிறோம். மயிர் என்று இழிவாகப் பேசுகிறோம்.

ஆண்கள் என்றால் அப்படித்தான்! பேச்சு ஒரு பக்கம் இருக்கும். செயல் வேறொரு பக்கமாக ஓடும்.

ஒருபெண்ணை ஆசையோடு கட்டித் தழுவுகிறவன் முதல் முதலில் அவளுடைய கூந்தலைத்தான் மாறி மாறி முத்துவான். பொண்ணுக்கு மொட்டைத் தலையாக இருந்தால் முத்துவானா ?

பெண்ணின் ஆலிங்கனத்தில் தன்னை மறந்துலயிக்கும் இளைஞன் கண்ணை மூடிக் கொண்டு பெண்ணின் கூந்தலை வருடிவருடி நீடிவான். அப்பொழுது அவன் பெறுகிற ஆனந்தத்துக்கு எல்லை உண்டா ?

திருமணத்துக்காகப் பெண்பார்க்கப் போகும் இல்லத்தரசிகள் பெண்ணின் மூக்கு, முழி, உடல்வாகு, சறுசறுப்பு, அடக்கம் ஒவ்வொன்றையும் நோட்டம் விட்டுப் பார்ப்பார்கள்.

இவற்றில் மட்டும் திருப்திப்பட மாட்டார்கள். பெண்ணின் கூந்தல் கருகருவென்று அடர்த்தியாக இருக்க வேண்டும். அத்துடன் அவள் பாதம் அடங்கி ஒடுங்கிச் சிறியதாக இருக்க வேண்டும்.

இந்த இரண்டும் ஒழுங்காக இருந்தால் போதும். “பெண்ணைப் பிடித்திருக்கிறது. கல்யாணத்துக்கு நாள் பாருங்கள்” என்று அனுமதி கொடுத்து விடுவார்கள் பெண்பார்க்க வந்தவர்கள்.

முகத்துக்குக் கண் எப்படியோ அப்படியே பெண்ணுக்குக் கரு நெடுங்கூந்தல். அழகிய சிறிய திருவடிகளும் ஒடுங்கி அடங்கி இருக்க வேண்டும்.

அப்படி வாய்த்த பெண் சாதாரணப் பெண் அல்ல. அவள் ஒரு மாதரசிதான். அழகுத் தெய்வமேதான்.

அப்படியானால் பக்தி உண்டாகத்தானே செய்யும் பார்ப்பவர்களுக்கு. காதலும் ஒருவகையான பக்திதானே!

இளைஞர்களுக்குக் காதல். கவிஞர்களுக்கோ பக்தி. காதலைக் கனிய வைக்கும் பக்தி.

கூந்தலின் அழகில் சொக்கிப் போன கவிஞர் எப்படி அதைத் தூக்க முடியாமல் தூக்கிக் காட்டுகிறார் என்று பாருங்கள்.

ஒரு இளம்பெண். பதினாறு பதினேழுவயது நங்கை. குளித்துவிட்டுக் கூந்தலை உலர்த்தினாள். ஆனால் நீளமான கூந்தல் அவள் கைக்குக் கட்டுப்படவில்லை. தரையில் விழுந்து நெளிகிறது கூந்தல்.

தானிய தவசங்களை அளப்பதற்கு நாழி என்று (பக்கா) ஒன்றுண்டு. அதைக் குப்புறப்போட்டு அதன்மேல் ஏறி கூந்தலை அவிழ்த்துப் பார்த்தாள். அடங்கவில்லை கூந்தல். பிறகு மூன்றுமூக்கு என்கிற படியை நாழியின்மேல் குப்புறக் கவிழ்த்துப் போட்டுப் பார்த்தாள். பிரயோசனம் இல்லை. அதன்மேல் அரைப்படி என்கிற உரியை, அதற்கும் மேல் கால்படி என்கிற உழக்கை இரண்டையும் ஒன்றன் மேல் ஒன்றாக கவிழ்த்து வைத்தாள்.

கடைசியில் ஏறி நின்றாள். அப்பொழுது தான் தரை அளவோடு நின்றது கூந்தல்.

நாழி, முக்கால் படி, உரி, உழக்கு இவ்வளவுக்கு மேலே பெண். மயில் தோகை போல விரிந்து கிடக்கிறது அவள் கூந்தல்.

இனிப் பாடல்

உழக்கிட்(டு)	உரியிட்டு
மூவுழக்(கு)	இட்டொரு
நாழியும்	இட்(டு)
குழல்க் கட்(டு)	அவிழ்த்தனள்
அங்ஙன் நின்	நேமயிர்
கோதின	ளே.

இப்படி எங்கே இருந்து கூந்தலை அவிழ்த்துவிட்டுக் கோதினாள் பெண்? குன்றுகள் சூழ்ந்த ஒரு மலைப் பிரதேசம். அதில் ஒரு மலைச் சரிவு. அதில் ஒரு பெரிய மாளிகை. அதன் உயரத்தை அண்ணாந்து பார்க்க முடியாது.

மழைமேகங்களே திரண்டு வந்து அந்த மாளிகையைக் கட்டி அணைக்குமாம். அவ்வளவு உயரம் மாளிகை.

மேகங்களையே தலைப்பாகையாக வரிந்து வரிந்து இந்த மாளிகை கட்டி இருக்கிறதோ என்று சொல்லத் தோன்றும்.

அந்த மாளிகை மேல் உப்பரிகை(போர்ட்டிகோ)யிலிருந்துதான் பெண் தன் கூந்தலை அவிழ்த்து விட்டாள். கீழே இருந்து பார்ப்பவர்களுக்கு அது ஒரு அதிசயக் காட்சிதான்.

“மழைக்கட்டுக் கட்டிய
 மாளிகை மேல்ஒரு
 மங்கைநல் லாள்”

சரி, அந்த மாளிகை எங்கே உள்ளது. யாருடைய ஆளுகைக்கு உட்பட்டது அந்தப் பிரதேசம் ?

காஞ்சிபுரத்தை ஒட்டி வேலூர் திருப்பதிவரை ஒரு குன்றுப் பிரதேசம். அதை அசதி என்கிற மாவீரன் ஆண்டுவந்தான். அவன் வீராதிவீரன். தீராதிதீரன்.

கையில் அவன் வேலை ஏந்தினால் போதும். எதிரிகள் எல்லோரும் எமலோகந்தான்.

அந்திவானத்துச் செந்தழல் நிறம் போல அவன் வேல் தகதக என்று பிரகாசிக்கும். தீக்கொழுந்துகளைப் பிடித்துக் கட்டி வைத்தது போல ஒளிரும் வேல்.

அசதி மன்னனின் ஆளுகைக்கு உட்பட்டதுதான் அந்த மாளிகையும் மலையும்.

இனிப் பாடலின் முழுஉருவம்

அழல்கட்டுக் கட்டிய
 ஐவேல் அசதி
 அணிவரை மேல்

மழைக்கட்டுக் கட்டிய
 மாளிகை மேலொரு
 மங்கைநல் லாள்

உழக்கிட்டு உரியிட்டு
 மூஉழக்கு இட்டொரு
 நாழியும் இட் (டு)

குழல்க் கட்டு அவிழ்த்தனள்
 அங்ஙன்நின் ரேமயிர்
 கோதின ளே.

அழல்க்கட்டு - தீக்கொழுந்து. ஐவேல் - அழகு கண்ணைப் பறிக்கும். அப்படி ஒரு பளபளப்பானவேல். ஐ - அழகு. வரை - மலை. உழக்கு, உரி, மூவுழக்கு, நாழி இவற்றை வரிசையை மாற்றிப் போட வேண்டும். அப்படி மாற்றி போட்டு - நாழக்குமேல் மூவுழக்கு, அதற்குமேல் உரி, அதற்குமேல் கால்படி இப்படிக் குப்புற வைத்து ஏறிநின்றாள் பெண். உழக்கின் மேல் நிற்கிற அளவுக்குச் சின்னஞ்சிறிய பாதம். குழல் கட்டு - கூந்தல். அங்ஙன் அங்கு)

உணர்ச்சி தான் கவிக்கு விஷயம் என்பது பாடலைப் பாடப் பாடத் தெரியும்.

குறிப்பு : சிற்பத்துக்கும் ஓவியத்துக்கும் வாய்ப்பான பாடல். இசையமமான பாடல்.

மானிட இயல்

நாயோ நரியோ புலியோ கழுதையோ பிறந்தவுடன் துள்ளி எழும். பத்து நாட்களில் நடை பழகும். இரண்டு மூன்று மாதங்களில் ஓடி ஆடி விளையாடும். பிறகு தாயொரு பக்கம் தானொரு பக்கம் என்று இரை தேடப்பறப்பட்டு விடும்.

மனிதனைத் தவிர எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் இப்படி ஒரு தேக ஆற்றல் இருக்கிறது. மனிதனிடம் அது இல்லை. மனிதனால் தனித்து வாழ முடியாது.

தாயின் மடியை விட்டு இறங்கவே மாதக் கணக்காகும். பிறகு தவழ்வதற்குப் பல மாதம். தத்திப்புத்தி நடக்கப் பல மாதம். ஏன் ஒரு வருடம் இரண்டு வருடம் கூட ஆகும்.

மனித இனம் என்றால் அதற்குத் தாயும் தந்தையும் உற்றாரும் உறவினரும் உடனிருந்து உதவ வேண்டும். கையால் உணவை எடுத்து வாயில் போடுவதற்கே மாதங்கள் பல ஆகும். மனித இனத்துக்கு அவ்வளவையும் கூடவே இருந்து பெற்றோர்கள் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டும். இல்லை என்றால் குழந்தைகள் ஒப்பேற மாட்டா.

நன்றாக ஓடி ஆடவே இரண்டு மூன்று வருடம் ஆகின்றன மனிதக் குழந்தைகளுக்கு. அதன் பிறகும் பெற்றோர் துணை இல்லாமல் குழந்தை களுக்கு ஒன்றும் நடக்காது. இருபது வயது இருபத்து ஐந்து வயதுவரை பெற்றோர்கள் தாம் துணை.

படித்து வேலை பார்த்து சம்பாதித்துத் திருமணம் ஆகிக் குழந்தைகளைப் பெற்ற பிறகு கூட பெற்றோர்களின் அரவணைப்பிலேயே வாழ்கிற மனிதர்கள் பலர். ஏனைய பிராணிகள் அப்படி இல்லை. ஏன் இந்த வேறுபாடு ?

மனிதர்களின் தேக அமைப்பு ஒரு வகை விலங்குகள் பறவைகள் இவைகளின் தேக அமைப்பு வேறொரு வகை. மனிதனைத் தவிர ஏனைய பிராணிகள் அவ்வளவுக்கும் தேகத்துவத்தோடு அசாதாரணமான ஒரு வேகம் இருக்கிறது. மனிதர்களுக்கு உடம்பில் இல்லை வேகம்.

எருமை மாடு எவ்வளவு மந்தமான ஜென்மம்? அதன் முதுகில் ஒரு ஈ வந்து உட்கார்ந்தால் போதும். எத்தனை வேகத்தோடு எத்தனை சுழட்டுச் சுழட்டி அடிக்கிறது (அ)தன் வாலை.

உலக்கை கொண்டு அடித்தால் கூடத் தாங்கிக் கொள்ளலாம் வாலின் அடியைத் தாங்க முடியாது.

இனி, மலரை நோக்கி ஓடுகிற ஒரு தும்பியை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். அது சீறிப் பறக்கிற வேகத்தைக் கணக்கிட முடியுமா? அந்த வேகத்தில் நம்மீது அது மோதினால் போதும். நம் எண்சாண் உடம்பும் பதறிவிடும். வலி தாங்க முடியாது நமக்கு. பார்ப்பதற்கு தும்பி சாதாரணமானது தான். ஆனால் அதன் வேகம்..... அது பறக்கும்பொழுது ஒரு இரைச்சல் 'கம்' என்ற சதியோடு வருகிறது. அதன் முழக்கம் இருக்கிறதே அது தான் அதனுடைய வேகம். காற்றைக் கிழித்துக் கொண்டு ஊடுருவிப் பாய்கிற வேகம் அப்படி வீங்கொலியாய் வெளிப்படுகிறது.

சுண்டைக்காய் போன்ற தும்பிக்கே இப்படி ஒரு வேகம் இருக்கும் என்றால் பதினாறடி வேங்கைக்கு எப்படி இருக்கும் வேகம்?

ஆனால் அத்தனை பிராணிகளிலும் மனிதன் தான் நிமிர்ந்து நிற்கிறான். மனிதனைத் தவிர மிருகம், பறவை, ஊர்வன எல்லாமே குறுக்குவசத்தில் தான் கிடக்கின்றன.

குறுக்குவசமாய்க் கிடப்பதில் ஒரு சில செளகர்யங்கள் உண்டு. கர்ப்பவதியான தாய் சிரமம் இல்லாமல் ஓடியாடும். வயிற்றில் இருக்கிற பாரம் அதற்கு அவ்வளவாகத் தெரியாது. அதேபோல கர்ப்பத்தில் வளர்கிற குட்டியோ குஞ்சோ சிரமம் இல்லாமல் இருக்கும். தொட்டிலில் கிடப்பது போலச் செளகர்யமாக்கிடக்கும். தாய்ப்பிராணி ஓடினாலும் சரி, ஆடினாலும் சரி, விழுந்தாலும் சரி புழுதியில் கிடந்து புரண்டாலும் சரி வயிற்றில் இருக்கிற சிசுவுக்கு நோவு ஏற்படாது. ஊஞ்சலில் இருந்து ஆடுவது போல ஓய்யாரமாக இருக்கும் கருவிலிருக்கும் குட்டிகளுக்கு

குறுக்கு வசத்தில் அப்படி ஒரு செளகர்யம். நிமிர்ந்து நிற்பதில் அந்தச் செளகர்யம் இல்லை.

யானை, குதிரை, பாம்பு, பல்லி, மீன், முதலை, காகம், குருவி மாதிரி மனிதனும் ஒரு பிராணி தான். அது மட்டுமல்ல, உலகில் உள்ள பிராணிகள் அத்தனையிலும் வலுவான பிராணி மனிதன் தான்

எத்தனை நோய்களைத் தாங்கிக் கொள்கிறது மனித உடம்பு? பர்வதம் போன்ற யானையால் கூட நோயைத் தாங்க முடியாது. நோய் வந்தால் அதன் கதை அவ்வளவு தான். ஆனால் மனிதன் நூறு தடவை வேண்டுமானாலும் செத்துச் செத்து எழுந்திருந்துவிடுவான். அதாவது நோயைப் போராடிப் போராடி விரட்டி அடிப்பான்.

பத்து நாள் காய்ச்சலில் வற்றலும் தொற்றலும் ஆகிவிடுவான், அடையாளமே தெரியாது, அப்படி உருமாறி விடுவான். கன்னம் ஒட்டி கண் குழிவிழுந்து எலும்பும் தோலுமாய் இருப்பான். எழுந்திருக்கக் கூட முடியாது. நிற்கவும் முடியாது. அப்படிக்கிடக்கிற மனிதன் ஒரு மாதத்திற் பழையபடி தளதள என்று வந்து விடுவான். இப்படி ஒரு தடவையா இரண்டு தடவையா? ஆயுள் நாளில் இருபது தடவை இருபத்தைந்து தடவை கூட ஒப்பேறி விடுவான் மனிதன்.

ஆனால் பதினாறடி வேங்கையானாலும் விழுந்தால் விழுந்ததுதான். பிறகு அது எழுந்து நடமாடுவது இல்லை தான். காய்ச்சலோ, ஜன்னியோ வந்தால் அதோடு கண்ணை முடிவிடும் புலி.

புலியின் கதையே அப்படி என்றால், பல்லி, காகம், ஈ, ஏறும்பு முதலியன பற்றிச் சொல்லவா வேண்டும்?

பல்லி, பாச்சா என்றால் விஷமான ஜந்துக்கள் தான். கல்யாண வீட்டில் சாம்பார்ச்சட்டியில் ஒரு பல்லி விழுந்து விட்டால் போதும். அந்தச் சாம்பாரை ஊற்றிச் சாப்பிட்ட அத்தனை பேருக்கும் வாந்திதான். மயக்கந்தான். நூறுபேர் இருநூறுபேர்களைக் கூட - மகாபராக்கிரமசாலிகளான கடோற்கஜன்களைக் கூட ஒரு சுழட்டுச் சுழட்டி உருட்டிவிடும் பல்லி. சாதாரணப் பல்லி.

அதன் உடம்பில் அப்படி ஒரு விஷம்.

ஆனால் ஒரு மனிதன் வெற்றிலை பாக்கைச் சுண்ணாம்புடன் சேர்த்து மெல்கிறான். அதற்கு மேல் காட்டமான புகையிலையையும் திணித்துக்குதப்புகிறான். வாய் நிறைய எச்சில் ஊறும். அந்த எச்சிலை ஒரு பல்லி மேலோ கொடிய பாச்சா மேலோ துப்பினால் போதும். அவை மூர்ச்சை ஆகிச் சுருண்டு விடும். சில சமயம் அவை இறந்து விடுவதும் உண்டு.

புகையிலையில் உள்ள நிக்கோடின் விஷச் சத்தை உமிழ்நீரைக் கொண்டு தெளித்தாலே தாங்க முடியவில்லை பல்லியால்.

ஆனால் அந்தப் புகையிலையை ஒரு நாளைக்கு இருபது தடவை இருபத்து ஐந்து தடவை கூட அரைத்து அரைத்துக் குதப்புகிறான் மனிதன்.

குடலுக்குள் போகாமல், ரத்தத்தோடு கலக்காமல் வெளிப்புறத்தை மட்டும் தாக்குகிற எந்த விஷத்தையும் மனித உடம்பால் தாங்க முடியும். ஆனால் ஏனைய பிராணிகளால் தாங்க முடியாது.

கொடிய விஷப் புகையைக் கூட உருண்டு புரண்டு சமாளித்து விடுவான் மனிதன். ஆனால் யானை, காண்டாமிருகம் இவைகளால் கூட அப்படிச் சமாளிக்க முடியாது.

ரசாயனத் தொழிற்சாலைகளில் வருஷக் கணக்கில் வேலை பார்க்கிறான் மனிதன். சமாளித்துக் கொள்ளத் தானே செய்கிறான். ஆனால் ரசாயனத் தொழிற்சாலைகள் கக்குகிற புகைக்கே தாக்குப் பிடிக்காமல் அழிந்தே போகின்றன பறவைகளும், விலங்குகளும்.

கடலில் பெட்ரோல் கலந்து விட்டால் பிரமாண்டமான முதலைகள் திமிங்கலங்கள் கூட மூச்சுத் திணறி இறந்து விடுகின்றன. ஆனால், மனிதனோ பெட்ரோலிலேயே மிதக்கிறான் ?

ஏனைய பிராணிகளைப் போல மனிதனிடம் வேகம் இல்லை. ஆனாலும் வலு இருக்கிறது. தாங்கும் சக்தி நிறைய இருக்கிறது.

இனி உடலமைப்பை எடுத்துக் கொண்டால் புலியின் பக்கத்தில் வர முடியாது மனிதனால். வாட்டசாட்டமான புலியின் உடல் அழகு எங்கே? சப்பள சளபுளா என்று தொங்கும் மனித உடம்பு எங்கே? புலியின் வனப்பு வனப்பு!

கண், காது முதலிய அவய அமைப்புகளிலும் பல பிராணிகள் கெட்டிக்காரத்தனம் உடையவை. உடும்பைப் போல ஒன்றைப் பிடிக்க முடியுமா. மனிதனால்? சர்க்கரைப் பொடியைத் தூவினால் போதும்; எறும்பும், ஈயும் கூட்டம் கூட்டமாய் வந்து மொய்த்து விடும். அவைகளுக்குள்ள மோப்ப சக்தி மனிதர்களிடம் இல்லை.

கழுகைப் போல மனிதனால் பார்க்க முடியுமா? புல்லசைந்தாலும் அது என்ன என்று அப்படியும் இப்படியும் கண்களை உருட்டி உருட்டி பார்க்கும் முயல். அப்படி ஒரு செவி உணர்வு மனிதர்களிடம் இல்லை.

உடலமைப்பிலும் அவயவ அமைப்பிலும் மனிதனைவிட பிராணிகளில் பல உயர்வாக இருக்கின்றன. பாய்ச்சல், வேகம் இவற்றை எடுத்துக் கொண்டால் ஒரு சிட்டுக்குருவியின் பக்கத்தில் கூட மனிதனால் வர முடியாது.

ஆனாலும் மனிதன் தான் தலைசிறந்த பிராணி. இந்தப் பேரண்டம் முழுவதிலும் மனிதனுக்கு நிகரான அற்புதம் வேறு ஒன்றும் இல்லை.

அழகு மயமானவன் மனிதன். மனிதனிடம் பொங்கித்ததும்பும் அழகே அழகு. அந்த அழகுக்கு நிகராக எதுவும் இல்லை.

வானம், பூமி, கடல், மலை, அருவி, காடு, எதுவும் மனிதன் பக்கத்தில் வர முடியாது.

வண்ணவண்ண நிறபேதங்களோடும் மயங்க வைக்கும் பரிமளங்களோடும் கூடிய புஷ்பங்கள் கூட மனிதன் பக்கத்தில் வர முடியாது.

சூரியன் உதிக்கும்போதும், அடையும் போதும் தகதக என்று ஜொலிக்கிறதே செவ்வானம். அதுவே மனிதனை நினைத்தால், அவனுடைய ஒய்யாரத்தையும் கம்பீரத்தையும் நினைத்துப் பார்த்தால் அப்படியே வெட்கித் தலை குனியும்.

பிறகு மானாவது மயிலாவது ?

மனிதன் மட்டும் இப்படி தனித்து நிற்பதற்கு காரணம் என்ன? பேரண்டம் முழுவதிலும் தன்னிகரற்ற அழகும் உயர்வும் கொண்டு மனிதன் நிமிர்ந்து நிற்பதற்கு என்ன காரணம் ?

மனம் என்கிற ஒன்றுதான் அதற்குக் காரணம். கொசுவை ஒத்த சாதாரணப் பூச்சியிலிருந்து யானை வரை, புல்லிலிருந்து ஆலமரம் வரை கோடான கோடி வஸ்துக்கள்! இவ்வளவிலும் உயிர் இருக்கின்றன. பசி, தாகம், காதல், கோபம், மகிழ்ச்சி போன்று உணர்ச்சிமயமாகப் பரிமளிக்கின்றன அந்த உயிர்.

ஆனால், யோசிக்கிற தன்மை மனிதனைத் தவிர வேறு ஒன்றுக்கும் இல்லை. அதனால் ஏனைய பிராணிகளிடம் உணர்ச்சிகள் இருந்தாலும் அவை ஊமையாகவே இருக்கின்றன. கண்ணைத் திறந்து பார்க்கவில்லை. ஒரே இருட்டாக இருக்கின்றன அவை.

மனிதனும் ஆதியில் இருட்டாகத்தான் இருந்தான். நாலுகால் பிராணியாகவே இருந்தான். ஆனால் எப்படியோ அவன் மண்டையின் பின்பகுதியில் ஊறல் எடுத்தது. சொரிந்து கொண்டே நிமிர்ந்து நிற்க ஆரம்பித்து விட்டான். (பின்னும்) கால்களைத் தரையில் ஊன்றி, (முன்னம்) கால்களை கைகளாக உதறி வீசி நிமிர்ந்து நின்று கம்பீரமாக நடக்க ஆரம்பித்து விட்டான்.

நான்கு கால்களோடு நடமாடிய காலம் முழுதும் முகம் என்று ஒன்று இல்லை. கோணல்மாணலான வெறும் மூஞ்சிதான் இருந்தது. சிந்தனையானது முளை விட என்றைக்கு நிமிர்ந்து நின்று மனிதன் கைவீசி நடக்க ஆரம்பித்தானோ அன்றிலிருந்து மூஞ்சியானது மெள்ளமெள்ள முகமாக உருவாகி வந்தது.

கோணல்மாணலாய் இருந்த மூஞ்சி வட்டமாய் உருண்டையாய் - அதில் கொஞ்சம் தட்டையாய் - அமைந்து விட்டது. வட்ட உருண்டையில் கொஞ்சம் நீளமும் ஏற்பட்டு விட்டது. அந்த அணுவளவு நீளம் தான் ஓய்யாரத்துக்கும் கம்பீரத்துக்கும் இருப்பிடமாகத் திகழ்கிறது. ராஜபார்வை என்று சொல்கிறோமே, அதற்கு அதுதான் மூலாதாரம். அவ்வளவுதான்! பார்க்கப் பார்க்கப் பரவசப்படுத்தியது முகம். அது மட்டுமா? பக்கவாட்டில் சாய்வாய் இருந்த கண்கள் முகத்தின் முகப்பில் வந்து ஓய்யாரமாய் அமர்ந்து விட்டன.

இரண்டு கண்களுக்கும் கீழே நடுநாயகமாகப் புடைத்து எழுந்தது மூக்கு. கண்ணுக்கும் மூக்குக்கும் மேலே அகன்ற நெற்றி. அதில் இரண்டு புருவங்கள்.

இரண்டு புருவங்களுக்கும் இடையில் ஒரு வெற்றிடம். அந்த இடந்தான் வாட்டசாட்டமான மூக்கின் உச்சிப்பாகம். அது பொருந்தி நிற்கிற இடத்துக்கு நெற்றிப் பொட்டு என்று பெயர்.

மூக்குக்குக் கீழே அமிர்த கிண்ணம் போன்ற வாய். அதில் மேல் உதடு என்ன, கீழ் உதடு என்ன. அற்புதம் என்றால் அற்புதம்தான். இரண்டும் அமிர்தம் ஊறும் தெய்வ மலர்கள்.

மேல் உதடு முகத்தோடு முகமாய்ச் சேர்ந்த மாதிரி இருக்கும். கீழ் உதடு கொஞ்சம் உருண்டு திரண்டு தனித்த கோலத்தில் இருக்கும்.

கண்ணில் எப்படி ஒரு கருமை நிறம் இருக்கிறதோ அப்படியே உதட்டின் உள்ப்பகுதியில் ஒரு இளம் சிவப்பு நிறம்.

வண்டிமை போன்ற கருநிற மனிதனுக்கும் உதட்டில் ஒரு சிவப்பு நிறம் இருக்கும்.

கீழ் உதட்டின் கீழ்ப்பகுதிக்கு நாடி என்று பெயர். அது கொஞ்சம் உள் ஓடுங்கி இருக்கும்.

மேல் உதட்டை ஒட்டி முளைக்கும் ரோமத்துக்கு மீசை என்று பெயர். கீழ் உதட்டை ஒட்டி நாடியில் முளைக்கும் ரோமத்துக்கு தாடி என்று பெயர்.

இனி, கன்னங்களைப் பற்றியோ சொல்ல வேண்டியதில்லை. அப்படி வழுவழு என்று இருக்கும். பளபள என்று ஜொலிக்கும் மனிதக் கன்னங்கள்.

அழகு கொலுவீற்றிருக்கும் கோயிலாய் முகமானது இப்படி உருவா வதற்கு வட்சோபலட்சம் ஆண்டுகள் ஆகி இருக்கலாம். ஏதோ 'சூ' மந்திரக்காளி என்று அதட்டிய உடன் உண்டாகக்கூடிய ஏவல் காரியம் இல்லை அது

மனம் என்கிற ஒன்று வேர்விட்டு அது கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்க் கிளரக்கிளர மூஞ்சி கரைந்து முகமாக மலர்ந்தது.

உணர்ச்சிகள் வந்து விளையாடுவதற்கு ஏற்ற பூங்காவனந்தான் முகம். எத்தனை கோடி மக்கள் உண்டோ அத்தனை கோடி விதவிதமான சாயல்கள் முகத்தில்.

ஒவ்வொருவர் முகத்திலும் ஒவ்வொரு விதமான சாயல்.

இதைவிட வேறு என்ன அற்புதம் வேண்டும். சாயல் வேறுபாடுக ளுக்குக் காரணம் மனம் தான்!

மனம் என்னும் அரிய செல்வம் மனிதனிடம் மட்டுமே இருக்கிறது. அதனால் தலைநிமிர்ந்து நிற்கிறான் மனிதன்.

ஐடமயமான உடம்புக்குள்ளிருந்து எப்படி முளைத்தது இந்த ஒளிம யமான மனம்? யாருக்குமே தெரியாது. மனதுக்கே இதுபற்றி ஒன்றும் தெரியாது.

தாமரைப்பூ இதழ் இதழாக விரிந்து மலர்வது போல் சிந்தனையா னது அம்சம் அம்சமாக விரிந்து மலர்ந்து பூத்துக் குலுங்குகிறது. அதுதான் மனம்.

சிந்தனையின் விதவிதமான சாயல்களை கோணல் மாணல்களை நல்லன கெட்டன எல்லாவற்றையும் அவனவனுடைய கைரேகைகள் காட்டும் என்பார்கள்.

குறுக்கும் நெடுக்குமாக உள்ளங்கையில் கோடுகள் கிடக்கின்றன. வளைந்தும், நெளிந்தும், சுருண்டும் நிமிர்ந்தும் அவை படர்ந்து கிடக்கின் றன. விரல்களில் கூடக்கோடுகள். விழுந்து கிடக்கின்றன.

இந்தக் கோடுகளுக்கே ரேகை என்று பெயர். இந்த ரேகைகளை வைத்தே பல சாஸ்திர நூல்கள் உண்டாகி இருக்கின்றன. இதைவைத்து எத்தனையோ பேர் பிழைப்பு நடத்துகிறார்கள். அதுவேறு விஷயம்!

கையில் உள்ளதைப் போல காலில் கோடுகள் கன்னா பின்னா என்று இல்லை. ஒன்றிரண்டோடு சரி கோடுகள். கால் விரல்களில் கோடுகளைப் பார்க்கவே முடியாது.

கோடுகள் காரணமாக வேறுபாடு இருந்தாலும் ஐந்தும் ஐந்தும் பத்து என்கிற கணக்கில்தான் மனிதனுடைய கைவிரல்கள் உள்ளன. கால்விரல் களும் உள்ளன. ஏனைய பிராணிகளிடம் இப்படி ஒரு கணக்கு வழக்கு இல்லை. நான்கு, மூன்று, இரண்டு என்று விரல்கள் பல வகையில் உள்ளன பிராணிகள்.

மனிதனுக்கு மட்டுமே விரல்கள் தனித்தனியாகச் செயல்படும். யானைமுதல் கழுதைவரை எத்தனையோ பிராணிகள். அவற்றின் விரல்கள் அப்படிச் செயல்பட முடியாது. காரணம் விரல்களைச் சதையோடு சேர்த்து ஒட்ட வைத்த மாதிரி இணைத்து வைத்திருக்கிறது யானை முதலிய பிராணிகளிடம்.

இனி, மனிதனிடமும் கைவிரல்களுக்குள்ள சுதந்திரம் கால் விரல்களுக்கு இல்லை.

மனிதன் அழகாக இருக்கிறான் என்றால் அதற்குக் காரணம் முகம், நெற்றி, புருவம், கண், கன்னம், தோள், கை, விரல் என்று தனித்தனியாக வார்த்தெடுத்து விட்டிருக்கிறது இயற்கை.

ஏதோ நினைத்த மாத்திரத்தில் இந்த வார்ப்படம் வந்துவிடவில்லை. லட்சோப லட்சம் ஆண்டுகளாக இயற்கை அன்னை தவம் செய்து தவம் செய்து, முயன்று முயன்று பெற்றதுதான் இந்த வார்ப்படம்

இவ்வளவுக்கும் மேலே மனிதனிடம் மனம் என்கிற ஒன்று இருக்கிறது. அற்புதத்திலும் அற்புதமான மனம் ஒளி ஊற்றாய் இருக்கிறது. உணர்ச்சிகளுக்கு அதுதான் நாற்றங்கால்.

யோசனை, ஆராய்ச்சி, மயக்கம், தெளிவு, அனுபவம், ஞாபகம் இத்தனைக்கும் அந்த மனந்தான் அடிப்படை ஆதாரம்.

மனசோடு ஒட்டி இருக்கிறான் மனிதன். அதனால் தான் அன்பு, பொறுமை, தியாகம், வீரம், ஆற்றாமை, எளிமை முதலிய பண்புகள் மனுசனிடம் மட்டும் தோன்றி வளர்கின்றன.

இத்தனை மேளதாள முழக்கத்தோடு மனிதனைப் பார்க்கிறபொழுது அவன் அழகுமயமாக, ஓய்யாரமயமாக ஜொலிக்கத்தானே செய்வான்.

மனம் என்னும் அற்புதப் புதையல் கிடைத்தது போலவே கண்களும் கைகளும் வாய்ப்பாய் அமைந்துவிட்டன மனிதனிடம்.

இது சம்பந்தமாக கம்பர் தரும் காட்சியிலிருந்து ஒன்றைப் பார்ப்போம்

தன்முன் வந்து நடமாடிய மாணைப் பிடித்துத் தரும்படி ராமனிடம் சீதை வற்புறுத்தினாள். அது பொய் மான் என்பது சீதைக்குத் தெரியாது.

தொந்தரவு பொறுக்க மாட்டாமல் ராமனும் மாணைப் பிடிக்க ஓடினான். பொய் மானானது ராமனை அப்படியும் இப்படியும் ஏமாற்றி நெடுந்தூரம் கொண்டுபோய் விட்டது.

பொறுமை இழந்த ராமன் பாணத்தைப் பிரயோகித்து மாணை வீழ்த்தினான். அடிபட்டுவிழுந்த பொய்மான் - மாரீசன் என்னும் அரக்கன் 'லட்சுமணா' என்று அலறினான்.

லட்சுமணனும் அண்ணனைத் தேடிவந்து விட்டான். அரக்கன் போட்ட சத்தம், லட்சுமணன் வருகை இரண்டும் ராமனுக்குக் கலக்கத் தைக் கொடுத்தன. அவசரம் அவசரமாக வந்து பார்த்தார்கள். பர்ணகசாலைதான் இருக்கிறது. சீதையைக் காணவில்லை.

விபரீதம் நடந்து விட்டது என்று அங்கும் இங்கும் ஓடினார்கள். இறகுகள் வெட்டப்பட்டு சடாயு ரத்த வெள்ளத்தில் கிடக்கிறான்.

பார்த்ததும் பதறிவிட்டார்கள் ராமலட்சுமணர்.

சீதையை ஒருவன் தூக்கிக் கொண்டு போயிருக்கிறான். அவனை மறித்து நமக்காகச் சண்டை போட்டிருக்கிறான் சடாயு. சண்டையில் நமக்காகத் தன்னையே தியாகம் செய்து விட்டான் சடாயு என்று விளங்கி விட்டது ராமலட்சுமணர்களுக்கு.

சோதனைக்கு மேல் சோதனை. வேதனைக்கு மேல் வேதனை.

தந்தைக்குச் செய்வது போல சடாயுவுக்கும் ஈமக்கடன்களைச் செய்து விட்டு தள்ளாடித் தள்ளாடி நடந்து வருகிறார்கள் ராமலட்சுமணர்கள்.

வனங்களையும் வனாந்திரங்களையும் மலைகளையும் நதிகளையும் கடந்து நடந்து வருகிறார்கள். குன்றுகள் சூழ்ந்த கிஷ்கந்தையை ஓட்டிக் காட்டு வழியாக நடந்து வருகிறார்கள்.

சோகத்தில் துவண்டு உலர்ந்து வருகிறார்கள். ஆனாலும் அவர்களோடு ஓட்டிக் கிடக்கும் அழகு, லட்சுமணம், பெருந்தன்மை, கருணை எல்லாம் சேர்ந்து தெய்வீகமாய்க் காட்சி அளிக்கிறது. பார்க்கப் பார்க்கப் மனசை உருக்குவதாக உள்ளது அந்தத் தெய்வீக அழகு.

பார்ப்பவர்களின் எலும்பு, நரம்பு, ஆணவம், கொழுப்பு எல்லாவற்றையுமே உருக்கிவிடுகிறது அந்த அற்புத அழகு.

ஒரு குன்றின் மேல் நின்று அனுமான் இவர்கள் நடந்து வருவதைப் பார்த்தான். அப்படியே உருகி விட்டான்.

சரசர என்று இறங்கினான். ராமலட்சுமணர்களின் காலில் விழுந்து வணங்கினான். பிறகு, மரியாதையோடும் பணிவோடும் விசாரித்தான். இவர்களுடைய தியாகத்தையும் சீலத்தையும் கேட்கக் கேட்க அமிர்தமாக இருந்தது அனுமனுக்கு.

நீங்கள் இங்கேயே இருங்கள். எம் அரசன் சுகீவனிடம் சொல்லி உங்களை வந்து பார்க்க அழைத்து வருகிறேன் என்று சொல்லிவிட்டுப் போனான்.

சுகீவனிடம் வந்து விபரத்தைச் சொன்னான். அவனால் நிலை கொண்டு நிற்க முடியவில்லை. அப்படியே அனுமன் பின் நடந்து வந்தான் சுகீவன்.

அவனும் ராமனை முதலில் பார்த்து விட்டான். அந்த அழகிலேயே சொக்கி விட்டான். தன்னுடைய கண்களையே நம்பமுடியவில்லை சுகீவனால்.

லட்சுமணன் கூட சுகீவன் கண்ணில் விழவில்லை. அப்படிக்கோடி சூரியப் பிரகாசமாய்த் தகதக என்று ஜொலிக்கிறது ராமனுடைய அழகு.

ராமனுடைய கண்ணும் முகமும் கையும் காலும் செந்தாமரை மலர்கள் பூத்துக் குலுங்குவது போல இருக்கிறது. உச்சிக்கு மேலே சேர்த்துக் கட்டிய கரிய முடியோ மரகதமலையின் சிகரத்தைக் கட்டித் தழுவுகிற கருமேகம் போல இருக்கிறது. முகமும் பார்வையும் மரகதமலையில் உதித்துவரும் பூரண சந்திரன்போலவே சாந்தி மயமாகத் திகழ்கிறது.

ராமனுடைய அழகை இப்படி அனுபவிக்கிறான் சுகீவன். அதனால் மேற்கொண்டு நடக்க முடியாமல் அப்படியே திகைத்து நிற்கிறான். நின்று நோக்க நோக்க மனசில் என்ன படுகிறது ?

உலகம் தோன்றியது முதல் இன்றுவரை எத்தனை தர்மப் புண்ணியவான் இருந்திருப்பார்கள் ? அத்தனை பேரும் எவ்வளவு புண்ணியமும்

தர்மமும் செய்திருப்பார்கள்? அவை அவ்வளவும் சேர்ந்து திரண்டு மனித ரூபம் எடுத்தது மாதிரி அல்லவா அழகு கொலுவீற்றிருக்கிறது இவனிடம்!

தன்னையறியாமல் தன் மனசில் இப்படி உதிக்கிற உணர்ச்சியைப் பார்த்துப் பார்த்து அனுபவித்தான் சுகரீவன். அப்படி அனுபவித்துக் கொண்டே பார்க்கிற பொழுது லட்சுமணனையும் பார்த்தான். இரண்டு பேர்களையும் சேர்த்துப் பார்த்து அனுபவிக்கிறான் சுகரீவன். அனுபவித்து அனுபவித்து ஒரு தீர்மானத்துக்கே வருகிறான். எப்படி?

இந்த ராமலட்சுமணர்களால் மனித ஜென்மத்துக்கே விமோசனம் கிடைத்து விட்டது.

மனுசனுக்கு நிகராக இந்த உலகில் மட்டும் அல்ல எந்த உலகிலும் ஒன்றுமே இல்லை.

முழுமுதற்தெய்வம் என்று போற்றக் கூடிய சிவபெருமானும் சரி, சகலவற்றையும் உண்டாக்குகிற பிரம்மதேவனும் சரி மனுசனுக்கு நிகராக மாட்டார்கள்.

அப்படி ஒரு அற்புத வனப்பு மனிதர்களிடம்.

“அதனால் எல்லாவற்றையும் வென்றுவிட்டது மானிட தத்துவம்”.

இப்படி உண்டாகிறது தெளிவு.

இனிப் பாடல்

தேறினன் :	அமரார்க்கெல்	லாம்
	தேவராம்	தேவர்அன்
மாநிஇப்	பிறப்பில்வந்	தார்
மானுட	ராகிமன்	னோ!

ஆறுகொள்	சடிலத்தா	னும்
அயனும்என்(று)	இவர்களா	தி
வேறுள	குழுவைஎல்	லாம்
மானுடம்	வென்றதம்	மா!

தேறினன் - தெளிந்தான் எப்படி ஒரு முடிவுக்கு வந்தான் தெளிந்து? அமரார்க்கு எல்லாம் தேவராம் தேவர் அன்றே - வானுலகைச் சேர்ந்த

தேவர்களுக்கெல்லாம் நாயகமாகத் திகழும் முழுமுதல் தெய்வம் அல்லவா! மானுடராகி மாறி இப்பிறப்பில் வந்தார் - மனுச உருவில் அவதாரம் எடுத்து வந்துள்ளது.

ஆறுகொள்சடிலத்தானும் - கங்கையை முடியில் வைத்திருக்கும் சிவபெருமான் என்ன. அயனும் - பிரம்மா என்ன, இவர்கள் ஆதிவேறு உள்ள குழுவை எல்லாம் - இன்னும் இவர்கள் போன்ற தெய்வங்களை எல்லாம். மானுடம் வென்றது - மனுச அழகு தோற்கடித்து விட்டது.

தன்னேரில்லாத் தனிப்பெரும் அழகாக மனுச அழகு உயர்ந்து விட்டது. அதற்கு இந்த ராமலட்சுமணர்களின் தெய்வீக லட்சணமே அத்தாட்சி.

மான், மயில், குயில், அருவி, மலை, தாமரை, கடல், நிலா எதுவானாலும் மனுசனுக்கு நிகராகமாட்டா. சாதாரண மனுசனுக்கே அவற்றால் ஈடு கொடுக்க முடியாது. அப்படி இருக்க எல்லையற்ற அன்பும், தெள்ளத் தெளிந்த ஞானமும், தன்னையே மற்றவர்களுக்கு அருளும் தியாகமும் ஒருவனிடம் அமைந்து விட்டால் அவன் அழகை என்னென்று சொல்வது.

அழகுத் தெய்வத்தின் அழகை நூற்றை இட்டுப் பெருக்கினாலும் காணாது, ஆயிரத்தை இட்டுப் பெருக்கினாலும் காணாது.

அப்படி அழகுக் கடலாகக் காட்சி தருகிறார்கள் ராமலட்சுமணர்கள்.

அவயவ அமைப்புகளால் மட்டுமல்ல. உள்ளத்தாலும், உள்ளத்தில் ஊறும் உணர்ச்சிகளாலும் அப்படி ஜகஜோதியாய்ப் பிரகாசிக்கிறது மானுட அழகு.

மனுசனிடம் மட்டும் உணர்ச்சிகள் விளைந்து கொண்டே இருக்கின்றன. ஒளி ஊற்றாய் தொடர்ந்து ஊறிப் பெருகின்றன உணர்ச்சிகள்.

நட்பு, தயை, கொடை, அன்பு, பொறுமை, தியாகம், வீரம், எளிமை, உல்லாசம், ஊடல், கூடல், ஆனந்தம் இப்படி உணர்ச்சிகள் மனிதனிடம் மட்டும் ஊறிப்பெருகுவதற்கு என்ன காரணம்.

பட்டப்படிப்போ, பட்டமேற்படிப்போ படிக்கும் ஒரு மாணவனிடம் மேலே குறிப்பிட்ட கேள்வியைக் கேட்டால் அவன் கீழ்க்கண்டபடி பதிலை எழுதியே கொடுத்து விடுவான்.

மனம் என்கிற ஒன்று மனிதனிடந்தான் இருக்கிறது. மனிதன் தான் உழவு முதலிய தொழில்களைக் கண்டு பிடித்தான். அவன் தான் மொழி, இசை, ஓவியம் முதலிய கலைகளையும் உண்டாக்கினான். மருத்துவம், சோதிடம், விஞ்ஞானம் முதலிய தத்துவங்களுக்கும் அவனே காரணம். அதனால் தான் மனிதன் கம்பீரமாக உயர்ந்து நிற்கிறான். அழகுக்கும் கவர்ச்சிக்கும் அதுவே காரணம். இப்படி நீட்டி முடிக்குவான், எழுதுவான்.

இந்தக் காரணங்கள் எல்லாம் பொருத்தமாக இருக்கலாம். ஆனால் இன்றியமையாத தனித்த காரணம் ஒன்றுண்டு. அதுதான் மனிதனுடைய குடும்ப வாழ்க்கை.

ஆணும், பெண்ணும், மாப்பிள்ளை பெண்ணாகி, கணவன், மனைவியாகி பிறகு தாய் தந்தையாகி, உற்றார் உறவினரோடும், ஊரோடும், உலகோடும் சேர்ந்து வாழ்கிற அற்புதம் மனிதர்களிடம் மட்டுமே.

கல்யாணம் என்று ஒன்று இல்லை என்றால் மனிதன் ஒரு மாதிரிப் பட்ட விலங்கு தான்.

உள்ளத்தில் உண்டாகும் உணர்ச்சிகளுக்கெல்லாம் உயிரும் ஒளியும் உண்டாவது கணவன் மனைவி என்கிற தெய்வ வாழ்க்கையில் தான்.

மனிதனைப் பற்றி சரித்திரம் எழுத நேர்ந்தால் அந்தச் சரித்திரத்தில் மணிமகுடமாகத் திகழ்வது திருமணம் ஒன்று தான்.

அணு, பரமானு, இவற்றுள் நிறைந்து கிடக்கும் எல்லையற்ற சக்தி ஆகிய இவைகளைக் கண்டு பிடித்தது கூடப் பெரிதில்லை. திருமணம் என்று ஒன்றைக் கண்டு பிடித்து அதைக் கொண்டு ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுகளாக வழுவாமல் தொடர்ந்து கடைப்பிடித்து வருகிறானே மனிதன் அது தான் அற்புதத்திலும் அற்புதம்.

மனிதனிடம் ஏதாவது தெய்வாம்சம் பொருந்திய காரியம் ஒன்று உண்டென்றால் அது கல்யாணம் - குடும்ப வாழ்க்கை என்கிற ஒன்று தான்.

புனிதத்திலும் புனிதமான இந்தத் தெய்வீக அற்புதத்தைப் பற்றி மனிதர்கள் பிரசங்கம் பண்ணவில்லை. கட்டுரைகள் எழுதவில்லை. அவற்றின் மூலம் தங்கள் கண்டுபிடிப்பைப் பற்றி டமாரம் அடிக்கவில்லை. ஆனாலும் திருமணத்தை நெடுகிலும் மதித்து வந்திருக்கிறார்கள்

தெய்வத்தை மதிப்பது போலவே திருமணத்தை மதித்து உபசரித்து வந்திருக்கிறார்கள்.

உலகில் ஏனைய இடங்களில் எப்படியோ ? நமது பரத கண்டத்தைச் சேர்ந்த ஆன்றோர்களும் சான்றோர்களும் தங்கள் வழிபடு தெய்வங்க ளையே குடும்பஸ்தர்களாக்கி வணங்கி வந்திருக்கிறார்கள்.

தெய்வங்களுக்கே திருக்கல்யாணம், ஊஞ்சல், நலுங்கு, பள்ளி யறை, திருப்பள்ளி எழுச்சி, ஊடல், கூடல், குழந்தைகள், உற்றார் உறவினர்கள் இப்படி எல்லாம் உண்டாக்கிப் புளகாங்கிதம் அடைந்திருக் கிறார்கள்.

கோவில்தோறும் உத்சவமாகவே மேலே குறிப்பிட்ட காரியங்களை நம்மவர்கள் இன்றளவும் தொடர்ந்து நடத்தி வருகிறார்கள்.

மனித வாழ்க்கையில் காணும் திருமண நலன்களையும் சதுரப்பாடுக ளையும் தெய்வங்களின் மேலேற்றி இசையாலும், பாடல்களாலும், ஓவியங்களாலும், நடனங்களாலும், அபிஷேகம் பண்ணி ஆராதனை செய்து வருகிறார்கள்.

அதனால் தான் திருமணச் சிறப்பு என்று தனியாகக் கவிஞர்கள் பாடுவது இல்லை.

நல்ல வேளை: கவிஞர்கள் திருமண மேன்மை பற்றி அங்கங்கே பாடி வைத்திருந்தால் தற்காலத்துப் பட்டிமன்றப் புலவர்கள் விட்டு வைப்பார்களா ?

“மனித வாழ்க்கையும் திருமணமும்” என்று ஊருக்கு ஊர் கருத்தரங் குகள் நடத்துவார்கள். மனித வாழ்க்கைக்கு உருக்கொடுப்பது கல்யாணமா ? சந்நியாசமா ? என்று பட்டி தொட்டி எல்லாம் வாதப்பிரதி வாதங்கள் பண்ணிக் கலக்கிவிடுவார்கள்.

நாம் செய்த புண்ணியம் மட்டுமல்ல, கடவுள் செய்த புண்ணியமும் என்று தான் சொல்ல வேண்டும். சொற்போர்புரிபவர்கள் கண்ணில் படாமல் திருமண நலனை ஒதுக்கிக் கொண்டு போகும் நுட்பம்.

மகாகவி கம்பர், ஆண்டாள் முதலியவர்கள் திருமண நலனை அனுபவித்து மங்களாசாசனம் பண்ணி இருக்கிறார்கள்.

இவற்றைப் படித்து அனுபவிப்பவர்களுக்குத் தெரியும் அட்டா! மனிதன் எவ்வளவு மேம்பட்டவன் என்று.

திருமணம் என்கிற ஒன்றோடல்லவா இணைந்தும் பிணைந்தும் இருக்கிறான் மனிதன். பாவும் ஊடும் போல மனிதனும் திருமணமும் ஒன்றை ஒன்று தழுவினே நிற்கின்றன. அப்படி நிற்பது தான் வாழ்க்கை.

அதுதான் மனிதனுக்கு லட்சணம். அது தான் மேன்மை. அதனால் தான் மனிதனுக்கு அழகு.

இளைஞன் ஒருவன், ஒரு யுவதி, இருவரும் மனம் ஒத்துத் திருமணம் செய்து கொண்டார்கள். ஒருவர் மேல் ஒருவர் உயிரை வைத்து உறவாடினார்கள்.

உறவாட உறவாட பெண்ணின் உதரத்தில் புதிய ஜீவன் ஒன்று உருவாகி வளர்ந்து வந்தது. புத்தம் புதிய அந்த ஜீவன் இன்னும் சில மாதங்களில் இந்த உலகத்தில் காலடி எடுத்து வைக்கும்.

பெண்ணின் உதரத்தோடு உதரமாக வளரும் அந்த ஜீவனின் கண்களுக்கு இணையாக இந்த உலகில் எங்காவது செந்தாமரைப் புஷ்பம் பூக்க முடியுமா? எத்தனை ஆயிரம் நிலவுகளை ஒன்று சேர்த்து வைத்தாலும் அதன் திருமுகத்துக்கு ஈடாகுமா? அது ஆசையோடு பார்க்கிற பொழுது அந்தப் பார்வையில் பொங்குகிற கனிவுக்கும் மதுரத்துக்கும் இணையாக எதைச் சொல்ல முடியும்.

விழித்திருந்து பார்க்கிற பொழுது ஒரு அழகு. அதைவிட அழகு குழந்தை தொட்டிலில் கிடந்து தூங்கும்பொழுது.

தூங்கி எழுந்து நம்தோளைப் பிடிக்கும் குழந்தையின் முழங்காலிலிருந்து உள்ளங்கால் வரை கை வைத்து அனுபவிக்கிறபொழுது ஏற்படுகிற ஆனந்தமே ஆனந்தம்.

குழந்தையின் பாதம் பரமபதமேதான்.

அதற்கு இணையான ஆனந்தம் எந்த மோட்ச சாம்ராஜ்யத்திலும் கிடையாது.

குழந்தை என்கிற அந்த தெய்வத்தை வயிற்றோடு வைத்து உயிருக்கு உயிராய்ப் பாதுகாத்து வருகிறாள் பெண். அதாவது தாய்.

இப்பொழுது பெண்ணுக்கு ஏழுமாதம். ஏழுமாதம் நிறைந்த அந்தப் பெண்ணை பிரசவத்துக்காக தாய் வீட்டுக்கு அழைத்துக் கொண்டு போகிறார்கள்.

அதை ஒரு விழாவாகக் கொண்டாடி வருகிறோம் நாம். வளைகாப்பு என்னும் அழகிய திருநாமம் இட்டு விழாவெடுத்து அனுபவிக்கிறோம்.

விழாவில் விதவிதமான நகைகள் பூட்டி மலர்களாலும் மாலைகளாலும் பெண்ணை அலங்கரித்து, மேலான பூம்பட்டாடை உடுத்து வித்து அழகு பார்ப்பார்கள்.

பூங்கொடிபோன்றவள் பெண். அவள் இடையே மின்னல்க்கொடி போன்றது. அத்தனை நுட்பம்.

இத்தனை நகை நட்டுகளையும் ஏற்றி வைத்தால் அந்த மெல்லிய இடை எப்படித் தாங்கும்.

மேலும் கருவுற்ற பெண்ணுக்கு இயல்பாகவே ஒரு தளர்ச்சி. ஒரு பலவீனம். அப்படி இருக்க கூடையாய் மலர்மாலைகளைப்போட்டு அமுக்கினால் திணறத்தானே செய்வாள் பெண்.

சங்கிலி என்றும் சரப்பளி என்றும் உச்சிக்கட்டியிலிருந்து பாதசரம் வரை விதவிதமான நகைகளைப் பூட்டினால் அவள் இடை மட்டுமா மேனி முழுவதும் துவளத்தானே செய்யும்.

அவளுடைய ஆசை நாயகன் பெண்ணின் ஜோடிப்பைப் பார்க்கிறான். அவனுக்கு முதலில் ஆனந்தமாகத்தான் இருந்தது. ஆனாலும் அவள் துவளத்துவள இவன் தள்ளாடிவிடுகிறான்.

ஏன் இப்படி அவளைச் சிரமப்படுத்துகிறீர்கள் என்று தோழியார்களிடம் வருந்தி அவன் சொல்வதாக ஒரு பழம் பாடல்

சந்தம்

தானன	தானன	தன்ன
தானன	தான	தன்

சுரிதரு	மென்குழல்	மேலும்
மாலைகள்	சூட்டி	னீர் !

புரிமணி	மேகலை	யானை
ஆரமும்	பூட்டி	னீர் !
அரிதவழ்	வேல்நெடும்	கண்கள்
அஞ்சனம்	தீட்டி	னீர் !
வரிவளை	பெய்தினை	யானை
வாட்டினீர்	வாட்டி	னீர் !!

(சுரிதருமென்குழல் மேலும் மாலைகள் சூட்டினர் - சுருண்டு சுருண்டு பாரமாய் கிடக்கும் கூந்தலில் மலர் மாலைகளை வேறு சூட்டி அழுத்துகிறீர்கள்.

புரிமணிமேகலையானை - அரிய ரத்னங்கள் பதித்த ஒட்டியானம் பூட்டிய பெண்ணை.

ஆரமும் பூட்டினீர் - மேலும் மேலும் பொன்னாபரணம் ரத்னாபரணம் என்று பூட்டுகிறீர்கள். அரிதவழ் - செவ்வரி படர்ந்த அஞ்சனம். வரிவளைபெய்து - ஒளி ரேகைகள் விழுந்த வளையல்களை காப்பிட்டு, வாட்டினீர் - சிரமப்படுத்துகிறீர்கள்).

ஆணோ, பெண்ணோ யாராக இருந்தாலும் சரி, மனிதர் என்றால் அழகு கொலுவீற்றிருக்கும் கோவில்கள் தாம் ஒவ்வொருவரும்.

உணர்ச்சிமயமானவர்கள் மனிதர்கள். ஒவ்வொருவரும் திவ்யமாக ஒளிவீசும் சுடர் விளக்குகள்.

தூண்டாத தெய்வச் சுடர்விளக்குகளாக மனிதர்களை ஆக்குகிறது கல்யாணம். அதாவது திருமணம்.

சிந்தனை, ஆராய்ச்சி, உற்பத்தி, விநியோகம், கல்வி, ஞானம், பண்பாடு, கலை, பக்தி இவ்வளவு பாக்யங்களையும் பெற்றிருப்பதோடு திருமணம் என்கிற தெய்வ சம்பந்தத்துக்கும் ஏகநாயகனாகத் திகழ்கிறான் மனிதன்.

அதனால் மனிதன் வெறும் மனிதன் இல்லை. அழகுமயமான மாமனிதன் மனிதன்.

வாக்கு வன்மை

யானை என்று ஒரு சொல். சிறிய சொல்தான். ஒரு அங்குலத்தில் பத்தில் ஒரு பகுதிதான் இருக்கும். ஆனாலும் அந்தக் குறுகிய சொல்லுக்குள் பர்வதம் போன்ற யானையே நிறைந்து நிற்கிறது.

பெரிய மத்தகத்தோடும் தும்பிக்கையோடும் கரும்பாறை போன்ற கால்களோடும் யானை என்னும் ஒரு பர்வதமே அந்தச் சிறிய சொல்லுக்குள் முட்டித் ததும்புகிறது. இது அதிசயந்தானே!

இதைவிட இன்னொரு அதிசயம். சிற்றெறும்பு என்று ஒருவார்த்தை. அதுயானை என்னும் வார்த்தையைவிட இரண்டு மடங்கு இரண்டரை மடங்கு பெரியது. அந்தப் பெரிய வார்த்தைக்குள் மிகமிகச் சிறிய சிற்றெறும்பு நிறைந்து நிற்கிறது.

யானையில் பத்து லட்சத்தில் ஒரு பங்கு கூட இருக்காது சிற்றெறும்பு. ஆனால் அதற்கு யானை என்னும் இருப்பிடத்தை விட இரண்டு மடங்கு விசாலமான இருப்பிடம் வேண்டி இருக்கிறது.

இதைவிட வேறென்ன அதிசயம் வேண்டும்? பிரமாண்டமான பிராணி யானை. அது சிறிய வீட்டுக்குள் அடங்கி ஒடுங்கி நிமிர்ந்து நிற்கிறது. சிற்றெறும்போ மிகமிகச் சிறியது. அது பிரமாண்டமான மாளிகை முழுவதையும் ஆக்கிரமித்து ஆதிக்கம் பண்ணுகிறது.

இனி, யானையும் சிற்றெறும்பும் மட்டும் அந்தந்தச் சொற்களுக்குள் இருப்பதாக நினைக்கிறோம். உண்மையில் ஒவ்வொரு சொல்லுக்குள் ளும் ஒவ்வொரு பொருளும் நிறைந்திருக்கிறது. அதுமட்டுமா பேசுகிற மனிதனும் அதனுள் இருக்கிறான். அதைக் கேட்கிற மனிதனும் இருக்கிறான். இல்லையென்றால் வார்த்தைகள் இப்படி முட்டித் ததும்புமா? உணர்ச்சிமயமாகப் பூத்துக் குலுங்குமா சொற்கள்?

சொற்கள் பொருள்மயமாக மட்டுமல்ல உயிர்மயமாகவும் உணர்ச்சி மயமாகவும் சேர்ந்து நிறைந்துள்ளன. அதனால் தான் மறைமொழி என்றும் மந்திரம் என்றும் வார்த்தைகள் உபசரிக்கப்படுகின்றன.

நம் செயல்களுக்கு மூல ஊற்றே சொற்கள்தாம். இது விளங்கிவிட்டால் போதும். வார்த்தைகளை மதிக்கிற பக்குவம் வந்துவிடும்.

அரசர், குருமார், பெற்றோர், பெண்டிர், குழந்தைகள் இவர்களை மதிப்பதுபோல் வார்த்தைகளை மதிக்க வேண்டும்.

வார்த்தையை வைத்துத்தான் மனுசன். வாக்குச் சுத்தம் இல்லை என்றால் அவன் மனிதன் இல்லை. அப்படியானால் ஒவ்வொரு சொல்லும் நாமகள் கடைசந்தான். தெய்வ அருளேதான்!

தெய்வப் புலவர் திருவள்ளுவ நாயனார் இந்த உண்மையை நமக்கு உணர்த்த பல அதிகாரங்களில் பல பல குறள் மூலமாக சொல்லின் நயத்தையும் வேகத்தையும் எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

எப்படி எடுத்துக் காட்டுகிறார் என்பதை வள்ளுவர் வாக்குமூலம் கொண்டே இரண்டு குறள் மூலம் பார்ப்போம்.

காலஞ்சென்ற டி.என்.ராஜரத்தினம் நாதசுரத்தை எடுத்து வாசித்தால் போதும். சஃபை முழுவதும் சொக்கி மயங்கும். சுதிசுத்தத்தோடு ராகங்கள் புதிய புதிய வண்ணங்களில் ஜொலிக்கும். குழலுக்கு உள்ளே இருந்து நம் இதயத்தை நோக்கியும், நம் இதயத்துள்ளிருந்து குழலை நோக்கியும் திளைத்துத் திளைத்து ஊஞ்சலாடும் அந்தத் தெய்வகானம் - ராஜரத்தினத்தின் நாதசுர இன்பம்.

ராஜரத்தினத்தின் மேளக் கச்சேரியைக் கேட்கும் வாய்ப்பு பல தடவை கிட்டின. சென்னை, மதுரை, தஞ்சை, நெல்லை போன்ற நகரங்களிலும் கேட்க முடிந்தது. கமுகுமலை, சங்கரன் கோவில், எட்டையபுரம், கடம்பூர், குற்றாலம் முதலிய சிறிய ஊர்களிலும் கேட்க முடிந்தது.

நாற்பது, நாற்பத்தைந்து வருடங்களுக்குமுன் கோவில்களில் - கோவில் திருவிழாக்களில்தான் அடிக்கடி மேளக் கச்சேரிகளைக் கேட்க முடியும்.

சபாக்கள் என்ன, அரண்மனைபோன்ற இசையரங்குகள் என்ன இவைகள் காளான் முளைத்தது போல் இந்தக் காலத்தில் முளைத்துவிட்டன. அந்தக் காலத்தில் இந்த வசதி இல்லை.

பெரும்பாலான ஊர்களில் கோவில் விழாக்களில்தான் மேளக் கச்சேரி நடக்கும், நடுரோட்டில், புழுதியில், துண்டை உதறி மடித்துப் போட்டு அதில் உட்கார்ந்துதான் கச்சேரியை ரசிப்பார்கள் மக்கள்.

சாதாரண குக்கிராமத்தில் அம்மன் கோவில் திருவிழாவிலும் ராஜரத்தினம் கச்சேரி நடக்கும். அது தெரிந்தால் போதும். நாலா திசைகளிலிருந்தும் ஆண்களும், பெண்களும் இளைஞர்களும் முதியோர்களும் ஓடிவருவார்கள். வந்து மொய்த்து விடுவார்கள்.

சென்னை மதுரை போன்ற இடங்களில் பெரிய பெரிய பாகவதர்கள் கூட நடுரோட்டில் புழுதியில் அமர்ந்து ராஜரத்தினம் வாசிப்பைக் கேட்பார்கள். கச்சேரியைக் கேட்டு பாகவதர்கள் எப்படி உருகிக் கரைவார்களோ அப்படியே பாமரர்களும் உருகிக் கரைவார்கள்.

வழக்கறிஞர்கள், பேராசிரியர்கள், நீதிபதிகள், பண்ணையார்கள், தொழிலதிபர்கள், ஏன் ஐ.சி.எஸ் அதிகாரிகள்கூட ராஜரத்தினத்தின் குழலிசையில் உருகிக் கரைந்தார்கள்.

இப்படியாக கற்றார், கல்லாதார், எல்லோரையும் தன் வயப்படுத்தி விட்டது ராஜரத்தினத்தின் குழலோசை.

இனி, திருவள்ளூர் காலத்தில் கற்றவர்களுக்கு கேட்டார் என்று ஒருபெயர். கல்லாதவர்களுக்கோ கேளார் என்றொரு பெயர்.

அந்தக் காலத்துப் படிப்பு என்பது புத்தகங்களை வைத்துப் படிப்பது அல்ல. குருமார்கள் சொல்லச் சொல்ல கேட்டு உணரும் கேள்விதான் படிப்பு. அதனால் தான் கற்றவர்களுக்குக் கேட்டார் என்று பெயர் வந்தது.

இனி, விஷயங்களை நேரடியாகவும் தெளிவாகவும் உணர்ந்து தங்கள் அனுபவங்களை எடுத்துச் சொல்வார்கள் சான்றோர்கள். அப்பொழுது கற்றவர்கள் கேட்டுக் கேட்டு இன்புறுவார்கள். கல்லாதவர்கள் கூட மேலும் மேலும் இப்படி ஒரு நல்லுரையைக் கேட்க கொடுத்து வைக்க வேண்டுமே என்று ஆசைப்படுவார்கள். பண்டிதர் பாமரர் எல்லோரையும் சொக்கவைக்கும் சொல்லாற்றலைப் பார்த்து அனுபவித்திருக்கிறார் குறளாசிரியர். அவருடைய அனுபவம்

**“கேட்டார்ப் பிணிக்கும்
தகையவாய்க், கேளாரும்
வேட்ப மொழிவதாம்
சொல்”**

என்று அழகிய குறளாக எழுந்துவருகிறது.

கேட்டார் - நுட்பமான விஷயங்களைக் கேட்டுக் கேட்டு தெளிந்தவர்கள். பிணிக்கும் தகையவாய் - அவர்கள் வசமழிந்து கரையும்படியும். கேளாரும் வேட்ப - பாமரர்களும் மேலும் மேலும் கேட்க ஆசை கொள்ளும் படியும். மொழிவது ஆம் சொல் - பேசுகிற பேச்சுத் தான் பேச்சு.

இனி சின்ன மேளம் என்று பாராட்டப் படுகிற நடனக் கலையில் ஒரு விபரம்.

காலஞ்சென்ற ஜெயம்மாள் (தாய்) பாட, பால சரஸ்வதி (மகள்) ஆட ஆரம்பித்துவிட்டால் ஒவ்வொருவரும் தங்களுக்குப் புதிய பிறவியே கிடைத்துவிட்டது போல மயங்குவார்கள்.

பண்டிதர் பாமரர் எல்லோரையுமே உருக்கிக் கரைத்துவிடும் அந்த நடனம். அறுபது வருடங்களுக்குமுன் திருநெல்வேலியில் ரசிகமணி, டி.கே.சி வீட்டில் பால சரஸ்வதியின் நடனம் நடந்தது. பார்த்தவர்கள் எல்லோரும் வியந்தார்கள்.

மறுநாள் காலை, டி.கே.சி வீட்டு வேலைக்காரி தண்ணீர் எடுக்க ஆற்றுக்குப் போகிறாள். எதிர்ப்பட்ட பெண்மணி வேலைக்காரப் பெண்ணிடம், என்ன உங்கள் வீட்டில் நேற்றிரவு பரத நாட்டியமோ? எப்படி இருந்தது அபிநயம்? என்று கேட்கிறாள்.

உடனே சொன்னாள் பணிப்பெண்.

பாதகத்தி அவ(ள்) நடனமா ஆடினாள்! பார்த்துக் கொண்டிருந்த அத்தனை பேரையும் ஆடவைத்து விட்டாளே!

நிபுணர்கள் மட்டுமல்ல, பத்துத் தேய்க்கிற வேலைக்காரிகளைக் கூட அப்படி அனுபவிக்கும்படி வைக்கும் கலை. அப்படியானால்தான் அது உண்மை. அதாவது கலைப் பண்பு (ஆர்ட்).

நாதசுரம், பரதநாட்டியம் முதலிய மேளக் கச்சேரிகள் எல்லோரையும் எப்படி வசப்படுத்தினவோ அப்படியே உத்தமர்களின் சொல்லும் மக்களை வசப்படுத்தின.

இனி, மகாத்மா காந்தி ஒருவர்தான் கண் கண்ட தெய்வம். அவர் ஒருவர்தான் மனிதர்களையும் வாழ்க்கையையும் இரக்கத்தோடு பார்த்தார். பார்த்தது மட்டுமா? வாழ்க்கையில் கிடந்த கோணல் மாணல்கள், இருட்டடிப்புகள், மூடத்தனங்கள் எல்லாவற்றையும் தட்டி நொறுக்கினார். மனிதன் மனிதனாக வாழ வழிகாட்டியவர் அவர் ஒருவர்தான்.

யோகிகளும் ரிஷிகளும் நூற்றுக்கணக்கில் அவதரித்த புண்ணிய பூமிதான் இந்தியா. ஆனாலும் காந்திமகான் ஒருவர்தான் மற்றவர்களுக்காகவே பாடுபட்டார். அவர் அவதாரமே மற்ற எல்லோருக்காகவுந்தான்.

அவர் எடுத்துச் சொல்லாத விஷயம் ஒன்றுகூடக் கிடையாது.

சத்தியத்தைப் பற்றி சொன்னார். அஹிம்சையைப் பற்றிச் சொன்னார். தீண்டாமை, மது, ஜாதி மதவெறி, பசு, ராட்டை, கதர், பெண்ணுரிமை, கல்வி, விஞ்ஞானம், இயந்திரம், கிராமம், சங்கீதம், ஆரோக்கியம், உணவு, மருந்து, காதல், பக்தி, மறுவிவாகம், சுதந்திரம், விவசாயம், வியாபாரம், வீரம், பணிவு இப்படி அவர் எடுத்துச் சொல்லிய விஷயங்கள் பலப்பல.

காந்தி மகான் எதைப் பற்றிச் சொன்னாலும், எப்பொழுது எங்கு சொன்னாலும் அதில் உண்மை இருக்கும். உண்மை ஒன்றே இருக்கும் அதில். அதனால் ஒளிச் சுடராக தக தகவென்று ஜொலித்தன சொற்கள். எல்லோரும் அதைப் பார்த்தார்கள். பரவசப் பட்டார்கள். பண்டிதர் பாமரர் என்று எல்லோருக்கும் விளங்கியது அவர் சொல்.

இந்தியர்களுக்கு மட்டுமல்ல மனிதகுலம் முழுவதுக்குமே அவர் சொன்னது விளங்கியது. அதனால் எல்லோர் கண்களையும் திறந்து வெளிச்சம் கொடுத்தது அவர்சொல்.

காந்தி மகான் போன்றவர்களைக் குறளாசிரியர் பார்த்திருக்கிறார். உறவாடி இருக்கிறார். அதற்கு, மேலே குறிப்பிட்ட

கேட் டார்ப் பிணிக்கும்
தகையவாய்க், கேளாரும்
வேட்ப மொழிவதாம்
சொல்.

என்னும் குறளே நேர் சாட்சி.

இனி ராமாயணத்திலிருந்து ஒரு காட்சி.

'சீதை உயிரோடு இருக்கிறாள். இலங்கையில் அசோகவனத்தில் இருக்கிறாள். ராமனுக்காகவே அவள் தன் உயிரைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். ராவணன்தான் அவளைத் தூக்கிக் கொண்டு போய்ச் சிறைவைத்திருப்பது' இப்படியாக விபரம் முழுவதும் அனுமன் மூலம் ராமனுக்குத் தெரிந்தது.

தெரிந்ததோ இல்லையோ விபரம், மனதை ஒருவேகம் வந்து தாக்கியது. சஞ்சலமும் சோர்வும் ஓடிவிட்டன. ஆங்காரமும், வீராவேச மும் மனசைப் பிடித்து ஆட்டின.

ராவணனையும் அவனைச் சேர்ந்தவர்களையும் தொலைத்துக் கட்டி விட வேண்டியதுதான் என்று முடிவு செய்யப்பட்டுவிட்டது. அதற்காக கடலின் குறுக்கே அணையும் கட்டி ஆகிவிட்டது.

வானரங்களைப் போர்வீரர்களாகத் திரட்டியாகிவிட்டது. படைகளுக்குத் தளகர்த்தர்களும் நியமிக்கப் பட்டுவிட்டார்கள்.

எந்த நேரத்திலும் போர்முளலாம்.

இந்தக் கட்டத்தில் நண்பர்கள் நான்கு பேருடன் இலங்கையை விட்டு வெளியேறினான் விபீஷணன். ராமன் இருக்கும் போர்க் களப்பாசறையை நோக்கி அவன் வந்து கொண்டிருக்கிறான்.

அண்ணன் ராவணனுக்குப் புத்திமதி எவ்வளவோ சொன்னான் விபீஷணன்.

“சீதையை ராமனிடம் கொண்டுபோய் விடு. செய்த தவறுக்கு அவனிடம் மன்னிப்புக் கேள். அப்பொழுதுதான் இலங்கை பிழைக்கும். அரக்கர் குலம் பிழைக்கும்” என்று வேண்டினான் விபீஷணன்.

விபீஷணன் சொல்லச் சொல்ல ராவணனுக்கோ ஆங்காரம் வந்தது.

‘எனக்கா புத்திமதி சொல்கிறாய் ? யுத்தத்தில் நான் போய்விடுவேன். இலங்கையை ஆளலாம் என்று ஆசைப் படுகிறாய் நீ’ என்று சீறினான் ராவணன்.

சீறறத்தோடு, சீ, நீ ஒரு துரோகி, வெளியே போய்விடு, எங்காவது போய்த்தொலை, இல்லை என்றால் உன் தலையை சீவி மண்ணில் உருட்டுவேன்’ என்று மிரட்டினான் ராவணன்.

அண்ணன் உருப்பட மாட்டான், அவன் கதி அதோகதிதான் என்று தெரிந்து விட்டது தம்பிக்கு! இலங்கையை விட்டு ராமன் இருக்கும் பாசறைப் பக்கமே வந்து விட்டான் விபீஷணன்.

அயிந்தன் மயிந்தன் என்னும் வானரவீரர்கள் விபீஷணனைப் பார்த்தார்கள். நீ யார் என்று விசாரித்தார்கள். பிறகு ராமனிடம் வந்து விபரத்தைச் சொன்னார்கள்.

ராஜதந்திரம் நிறைந்தவன் என்று ராமனைச் சொல்ல முடியாது. ஆனால் ராஜ தர்மம் மிக்கவன் ராமன். அதனால் விபீஷணனை ஏற்று அங்கீகரிக்க வேண்டும் என்று அவன் உள்ளம் தவிக்கிறது. ஆனால் நேரமோ இக்கட்டான நேரம்.

எதிரியின் ஆளை உள்ளே விட்டு இடங்கொடுத்தால் நண்பர்களுக்கு - வானரவீரர்களுக்குத் தயக்கம் உண்டாகுமே என்று திகைக்கிறான் ராமன்.

‘அவர்களிடமே விஷயத்தை வைப்போம் - வைத்து அவர்கள் மூலமே அங்கீகாரம் பெறுவோம்! என்று நினைக்கிறான் ராமன்.

‘ஆதரவு தேடி வந்திருக்கிறான் விபீஷணன். இப்போது அவன் ஒரு அநாதை. ஆனால் நல்லவன் என்று தெரிகிறது. அவனை ஏற்றுக் கொள்ளலாமா? கூடாதா? உங்கள் விருப்பம் எப்படி? என்று கேட்டான் ராமன்.

சகீவன், சாம்பவான் அங்கதன் முதலியவர்கள் கூடாது கூடாது என்றார்கள்.

‘எதிரியை ஏற்றுக் கொள்வதாவது ஒன்றாவது? இது சுத்தப் பயித்தியகாரத்தனம்! அவன் வரவில் ஏதோசூது இருக்கிறது. தற்கொலைக்கு ஒப்பாகும் அங்கீகாரம் கொடுப்பது’ என்றெல்லாம் சூடாகவே கேட்டார்கள் அவர்கள்.

ராமனுக்குத் தர்மசங்கடமாக இருந்தது. அவன் உணர்ச்சியை ஏதோ ஒன்று பிசைந்து குழைத்தது.

என்னவானாலுஞ்சரி, அவனை ஏற்றுக்கொள்ளத்தான் வேண்டும் என்று தீர்மானிக்கிறான். ஆனாலும் கடைசிவரைப் பார்ப்போம், அவர்கள் மனம் மாற முயற்சிப்போம் என்னும் முடிவுக்கு வருகிறான்.

மிச்சம் சொச்சம் உள்ளவர்களிடம் ‘நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள் என்று கேட்கிறான்’.

இவ்வளவையும் கவனித்துக் கொண்டிருந்த அனுமன் கடைசியில் எழுந்தான். ராமனைப் பார்த்து அழுத்தம் திருத்தமாகவே கேட்டான்.

“நீ யார்? உன் வல்லமை என்ன? இவைபற்றி உனக்கே சரிவரத் தெரியவில்லை. அப்படியிருக்க சாமான்யப்பட்ட எங்களுக்கு இதெல்லாம் எப்படி விளங்கும்?

தேவர்கள், தானவர்கள், தேவாதி தேவர்களாகிய பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்திரன் ஆகிய மும்மூர்த்திகள் இவர்கள் அவ்வளவு பேர்களாலும் செய்து முடிக்க முடியாத காரியத்தைச் செய்து முடிக்க நீ அவதரித்திருக்கிறாய்.

தேவர்க்கும், தானவர்க்கும்,
திசைமுகனே முதலாய்
தேவதே வர்

**மூவர்க்கும் முடிப்பரிய
காரியத்தை முற்றுவிப்பான்
மூண்டுநின் றாய்!**

அப்பேர்ப்பட்ட நீ விபீஷணனை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்று நினைத்தால் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டியதுதானே ?

அதற்கு ஆலோசனை என்ன தேவை ? சந்தேகம் ஏன் வரவேண்டும் ? பயப்படுவதற்கு என்ன இருக்கிறது ?

சமுத்திரத்தின் சக்தியை அளக்க முடியுமா ? அதன் கரையில் ஒரு கிணறு (கூவம்). அந்தக் கிணற்றின் ஊற்றுப் பகுதியில் கூடுதலாக ஒரு கண் திறந்துவிட்டது. அதனால் அதிகமாக நீரானது ஊறி வெளியேவந்தது. இதைப் பார்த்துச் சமுத்திரம் பயப்படலாமா ? 'ஐயோ ! இந்தக் கிணறு என்னைக் கபளீகரம் செய்யத் திட்டம் போடுகிறதே ! என்ன செய்ய நான்' என்று யோசனை கேட்கலாமா சமுத்திரம்.

'கொடிய மூர்க்கனாகிய ராவணனிடமிருந்து தப்பி வந்திருக்கிறான் விபீஷணன்' அடைக்கலம் என்று உயிர்ப்பிச்சை கேட்கிறான். வல்லமைகளுக்கெல்லாம் இருப்பிடமாகிய நீ எப்படி அபிப்ராயம் கேட்கலாம் ? ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் விபீஷணனை. அதுதான் முறை. அதை நீ தாமதம் பண்ணாமல் உடனே செய்ய வேண்டும்''.

பாடலின் முழுஉருவம்

<p>தேவர்க்கும் திசைமுகனே தேவதே</p>	<p>தானவர்க்கும் முதலாய வர்</p>
<p>மூவர்க்கும் காரியத்தை மூண்டுநின்</p>	<p>முடிப்பரிய முற்றுவிப்பான் றாய் !</p>
<p>ஆவத்தின் என்றானை விடுதியா</p>	<p>வந்(து) அபயம் அயிர்த்தகல யின்</p>
<p>கூவத்தின் கடல் அயிர்த்த(து) ஒவ்வாதோ ? கொற்றவேந்</p>	<p>சிறுபுனலைக் தே !</p>

திசைமுகன் - பிரம்மா. முற்றுவிப்பான் - நிறைவேற்றிமுடிக்க. அயிர்த்து - சந்தேகங்கொண்டு. கூவம் - கிணறு.

அனுமன் இப்படி சொன்னதுதான் தாமதம், உடனே அங்கீகாரம் என்று சொல்லிவிட்டான் ராமன்.

படைத் தலைவர்களில் ஒருவனாகிய சுகீவனை விட்டே விபீஷணனை அழைத்து வர ஏவினான் ராமன்.

விபீஷணனைப் பார்க்கவும் அவனை ஆரத் தழுவித் தேற்றவும் ராமனின் உள்ளம் துடிக்கிறது.

எதிர்த்த தலைவர்கள் எல்லோரும் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டியதுதான் - விபீஷணனை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டியதுதான் என்று முழங்கினார்கள் !

இப்பொழுதுதான் எங்களுக்குக் கண் திறந்தது, ஒளி பிறந்தது என்று வெளிப்படையாகவே சொன்னார்கள் அவர்கள் !

இவ்வளவையும் செய்தது எது? அனுமனுடைய சொல். உண்மையை வார்த்தைகளில் வைத்து நயமாகவும் வன்மையாகவும் செய்கிற சாதூர்யம் !

இதற்குத் தான் சொல்லாற்றல் என்று பெயர்.

சொல்லாற்றல் என்பது அரிய பெரிய கலை. தெய்வக் கலை என்றே அதைச் சொல்லலாம்.

விஷயத்தைத் தெளிவுபடுத்த சொற்களை அலங்காரம் பண்ணுவதும் அவற்றுக்கு நிரவல் கொடுப்பதும், கேட்பவர்களின் உணர்ச்சியைத் தாக்கி தன்னோடு கலக்கும்படி செய்வதும் தெய்வப்பண்புதான்.

நாமகள் கூடாட்சம் என்று வாக்குவன்மையைக் குறிப்பதில் என்ன தடை?

அனுமனை ஒத்த சொல்லாற்றல் பெற்றவர்களை குறளாசிரியர் பார்த்திருக்கிறார்.

அட்டா! விஷயத்தை ஒழுங்குபடுத்தி அதற்கேற்ற சொற்களால் இனிமையாக ஒருவர் எடுத்துவைக்கிறபொழுது, எதிர்த்தவர்கள் கூட ஏற்றுக் கொள்கிறார்களே !

பலத்திறப்பட்ட பலபேருடைய உள்ளங்களையும் தம் உளப் பாங்கிற்கு ஒப்ப ஒருமுகப்படுத்தி விடுகிறதே இவர்களுடைய சொல் என்று வியந்து விடுகிறார் குறளாசிரியர்.

சொல்லாற்றல் மிக்கவர்கள் கட்டளையிட்டால் சமுதாயம் (தேசம் - ஞாலம்) முழுவதும் எழுந்து நின்று சொன்னபடி கேட்கும்! சந்தேகமே இல்லை என்று அடித்துச் சொல்கிறார் குறளாசிரியர்.

விரைந்து தொழில்கேட்கும்
ஞாலம்; நிரந்தினிது
சொல்லுதல் வல்லார்ப்
பெறின்

விரைந்து தொழில் கேட்கும் - ஆவலோடு வேகமாகக் கட்டளைகளை நிறைவேற்றும். ஞாலம் - சமுதாயம் - நாடு. நிரந்து - விஷயத்தை ஒழுங்குபடவகுத்து - நிரவல் கொடுத்து. சொல்லுதல் வல்லார்ப் பெறின் - சொல்கிறவர்கள் இருந்தால் அவர்கள் சொன்ன சொன்னபடி நடக்கும் மக்கள் கூட்டம்!

பெறின் என்று சொல்வதால் அந்த அருள் பெற்றவர்கள் அபூர்வம் என்று தெரிகிறது.

வாக்கில் நயமும் வன்மையும் இல்லை என்றால் வாழ்க்கையில் உல்லாசம் இருக்காது. கலகலப்பும் இருக்காது.

இருண்டுபோய் வாழ்கிறவனை வக்கற்றவன் என்று சொல்வதில் பொருள் இருக்கவே செய்கிறது.

வாக்குத்தான் வாக்கு. அதவாது வாழ்க்கை.

வாழ்க்கை என்பதன் மாற்று உருவந்தான் வாக்கு என்பது.

முறைப்பெயர்கள்

நான்குகால் பிராணியாக அலைந்த(ஆதி) மனிதன் நிமிர்ந்து நின்றது எப்பொழுது என்பது நமக்குத் தெரியாது.

முன்னம் கால்களைக் கையாக வைத்து பின்னங்கால்களை ஊன்றி அவன் கம்பீரமாக நடந்தது எப்பொழுது என்று தெரியாது.

ஆனால் ஒன்று மட்டும் நிச்சயமாகத் தெரியும். கையை வீசி நிமிர்ந்து நடந்த காலத்திலும் சரி, நாலுகால்ப்பாய்ச்சலில் ஓடி ஆடிய காலத்திலும் சரி, ஆணும் பெண்ணுமாய்ச் சேர்ந்தே வாழ்ந்தார்கள்.

பெண்ணைச் சொந்த உரிமை ஆக்கி உடலுறவு கொள்ள ஆரம்பித்து விட்டனர். உடலுறவில் ஏற்பட்ட குழந்தை குட்டிகளைச் சொந்தம் கொண்டாடவும் ஆரம்பித்து விட்டனர். எப்படி?

ஆதி மனிதன் தன் குழந்தையை மக(ள்) என்று சொன்னான். முதலில் இது மா, மா என்று வந்திருக்கலாம். பிறகு 'ம' என்ற குறுகி, நாளடைவில் மகள் என்று வந்திருக்கலாம்.

காலம் கழியக்கழிய விபரம் விளங்க விளங்கத் தான் ஆண் குழந்தைக்கு மகன் என்றும், பெண் குழந்தைக்கு மகள் என்றும் தனித்தனிப் பெயர்கள் ஏற்பட்டன.

ஒரு பையனை எடுத்துக் கொண்டால் அவனைப் பெற்ற தந்தையும் அவனை மகன் என்றான். தாயும் மகன் என்றாள்! தந்தையின் உடன்பிறந்த சகோதரர்களும் அந்தப் பையனை மகன் என்றார்கள்! தாயின் கூடப் பிறந்த சகோதரிகளும் மகன் என்றார்கள்!

அது மட்டுமா! தந்தையின் கூடப் பிறந்த சகோதரிகளும் அந்தப் பையனை (மரு)மகன் என்றார்கள். தாயின் கூடப்பிறந்த சகோதரர்களும் (மரு)மகன் என்றே சொன்னார்கள்.

பெண் குழந்தையாக இருந்தால் அத்தனைபேரும் மகள் என்னும் ஒரு சொல்லால் தான் முறை கொண்டாடினார்கள்.

குழந்தைகளும் அப்படியே. தந்தையை மட்டுமல்ல தந்தையின் சகோதரர்களையும் அப்பா என்றே சொன்னார்கள். அதேபோல தாயை மட்டுமல்ல, தாயின் சகோதரிகளையும் அம்மா என்றார்கள். தந்தையின் உடன் பிறந்த சகோதரிகளையும் அம்மா என்றே சொன்னார்கள்.

அத்தை, அத்தையம்மா, அம்மாள்.

ஆதி மனிதர்களின் குடும்ப உறவு வீட்டுக்கு உள்ளேயே தான். சகோதர, சகோதரிகள் தான் முதலில் கணவன் மனைவியாக இருந்தனர். அதுமட்டுமல்ல, ஒரு பெண்ணை பல ஆடவர் - உடன் பிறந்த சகோதரர்கள் பலர் மனைவியாக வைத்துக் காலம் கழித்ததும் உண்டு. இந்தப் பழக்கம் மாறி ஒரு ஆடவன் பல பெண்களைத் திருமணம் செய்வதில் வந்து முடிந்தது.

எது எப்படியும் போகட்டும். ஒரு பையன் அப்பா கூடப்பிறந்த சகோதரியின் மகளை, அல்லது அம்மா கூடப்பிறந்த சகோதரர் மகளை இவர்களுையே கட்டிக் கொண்டு வாழ வேண்டும் என்கிற பழக்கம் ஆதியில் இல்லை. மனிதர்கள் ஓரளவு வளர்ச்சி பெற்றபின் தான் இது ஏற்பட்டது.

அப்படி ஒரு சட்டதிட்டம் ஏற்பட்ட பிறகுதான் மருமகன், மருமகன், அம்மாள், அம்மாயி என்கிற முறைகளும், பெயர்களும் வந்தன.

அண்ணன், அக்கா, தம்பி, தங்கை, மைத்துனன், கொழுந்தன், அத்தான், மதினி என்னும் முறைகளும் பெயர்களும் நாளாக நாளாக வந்து சேர்ந்தன.

பெரியப்பா, சித்தப்பா, பெரியம்மா, சின்னம்மா (சித்தி) முதலிய பெயர்களும் அப்படியே வந்தன.

முதன்முதல் குழந்தைகள் அம்மாவை 'மா' 'மா' என்றுதான் கூப்பிட்டிருக்கும். அதுதான் அம்மா என வளர்ந்தது.

தாயைக் குறிக்க வந்த அம்மா என்னும் சொல்லே தந்தையைக் குறிக்க அப்பா என வந்தது. அம்மா என்பதில் ஒரு குழைவும், அப்பா என்பதில் ஒரு வலுவும் இருக்கின்றன.

குழந்தைகள் தாயைக் கூப்பிட வருகிற 'மா' என்கிற சொல்லும், பெற்றோர்கள் குழந்தைகளைக் குறிக்க உபயோகித்த 'மா' (மக, மகன், மகள்) என்னும் சொல்லும் ஒன்றே ஒன்றுதான்.

தூங்கி எழுந்த குழந்தை தாயையோ தகப்பனையோ பார்த்த உடன் 'அய்' 'அய்' என்று(தான்) குதிக்கும்..

இந்த அய், அய் என்னும் ஒலிதான் ஆய் என்றும் தாய் என்றும் வளர்ந்தது.

அய் என்பது 'ஐ' என அழுத்தம் பெற்று தகப்பனை உணர்த்தியது (ஐயன், ஐயா) பிறகு 'தை' என மாறி தந்தை என வந்தது.

தமையன் (அண்ணன்), தம்பி, தமக்கை, தங்கை ஆகிய உறவுச் சொற்களைப் பார்த்தால் அவ்வளவிலும் 'மா' என்னும் ஆதி ஒலி இழையோடி நிற்பது தெரியும்.

பாட்டன், பாட்டி, பேரன், பேத்தி, எந்தை, நுந்தை, எம்பி, உம்பி, அம்பி, அத்தான், ஆத்தா, அத்தை, அப்பாத்தா, நாத்தனார், மைத்துனன் முதலிய சொற்கள் எல்லாம் காலப்போக்கில் கிளர்ந்து எழுந்தவைகளே.

இனி, முறைப்பெயர்களுக்கு உள்ளே மனித குலத்தின் வளர்ச்சி படிப்படியான வளர்ச்சி கிடக்கின்றது. அந்த வளர்ச்சியில் ஒரு சரித்திரமே இருக்கிறது.

இனி, நான், நீ, அவன் என்கிற ஒருமைப்பெயர்கள் மட்டுமே ஆதியில் இருந்தன. பின்னால் தான் நாம், நீர், அவர் என்கிற பன்மைப்பெயர் வந்தன. அது மட்டுமல்ல, ஆரம்பகாலத்தில் ஆண், பெண் இருபாலருக்கும் அவன், அவள் என்று தனித்தனிப் பெயர்கள் இல்லை. அது இது என்று அஃறிணையைச் சுட்டுகிற தனிப் பெயரும் இல்லை.

காலப்போக்கில் தான் இந்த வேறுபாடுகள் வந்தன. அது மட்டுமா? எக்களிப்பையும் உல்லாசத்தையும் காட்டுகிற "நாம்", "யாம்" என்னும் தன்னைக்குறிக்கிற விளம்பரச் சொற்களும் நாகரீக வளர்ச்சியையே காட்டுகின்றன.

ஒரு நபரையே நீர், நீங்கள், அவர், அவர்கள் என்று பணிவோடு குறிப்பிடுகிற மரியாதைச் சொற்களும் பொருளாதார அடிப்படையில் வளர்ந்த காலத்தில் உண்டானவை தாம்.

உணர், வளர் என்கிற ஏவல்களை உணர்க, வளர்க என வேண்டு கோள்களாகச் சமர்ப்பித்தலும் சமுதாயத்தில் உயர்வு தாழ்வு வலுப்பட்ட பின்தான்.

இப்பொழுதும் நான் என்கிற தன்மைச் சொல்லிலோ, நீ என்கிற முன்னிலைச் சொல்லிலோ ஆண், பெண் வேற்றுமை இல்லை. உயர் திணை, அஃறிணை என்கிற வேற்றுமையும் இல்லை.

இதுபோலவே அவன், அவள், அது என்னும் வேறுபட்ட படர்க்கைச் சொற்கள் முன்காலத்தில் ஒரே சொல்லாக இருந்திருக்க வேண்டும்.

ஆண், பெண், உயர்தினை, அஃறினை அத்தனைக்கும் பொதுவான ஒரு தனிச்சொல்லே இருந்திருக்க வேண்டும்.

காலப்போக்கில் வாழ்க்கையில் விரிசல்கள் பெருகப் பெருக ஆணுக்கு ஒரு அடையாளம், பெண்ணுக்கு ஒரு அடையாளம் என்று வார்த்தைகளில் வந்து நின்றன.

இனி, நான் என்னும் தன்மைச் சொல்லை எடுத்துக் கொண்டால் அதன் மூலம் 'நா' என்பதுதான். அதற்கும் முன்னே அது 'ஆ' என்று இருந்திருக்க வேண்டும். ஆதியில் அதன் உருவம் 'அ' என்பது தான்.

அதேபோல நீ என்னும் முன்னிலைச் சொல்லுக்கு மூலம் 'ஈ' என்பதாகும். அதன் ஆதி உருவம் 'இ' என்பதுதான்.

இனி, அவன், அவள், அது, அவை, அவர் என்று வெவ்வேறு கோலத்தில் வரும் படர்க்கைச் சொல்லின் மூல உருவம் 'உ' என்பது தான்.

'உ' என்பது 'ஊ' என நீண்டு, பிறகு உவ என மாறியது. அதனோடு ன், ள், முதலிய விசுவிகள் சேர்ந்து உவன், உவள், உது, உவை என்பது பழங்கின.

நாளடைவில் உவ என்பது 'அவ' என மாறி அதே விசுவிகளைப் பெற்று நடமாடுகிறது.

நான் ஒரு ஐ.ஏ.எஸ். நான் ஒரு ஆசிரியை, நான் படித்தேன், நான் வருகின்றேன், நான் பாடுவேன் இப்படிப்பட்ட கட்டங்களில் எல்லாம் ஒழுங்காகத்தான் நடமாடுகிறது 'நான்' என்னும் சொல்.

ஆனால் வேற்றுமை உருபுகளை ஏற்கிறபொழுது மட்டும் குணம் மாறி விடுகிறது, 'நான்' என்பதற்கு.

குணம் மாறி என்னை, என்னால் என்று வேஷத்தை மாற்றிப் போடுகிறது 'நான்'.

அதேபோலத்தான் 'நீ' என்னும் முன்னிலைச் சொல்லும். அதன் போக்கில் விட்டு விட்டால் நீயா? நீ ஒரு முரடன், நீ ஒரு நடிகை, நீ சொல், நீ வருகின்றாய், நீ வாழ்வாய் என்று இயல்பாய் நடந்து கொள்ளும்.

அப்படி நேர்மையாய் நடந்து கொள்கிற நீ என்னும் முன்னிலைச் சொல்லைப் பிடித்து வைத்து அதன் தலையில் வேற்றுமை உருபுகளைச் சுற்றிவிட்டால் போதும். நின்னை, உன்னால், நுன்கண் என்றெல்லாம் குதிக்க ஆரம்பித்து விடும். ஆனால், அவன், அவள் முதலிய படர்க்கைச் சொற்கள் மட்டும் வேற்றுமை உருபை ஏற்கும்போதும் நிலைகுலைவதில்லை.

அன்று எப்படியோ இன்றும், இன்று எப்படியோ என்றும் எனவருவன படர்க்கைச் சொற்கள்.

ஆறு என்பதை யாறு என்பதும், எது வேண்டும் என்பதை யாது கடாவுதி என்பதும் இலக்கணச் செருக்கிலிருந்து உண்டாகும் ஆடம்பரச் சொற்கள்.

அப்படியே யான், யாம், நீவிர், என்னும் சொற்களும் வெறும் தட்புடல் அலங்காரங்கள்தாம்.

படர்க்கைச் சொற்கள் (அவன், அவள், அது) மட்டும் வேற்றுமை உருபுகள் ஏற்கும் போது மாறாமல் இருப்பதற்கும், நான், நாம், நீ, நீங்கள் என்னும் தன்மை முன்னிலைச் சொற்கள் வேற்றுமையில் மாறுவதற்கும் காரணம் என்ன?

ஒருவருக்கும் தெரியாது! அது மொழியில் மர்மம்.

இனி, நீ என்பது மாறும்போது 'உன்' என பெற்று மாறும். நீர் என்பதோ 'உம்' என 'ம்' பெற்று வரும்.

இனி, அவை என்னும் படர்க்கைப் பன்மைச் சொல் மட்டும் அவற்றை அவற்றுக்கு எனக் கலைந்து உருமாறும்.

அவர் என்னும் சொல் கூட சில சமயம் அவர்களை அவர்களால் எனக் 'கள்' குடித்து நடமாடும்.

இந்த மாற்றங்கள் எல்லாம் நம் கையில் இல்லை. மொழியின் கையில்! தெரிய வேண்டியது இது ஒன்று தான். இதைத் தெரிவதற்கே இலக்கண ஞானம் என்று பெயர்.

செப்படிவித்தை

‘அவனா அவனொரு செப்படி விதைக்காரனாச்சே’! என்று ஒருவனைப் பற்றிச் சொல்கிற பொழுது கேட்பவர் ‘அப்படியா’ என்று சிரிப்பார்.

செப்படிவித்தை என்னும் தொடர் எப்படி வந்தது? அதன் மூலப் பொருள் என்ன என்று யோசிக்க ஆரம்பித்தால் எடுத்த எடுப்பில் திகைப்பு வரும்.

நமக்கும் வரும். நாம் சொல்வதைக் கேட்பவருக்கும் வரும்.

பிறகு நிதானமாக ஆர அமர யோசித்துப் பார்க்கிறபொழுது ‘ஓகோ செம்பைப் பொன்னாக்குகிற ரஸுவாத வித்தையா?’ அடடே! ‘அதை இதாகவும்’ ‘இதை அதாகவும்’ மாற்றுகிற தட்டுப் பிரட்டா இது? என்று தெளிவுபடும்.

அப்புறம் ஆனந்தந்தான். வறட்டுச் சிரிப்பும் போய்விடும் திகைப்பும் போய்விடும். ஆனால் உள்ளத்துள் ஆனந்தம் ஊறிக் கொண்டே இருக்கும்.

தமிழிலுள்ள சொற்கள், ஒன்றுடன் ஒன்று இணைந்தும் பிணைந்தும் நடத்துகிற கூத்துகள் பல. அவைகளைப் பார்த்தால் இதுதட்டுப் பிரட்டான மாற்று இல்லை. உண்மையோடும் உணர்ச்சியோடும் ஒட்டிய அற்புத மாற்று என்பது தெரியும்.

செம்பை வெந்நீர் (ரசம்) ஆக உருக்கி அதன் அடிப்படையான அணுக்களை தங்க அணுக்களாக ஜொலிக்கச் செய்கிற விந்தை அற்புதந்தான்.

**‘செம்புபொன் னாகும்
சிவாய நமஎன’**

என்பது திருமந்திரம். இத்தகைய மாற்றம் தெய்வீக மாற்றம். இந்த தெய்வீக மாற்றத்தை தமிழ் செய்கிற விந்தையில் காணலாம்.

செப்படிவித்தை என்னும் தொடரையே எடுத்துக் கொள்ளுங்களேன்! செம்பு என்பது செப்பு என சுகமாக மாறிவிடுகிறது.

செப்புக்காக, செப்புப் பாளை என்றெல்லாம் அது மாறியே வருகிறது.

செம்பில் உருவான பொம்மைகளுக்கு 'செப்பு' என்று பெயர். அது நாளடைவில் சொப்பு என மாறுகிறது. இந்த உருமாற்றத்தை நயமாகச் சுட்டி காட்டுகிறது சொப்பனம் (கனவுக் காட்சி) என்னும் சொல்.

இரும்பு, தங்கம், செம்பு என்னும் இடத்தில் செம்பு செம்பாகவே இருக்கிறது. 'செம்பிட்டுச் செய்த இஞ்சி' 'செம்புபொன்னாகும்' எனப் பாடல்களில் கூட செம்பு நிலையாய் நிற்கிறது. ஆனால் வேறொரு சொல்லைக் கட்டித் தழுவுகிறபொழுது செப்புப் பட்டயம், செப்பறை, செப்புக் குடம் என மாறுகிறது. மாற்றத்தில் செப்படி (ஜோப்படி) இல்லை. உத்தமமான தெய்வப்பண்பே இருக்கிறது.

இனி செப்படிவித்தை என்னும் தொடரிலுள்ள வித்தை என்னும் சொல்லைப் பார்த்தால் அதனிடமுள்ள விந்தையே விந்தை!

உயிருள்ளவை உயிரில்லாதவை எனஇரண்டு வகையில் பொருள் களை வகுத்து வைத்துள்ளார்கள். உயிருள்ள பொருள்களிலும் மனிதன், விலங்கு, பறவை, ஊர்வன முதலிய பிராணிகள் நடமாடும் உயிர்கள். புல்பூண்டு, மரம், பயிர் பச்சை எல்லாம் நடமாடா உயிர்கள்.

நடமாடும் உயிரானாலுஞ்சரி, நடமாடா உயிரானாலுஞ்சரி அவைகளின் லட்சியம் குலவிருத்திதான். நடமாடும் உயிர்களின் குலவிருத்திக்கு மூலமாக இருப்பது விந்து. இந்த விந்து என்னும் சொல்தான் புது அவதாரம் எடுத்து நடமாடா உயிர்களின் குலவிருத்திக்கு (விந்து) என்னும் பெயராக வருகிறது.

விந்து வித்தாகிறது. பிறகு விதை என்று மாறுகிறது. அவ்வளவு தானா? வித்தை என்பதும் வித்தகர் என்பதும் வித்து என்பதிலிருந்துதான் கிளைத்தன.

வேதம், வேதியர் என்னும் சொற்களுக்கும் மூல அடிப்படை வித்து என்னும் சொல்தான்.

ஆதியில் வித்து, பத்து, முத்து, மத்து என்று வடிவம் பெறவில்லை. வித், பத், முத், மத் என்றே இருந்தன. எல்லாச் சொற்களுமே அப்படித்தான்.

ஓரசையில்தான் சொற்கள் இருந்தன. விந்து என்பது 'விந்' எனத் தான் இருந்தது. இதை மனதில் வைத்துக் கொண்டால் 'விந்' என்பது 'வித்' என்றாகி பின்பு 'வேத்'—வேதம் எனவருவதற்குரிய வழிதுவங்கும்.

‘நா’ என்பது ஓரசைச் சொல், அதிலிருந்து பிறந்ததுதான் நாக்கு. நாதம் என்பதற்கும் மூலம் ‘நா’ என்பதுதான். இனி நாவல் (பேச்சுத் திறன்) எனவும் நாவலர் எனவும் புதிது புதிதாகக் கிளைத்தன நா என்னும் வேர்ச்சொல்லிலிருந்து.

உதடுகள் என்னும் இதழ்களைக் குவித்து ‘ஊ’ என ஊதினால் காற்றுவரும். அதனால் காற்றை உணர்த்தும் ஊதை என்னும் சொல் ‘ஊ’ என்பதிலிருந்து பிறந்தது. ஊதல் என்னும் தொழிற்பெயரும் அதிலிருந்து பிறந்ததுதான்.

‘ஓ’ என்று நீட்டினால் ஒரு நெடிய ஓசை—இரைச்சல் வரும். கரையை நோக்கிவரும் கடலலைகள் ‘ஓ’வென்று இரைந்து கொண்டு ஓடிவருகின்றன. அதனால் அலைக்கு ஓதம் என்று பெயர்.

ஓசை, ஓதல், ஓதுவார், ஓத்து என்னும் சொற்களுக்கெல்லாம் தாயகம் ஓ என்னும் ஓரசைச் சொல்.

மொழி என்றால் அப்படித் தொடர்ந்து விளைந்து கொண்டே இருக்கவேண்டும். விளைச்சலே இல்லாமல் மலடு தட்டிவிட்டால் அதுகா லாவதியான கணக்குத்தான்.

தமிழ்மொழி அன்றுதொட்டு இன்றுவரை விளைந்த வண்ணமாக இருக்கிறது. செம்பைப் பொன்னாக்குவது போல் புதிய புதிய பொருள்களில் புதுப்புதுச் சொற்களை உண்டாக்கிக் கொண்டே இருக்கிறது.

ஆனாலும் நம்மில் சிலர் விஞ்ஞானக்கலைச் சொற்கள் தமிழில் இல்லையே ஆங்கிலத்தில்தானே அவற்றைப் படிக்க வேண்டியிருக்கிறது என்று வருத்தப்படுகிறார்கள்!

உண்மைதான் ஆங்கிலம், ஜெர்மனி, பிரெஞ்சு முதலிய மொழிகளில் விஞ்ஞானத்துறையிலும் தொழில் நுட்பத் துறையிலும் புதிது புதிதாக சொற்கள் வந்த வண்ணமாக இருக்கின்றன. தமிழில் அப்படி இல்லை தான்!

இதற்குத் தமிழ்(மட்டும்) பொறுப்பில்லை. நாமுந்தான் பொறுப்பு. முக்கியமான பொறுப்பு தமிழ்மக்களுடையதே.

குழந்தை உருவாகிப் பிறந்து வருவது தாயிடமிருந்து தான். ஆனால் தகப்பன் உறவாடவில்லையென்றால் தாயிடமிருந்து எப்படிக் குழந்தை வரும்?

மொழியென்பது தாய். அந்த மொழிக்குரிய மக்களின் முயற்சி, ஊக்கம், செயல்திறன் இவைதாம் தந்தையும் உறவும்.

கடந்த இருநூறு வருடங்களாக ஆங்கிலேயர், ஜெர்மானியர், பிரெஞ்சுக்காரர் இவர்களெல்லாம் விஞ்ஞான நோக்கோடு புதிய புதிய கருவிகளைச் செய்து குவித்தனர். தாங்கள் கண்டுபிடித்தவற்றை தங்கள் மொழியிலுள்ள சொற்களைக் கொண்டே பெயரிட்டழைத்தனர்.

நாமும்சரி நம்மைச் சுற்றியுள்ள ஆசிய ஆப்பிரிக்க நாட்டாருஞ்சரி நவீன விஞ்ஞானத்தில் தொழில் நுட்ப விருத்தியில் இருநூறு வருடங்கள் பின்தங்கிவிட்டோம்.

அதனால் அறிவியல் சம்பந்தமான கலைச் சொற்கள் தடைப்பட்டன.

ஆனால் விடுதலைபெற்று பலபல தொழில்களில் நம்மவர்கள் பிரவேசித்து விருத்தி பண்ணிவருகிறார்களே ஏன், இன்னும் தமிழில் அறிவியல் துறையில் புதுப்புதுக் கலைச் சொற்கள் வரவில்லை என்று கேட்கலாம்.

கேள்வி ஞாயமான கேள்விதான். இதற்குரிய பதில் ஞாயமாக இருக்கவேண்டுமல்லவா ?

நாம் அரசியல் ரீதியில் விடுதலை பெற்று விட்டாலும் நிர்வாகரீதியில் சட்டதிட்ட முறைகளினெல்லாம் பழைய அடிமை முறையிலேயே இருக்கிறோம். கல்வியை எடுத்துக் கொண்டாலோ பழைய முறையை விட மோசமாகப் போய்க் கொண்டிருக்கிறோம்.

ஆங்கிலம் வழியாகத் தான் இன்னமும் படிக்கிறோம். ஆங்கிலத்தில் பேசுவது, எழுதுவதுதான் சிறந்தது என நினைக்குமளவுக்கு நாம் நெருக்கப்படுகிறோம். ஏன், நமது சிந்தனையே ஆங்கிலத்தைப் பிடித்துத் தொங்கியபடியே இருக்கிறது.

பிறகு எப்படித் தாய்மொழியில் கலைச் சொற்கள் உதிக்கும் ?

நம்முடைய கண், மூக்கு, பசு, பூனை, வேப்பமரம், மல்லிகைப்பூ, குடும்ப வரவுசெலவு, வணிகம், தொழில் இவைபற்றிக் கூட ஆங்கிலத்தில் தான் பாடம் படிக்கவேண்டுமென்றால் உருப்படுமா காரியம் ?

இதைமனதில் வைத்துத்தான் நமது விடுதலைபற்றி ஆச்சார்யா விநோபாவே 'கொடி ஒன்றுதான் மாறி இருக்கிறது. ஆட்சி அப்படியே தான் இருக்கிறது' என்று ஒரு தடவை சொன்னார்கள்.

இனி நம்முன்னோர்களோ சிந்தனையிலும் செயல்பாட்டிலும் வாழ் வாங்கு வாழ்வதிலும் சுதந்திரமாக இருந்திருக்கிறார்கள். அதனால் அறிவியல் துறையில் ஆயிரம் ஆயிரம் சொற்கள் தமிழில் விளைந்துள்ளன.

இன்றும் அவை வாடாமல் மணங்கமழ்கின்றன. கல்லூரிகளிலோ பல்கலைக்கழகங்களிலோ அவற்றை நாம் பார்க்க முடியாது.

வயல்வெளி, தச்சுப்பட்டறை, கொல்லுப் பட்டறை, செக்காட்டும் இடம், வண்ணார் துறை, மளிகைக் கடை, தோணித்துறை, குயவர் வேலைசெய்யும் இடம் இங்கெல்லாம் ஒதுங்க வேண்டும். அவர்கள் பேசுகிறதைக் கேட்கவேண்டும். 'அட்டா' ஒவ்வொரு சொல்லும் அறிவுத் துறையின் கலைப் பண்புகளை பச்சை, சிவப்பு, வயிரம், வைடூர்யம் போலச் சுட்டிக் காட்டுகின்றனவே என்று வியப்படைவோம்.

உழவர்கள் பேசும்பேச்சில் நாற்று, முடி, நடுகை, அறுவடை, கதிர், சண்டு, சாவி, பதர், உமி, நெல், மணி, களம், போர், பிணையல், சூடு, உரக்கால், கொழு, கலப்பை, ஏர், எருது, ஏரி, என்றெல்லாம் வந்தவண்ணமாக இருக்கும் வார்த்தைகள்.

கொழு என்னும் சொல்லிலிருந்துதான் கொழுநன் என்னும் சொல்பிறந்து, கொழுப்பு என்பதும் அதிலிருந்து வந்ததுதான் 'கொழுகொழு' என்னும் இரட்டைக் கிளவிக்கும், கொழுக்கட்டை என்னும் பல காரர் சொல்லுக்கும் மூலம் கொழுதான்.

கொழுந்து, கொழுந்தன், கொழுந்தி என்னும் சொற்களும் கொழுவிலிருந்து தான் உதித்தன.

இவையெல்லாம் விவசாயக் கலையைச் சேர்ந்தனவா இல்லையா ?

சுதந்திரமாகச் செயல்பட்டால் கலைச் சொற்களுக்கா பஞ்சம் ?

இனி, மேலும் சில விநோதமான ரசவாத வித்தைகளைச் சொற்கள் மூலம் பார்ப்போம்.

கிட்டத்தட்ட நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் 1952ம் வருடமா அல்லது ஐம்பத்து மூன்றாம் வருடமா என்பது ஞாபகமில்லை.

திருக்குற்றாலத்தில் நடன அரசி பாலசரஸ்வதியின் பரதநாட்டியம் நடந்தது. ரசிகமணியின் (ரசிகமணி, டி.கே.சிதம்பரநாத முதலியார். 1882-1954. டி.கே.சி. என்று சொன்னாலே போதும். அவர்களை அப்படியே அடையாளம் காட்டும்) விருந்தினராக இருந்தார் பாலசரஸ்வதி.

விடைபெற்றுச் சென்னைக்குப் பாலசரஸ்வதி போகும்போது ரசிகமணி ஒரு பரிசுப் பொருள் கொடுத்தார்கள்.

பரிசுப் பொருள் என்ன தெரியுமா ? திருக்குற்றாலம் திருக்கோயில் வெளியிட்ட திருக்குற்றாலக் குறவஞ்சிப் புத்தகந்தான்.

புத்தகத்தை வாங்கியதும் பாலசரஸ்வதி அதைப் பிரித்துப் பார்த்தார். அப்படியே அசந்து போனார்.

'குற்றாலக் குறவஞ்சியே குறவஞ்சி' என்னும் பொன்னுரையை எழுதி அதனடியில் இப்படிக்கு, டி.கே.சிதம்பரநாதன் என்று கையொப்பமும் போட்டிருந்தது புத்தகத்தில்.

திகைத்து நின்ற பாலசரஸ்வதியிடம் டி.கே.சி சொன்னார்கள். திருக்குற்றாலக் குறவஞ்சி என்றல்லவா வரவேண்டும் ? ஆனால் திரு இல்லையே ! எங்கே அது ? என்றுதானே யோசிக்கிறாய் என்று கேட்டார்கள்.

ஆம் என்பதைத் தலையசைப்பின் மூலம்காட்டிப் பார்வையின்பூலம் உறுதிப்படுத்தினார் பாலசரஸ்வதி.

அப்படியா என்று டி.கே.சி சிரித்துக்கொண்டே 'திரு என்பது நல்ல அடைமொழிதான். ஆனால் அதை எங்கு போடவேண்டும். எங்கு போட வேண்டாம் என்கிற முறை இருக்கிறது.

திருவாசகம், திருமணம், திருப்பதி, திருமகள் இங்கெல்லாம் போட வேண்டும். அப்படிப்போட்டால்தான் விஷயமே இன்னதென்று தெரியும்.

ஆனால் சில இடங்களில் போடக் கூடாது' என்று சொன்னார்கள்.

மேலும் தொடர்ந்து

'குறவஞ்சி நூல்கள் பல இருக்கலாம் ஆனாலும் குற்றாலக் குறவஞ்சிக்கு ஏனைய குறவஞ்சிகள் ஈடாகா. இந்த உண்மையை அடித்துக் காட்ட வேண்டுமென்றால், குற்றாலக் குறவஞ்சியே குறவஞ்சி' என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். அப்படிச் சொன்னால்தான் அதன் முதன்மை தெரியும் !

திருக்குற்றாலக் குறவஞ்சியே குறவஞ்சி என்று இழுத்துக் கொண்டு போனால் அதில் உப்பும் இருக்காது உறைப்பும் இருக்காது. பத்தோடு பதினொன்று ஆத்தோடு அதுஒன்று என்று போய்விடும்.

குறவஞ்சியில் திரு(மகள்) தாண்டவமாட வேண்டுமென்றால் அடைமொழியை (திரு என்பதை) விட்டுவிட வேண்டியதுதான் !

ஐயையோ ! திருவை எப்படி விடுவது என்று பேரம் பண்ணக் கூடாது'' என்று விளக்கினார்கள் ரசிகமணி.

பாலசரஸ்வதிக்கு வியப்புத் தாங்கமுடியவில்லை. நடன அரசி அல்லவா? ரிதும் என்னும் தாளப்பண்பை நன்கு தெரிந்தவரல்லவா? அதனால் டி.கே.சி சொல்லச் சொல்ல விஷயம் விளங்கிவிட்டது பாலசரஸ்வதிக்கு.

தாளப் பண்பு(ரிதும்) பற்றி எத்தனையோ புத்தகங்களை எத்தனையோ பேர் எழுதித்தானிருக்கிறார்கள். ஆனால் ஒன்றில்கூட நேரடி விளக்கம் இல்லை. டி.கே.சி யோ இரண்டே நிமிடங்களில் விளக்கி விடுகிறார்கள்.

இந்தக் கட்டத்தில் நான் சொன்னேன்.

அருவிக்குப் போகிறவழியில் ஒரு வெற்றிலை பாக்குக் கடை.

அதில் ஒரு அட்டையில் கீழ்க் கண்டபடி எழுதித் தொங்கவிட்டிருக்கிறது.

“ஓசவெற்றிலை, இலவசப் பாக்கு, யாசகப்பீடி, கடன் இவை நான்கும் கண்டிப்பாய் கிடையாது” என்று..

இப்படி நான் சொன்னேனோ இல்லையோ துள்ளிக் குதித்துவிட்டார்கள் ரசிகமணி!

அப்படிச் சொல்லுங்கள், அப்படிச் சொல்லுங்கள்! அதுவல்லவா தமிழ்! அதுதான் தமிழ் என்று குழந்தைபோல ஆரவாரம் பண்ணினார்கள். புளகாங்கிதம் அடைந்தார்கள் உடனே பாலசரஸ்வதியை நோக்கிச் சொன்னார்கள்;

தமிழினுடைய வேகம் என்ன, அதிகாரம் என்ன, தோரணை என்ன என்பது இப்பொழுது தெரிகிறதா?

உணர்ச்சி பாவங்களைத் தாளத்தில்வைத்து எப்படி அபிநயம் பிடித்துக் காட்டுகிறது தமிழ் என்பது விளங்குகிறதா?

கடன் என்பதற்கு அடைமொழியே இல்லை. அவ்வளவு கொடுமை யானது கடன். பிறகு ஏன் அதற்கு அடைமொழி போடவேண்டும்?

வெற்றிலை, பாக்கு, புகையிலை(பீடி) இவை மூன்றும் வேறுவேறு பண்புள்ளவை. அதனால் அவற்றுக்குத் தனித்தனி அடைமொழிகள் வந்துவிடுகின்றன.

ஒன்றுக்கு ஓச, இன்னொன்றுக்கு இலவசம், மற்றொன்றுக்கு யாசகம்! ஒன்றுக்கு ஒன்று வேகம் ஏறுகிறது. அழுத்தம் கூடுகிறது.

இனி, கடன் என்பதை நிறுத்தி — சிறிது இடைவெளி கொடுத்து கண்டிப்பாய் கிடையாது என்று மோனையில் வைத்து முடிக்கிற பொழுது உணர்ச்சிக்கும் உருவம் கிடைத்து விடுகிறது.

கடைவைத்து நடத்துகிறவன் படும்பாட்டை அப்படியே கையில் எடுத்துக் காட்டுவதுபோலவா காட்டுகிறது தமிழ். அப்படிக் காட்டுவது தான் தாளப்பண்பு. இசைப்பண்பு என்பதும் அதுதான். மொழிப் பண்பு என்பதும் அதுதான்.

இதுசம்பந்தமாகப் பாடலொன்றைப் பார்க்கலாம் என்று சொல்லி விட்டு கீழ்வரும் பாடலை திருவள்ளுவமாலையிலுள்ள வெண்பா ஒன்றைச் சொன்னார்கள்.

கவிஞர் ஒருவர் செல்வத்தோடும் செல்வாக்கோடும் தட்புடலாகவே இருந்தார். ஆனால் வாழ்க்கையும் வாழ்க்கையிலுள்ள பிரச்சனைகளும் ஒருநிலையில் நில்லாமல் பல நிலைகளில் கோணல் மாணல்களாகவே போய்க்கொண்டிருந்தன.

என்னடா இது! ஒன்றுக்கும் அடைபடமாட்டேன் என்கின்றனவே இவை? விளங்காத புதிர்களாக இருக்கின்றனவே இவை என்று அடிக்கடி கலங்கினார் கவிஞர்.

எப்படியோ திருக்குறள் அவர்கைக்குக் கிடைத்தது. படித்தார். மாறிமாறிப் படித்தார். படிக்கப் படிக்கப் புதிர்கள் ஒவ்வொன்றாய் விலகின முடிச்சுகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகக் கழன்றன. வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு அம்சமும் காரணகாரியத்தோடு விளங்கிவிட்டன

அறம், பொருள், இன்பம், வீடு எல்லாமே விளங்கிவிட்டன.

கவிஞருக்கு ஒரே ஆனந்தம். எக்களிப்பு, பாண்டிய மன்னனிடமே வந்தார்.. “கண்டேன், கண்டேன், கண்டு கொண்டேன்” என்று தம் அனுபவத்தைப் பாண்டியனிடமே கொட்டினார்.

எப்படி

அறன்அறிந்தேம், ஆன்ற
பொருளறிந்தேம், இன்பத்
திறனறிந்தேம், வீடு
தெளிந்தேம்,— மறன்எறிந்த

வாளார் நெடுமாற !
வள்ளுவனார் தம்வாயால்
கேளா தனவெல்லம்
கேட்டு (திருவள்ளுவமாலை)

பாட்டை வளைத்து வளைத்து இரண்டுமூன்று தடவை பாடினார்கள் டி.கே.சி. பொருளுணர்ந்து எங்கெங்கே நிறுத்திப் பாடவேண்டுமோ அங்கங்கே நிறுத்திப் பாடினார்கள் டி.கே.சி. பாடிமுடித்துவிட்டுச் சொன்னார்கள்.

அறம் என்பது அடைமொழி இல்லாமல் வந்திருக்கிறது. உண்மைக்கு எதற்கு அடைமொழி ?

முயற்சி செய்துதான் பொருள் வரவேண்டும் அதனால் பொருளுக்கு ஆன்ற என்னும் அடைமொழி வந்துவிடுகிறது.

இன்பத்தைக் கண்ணால் பார்க்க முடியாது. அதன் சதுரப்பாடுகளையும் சாகசங்களையுந்தான் பார்க்க முடியும். அதனால் இன்பத்திறன் என்று அடைமொழியை பின்னால் போட்டு மாற்றுகிறது தமிழ்.

வீடு (மோட்சம்) என்பது அரண்மனைபோலவோ, மாளிகைபோலவோ கட்டப்பட்ட கட்டிடமில்லை.

அது அறம் பொருள் இன்பம் என்னும் மூன்றன் ஒழுங்கில் - மன ஒருமையில்தான் இருக்கிறது.

தெள்ளத் தெளிந்த தெளிவுதான் வீடு.

அதனால் வீட்டைப் பற்றிச் சொல்கிற இடத்தில் மட்டும் தெளிந்தோம் என்று போடுகிறது தமிழ். அறிந்தோம் என்று போடவில்லை !

இப்படியெல்லாம் ஏற்றியும் இறக்கியும் புதுப்புது ஒளிகளில் அடைமொழிகளைப் போடுவது மொழி(தமிழ்)தான். கவிஞருக்கும் அதற்கும் சம்பந்தம் இல்லை.

உணர்ச்சியோடு ஒன்றைப் பார்த்து அனுபவித்தால் போதும் பிறகு கவிஞர் ஒன்றுமே செய்யவேண்டாம். செய்யவேண்டியதையெல்லாம் மொழியே செய்துவிடும்.

தாளம் இசை, நடனம் எல்லாம் உணர்ச்சியில் இருக்கின்றன. உணர்ச்சியோடு அனுபவிக்க அனுபவிக்க அவை வார்த்தைக்குள் வந்து சேர்கின்றன.

இப்படிச் சொல்லி விளக்கினார்கள் ரசிகமணி.

ரயிலுக்கு நேரமாகிவிட்டதால் அவசரம் அவசரமாக விடைபெற்றுப் போய்விட்டார் பாலசரஸ்வதி.

அன்று அவசரமாகப் புறப்பட்டு போனாலும் அதன்பின் என்னைப் பாலசரஸ்வதி பார்க்கிற பொழுதெல்லாம் அந்தச் சம்பவத்தை என்னிடம் சொல்லிச் சொல்லி மகிழ்வார்.

ஆண்டுகள் பல ஆனபின்பும் வெற்றிலை பாக்குக் கடைக்காரரின் தட்டி விளம்பரம் அவருக்கு மறக்கவில்லை. அந்த வசனத்தை தாளையத் தோடு சொல்லி அபிநயத்துக் காட்டுவார்

அதைவிட அதிசயம் டி.கே.சி சொல்லியது வெண்பா. அது எப்படித் தான் பாடமாகியதோ அந்த அம்மாளுக்கு. டி.கே.சி பாடிய மாதிரியே நிறுத்தி நிறுத்தி அந்த வெண்பாவைப் பாடிக்காட்டுவார்.

திருமதி பாலசரஸ்வதி விடைபெற்றுச் சென்றது பிற்பகல் ஒருமணி அதன்பின் ரசிகமணி சிறிதுநேரம் என்னுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். தமிழ்வார்த்தைகளிலுள்ள கட்டமைப்புப் பற்றியதாகவே இருந்தது பேச்சு. அந்தக் கட்டமைப்பிலுள்ள அற்புதத்தை அணுஅணுவாகக்காட்டி அதிசயப்படவைத்தது பேச்சு.

அதிசயப்படவைத்த அம்சங்கள் பல. அவற்றில் ஒன்றை மட்டும் ரசிகமணி டி.கே.சியின் வாக்கு மூலப்படியே இங்கு பார்ப்போம்.

“1926-27ல் நானும் திரு.குமாரசாமி ரெட்டியார் அவர்களும் எம்.எல்.சி தேர்தலில் வேட்பாளர்களாக நின்றோம். பட்டதாரிகளுக்கும் குறிப்பிட்ட அளவு சொத்துள்ளவர்களுக்குந்தான் அந்தக் காலத்தில் வாக்குரிமை.

ஒரு ஊரை எடுத்துக்கொண்டால் அதில் ஐந்துபேர், ஆறுபேர் என்றுதான் வாக்குரிமை பெற்றவர்கள் இருப்பார்கள்.

கோவில்பட்டித் தாலுகாவில் பலஊர்கள். அநேகஊர்கள் சிறுசிறு பட்டிகள்தாம். அதில் இடைசிவல் என்றொரு ஊர்

கோவில்பட்டி திருநெல்வேலி நெடுஞ்சாலையில் கோவில்பட்டியிலிருந்து எட்டாவது மைலில் இருந்தது இடைசிவல். கொஞ்சம் பெரிய ஊருங்கூட!

எட்டு ஒன்பது வாக்குகள் அந்த ஊரில் இருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டோம். அங்குபோனோம். அந்தஊரில் ஒரு பண்ணையார். அவர்நாயுடு. அவர் வீட்டுக்கே நாங்கள் போனோம்.

நாயுடு செல்வாக்கு மிக்கவர். அதனால் வாக்காளர்களை தம் வீட்டுக்கே வரவழைத்தார் எங்களை அவர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தினார்.

இவர்களுக்கு நம்ஊர்வாக்குகள் கிடைக்க வேண்டுமென்று அவர்களிடம் சொன்னார்.

'அப்படியே செய்கிறோம்' என்று அவர்களும் சொன்னார்கள். உறுதியாகவே சொன்னார்கள்.

ஆனாலும் திரு.ரெட்டியார் அவர்கள் எளிதில் ஒன்றை நம்பமாட்டார்கள் பலமுனைகளிலிருந்தும் சோதித்த பின்பே அங்கீகரிப்பார்கள்.

ரெட்டியார் கேட்டார்கள்! உங்கள் ஊரில் பள்ளிக்கூடம் கட்டப் பணம் தருகிறோம் என்று உங்களிடம் கொடுத்தால்... உடனே வாக்காளர்களில் ஒருவர்! நாங்கள் சொன்னசொல் மாறமாட்டோம். எதுகொடுத்தாலும் வாங்கமாட்டோம்!

ரெட்டியார், பள்ளிக்கூட மிருக்கட்டும்; குடிதண்ணீர் வசதி இல்லையே உங்களூரில். அதை நாங்கள் செய்துதருகிறோம் என்றால்.....

மற்றொருவாக்காளர், அதென்னய்யா அப்படிச் சொல்கிறீர்கள்? எதைக் கொடுத்தாலும் வாங்கமாட்டோம் நாங்கள் கொடுத்த வாக்கை மீறமாட்டோம்!

ஆனாலும் ரெட்டியார் விடவில்லை!

உங்கள் சொல்லை நாங்கள் பூரணமாக நம்புகிறோம். ஆனாலும் எங்களை எதிர்த்து நிற்பவர்கள் பொல்லாத ஆசாமிகள்! ஒன்றுக்கும் நீங்கள் மசியவில்லையென்று தெரிந்ததும் பிள்ளையார் கோவில், பெருமாள் கோவில் கட்டித் தருகிறோம் என்பார்கள். அதற்கு ஆகும் பணத்தை இதோ பிடியுங்கள் என்று கொடுப்பார்கள். அப்பொழுது நீங்கள் என்ன செய்ய முடியும். பாவம்! என்று பரிதாபப்படுவது போல் நடத்தார்கள்.

உடனே வாக்காளர் பலரும் ஒரே குரலில் 'என்னத்தைக் கொடுத்தாலும் நாங்கள் மாறமாட்டோம். வாங்கவும் மாட்டோம். நாங்களும் உப்புப் போட்டுத்தான் சாப்பிடுகிறோம்' என்றார்கள்.

'எது, எதை, என்னத்தை என்று படிப்படியாக அழுத்தம் ஏறுகிறது பதிலில். அப்படி ஏறுகிறவிந்தையை அழகாய்க் காட்டுகிறது தமிழ். இப்படிக் காட்டுவதுதான் மொழியின் பண்பு என்று முடித்தார்கள் ரசிகமணி, டி.கே.சி.

இனி, ஒரு மலரைப் பார்க்கிறோம் அதில் வண்ண ஒளிஇருக்கிறது. மணம் இருக்கிறது. தேனும் இருக்கிறது. சொற்களிலும் அப்படியே. பொருளிருக்கும் அதோடு ஒரு மணமும் இருக்கும். ருசியும் இருக்கும்.

தமிழ்வார்த்தைகள் ஒன்றைஒன்று கட்டிஅணைக்கும். முத்தங்கொடுக்கும். கொஞ்சம், குலாவும். அவ்வளவுதானா? திமிறவுஞ் செய்யும். உதறவுஞ்செய்யும். இப்படி ஊடல்பண்ணுகிற சொற்களே கூடித்திளைக்கவும் செய்யும்.

இலக்கணம் என்றால் இந்த நளினங்களையும் உல்லாசங்களையும் பார்ப்பதுதான்.

இனி, தடாகத்தில் பூத்துமலர்கிற தாமரைப்பூவில் ஒருகட்டுக்கோப்பு இருக்கிறது. தனித்த ஒரு அலங்காரமும் அதில் கொலுவீற்றிருக்கிறது. (மொழியில்) சொற்களிலும் அப்படி ஒரு கட்டுக்கோப்பும் அலங்காரமும் சேர்ந்திருக்கிறது. அந்த ஒய்யாரத்தைப் பார்த்து அனுபவிக்க வேண்டும்.

எப்படி?

'கண்' என்று ஒரு சொல். அடித்தான் என்று இன்னொரு சொல். இரண்டு சொற்களிலும் இருக்கிற எழுத்துக்களை எண்ணிப் பார்த்தால் ஆறு என்று தெரியும்.

இனி கண்ணடித்தான் என்று அந்த இரண்டு சொற்களையும் சேர்த்து வையுங்கள் இப்பொழுது எண்ணிப் பாருங்கள். எழுத்து ஏழாகிவிடும்.

ஏன் அப்படி?

இனி சரண் என்று ஒரு சொல். அடைந்தான் என மற்றொரு சொல். இரண்டும் சேரும்பொழுது சரணடைந்தான் என வருகிறது.

இரண்டு சொற்களும் தனித்தனியாக இருக்கும்பொழுது எழுத்துக்கள் ஏழாக இருந்தன. இரண்டும் ஒன்றாகிச் சேர்ந்த பிறகோ ஆறாகிச் சுருங்கிவிட்டன.

விசித்திரம் என்றால் இதுதான் விசித்திரம். கண்ணடித்தான் என்பதில் ஒருபெருக்கம். சரணடைந்தான் என்பதிலே ஒருசுருக்கம்! இரண்டிலும்

கடைசி எழுத்து 'ண்' தான். முதலெழுத்து 'அ' தான். ஆனாலும் ஒன்றில் ஆறு ஏழாகிறது. மற்றொன்றில் ஏழு ஆறாகிறது.

ஆண் என்ற சொல்லின் கையை அழகன் என்ற சொல் பிடிக்கிறது என்று வைத்துக்கொள்வோம்.. அப்பொழுது ஆணழகன் என்று உருகிம ருவமே தவிர, ஆண்ணழகன் என்று உதறாது.

இனி ஒவ்வொரு சொல்லும் நம் எண்ணாடும்பையும் குழைத்துப் பிசைந்தெடுத்தே வருகின்றன.

நாம் மூச்சை இழுக்கிறோம். விடுகிறோம். இந்த மூச்சோடும் சம்பந்தப்பட்டுள்ளன சொற்கள்.

சொற்கள் என்றால் தேக இயலோடும் மனஇயலோடும் சம்பந்தமுடையவை.

கண் என்னும் சொல்லில் முதலெழுத்து 'க' என்னும் குற்றெழுத்து. அதை உச்சரிக்க மூச்சை இழுக்க வேண்டியதில்லை. அதனால் கண் என்று ஒங்கி விழுகிறது ஓசை. அந்த வேகத்தில் 'ண்' என்பது வெடித்து சிதறுகிறது. மற்றொரு 'ண்' என்பதையும் உண்டாக்கிவிடுகிறது.

ஆண் என்பதிலோ முதலெழுத்து 'ஆ' என்னும் நெடில். அதை உச்சரிக்க மூச்சை இழுக்க வேண்டும். இழுத்து விடுவதால் 'ண்' மீது ஓசை மெல்ல விழுகிறது அதனால் நாணிக்குழைந்து அழகன் என்பதிலுள்ள 'அ'வோடு புகுந்து 'ண்' என மாறிவிடுகிறது.

இரண்டு எழுத்துக்கள் ஒன்றனுள் ஒன்று புகுந்து ஒன்றாகிவிட்டதால் குறைகிறது.

சரண் என்பதும் அப்படித்தான். 'ண்' என்னும் கடைசி எழுத்தை உச்சரிக்குமுமுன் ச, ர, என்னும் இரண்டு குற்றெழுத்துக்களை உச்சரிக்க வேண்டி இருக்கிறது. அதனால் சக்தி-மூச்சக்திறன் வீணாகிறது ஆகவே ண் மீது மெத்தென்று விழுகிறது ஓசை. 'ண்' என்பது வெடித்துச் சிதறுவதற்குப் பதில் 'அ' வந்து தன்மேல் ஏறி அமர இடம் கொடுத்துவிடுகிறது.

மனிதர்களைப் போலல்லவா சொற்களும் விதம் விதமாக உறவு கொண்டாகின்றன !

இனி, பனை என்று ஒரு சொல். அது கொடி என்னும் சொல்லோடு சேரும்போது பனைக்கொடி என்றுவருகிறது. அதே பனை என்னும்

சொல் கொட்டையென்னும் சொல்லோடு சேரும்பொழுதோ பனங் கொட்டை என்று வருகிறது.

பனைக்கொடி என்னும் பொழுது இரண்டு சொற்களுக்கும் இடையே 'க்' என்னும் எழுத்து கூடுதலாக வருகிறது. பனங்கொட்டை என்பதிலோ 'னை' யிலுள்ள 'ஐ' போய்விடுகிறது. அதற்குப்பதில் 'அம்' என்னும் சாரியை வந்து பனை-பனம் ஆகிறது. பிறகு கொட்டையுடன் சேரும் போது 'ம்' என்பது 'ங்' எனமாறி பனங்கொட்டை என்று வருகிறது.

கொடியிலும் கொட்டையிலும் முதலெழுத்து 'கொ' தான். ஆனாலும் கொடியில் ஒருவிதம் கொட்டையில் ஒருவிதம்!

பனைமரம் கன்னங்கரேலென்றிருக்கும். செக்குலக்கை மாதிரி உருண்டு திரண்டிருக்கும். வளைசலோ நெளிசலோ இல்லாமல் நாற்பதடி, ஐம்பதடி என்கிற உயரத்துக்கு வளரும்.

பனையின் உச்சியில் ஒரு ஓலைப் பந்தல். ஓலையானது வெண்மையும் பசுமையும் கலந்து வெளிறிய நீல நிறத்தில் தோன்றும். மட்டைகளுடன் சேர்ந்திருக்கும். கிழித்து விடப்படாமல் அடர்த்தியாய்ச் சேர்ந்தே இருக்கும் ஓலை - பனைஓலை.

மட்டையின் உச்சி முதல் உள்ளங்கால்வரை கூரிய ரம்பம் போன்ற கருக்குகள். அதில் கையை வைத்தால் ரத்தக் கோரைதான்.

இனி, மட்டையை ஒட்டிப்பாளை.

பாளையைச் சீவிவிடுவார்கள். அதிலிருந்து சொட்டுச் சொட்டாகத் தேனானது ஊறும்.

சீவி விட்டபாளையுடன் ஒரு மண்கலையத்தைக் கட்டித் தொங்கவிடுவார்கள்.

கால்படி காலேயரைக்கால் படியென்று அந்தத் தேன் ஒவ்வொரு நாளும் ஊறும். அதுவெள்ளையாக இருக்கும். அதற்கு மது என்று பெயர். பனம் பாலென்றும் சொல்வதுண்டு.

பனம்பால் துவர்ப்பாக இருக்கும். உடம்புக்கு நல்லது. கொடிய குடு போன்ற நோய்களை நீக்கும்.

ஆனால் பனம் பாலை ஊறவைத்து புளிக்க வைக்கிறார்கள். புத்தியைக் கெடுக்கும் போதைப் பொருள்களை அந்த ஊறலோடு கலக்குகிறார்கள். கள் என்ற பெயரில் விற்கிறார்கள்!

இனி, பாளையுடன்கட்டிய கலையத்தின் உட்பகுதியில் சுண்ணாம்பைத் தடவி விட்டால் போதும். சுண்ணாம்பில் பட்ட மது மதுரமாக

இருக்கும். பருகப் பருகத் தேனாய் இனிக்கும். அதற்குப் பதநீர் என்று பெயர்

நுங்கும் நுரையுமாக இருக்கும் பதனீர். அதுநீர்த்து பூம்புனல் போலத்தோன்றும். பளிங்குபோலப் பளபளவென்று தோன்றும்.

பதனீர் ஒரு அற்புதமான பானம். அயர்ந்து கிறங்கிப் போனவன்கூட கால்படி பதனீர் பருகினால் போதும். நிமிர்ந்து நிற்பான். அப்படியொரு உயிர்ச்சத்து பதனீரோடு சேர்ந்து கிடக்கிறது.

பதனீரை ஒரு அண்டாவில் (பெரிய மண்பானையில்) நிரப்பி அடுப்பில் ஏற்றிவைப்பார்கள். அளவோடு எரிய வேண்டும் நெருப்பு. பனைமட்டை, ஓலை இவற்றைப் போட்டே எரிப்பார்கள்.

சூடு ஏறஏற பதனீரானது பாகாகத்திரளும். லேகியம் போல உருளும். அந்தப் பக்குவத்துக்கு அதுவந்ததும் தீயை அணைத்துவிடுவார்கள். அண்டாவை இறக்கிவைப்பார்கள். பிறகு பாகை அகப்பையில் அள்ளி அள்ளிச் சிரட்டைகளில் விடுவார்கள். ஏற்கனவே விரித்து வைத்த துணிகளில் சிரட்டைகளைக் கவிழ்ப்பார்கள். பாகானது வட்டம் வட்டமாகத் துணியில் விழும்.

காற்றிலும் வெயிலிலும் உலர்ந்து வட்டு வட்டாக இறுகி நிற்கும்பாகு. அப்படி நிற்கும் துண்டுகளுக்கு வட்டி என்று பெயர். அதுவே கருப்பட்டி என்று மாறியது.

ஆனால் இதன் உண்மையானபெயர் பனையட்டு, அல்லது பனாட்டு என்பதுதான்.

கரும்புச் சாறைக் காய்ச்சியெடுத்த கட்டிகளுக்குத்தான் உண்மையில் கருப்பட்டியென்று பெயர். (கரும்பு+அட்டி = கரும்பட்டி = கருப்பட்டி).

அட்டியென்றால் காய்ச்சி எடுத்தபொருள். பனஞ்சாற்றில் காய்ச்சியெடுத்த பொருளுக்கு பனையட்டி என்று தானே பெயர் வரவேண்டும்? பனையட்டி என்பது பனாட்டு என்றும் வரும். அப்படி வந்தது எப்படியோ தன்னையிழந்து கருப்பட்டி என்று வேடந்தரித்துக் கொண்டுவிட்டது.

கருப்பட்டி என்று பெயரில் போலியாக இருந்தாலும் (அச்சொல் உணர்த்தும்) பனைவெல்லம் ஒரு அற்புதமான காயகல்பம்.

கருப்பட்டி இல்லையென்றால் எள்ளிலிருந்து எண்ணெய் எடுக்க முடியாது. ஏன், தேங்காய் எண்ணெய் கடலை எண்ணெய் எல்லாமே பனையட்டு இல்லை என்றால் இல்லைதான்!

வெந்தயக்களி உளுத்தங்களி போன்ற களிகளுக்கும் கருப்பட்டி (பனைவெல்லந்)தான் உயிர்நாடி. அது இல்லையென்றால் சுக்கு வெந்நீரும் இல்லை. கஷாயமும் இல்லை. கடலை மிட்டாய் போன்ற மண்டங்களும் இல்லை !

ஆதிமரம் பனைதான். அதன் தூரை (அடிப்பாகத்தை)ப் பார்த்தால் கருகருவென்று மின்னும். சுட்டெடுத்த புத்தம் புதிய கருத்த மண்பானை போலவே மின்னும்.

பானைபோலிருந்த காரணத்தால்தான் அதற்குப் பனையென்று பெயர் வந்ததோ என்னவோ !

பனையின் பரிணாமந்தான் தென்னை. அப்படியானால் பனைக்குத் தம்பிதானே தென்னை ?

தென்னை மரத்தில் காயும் இளநீரும் குலை குலையாகத் தொங்கும் காய்க்குள்ளும் இளநீருக்குள்ளும் அமிர்தம் போன்ற சுவை மிக்க நீர்நிறைந்திருக்கும்.

கால்படி அரைப்படி என்கிற அளவுக்கு நிறைந்திருக்கும் இளநீர். இளநீருடன் வழுவழுவென்று முற்றாத தேங்காயும் இருக்கும். வழிக்க வழிக்க அதுவெண்ணெய் போலத் திரண்டுவரும்.

வழுவழுவென்றிருப்பதால் அதற்கு வழக்கை என்ற பெயர்.

பனை நீருக்குப் பதநீர் என்றுபெயர். தென்னையின் நீருக்கு இளநீர் என்றுபெயர்.

பார்ப்பதற்குப் பனைபோலவே இருக்கிறது தென்னை. அத்துடன் தேன்போன்ற நீரையும் வைத்திருக்கிறது. தேனை வைத்திருக்கும் பனை என்று குறிப்பிட வேண்டியதையே தென்னை என்று குறிப்பிட்டார்கள்.

பனைமரத்திலும் கொத்துக் கொத்தாகக் காய்கள் தொங்கும். அதற்குப் பனங்காய் என்று பெயர்.

பனங்காயை முதலில் வெட்டிப்போடுவார்கள். பிறகு ஒவ்வொரு காயின் உச்சியிலும் சீவுவார்கள். மேல் பகுதி சீவப்பட்டவுடன் உள்ளே மூன்று குழிகள் இருக்கும். குழிநிறைய அல்வாத்துண்டு மாதிரி சதைப்பற்றும் அமிர்தம் போன்ற நீரும் இருக்கும். கொழு கொழுவென்றிருக்கும் சதைப்பற்று. அதனடியில் தோடு இருக்கும்.

குழிகளுக்குள் விரல்களைவிட்டுத் தோண்டி எடுத்துத்தான் சாப்பிட வேண்டும். தோண்டி எடுப்பதற்கு நுங்கு(தல்) என்று பெயர்.

தென்னையிலும் இளநீரோடு சேர்ந்திருக்கிற வழக்கையை விரல்களால் வழித்தும் தோண்டியுமே எடுப்பார்கள்.

பனங்காயில் தோண்டி எடுக்கும் பொருளுக்கு(வெறும்) நுங்கு என்றுபெயர். தென்னங்காயில் தோண்டியெடுக்கும் நுங்குக்கோ தேனுங்கு (தேன்+நுங்கு = தேனுங்கு) என்று பெயர்.

தேனுங்கு என்னும் பெயர்தான் உருண்டு உருண்டு புரண்டு புரண்டு தெங்கு என மாறியது.

இனி தென்னையிலுள்ள காய் ஒவ்வொன்றும் அது விளைந்த நெற்றாக இருந்தாலும் அதனுள் வீசம்படி நீராவது இருக்கும் வெள்ளை வெளேரென்று சிரிக்கும். தேங்காய்ப்பருப்போடு எப்படித்தான் கெடாமல் இந்தச் சுவைமிக்க நீர் இருக்கிறதோ ?

தேன் போன்ற நீர் தென்னங்காய்க்குள் இருக்கிறது. அதனால்தான் அதற்குத் தேன்காய் = தேங்காய் என்றுபெயர்.

தேன்குழல் என்பது தேங்குழல் என்றுதானே நடமாடுகிறது.

வித்தைக்குமேல் வித்தைபோட்டு விளையாடுகிறது தமிழ். அதுவிளையாட விளையாடக் கலைச் சொற்களும் சேர்ந்து காய்த்துத் தொங்குகின்றன.

பனை, தென்னை, பதநீர், இளநீர், நுங்கு, தெங்கு, தேங்காய், மட்டை, ஓலை, கீற்று, கருக்கு, பாளை, (கருப்பட்டி) பனாட்டு, வெல்லம், பால், கள், குரும்பை, கடலை, நெற்று, குலை, நார் இவையெல்லாம் தாவரசம்பந்தமான கலைச்சொற்கள்தாம்.

கலைச்சொல் குழு என்று ஒன்றை அமைத்து கருத்தரங்குகள் போட்டு முடிவு பண்ணிவருகிற கலைச் சொற்கள் வெளிநிப்போயிருக்கும். மக்களின் முயற்சியும் ஆர்வமும் சேர்ந்து உண்டாக்குகிற சொற்களோ உண்மையான கலைச்சொற்களாய் கருகரு வென்று ஒளிரும் !

எண்ணும் எழுத்தும்

விஞ்ஞானம் விஞ்ஞானம் என்று சொல்கிறோமே அந்த அறிவியல் கலைக்கு மூலமந்திரமே கணக்குத் தான். அதனால்தான் கணக்கை விஞ்ஞானத்தின் மொழி என்று சொல்கிறார்கள்.

அறிவியல் கோவிலின் ஆசாரவாசலே கணக்குத்தான்.

மெய்ஞ்ஞானத்துக்கு மூலம் இலக்கியம். விஞ்ஞானத்துக்கு மூலம் கணக்கு. இந்த இரண்டும் கற்றவன்தான் மனிதன். இதுகருதியே தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவப் பெருமானும்

**‘எண்என்ப ஏனை
எழுத்தென்ப.....’** என்று குறிப்பிட்டார்.

வாழ்வாங்கு வாழும் மனிதர்களுக்கு விஞ்ஞானமும் மெய்ஞ்ஞான முமே கண்கள்.

எவ்வளவுதான் இலக்கியங்கள் மூலம் அறஉணர்வு தெரிந்தாலும் விஞ்ஞான உணர்வு இல்லையென்றால் அதுபிரயோசனப்படாது.

அணுவிலிருந்து அண்டம் - பேரண்டம் முடிய எல்லாமே ஒரு நியதிப்படிதான் இயங்குகின்றன. அந்த நியதியோ கணக்கு மயமானது. அதனால் கணக்கு மூலம் விஞ்ஞான உணர்வு பெற வேண்டும். அப்படி யொரு வெளிச்சம் பெற்றால்தான் அறிவுக்குக் கண்திறக்கும். கல்விக்கு ஒளி பிறக்கும்.

இந்த உண்மையை

கணக்கு(அறிந்து)	உண்மையைக்
கண்டண்டம்	நிற்கும்
கணக்கறிந்தார்	கல்வி
கற்றறிந்	தாரே

என விளக்குகிறார் திருமூல நாயனார்.

கணக்கென்றால் ஐந்தும் மூன்றும் எட்டு. பத்தில் நான்குபோனால் ஆறு என்னும் கூட்டல் கழித்தல் மட்டுமல்ல.

அண்டபிண்ட சராசரம் அவ்வளவையும் தன்வயப்படுத்தியுள்ள ஒழுங்கில் ஒரு ஓட்டம் இருக்கிறது.

ஆற்றல், விளைவு, ஏற்றம், இறக்கம், ஒற்றுமை, வேற்றுமை என்னும் பல்வகை வீச்சுக்களோடு கூடிய நியதி மயமாய் இருக்கிறது அது.

அந்த நியதியை உடுருவி நிறைந்து நிற்பது ஒருமைப்பாடு.

அதற்குத்தான் மெய்யுணர்வு என்று டெபர்.

ஒருமைப்பாட்டைக் காண உதவவேண்டும் கணக்கு. மெய்யுணர்வு பெறக் கருவியாக இருக்கும் அந்தக் கணக்குத்தான் கணக்கு

இனி, ச,ரி,க,ம என்னும் சுரங்கள் (நரம்புகள்) இசைக்கு எப்படி ஆதார சுருதிகளோ அப்படியே ஒன்று, இரண்டு, என்னும் எண்களும் கணிதத்துக்கு ஆதார சுருதிகளாகும்.

ஆதிமனிதர்களுக்கோ எண்களைப் பற்றிய கவலை இல்லை. வாழ்க்கையானது வேர்விட வேர்விடத்தான் எண்கள் தேவைப்பட்டன.

உன்னிடம் எத்தனை மாடுகள் இருக்கின்றனவென்றால் இரண்டு அல்லது மூன்று என்று அவர்களால் சொல்ல முடியாது. இரண்டு அல்லது மூன்று மாடுகளைக்கோடு போட்டுக் கீச்சித்தான் காட்டமுடியும்!

இனி, மனிதனுக்கு மட்டுந்தான் சதைஓட்டு இல்லாமல் துண்டு துண்டாக ஒவ்வொரு கையிலும் ஐந்தைந்து விரல்கள் உள்ளன.

ஐந்து வரையுள்ள எண்களை ஒரு கைவிரல்களை வைத்தே அவர்கள் காட்டினார்கள்.

நாளாக நாளாக ஐந்துக்கு மேற்பட்ட எண்களும் தேவைப்பட்டன. அதனால் மற்றொரு கைவிரல்களையும் காட்டி வெளியிட்டார்கள்.

ஒன்று, இரண்டு, மூன்று, நான்கு, ஐந்து, என்னும் எண்களை உச்சரித்துப் பாருங்கள். மெத்தென்ற ஒருமெல்லோசை அந்த ஐந்து சொற்களிலும் உண்டு.

ஆதியில் உண்டான எண்கள் மேலே குறிப்பிட்ட ஐந்துமே.

ஆறு, ஏழு, எட்டு என்னும் எண்கள் அதன்பின் தேவைப்பட்டன. அதனால் அவற்றில் ஒன்றுச் - கான்று ஒட்டோ உறவோ இல்லாத முரண்பட்ட ஒசை இருக்கிறது.

இனி, ஒன்பது என்னும் எண்ணுப் பெயரை எடுத்துக் கொண்டால் அது ஒரு விசித்திரம்.

ஒன்பது என்னும் ஒரு பெயரில் மட்டுமே இரண்டு சொற்கள்; ஒன் (று) + ப(த்)து என்னும் இரண்டு சொற்கள் சேர்ந்து வருகின்றன. (ஒன்பது)

ஒன்று முதல் எட்டு முடியுள்ள எண்ணுப் பெயர்களும் ஒரு சொல்லில் தான் வருகின்றன. பத்து என்பதும் ஒரு சொல்லில்தான் வருகிறது.

ஆனால் ஒன்பது என்னும் பெயரில் மட்டும் ஏன் இரண்டு சொற்கள் வரவேண்டும் ?

இனி, ஒன்றுமுதல் ஒன்பது முடியுள்ள ஒன்பது எண்களுக்கும் 1-2-3-4-5-6-7-8-9 என தனித்தனி அடையாளங்கள் இருக்கின்றன.

ஆதிகாலத்தில் இந்த அடையாளங்கள் கோடுகளை வைத்தே இயங்கின.

எண்களைக் கோடுகள் போட்டு உலகில் முதல்முதல் உபயோகித்தவர்கள் தமிழர்கள்தாம்.

தமிழர்களோடு வாணிக உறவு வைத்திருந்த அரபுகள் மூலம் இந்த கோடுமயமான எண்கள் இத்தாலிக்குப் போயின. அங்கிருந்து ஐரோப்பா முழுவதும் பரவின.

'போன மச்சான் திரும்பிவந்தான் புதுமணத் தோடே' என்னும் பழமொழிக்கு இணங்க இதேகோடு (எண்)கள், ரோம எண்கள் என்னும் பெயரில் தமிழில் வந்து உலவின.

இனி பத்து என்னும் எண்ணின் அடையாளம் மட்டும் ஒரு தனித் தினுசில் வரும். அதில் கோடுகள் பத்து இருக்காது. முதலில் ஒரு நீளக்கோடு. அதன் வலதுபுறம் ஒரு சைபர். (10) இதுதான் பத்தின் அடையாளம் !

எந்த எண்ணாக இருந்தாலும் சரி. அதன்பின் ஒரு சைபரைப் போட்டு விட்டால் அந்த எண் பத்துமடங்கு பெருகிவிடும். இப்படியே இடப்புறத்திலிருந்து வலப்புறமாகச் சைபரைப் போடப் போட தனக்கு முன்னுள்ள எண்களை பத்துப் பத்து மடங்கு பெருக்கி விடுகிறது சைபர்.

பத்து, நூறு, ஆயிரம், பதினாயிரம், லட்சம், பத்து லட்சம், கோடி, பத்து கோடி, நூறு கோடி, ஆயிரங்கோடி, பதினாயிரங்கோடி, லட்சம் கோடி என்று பெருக்கிக் கொண்டே போய்விடுகிறது சைபர்.

ஒன்று. இரண்டு முதலிய எண்கள் நடத்துகிற உல்லாச விளையாட்டும், சைபர் போடுகிற சித்து விளையாட்டும் நோக்க நோக்க அதிசயமானவை.

விஞ்ஞானமேதை சர்.சி.வி.ராமன் ஒரு தடவை கீழ்க்கண்டபடி சொன்னார்.

“ஒன்று முதல் ஒன்பது வரை உள்ள ஒவ்வொரு எண்களும் என்னுடைய அருமை நண்பர்கள். பூஜ்யம் என்கிற சைபரோ உயிருக்கு உயிரான என் காதல் தெய்வம்” என்று.

இனி, ஒன்றிலிருந்து பத்துவரை உள்ள எண்களைச் சொல்வதற்கே ஆதியில் பெரும்பாடுபட்டார்கள் மனிதர்கள். பிறகு பத்துக்குமேல் இருபது, முப்பது என்று நூறுவரை சொல்ல எப்படி எல்லாமோ சிரமப்பட்டார்கள்.

அதற்கும்மேலே ஆயிரம், பதினாயிரம் முதலிய எண்களைச் சொல்ல அவர்கள் பட்டபாடு! அடடா! என்னவென்று சொல்ல அதை!

எண்களுக்குப் பெயரிட்டுச் சொன்னது பெரிதல்ல. அந்த எண்களை அடையாளம் போட்டுக் காட்டி இருக்கிறார்களே! அற்புதம் என்றால் அதுதான் அற்புதம்.

ஒன்றிலிருந்து ஒன்பதுவரை உள்ள எண்களில் ஏதாவது ஒன்றை முதலில் போடவேண்டியது. அதன்பின் அதைஒட்டி வலப்பக்கமாக ஒவ்வொரு எண்ணாகப் போட்டுக் கொண்டே போக வேண்டியது. போட்டு முடித்தவுடன் பார்த்தால் கடைசியில் உள்ள எண் ஒன்று என்றால் அதன் இடதுபக்கம் உள்ள எண் பத்தில் நிற்கும். அதற்கும் முன்பே இடது பக்கம் உள்ள எண் நூறுமடங்கில் நிற்கும். அதற்கும் முன்னே உள்ள எண் ஆயிரம் மடங்கில் நிற்கும். இப்படியே பல ஆயிரம் கோடிகளைக் கூட ஒருசில எண்களைக் கொண்டு எழுதிக் காட்டிவிடலாம்.

உதாரணமாக 657 896 324819 என்பதைப் பாருங்கள். இதில் பன்னிரண்டு இலக்கங்கள் உள்ளன. இதில் உள்ள ஒவ்வொன்றையும் தனித்தனியாக எடுத்துப் பார்த்தால் ஆறு, ஐந்து, ஏழு, எட்டு, ஒன்பது என்பது தான் உண்மை நிலை.

ஆனால் அவ்வளவும் சேர்ந்து நிற்கும்பொழுது அறுபத்து ஐயாயிரத்து எழுநூற்று எண்பத்து ஒன்பது கோடியே அறுபத்து மூன்று லட்சத்து இருபத்து நாலாயிரத்து எண்ணூற்றுப் பத்தொன்பது என்னும் வானளாவிய ஒருபெரும் தொகையை உணர்த்துகிறது.

இப்படியாகச் சாதாரண நிலையில் உள்ள எண்களை ஆயிரம், லட்சம், கோடி, நூறுகோடி என்கிற அளவுக்கு வல்லமை பெற்று நடமாடவைப்பது விந்தை அல்லவா ?

இந்த விந்தையைச் செய்து காட்டி உலகுக்கு வழங்கியது, நமது புண்ணிய பூமி.

எண்ணத்தின் அடையாளமாக எண்களையும், கண்ணுக்கு கண்ணாகக் கணக்கையும் கண்டுபிடித்து விஞ்ஞானத்தையும், மெய்ஞ்ஞானத்தையும் கைகோர்த்து இணைத்து வாழவைத்தவர்கள் நம் முன்னோர்கள்.

கோடுகள் மூலமாகவே (1-11-111) ஒன்று முதல் ஒன்பது எண்களையும் முன்னோர்கள் உபயோகித்து வந்தார்கள். அப்படி உபயோகித்து வந்த கோடு (எண்)கள் அரபுகள் மூலம் ஐரோப்பாவுக்குக் குடி ஏறின. பிறகு அங்கிருந்து திரும்பி வந்தன.

ரோமன் எண்கள் என்னும் பெயரோடு மாற்றங்கள் சில அடைந்து விட்டன அவை.

நம்மவர்களும் அவை ரோமன் எண்கள் தாம் என்று மயங்கி விட்டார்கள்.

காரணம், காலப் போக்கில் வளைவு நெளிவுகள் பெற்று கோடுகள் இணைந்து நின்ற கோலந்தான்.

இனி, ஆதி மனிதர்கள் நாடோடிகளாக அலைந்தனர். பிறகு பயிர்த் தொழில் செய்யத் தெரிந்த பின் ஒரு இடத்தில் நிலைத்து அமர்ந்தனர்.

உழவுத் தொழில் பெருகப் பெருக வளர்ச்சியும், முன்னேற்றமும் ஏற்பட்டன. அத்துடன் வியாபார (வணிக)த் துறையும் உண்டாகியது.

வணிகம் என்று ஒன்று வந்துவிட்டாலே அதில் ஒரு ரகஸ்யம் இருக்கும். ரகஸ்யம்தான் வணிகர்களின் சொந்தக் கணக்கு. அந்தக் கணக்கு வணிகக் கூட்டம் ஒன்றுக்கே புரியும்.

ஒன்று இரண்டு என்பதை அவர்கள் கோடுகள் மூலம் வெளிப்படையாகக் காட்டவில்லை. க, உ, நு முதலிய எழுத்துக்கள் மூலமே காட்டினார்கள். அப்படிக் காட்டுவதற்கு குழுஉக்குறி என்று பெயர்.

ஒன்று முதல் பத்துவரை உள்ள எண்களை க, உ, நு, து, ரு, று, எ, அ, கா, க இப்படிக் காட்டினார்கள்.

இனி 1-11- என்னும் எண் அடையாளங்களை அன்னியம் என்று நினைத்ததால் க, உ, முதலிய வியாபார எண்களையே தமிழ் எண்கள் என்ற நம்மவர்கள் கருதிவிட்டார்கள்.

கருதிய படியே உபயோகிக்கவும் செய்தார்கள்

இனி, ஒன்று முதல் பத்துவரை உள்ள எண்ணுப் பெயர்களில் ஏதாவது ஒரு சொல் முதலில் நிற்க வேண்டும். அதை அடுத்து ஏதாவது மற்றொரு சொல் வரவேண்டும் அந்த இரண்டும் சேரும்பொழுது விதவிதமான மாற்றங்கள் நிகழும்.

ஒன்று பூ, இரண்டு பூ என்பவை பெரும்பாலும் ஒரு பூ, இரு பூ என்று வரும்.

‘ஒன்று ஆயிரம் முறை’ என்பது ஓராாயிரம் முறை என்று வரும்.

ஒன்று கண்டேன் ஒன்று பட்டனர் என்று இயல்பாகவும் வரும்.

ஒவ்வொன்று, ஈரிரெண்டு, ரெண்டு ரெண்டு எனவும் வரும்.

ஏன் இத்தனை மாறுதல் என்பது நமக்குத் தெரியாது.

இனி, மூன்று என்பதை எடுத்துக் கொண்டால் மூவுலகு, முக்கோணம், மும்மூர்த்திகள் என முதல் எழுத்து மட்டும் நிற்கிறது. அதுவும் பெரும்பாலும் குறுகியே நிற்கிறது

நான்கு என்பதோ கடைசி எழுத்தாகிய ‘கு’வை மட்டும் கழற்றி எறிந்து விட்டு நான்மறை, நால்விரல் என வருகிறது.

சில இடங்களில் ‘நாலுமறை’ என உகரம் பெற்றும் வருகிறது. நன்னான்கு எனக் குறுகியும் வருகிறது.

ஐந்து என்பது கிட்டத்தட்ட மூன்று என்பது போலத்தான்.

ஐநூறு, ஐயாயிரம் என முதல் எழுத்து மட்டும் நிற்பது உண்டு. அத்துடன் ஐம்புலன் எனவும் வருவதுண்டு. ஐந்து என்பது அஞ்சு என மருவி வருவதும் உண்டு.

ஆறு என்பது ஆறுமுகம் என பெரும்பாலும் இயல்பாக வரும். சிலசமயம் அறுபடை என முதல் எழுத்துக் குறுகிமட்டும் வரும். வேறு தகடு தத்தங்கள் அவ்வளவாக அதனிடம் இல்லை.

ஏழு, எட்டு என்பவையும் அப்படித்தான். ஏழ்கடல், ஏழுகிணறு, எண்குணம், எனச் சிறிய மாற்றங்களோடு சரி.

ஒன்பது என்பதோ அப்படியே வரும். மாற்றம் என்பது அதற்குப் பிடிக்காது. ஒன்பதுகுளம். ஒன்பதுகோயில்.

பத்து என்பதும் அப்படித்தான். பத்துவீடு, பத்துக்கடை எனச் சிதையாமலே பெரும்பாலும் வரும்.

பத்து பத்து என்பதை “பத்துக்குப்பத்து” என்றுதான் எல்லோரும் சொல்கிறார்கள். அப்படிச் சொல்வதுதான் இயல்பான முறை.

ஆனால் இலக்கணம் என்கிற ஒன்று வந்துவிட்டால் அது சும்மா இருக்காது பத்துக்குப் பத்து என்பதை பதிறறுப் பத்து என்று ஒரு திருக்குத் திருக்கும்! அதேபோல ஒன்பது குதிரைகள் என்பதை ஒன்பான் குதிரைகள் என்று மீசையில் கைபோட்டு ஒருமுறுக்கு முறுக்கும்.

பத்துக்குப் பத்து என்பது “பப்பத்து” “பயித்திப்பத்து நூறு” என்றெல்லாம் தடம்புரள்வதும் உண்டு.

இனி, ‘மை’ என்று ஒரு விசுதி. அது ஒரு சொல்லோடு சேர்ந்து தன்மை என்பதை உணர்த்தும்.

கருமை, செம்மை, நன்மை, பொதுமை, நிலைமை என்றெல்லாம் வரும்.

அதே ‘மை’ என்னும் விசுதி ஒன்று முதலிய எண்ணுப் பெயர்களுடன் சேர்ந்து வருவதும் உண்டு. அங்கே அந்தந்த எண்களுக்குரிய பொருண்மையையே அது உணர்த்தும்.

ஆனால் எல்லா எண்களும் ‘மை’ என்னும் விசுதியை ஏற்பது இல்லை. ஒன்று, இரண்டு, மூன்று, ஏழு, பத்து என்னும் ஐந்து எண்கள் மட்டுமே மை விசுதியை ஏற்றுவரும்.

ஒருமை, இருமை, மும்மை, எழுமை, பன்மை என்று வரும்.

பத்து மை என்பதுதான் பன்மை என வந்திருக்கிறது.

ஏன் இந்த வேற்றுமை என்பது விளங்கவில்லை

இனி, ஒருகுளம், இருபோகம், மூன்று பாகம், நான்கு தோப்பு, ஐந்துபேர், ஆறுசேலை, ஏழுகடல், ஒன்பதுபசு இங்கெல்லாம் வல்லினம் மிகாமல் இயல்பாய் வருகின்றன ?

ஆனால் எட்டு, பத்து என்னும் எண்ணுப் பெயர்கள் அப்படி இயல்பாய் வருவதில்லை

எட்டுப் பக்கம், பத்துக்கடை என்று வல்லினம் புகுந்து ஒரு உழப்பு உழப்பிவிடும்.

எட்டு, பத்து என்னும் இந்த இரண்டு இடங்களில் மட்டும் ஏன் இந்த மாற்றம் ?

இலக்கணத்தால் இதற்குக் காரணம் சொல்ல முடியாது. ‘எட்டும், பத்தும் வல்லினம் மிகும். ஏனைய எண்கள் இயல்பாய் வரும் எனத்தான் இலக்கணத்தால் சொல்ல முடியும் !

வெறும் பெயர் சூட்டு விழாத்தான் இலக்கணத்தால் நடத்த முடியும் மற்றப்படி விபரங்கள் சொல்ல முடியாது இலக்கணத்தால்.

இனி, பத்து என்னும் சொல்லுக்குப் பின்னால் ஒன்பது என்னும் சொல்லைப் போட்டால் பத்தொன்பது என வருகிறது. இது இயல்பான முறை.

ஆனால் ஒன்றுமுதல் எட்டுவரையுள்ள சொற்களில் ஒன்றைப் பத்து என்பதற்குப் பின்னால் போட்டுப் பாருங்கள் ! மாற்றங்கள் ஏற்படுகின்றன.

பதினென்று, பதின்மூன்று, பதினான்கு என ஒருவித மாற்றம். பன்னிரண்டு என வேறொரு வகை மாற்றம். இப்படி மாற்றங்கள் இரண்டு வகையில் வருகின்றன.

இரண்டுவகை மாற்றங்களிலும் பத்து என்பதின் இடையில் உள்ள ‘த்’ என்னும் எழுத்து மறைந்து விடுகிறது. ‘இன்’ என்னும் சாரியை வருகிறது.

பது+இன்+ஒன்று = பதினொன்று. பது+இன்+மூன்று = பதின்மூன்று. இது ஒரு வகை மாற்றம்.

இன்னொரு வகை மாற்றம் பத்து என்பதுடன் இரண்டு என்னும் (ஒரே ஒரு) சொல் சேரும்பொழுது ஏற்படும் மாற்றம்.

இரண்டு என்னும் சொல்லோடு பது(பத்து) என்பது சேரும்பொழுது சாரியையாக வருகிற ‘இன்’ என்பதில் ‘இ’ என்பது மட்டும் கெட்டு விடுகிறது. வெறும் ‘ன்’ என்பதே நிற்கிறது. அது மட்டுமா ?

பது என்பதின் கடைசி எழுத்து ‘து’ என்பதும் போய் விடுகிறது. ‘ப’ என்பது மட்டும் மிஞ்சுகிறது.

ஆகவே ப+ன்+இரண்டு = பன்னிரண்டு என வருகிறது.

அதிசயம் என்றால் இதுதான் அதிசயம்.

பத்து என்பது ஒன்பதுடன் சேரும்பொழுது ஒருவகை, இரண்டுடன் சேரும்பொழுது வேறொரு வகை. ஒன்று, மூன்று, நான்கு, ஐந்து, ஆறு, ஏழு, எட்டு இவற்றோடு சேரும்பொழுது வேறொரு வகை.

இப்படி வகை வகையான மாற்றங்களை உண்டாக்குகிறது பத்து என்னும் எண்ணுப் பெயர். உண்மையான இலக்கணம் என்றால் மொழிக் குள் இப்படி நிகழும் சுழல்கள், நெளிவுகள், குழைவுகள் தாம்.

எல்லாவற்றையும் பார்க்க வேண்டும். பார்த்துப் பார்த்து அனுபவிக்க வேண்டும்.

இனி பதினொன்று, பதின்மூன்று என்று வருகின்ற இடங்களில் பத்து என்பது இடுப்பொடிந்து கூனிக் குறுகுகின்றது.

ஆனால் இருபத்து ஒன்று, முப்பத்து நான்கு என வரும்பொழுது நிமிர்ந்து நிற்கின்றது பத்து.

தனக்கு முன்னே ஒரு சொல்லைத் துணைக்கு வைத்துக் கொண்டு, அதைக் கைத்தடியாக ஊன்றும்பொழுது பத்து என்பது நிமிர்ந்து நிற்கிறது. துணை இல்லாதபொழுது பம்மிவிடுகிறது.

ஆயிரத்து நூற்றுப்பத்து எனக் கடைசியில் தனித்து வரும் பொழுதும் ஓயாரமாய்த் தலைநிமிர்ந்து நிற்கிறது பத்து என்னும் எண். ஆயிரத்து நூற்று இருபது எனவரும் பொழுது தலை கவிழ்ந்து தொங்கப் போடுகிறது பத்து என்னும் எண்.

இதிலிருந்து என்ன தெரிகிறது ? பத்து என்னும் எண்ணுக்கு எடுத்த எடுப்பில் தான் துணை வேண்டும். நடக்கும் போதும் வேண்டும். ஆனால் உட்காரும் போது துணை தேவை இல்லை.

முதலில் வரும்பொழுது உதவியாக இருக்கிறது துணை முடிவில் வரும்பொழுது பாரமாகி விடுகிறது. அதே துணை !

வாழ்க்கையிலும் அப்படித்தானே !

இனி, எட்டு, பத்து என்னும் சொற்களில் ஒலியானது அழுந்தி நிற்பதால் வல்லினம் புகுந்து தடபுடல் பண்ணுகிறது. ஒன்று, இரண்டு, ஆறு, ஏழு, என்னும் இடங்களில் ஒலியில் அழுத்தம் இல்லை. அதனால் அங்கெல்லாம் தடபுடலும் இல்லை.

வாழ்க்கையிலும் அப்படித்தான்! உடம்பில் கொழுப்புக் கூடியவன் உள்ளத்தில் அழுத்தம் உள்ளவன் தட்புடல் பண்ணுவான். அப்படி இல்லாதவன் இயல்பாய் நடப்பான்.

இப்படி வாழ்க்கையோடு ஒட்டி விதிவிதமாய் ஜொலிக்கின்றன எண்ணுப் பெயர்கள்.

கொஞ்சம் யோசித்துப் பார்த்தால் மொழிக்குள் ஒரு வேகமும் துடிப்பும் கிடக்கின்றன என்று தெரியவரும்.

அந்த வேகமும் துடிப்புமே வார்த்தைகளை அப்படியும் இப்படியும் மாசு இயக்குகின்றன. விதிவிதமாக அபிநயம் பிடிக்க வைப்பதும் அந்த வேகமும் துடிப்புந்தான்.

மொழி என்றால் அதில் நிச்சயம் உயிர் இருக்கும். உயிர் என்றால் அது வாழைப்பதும் போலவோ கத்தரிக்காய் போலவோ இருக்காது.

அப்படியானால் உயிர் எப்படி இருக்கும்?

உயிர் என்பது உணர்ச்சிமயமாகவே இருக்கும். உணர்ச்சிதான் உயிர். அந்த உணர்ச்சிதான் வார்த்தைகளை இயக்குவது. அப்படி இயக்குகிற அற்புதத்தைப் பார்ப்பதுதான் இலக்கணம். வெறும் சூத்திரங்களும், விதிகளும் மட்டுமே இலக்கணம் என்று ஏமாந்து விடக்கூடாது.

ஆதிகாலத்தில் பத்து என்பதுக்கு மேல் எண்கள் இல்லை. அதுவே அவர்களுக்கு அதிகம்! அதனால்தான் எண்ணிறந்தவற்றை பன்மை என்றார்கள்.

காலப் போக்கில் நூறு, ஆயிரம், என்றெல்லாம் எண்கள் வந்தன. அதனால் எண்ணிறந்தவற்றை ஆயிரம் என்னும் அடையாளம் இட்டு வழங்கினார்கள்.

இறைவனுக்கு ஆயிரம் திருநாமம் என்றால் எண்ணிறந்த திருநாமம் என்று பொருள். தொள்ளாயிரத்துத் தொண்ணூற்று ஒன்பதும் ஒன்றும் சேர்ந்த தொகை என்பது பொருள் இல்லை.

கடவுள் தத்துவம் என்றால் அது காலத்தையும் இடத்தையும் கடந்தது. அதாவது காலத்துக்கும் இடத்துக்கும், கட்டுப்படாதது என்பது பொருள்.

காலம் இடம் என்கிற தத்துவங்கள் இறைவனுக்குள் அடக்கம். இறைவன் அவற்றுக்குள் அடங்கிக் கிடக்கிறான் என்பது அபத்தம்.

ஆனாலும் ஒரு குறிப்பிட்ட எல்லையை வகுத்து அதனுள் இறைவனை அமர்த்திப் பார்த்தால்தான் நம்மால் உணர முடியு உண்மையை.

அப்படி இல்லாமல் எங்கும் நிறைந்தவன் இறைவன். பேரண்டமே அவனுள்தான் என்பது உண்மையானாலும் அது உணர்வைத் தட்டி எழுப்பாது.

கடலின் அலைகள் நிமிர்ந்து எழுந்து, பின் கடலிலே சங்கமித்து விடுவது போல சகல தத்துவங்களும் இறைவனுக்குள்ளிருந்தே எழுகின்றன. பிறகு மறைகின்றன என்று சொல்லிக் கொண்டே இருந்தால் ஒன்றுமே விளங்காது.

அதனால் பக்தி உண்டாகாது. பரவசமும் ஊறாது.

பக்தியோ பரவசமோ உண்டாகவில்லை என்றால் அது வெறும் வறட்டு வேதாந்தந்தான்.

பக்தி உணர்வு ஊற வேண்டும் என்பதற்காகவே முன்னோர்கள் உருவ வழிபாட்டை ஏற்படுத்தி இருக்கிறார்கள். கோவில்கட்டி குளம் வெட்டி, தேரென்றும், திருவிழா என்றும் ஜாம் ஜாம் என்று கொண்டாடி இருக்கிறார்கள்.

பேரண்டம் முழுவதும் பிறந்து வளர்வதும் ஒடுங்குவதும் இறைவனுள்தான்.

அந்த இறைவனையே காலத்துக்கும், இடத்துக்கும் கட்டுப்பட்டவனாக ஒரு கோயிலுக்குள் எழுந்தருளச் செய்கிற உருவ வழிபாட்டின் மூலம் பக்தி ஊறுகிறது.

ஆணவம் கரையவும் பக்தி ஊறவும் மனிதர்கள் கண்டுபிடித்த மகத்தான உத்தி உருவ வழிபாடு.

எல்லாவற்றையும் தன்னுள் வைத்து நாடகம் நடத்தும் இறைவனையே மயிலாப்பூரில் எழுந்தருளி இருக்கிறான். திருவாரூர்க் கோவிலில் கொலுவீற்றிருக்கிறான் என்று உள்ளம் உருகுவது ஓர் அற்புதந்தானே!

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் திருவாரூருக்கு வந்தார். கோவிலுக்குள் போனார். மூர்த்தியை வழிபட்டார். அப்படியே அவனுடைய லீலா விநோதங்களை எண்ணிப் பார்த்தார். கணக்கில் அடங்காத அவனுடைய அருளையும் ஆற்றலையும் மேலாண்மையையும் நினைந்து நினைந்து உருகினார்.

அட்டா! இந்த மூர்த்திக்குப் பின்னால் அளவிடமுடியாத ஒரு அற்புதம் அல்லவா ஒளிவீசிக் கொண்டிருக்கிறது. கோடி சூரியப் பிரகாசத் தோடு தகதக என்று ஜொலிக்கிறதே அது!

அந்த அருளின் அடையாளத்தானே இந்த மூர்த்தி என்று உருகினார்.

புல்லிலிருந்து பிரமாண்டமான நட்சத்திரங்கள் வரை கோடான கோடி தத்துவங்களை உண்டாக்குகிற அவன் அருளுக்கு (அதாவது திருப்பாதங்களுக்கு) அளவு உண்டா?

அத்தனை கோடி தத்துவங்களையும் கண்ணும் கருத்துமாகப் பாது காக்கிற அவனுடைய ஆற்றலுக்குத்தான் (தோள் வகுப்பு) அளவு உண்டா?

உண்டாக்கிப் பாதுகாத்து மகிழும் அவனுடைய ராஜதர்பாருக்குத் தான் (பொன்முடி) அளவு உண்டா? என்று வியப்பில் திளைக்கிறார் அப்பர் சுவாமிகள்.

அளவிட முடியாத நிலையை ஆயிரம் என்ற எண்ணால் குறிப்பிடுகிறார்.

“ஆயிரம் தாமரை போலும்
ஆயிரம் சேவடி யானும்
ஆயிரம் மால் வரைபோலும்
ஆயிரம் தோளுடை யானும்
ஆயிரம் ஞாயிறு போலும்
ஆயிரம் பொன்முடியானும்
ஆயிரம் பேருடையானும்
ஆரூர் அமர்ந்த அம்மானே!”

(அப்பர் சுவாமிகள் தேவாரம்)

இறைவனுடைய எல்லையற்ற அருளையும் ஆற்றலையும் குறிப்பிட ஆயிரம் என்பது அடையாளப் பெயராக வந்துள்ளது.

வழக்கில் உள்ளதுதானே பாடலில் வரும்?

இனி, ஆயிரங் காலத்துப் பயிர் என்று திருமணத்தைக் குறிப்பிடுகிறோமே அதன் பொருள் என்ன? ஊழி, ஊழி காலத்து இன்பம் என்பதுதான் பொருள். வெறும் ஆயிரம் என்பது அல்ல பொருள்.

இனி, லட்சாதிபதி என்னும் வழக்கமே காலாவதியாகிவிட்டது. இந்த நிலையில் அவன் ஒரு ஆயிரம் ரூபாய்க்காரன் என்றால் சிரிப்புத்தானே வரும்!

தொல்காப்பியர் காலத்தில் லட்சம், கோடி, என்னும் தொகைகள் 'வெள்ளம்', தாமரை, ஆம்பல்'' என்னும் பெயர்களில் இருந்தன. ஆனால் வெள்ளம், தாமரை, ஆம்பல் முதலிய சொற்களுக்குரிய குறிப்பிட்ட தொகை என்னென்ன என்று தெரியவில்லை

எங்காவது ஒரு இடத்தில் தெரியாமையை வைப்பது தானே வாழ்க்கை! வாழ்க்கையை ரகஸ்யம் என்று குறிப்பிடுவது அது கருதியே! இலக்கணமும் ஒரு ரகஸ்யந்தான்!

துப்புக் கிடைத்தது !

மானம், மரியாதை, சூடு, சொரணை இல்லாத ஒருவனைப் பற்றி அவனா? துப்புக் கெட்டவன்' என்று சொல்கிறோம்.

இனி, ஒருவனிடம் வசதி நிறையவே இருக்கிறது. ஆனாலும் மனம் இல்லாதவன். மனைவிக்கு, மக்களுக்கு, உற்றார், உறவினர்களுக்கு முறைப்படி என்னென்ன செய்ய வேண்டுமோ அவற்றில் ஒன்று கூடச் செய்ய மாட்டான்.

திருமணம் முதலிய சடங்குகளை எப்படி நடத்த வேண்டுமோ அப்படி நடத்தமாட்டான். ஒவ்வொன்றையும் ஏமாற்றப் பார்ப்பான். பணத்தைப் பெட்டியுள் போட்டுப் பூட்டுவதில் மட்டும் உஷாராயிருப்பான். அவனையும் 'துப்புக் கெட்டவன்' என்றே சொல்கிறோம். கொஞ்சம் எரிச்சல் வந்து சொல்கிறபொழுது 'துப்புக்கெட்ட பயல்' துப்புக்கெட்ட கழுதை என்றே சொல்லிவிடுகிறோம்.

அப்படியானால் துப்பு என்னும் சொல் இங்கே உணர்ச்சி என்னும் பொருளை உணர்த்துகிறது.

இனி, துப்பறிதல், துப்பு வெட்டுதல், துப்புத் துலக்கல் என்றெல்லாம் வரும். அங்கெல்லாம் துப்பு என்பதற்கு உண்மை என்பது பொருள்.

இதிலிருந்து நாம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியது ஒன்று. 'உணர்ச்சியும் உண்மையும் வேறுவேறல்ல. ஒன்றுதான்.

உண்மையானது கனிந்து பழுத்தால் உணர்ச்சி!

இனி, 'துப்பு' என்பதற்கு மேலெழுந்த வாரியான மொத்தப் பொருள் 'வசதி' என்பதுதான்.

உணவின் செழிப்புத்தானே வசதி.

மேலும் உணர்ச்சியே எங்கிருந்து வரும்? -உணவிலிருந்துதான் வரும்.

நான்கு நாட்களாகக் குலைபட்டிணியாகக் கிடந்து காதடைத்து, கண்ணும் பஞ்சடைந்துபோனவனிடம், இது என்ன ராகம் என்று கேட்டால் தோடி, சங்கராபரணம், அடாணா என்று அவனால் பாகுபடுத்திச் சொல்லமுடியுமா?

இது பாட்டு இது இசை என்னும் உண்மை விளங்கினால் அல்லவா 'பண்' இன்னதென்று கண்டுபிடிக்க?

அப்படியானால் உண்மை. உணர்ச்சி, வசதி எல்லாவற்றுக்கும் மூலாதாரம் அன்னம்! அன்னமயம்!

அதனால்தான் துப்பு என்னும் வார்த்தையை உணவு என்னும் பொருளில் வந்து நடமாட விடுகிறார் தெய்வப்புவர்.

சொல்லாராய்ச்சி அப்படி நிற்கட்டும். கத்திரி விதையைப் பூமியில் ஊன்றி வைக்கிறோம். கத்திரி விதையில் உயிர் இருக்கிறது.

விதையை ஊன்றி வைத்த இடத்திலுள்ள மண், கல், குப்பை, காற்று, நீர் இவற்றில் உயிரில்லை. வெறும் ஜடந்தான் கல்லும், மண்ணும்.

ஜடப்பொருள்களாகிய கல், மண் முதலியவை கத்திரி விதையை நோக்கி, நோக்கி ஓடிவரும்.

“எங்களையும் உன்மயமாக்கு! எங்களுக்கும் உயிர்ப்பிச்சை கொடு” என்று கெஞ்சும்.

கத்திரி வித்தின் அருள்பாலிப்பால் கல், மண் முதலிய ஜடங்(ஊன்) கள், கத்திரிக்காய் என்னும் உயிர்ப்பொருளாக மாறிவிடுகின்றன.

பேரண்டம் முழுவதும் இந்தவிதமாக ஊன்(ஜடம்) உயிரைத்தேடி ஓடுகிறது!

“ஊன் தேடும் உயிரேயோ”

இனி, நான்கு நாட்களாக ஒருவனுக்கு காய்ச்சல், ஒன்றும் சாப்பிட முடியவில்லை அவனால். வற்றி உலர்ந்து போனான்.

உணர்ச்சியானது மந்தப்பட்டுவிட்டது. உறவினர்களைக்கூட இனம் காண முடியவில்லை அவனால்.

தொடர்ந்து ஒருவாரத்துக்குக் கத்திரிக்காய் 'சூப்' போட்டு அவனுக்குக் கொடுக்கச் சொன்னார் வைத்தியர்.

அப்படியே கொடுத்தார்கள். சூப் உள்ளே போகப்போக பார்வையில் தெளிவு வந்தது. புத்தயில் தெளிவு வந்தது.

நாக்குக்கு ருசி தட்டுப்பட்டது. உப்பு, உறைப்பு, புளிப்பு ஒவ்வொன்றும் இனந்தெரிந்தது.

இந்த மாற்றம் எப்படி நிகழ்கிறது?

கத்திரிக் காயிலுள்ள உயிர் உணர்ச்சியின் காலில் விழுகிறது. விழுந்து என்னையும் உன்மயமாக்கு என்கிறது. எனக்கும் உணர்ச்சியைக் கொடு என்று மறுகுகிறது.

தந்தேன் வரமென்று உணர்ச்சியும் கருணை காட்டி விட்டது.

இப்படியாக உணர்ச்சியைத் தேடி எங்கும் உயிரின் ஓட்டம்.

“உயிர்தேடும் உணர்வேயோ”

ஐடம் உயிராகத் தவிக்கிறது. உயிரோ உணர்ச்சியாகத் தவிக்கிறது. அப்படியே ஆகவும் செய்கின்றன.

அதோடு நின்று விடுகிறதா ஓட்டம் ?

உணர்ச்சியானது விம்மிப் புடைத்து தளதளவென்று பருவத்துக்கு வந்ததும் கலையாக அவதாரம் எடுக்கத் தவிக்கிறது.

இசை, நடனம், ஓவியம், செய்யுள், உழவு, வாணிகம், வாழ்க்கை என்றெல்லாம் கலை (மறை)யாகப் பரிணமிக்கிறது உணர்ச்சி.

உணர்ச்சிக்கு வான் என்பது செல்லப்பெயர்

“வான்தேடும் மறையே யோ”

பிறகு கவி(மறை) முதலிய கலைகள் சும்மாவா இருக்கும் ?

இறைவன் (மெய்ப்பொருள்) எங்கே, எங்கே என்று தேடி ஓடுகின்றன.

“மறைதேடும் பொருளேயோ”

இப்படியாக ஒரு ஓட்டம், ஒரு தேட்டம்.

இறைவனுடைய காரியத்தைப் பார்த்தாலோ வேடிக்கைதான்.

பேரண்டம் முழுவதும் கடவுள் தத்துவம் ஒன்றுதான். ஊன், உயிர், வான் (உணர்ச்சி), மறை (கவி-கலை) எல்லாம் கடவுளின் லீலா விநோதந்தான்.

இவைஒன்றை ஒன்று தேடுகின்றன என்றால் ஒவ்வொன்றும் தன்னைத் தானே தேடுகின்றன! தன்னுணர்வில்லாமலே தேடி ஓடுகின்றன!

இறைவனே வேஷங்கள் பலபோடுகிறான்.

ஓவ்வொரு வேஷமும் இன்னொரு வேஷத்தைத் தேடி ஓடி ஆடுகிறான்.
அப்படியானால் சரியான கோமாளிதான் இறைவன்!

மேலெழுந்த வாரியாகப் பார்த்தால் அவனொரு கோமாளி மாதிரித் தான் தெரிவான். ஆனால் ஏனிப்படி வேடிக்கை பண்ணுகிறான் என்னும் யோசனையில் உள்ளே போகப்போக அவன் ஒளி ஊற்றாகக் காட்சி கொடுப்பான். ஞானப் பெருவெளியாக நிறைந்து நிற்பான்.

“தான்தேடச் சகம் அனைத்தும் தனைத்தேட”

இனி எல்லாம் இறைவன் மயம் என்றால் நாமும் இறைவன் மயந்தானே! அப்படியிருக்க நான் இறைவனைத் தேடி அலைகிறேன் என்றால் அவனா கோமாளி!

நான் நான் என்று நெஞ்சில் கைபோடுகிற நம் தடித்தனமல்லவா கோமாளி! அந்தத் தடித்தனத்தைப் பொருத்திலடித்துக் காட்டுவது போலக்காட்டும் ஞானவிளக்குத்தான் அவன் ஆட்டம்.

திருவிளையாடல் என்றால் அதுதான்.

பொறியில் தட்டியதுமாதிரி ஒருதட்டுத் தட்டியது பட்டிணத்துச் சுவாமிகளை. அப்படியே ஆனந்தத்தில் துள்ளிக் குதித்தார்.

கண்டேன் கண்டேன் என்று கூப்பாடு போட்டார். தெருவுக்கு வந்தே கூப்பாடு போட்டுவிட்டார் பட்டிணத்து அடிகள்.

எப்படி என்று பாடலைப் பார்ப்போம்.

ஊன்தேடும்	உயிரேயோ!
உயிர்தேடும்	உணர்வேயோ!
வான்தேடும்	மறையேயோ!
மறைதேடும்	பொருளேயோ!
தான்தேடச்	சகம்அனைத்தும்
தனைத்தேட:-	தன்னைத்தான்
நான்தேடி	நான்காண
நான்யாரோ?	தான்யாரோ!!

(பட்டிணத்தார்)

பட்டிணத்தாருடைய அனுபவம் கனிந்து பழுத்துத்தேன் சொட்டுகிறது. தொட்டதொட்ட இடமெல்லாம் ஆனந்தத்தேனாய்க் கொட்டுகிறது பாட்டு.

பாடப்பாட ஊன்உருகும். அனலிலிட்ட மெழுகாய் உயிரும் உருகும். உணர்ச்சியோ பாடலோடு பாடலாய்க் கலந்து ஆனந்த பரவசத்தில் திளைக்கும்.

ஊனிலிருந்து உயிர், உயிரிலிருந்து உணர்வு என்பதெல்லாம் மனக் கணக்குத்தான். உண்மையான கணக்கோ உணர்வுதான் சகலமும் என்பது தான்.

இறைவனுடைய பேருள்ளம் என்னும் மெய்யுணர்வுதான் உயிராகிறது. அந்த உயிர்த்தத்துவமே எண்ணிறந்த ஜடங்களாக விளைகின்றன.

இறுதியற்றதாய் எங்கும் ஒரேவியாபக மாயுள்ள மெய்யுணர்வுதான் அண்டபிண்ட சராசரங்களாய் - பேரண்டமாய் விளைந்தது.

அதுதான் பரம்பொருள்.

அந்தப் பரம்பொருளோ மறை(கலை) வடிவாய் - ஆனந்த நடனமாய் - பாட்டும் கூத்துமாய் ஜொலிக்கிறது.

அப்படியானால் சக்திமயமாய் - அருள் மயமாய் - உணர்ச்சி மயமாய் இருக்கிறது கடவுள் தத்துவம்.

இதுதான் உண்மை.

ஆனால் உண்மையை மட்டும் பார்ப்பவர்கள் வெறும் பண்டிதர்களாய், வாத்தியார் (சாஷ்திரி)களாய், புத்திசாலிகளாய் தத்துவத்தைத் தர்க்கம் பண்ணிக்கொண்டே திரிவார்கள்.

பக்திக்கும் அவர்களுக்கும் தூரம் அதிகம்.

வெறும் அறிவு வறண்ட அறிவு. அந்த வறண்ட அறிவுக்கும் பக்திக்கும் ஒத்துவராது.

பக்திக்கு உண்மையோடு உணர்வும் தேவை.

ஈடுபாடு, நம்பிக்கை, அர்ப்பணிப்பு, தீராத காதல் இவை தாம்பக்தி.

அப்படியானால் கடவுளை - சகல சக்திகளுக்கும் ஆதாரமான மெய்யுணர்வை கண்ணெதிரில் கொண்டு வந்து நிறுத்த வேண்டும். மனசுக்கு உகந்த உருவில் கல்லிலோ, செம்பிலோ, பொன்னிலோ எழுந்தருளச் செய்யவேண்டும்.

கோயில், குளம், தேர், திருவிழா, மேளம், தாளம் எல்லாம் அதைஓட்டி வந்துவிடும். அபிஷேகம், அலங்காரம், ஆராதனை, பாடல் ஆடல் எல்லாம் சேர்ந்து பரிமளிக்கும்.

இப்படி ஒரு வழியை - அற்புதமுறையை நம் முன்னோர்கள் கண்டு பிடித்திருக்கிறார்கள்.

உருவவழிபாடு என்றால் அது இதுதான்.

இனி தெருவுக்குத் தெரு மதபோதகர்கள் போடுகிற கூப்பாடுகளை நாம் கேட்கிறோம்.

“எங்கள் கடவுள் குருடனைப் படிக்க வைத்தார், ஊமையைப் பாடவைத்தார், செவிடனைக் கேட்டு ரசிக்க வைத்தார். “அவரை நம்புங்கள் அவரிடம் வாருங்கள். என்னவேண்டுமானாலும் கேளுங்கள். கேட்கக் கேட்கக் கிடைக்கும்!” என்றெல்லாம் ஆரவாரம் பண்ணுகிறார்கள்.

இப்படி கூப்பிடுகிறவர்களும் ஏதோ ஒரு இடத்துக்குத்தான் கூப்பிடுகிறார்கள். ஆனால் அந்த இடத்தில் கொடுக்கிறவர் இருக்க வேண்டாமா? யாரிடம் கேட்க?

கொடுக்கிறவரிடந்தானே முறையிட வேண்டும்?

நீதிபதி இல்லையென்றால் நீதிமன்றத்தால் என்ன புண்ணியம்? நீதியை விரிவாக வியாக்யானம் செய்து வைத்திருக்கிற நீதி நூல்களால் தான் என்ன புண்ணியம்?

அந்த நீதிபதிதான் மூர்த்தி. அவரைப் பார்த்து ஒன்றுவதுதான் உருவ வழிபாடு.

திருப்பதி (வடமலை)யில் எழுந்தருளி பக்தர்களுக்கு அள்ளி அள்ளிக் கொடுக்கிறான் வேங்கடநாதன்.

அவன் மனதுவைத்தால் போதும். தூர்ந்து போன கிணற்றில் ஊற்றெடுத்துப் பொங்கும் குடம் குடமாய்ப் பால் சொரியும் பசு. தண்ணீர்த் தட்டுப்பாடானாலும் வயலில் நெல்லும் கரும்பும் பூத்துக் குலுங்கும்.

பெண்குழந்தைகளுக்கு மளமளவென்று திருமணம் நடக்கும். பரீட்சையில் தோல்வியடைகிற குழந்தைகள் வெற்றி பெறுவார்கள். உத்தியோகமும் தேடிவரும். கைநிறையச் சம்பளமும் ஓடிவரும்.

ஆனால் வடமலையானை நம்பவேண்டும். அவனைத் தேடி மலை மேல் ஏறவேண்டும். கண்குளிர அவனைப் பார்த்து கோவிந்தா கோவிந்தா என்று கூப்பாடு போடவேண்டும்.

முதுகுவளைந்த கூனன் நிமிர்ந்து நடப்பான்.

குருடன் தோள்மேல் முடவன் ஏறி வேங்கட நாதனைப் பார்க்கப் போகிறான். போகும்போதே “அதோபார் தேன் கூட்டை” என்று கத்துகிறான் பிறவிக்குருடன். முடவனோ மளமளவென்று மரத்தில் ஏறுகிறான் தெனெடுக்க!

ஊமையன் ஒருவன்; அவன் ‘எனக்கில்லையா தேன்’ என்கிறான். எனக்கும் ஒருபங்கு வேண்டுமென்று கூனனும் ஓடிவருகிறான்.

இதோ வருகிறது பாடல்.

கூன்கொண்டு சென்றவன்
கூன்நிமிர்ந்(து) ஓட,க்
குருடன்கொம் பில்

தேனென்று காட்ட,
முடவன்அத் தேனை
எடுக்க, அயல்

தான்நின்ற ஊமை
எனக்கென்று கேட்கத்
தருவன் வரம்;

வான்நின்ற சோலை
வடமலை மேல்நின்ற
மாதவ னே!

(பழம்பாடல்)

(கொம்பு-மரக்கிளை-கொப்பு. அயல்நின்ற-பக்கத்தில் இருந்த. வான் நின்ற சோலை-வானளாவிய பெரிய பெரிய தருக்கள் காடாய் மண்டிக் கிடக்கிற. மாதவன் - வேங்கடநாதன்)

பாட்டென்றால் இதுவல்லவா பாட்டு! இப்படி ஒரு பாட்டு எழுந்து வரவேண்டும் என்றால் மூர்த்தி, வழிபாடு எல்லாம் வேண்டும். இல்லை யென்றால் இல்லைதான்.

உண்மையான பாட்டு ஒன்று வந்துவிட்டால் போதும்.

மந்திரம், தந்திரம், செபம், பிரார்த்தனை எல்லாம் ஓடிவிடும்.

இனி, பிள்ளைப்பெருமான் ஐயங்கார் என்று ஒரு பரமபக்தர். எழுநூறு எண்ணூறு வருடங்களுக்கு முன்வாழ்ந்தவர். விஞ்ஞானம், மெய்ஞ்ஞானம் முதலிய தத்துவ நுட்பங்கள் அத்தனையிலும் அவர் அத்துப்படி.

ஆனால் அவருக்கு உயிர் திருவரங்கமும் பெரியகோயிலுந்தான். எப்பொழுதும் ரங்கநாதரைப் பார்த்துக் கொண்டே இருக்கவேண்டும். ஏதாவது அப்படி இப்படி என்று தடைப்பட்டால் தண்ணீரில் கிடக்கிற மீனை எடுத்து வெளியில் போட்டால் அது எப்படித் துடிக்கும். அப்படித் துடிப்பார் ஐயங்கார்.

இனி, நம்மை நிறுத்துப் பார்த்தால் ஐம்பது, அறுபது என்று கிலோக் கணக்கில் இருக்கும் எடை. ஆனால் நம்மைப்போல் எத்தனை கோடான கோடி பிராணிகள் - புல்லிலிருந்து ஆலமரம்வரை, எறும்பிலிருந்து யானைவரை எத்தனை கோடி பொருள்கள்.

அத்தனை கோடிப் பொருள்களையும் தாங்குகிறது உலகம். அது மட்டுமா? மலைகள், கடல்கள், வனவனாந்திரங்கள் ஆயிரம் ஆயிரமாய் உள்ளன. அவ்வளவையும் சுமந்து கொண்டு வெட்ட வெளியில் சதாவட்டம் போட்டு ஓடுகிறது இந்த உலகம்!

இனி, இந்த உலகத்தைவிட கோடான கோடி மடங்கு பெரிய ஒளிமண்டலங்கள் - நட்சத்திரங்கள் கோடிக்கணக்கில் வட்டம் போடுகின்றன. அத்தனையும் அந்தரத்தில்தான்! யாதொரு ஆதாரமும் இல்லாத வெட்டவெளியில்தான்!

இந்தச் சுழல் வட்டத்துக்கு ஞாலத்திகிரி என்று பெயர்.

இனி, சமுத்திரத்திலுள்ள நீர் சூரியவெப்பத்தால் ஆவியாகிறது. மேலே போய் மேகமாய்த் திரளுகிறது. மழையாய்க் கொட்டுகிறது. தண்ணீரானது வெள்ளக் காடாய்ப் பெருகி பழையபடி சமுத்திரமாகிவிடுகிறது.

இந்த நீர்ச் சுழலுக்கு (முது) நீர்த்திகிரி என்று பெயர்.

மழையில்லையென்றால் புல்பூண்டு ஒன்றுமே இல்லை. பிரபஞ்சமே வெறும் கட்டமண்ணும் குட்டிச் சுவருந்தான்!

ஞாலத்திகிரி, முதுநீர்த்திகிரி இரண்டுக்கும் மேலாண்மை எது? கண்ணுக்குத் தெரியாத கால தத்துவந்தான்.

கால தத்துவம் மாதிரி எத்தனையோ தத்துவங்கள். அத்தனைக்கும் நாற்றங்கால் எது? ரங்கநாதர் கையிலிருக்கும் சக்கரந்தான்!

பார்க்கப் பார்க்க கண்ணுக்கு குளுமையூட்டும் நீலமலை போன்ற சாமள வண்ணன் பெருமான். கையிலுள்ள சக்கரத்தை (திகிரியை) ஒரு சுழட்டுச் சுழட்டி விட்டான் பெருமான். அது சீறிப் பாய்ந்து பறந்தது. சுழிசுழியாய் வட்டம் போட்டுக் கொண்டே - கோலம் போட்ட மாதிரி ஓடியது திகிரி.

சக்கரம் ஓடும்போது விழுந்த சுழிகளும், வட்டங்களுந்தான் ஞாலத் திகிரி முதலான கோலங்கள் - தத்துவங்கள்.

உண்மையை உணர்ச்சிமயமாய் அப்படி அனுபவிக்கிறார் பிள்ளைப் பெருமாயைங்கார்.

இனிப் பாடல்.

ஞாலத்	திகிரி,
முதுநீர்த்	திகிரி,
நடாத்தும்இந்	தக்
காலத்	திகிரி
முதலான	யாவும்;-
கடல்கடைந்	த
நீலத்	திகிரி
அனையான்	அரங்கள்
நிறைந்தசெங்	கைக்
கோலத்	திகிரி
தலைநாளி	னில்இட்ட
கோலங்க	ளே!

(தி.அ.அந்தாதி)

கடல்கடைந்த - திருப்பாற் கடலைக் கடைந்து அமிர்தம் எடுத்த. நீலத்திகிரி அனையான் - நீலமே ஒருமலையாக உருவெடுத்தது போன்ற வன். கோலத்திகிரி - அழகிய சக்கரம்.

விஞ்ஞானமும் மெய்ஞ்ஞானமும் கைகோர்த்து விளையாடுகின்றன பாடலில்.

பாடல்கள் இப்படி விளைவதற்கு மூர்த்தி என்றும், வழிபாடு என்றும் இருக்கவேண்டும். ஆர்வத்துக்கும் ஈடுபாட்டுக்கும் அப்பொழுதுதான் மேனி கிடைக்கும்.

பிள்ளைப் பெருமாள் ஐயங்காருடைய ஆர்வத்துக்கும், ஈடுபாட்டுக்கும் திருவரங்கநாதரும், கோவிலும் அப்படி இடம் கொடுக்கின்றன.

இன்னும் எப்படியெல்லாம் பாடலுக்கு இடம் பண்ணிக்கொடுக்கின்றன கோவிலும் மூர்த்தியும் என்று பார்ப்போம்.

இளைஞன் ஒருவன். அவனுக்கும் ஒரு இளம் நங்கைக்கும் பழக்கம் உண்டானது. பிறகு காதலாகவே வளர்ந்து விட்டது பழக்கம்.

நீதான் மனைவி நான்தான் கணவன் என்னும் அளவுக்கு வலுப்பட்டு விட்டது காதல்.

அடிக்கடி சந்திப்பார்கள். அதனால் உறவு கூடிவிட்டது.

உறவு வளரவளர உரிமை தலைநிமிர்ந்து நிற்கும். பிறகு வித்தியாசம் மறைந்து விடும். தொட்டு, பிடித்து, பற்றி விளையாடவைக்கும் உறவு. அப்படி விளையாடாவிட்டால் என்னவோ போலிருக்கும்.

ஆணுக்கும் அப்படித்தான் பெண்ணுக்கும் அப்படித்தான்.

இளைஞனும் யுவதியும் அந்த அளவுக்கு வந்து விட்டார்கள். இப்படியே நாளும் பொழுதும் ஓடின. ஒரு கட்டத்தில் பத்து நாட்களாக இளைஞன் வரவில்லை.

ஒவ்வொரு நாளும் இளைஞன் ஓடிவருகிறவன் தான். இப்பொழுது துப்பே இல்லையென்றால் எப்படியிருக்கும் பெண்ணுக்கு ?

யாரிடம் சொல்கிறோம் ? என்ன சொல்கிறோம் என்கிற விபரமே இல்லாமல் தோட்டத்தில் தன் எதிரில் நிற்கிற நாரையிடமே புலம்புகிறாள் பெண்.

'புஷ்பத்தில் வண்டுமேய்வது போலல்லவா என்னை அனுபவித்தார் பெருமாள். அப்படி அனுபவித்தவரால் எப்படி மறந்திருக்க முடியும்' ? என்று புலம்புகிறாள்.

இனிப் பாடல்

மானார்	கேசன்
மேலோர்	மாலாய்
வாழ்கோ	யில்,
தேனார்	காவில்
பூவா	ராயும்
வண்டே	போல்,

நானா	போகத்(து)
இன்பம்	கொண்டார்
நான்வா	டப்
போனார் !	இன்னும்
வாரர்	தேனோ
போதா	வே !

(தி.அ.கலம்பகம்)

மான் ஆர்கேசன் - கங்கையென்னும் பெண்ணை முடிந்துவைத்திருக்கிற சடையப்பன் - சிவபெருமான். மேலோர் - முதலானவர்கள். கேசம் - முடி. மேல்-முதல். வாழ்கோயில் - இவர்களெல்லாம் பெருமானைச் சேவிக்கக் காத்துக் கிடப்பார்களாம். அப்படிப்பட்ட திருவரங்கர் சன்னதியில். போதா - நாரை.

காதல்வெறி ஏறஏற வண்டா, மலரா, மானா, மயிலா என்று வேறுபாடு தெரியாது. ஏன், தோழியிடம் மட்டும் சொல்லக் கூடியதை செவிலித்தாயிடம் சொல்கிறோமே என்னும் கூச்சங்கூட இருக்காது !

திருவரங்கப் பெருமானுக்கு மணவாளர் என்று பெயர். அழகிய மணவாளரே தன்னை ஆசை கொண்டு பார்ப்பதாகவும் அவரே தனக்கு வரப்போகிற மாப்பிள்ளை என்றும் மயங்கிவிட்டாள் ஒரு இளம்பெண்.

பருவம் நெருங்க நெருங்க பகல்களவும் வளர்ந்தது. ஆனாலும் காரியம் நடக்கவில்லை.

திருவரங்கநாதரே மோசம் பண்ணிவிட்டாரே என்று கலங்கினாள் பெண். 'பாதகத்தி இப்படியா ஏமாறுவேன்' என்று இடிந்து போனாள் பெண்.

தோட்டத்தில் பூவுக்குப் பூ பறந்து வந்து தேன் குடித்து ஆரவாரம் பண்ணியது வண்டு. அதைச்சலாம் போட்டு தாஜா பண்ணினாள். 'எனக்காக ஒருதடவை ரங்கநாதரிடம் போய்வரவேண்டும்' என்று கெஞ்சினாள்.

வண்டு தூதுபோனது.

போனவண்டு திரும்பிவரவில்லையே என்று தவிக்கிறாள் பெண். மனசுக்குத் தெரியாமல் வண்டைத் தூதுவிட்டவள் அந்த மனசிடமே இப்பொழுது மண்டிபோட்டுக் கெஞ்சுகிறாள்.

எப்படி

மறக்குமோ காவின
மதுஅருந்தி, அப்பால்
பறக்குமோ, சந்நதிமுன்-
பாமோ,— சிறக்கத்
தருவரங்கள் கேட்குமோ,
தாழ்க்குமோ நெஞ்சே!
திருவரங்கள் பால்போன

தேன்.

(கலம்பகம்)

காவினமது அருந்தி மறக்குமோ - குடிமயக்கத்தில் மறந்து விட்டதா ? அப்பால் பறக்குமோ - அந்தமயக்கத்தில் அதனால் பறந்து போகமுடியுமா ? சந்நதி முன்பு ஆமோ - பெருமாள் எதிரில் தைர்யமாக நிற்கமுடியுமா வண்டால் ? தருவரங்கள் கேட்குமோ - என்மேல் கிருபை பண்ண வேண்டுமென்று முறையிடுமா ? தாழ்க்குமோ - பேட்டி கிடைக்க நேரமானால் பொறுமை காட்டுமா ? தேன் - வண்டு.

பாடலைப் பாடப்பாட ஐயங்கார் இதயத்தோடு நமது இதயம் ஓட்டும். காதல் வெறியோடு பக்தியாகவே ஓட்டும்.

இனி வேறொரு பாடல்.

விஞ்ஞானம் கொடிகட்டிப் பறக்கிறகாலம் இந்தக் காலம். அதனால் முரட்டுத்தனம், தடித்தனம் எவ்வளவோ பெருகி இருக்கிறது.

கூச்சம் என்பது இல்லாத காரணத்தால் பயம் என்பதே இல்லை.

ஆனாலும் திருமணத்துக்கு பெண்கொடுக்கல் வாங்கல் என்று ஒன்று உண்டே ? அதில் ஒரு சொகுசும், நளிமும் இருக்கவே செய்கிறது.

எப்பேர்ப்பட்ட கொம்பனானாலுஞ்சரி பெண் கேட்பதில் ஜாக்கிரதையாகவே இருக்கிறான். இடம், பொருள், ஏவலுக்கு மாறான இடத்தில் போய் வாலை நீட்டினால் ஓட்ட நறுக்கி விடுகிறார்கள் பெண் வீட்டார்.

அந்தக்காலம் இந்தக்காலம் என்கிற வேற்றுமை இதில் இல்லை.

திருமங்கையாழ்வார் அவதரித்த குலம் கள்ளர்குலம். அதில் ஒரு ஏழை விவசாயி வீட்டில் அழகான பெண். அந்தப் பெண்தான் வேண்டும் என்று ஒரு இளவரசன் முரண்டு பிடித்தான்.

அரசர் பெருமானும் தக்க அதிகாரிகள் மூலம் தன் விருப்பத்தைத் திருமுகம் (கடிதம்) மூலம் எழுதி அனுப்பினான்.

திருமுகத்தைப் பிரித்துப் பார்த்த பெண்ணின் தகப்பனுக்கு கோபம் வந்துவிட்டது. குத்தலும் பக்க வெட்டுமாய் கோபத்தைக் கொட்டுகிறான் பெண்ணின் தந்தை.

கொற்றவன்தன்	திருமுகத்தைக்
கொணர்ந்த தூ	தா!
குறையுடலுக்	கோமறவர்
கொம்பைக்கேட்	டாய் ?

அற்றவர்சேர்	திருவரங்கப்
பெருமாள்தோ	ழன்
அவதரித்த	திருக்குலம்என்(று)
அறியாய்போ	லும் !

மற்றதுதான்	திருமுகமே
ஆனால்அந்	த
வாய்செவிகண்	மூக்கெங்கே !
மன்னர்மன்	என்

பெற்ற இள	அரசானால்
ஆலின்கொம்	பைப்
பிறந்தகுலத்	தினுக்கேற்கப்
பேசுவா	யே !

(கலம்பகம்)

கொற்றவன் - அரசன். திருமுகம் - முகத்தையும் கடித்ததையும் சிலேடையாக உணர்த்துஞ்சொல். கொம்பு - பெண். அற்றவர் - பற்றற்றபக்தர். பெருமாள் தோழன் - திருமங்கைஆழ்வார். (இள) அரசுமாப்பிள்ளை என்றால் ஆலின் கொம்புதானே பெண்ணாக அமைய வேண்டும்.

குறிப்பு - பல புலவர்கள் வார்த்தைகளை வைத்தே சிலம்பம் ஆடுவார்கள். ஆனால் இங்கே உணர்ச்சியே வார்த்தைகளாக வந்து விளையாடுகிறது.

பொத்தானை அழக்கினால் போதும். அமெரிக்காவில் உள்ளவருடன் இங்கிருந்தபடியே உரையாடலாம் என்கிற அளவுக்கு வளர்ந்துவிட்டோம். ஆனாலும் பரிசுச் சீட்டை வாங்கினகையோடு கிளிசோசியனைத் தேடுகிறோம்.

நகர் மன்றத் தேர்தலில் கூட ஒரு சிறு பகுதியில் போட்டியிட இடம் கிடைத்தால் போதும். கைரேகைக்காரனலிலிருந்து சோதிட சாம்ராட்டுகள் வரை அத்தனை பேரையும் தேடி அலைகிறோம்.

இந்த லட்சணத்தில் காதலில் சிக்கித் தவிக்கிற ஒருபெண் குறத்தியிடம் குறிகேட்டால் - குறிகேட்கிறது சம்பந்தமாக ஒரு பாடல் வந்தால் அதைச் சாதாரணம் என்று நினைக்கிறோமே ?

அது என்ன ஞாயம் ?

அரங்கநாதர் மேல் காதல் கொண்டபெண் குறிகேட்கிறாள். பெண்ணின் காரியம் அப்படியிருக்கட்டும். குறத்தியின் பசப்பு எப்படி வருகிற தென்று பாருங்கள்.

கொஞ்சம் அதிகாரம், கொஞ்சம் பணிவு, இப்படி இரண்டையும் சேர்த்துப் பேச்சில் விடுகிற அவள் தோரணையைப் பாருங்கள்.

மூன்று அல்லது நான்கு வயது மகனையும் கூடவே அழைத்து வந்திருக்கிறாள் குறத்தி.

இதோ பாட்டு

காலம்	உணர்ந்த
குறத்தி	நான்;
கருதினை	ஒன்றது
சொல்லு	வேன்;

பாலகன்	உச்சியில்
எண்ணெய்	வார் !
பழையது	ஓர்கலை
கொண்டு	வ !

கோல	மலர்க்கையின்
மங்கை	நின்
கொங்கை	முகக்கறி
நன்று	காண் !

ஞாலம்	உவந்திட	
நாளை	யே	
நண்ணுவை	நம்பெரு	
மாளை	யே !	(கலம்பகம்)

காலம் உணர்ந்த - மூன்றுகால நிகழ்ச்சிகளையும் கண்டுபிடிக்கிற. கருதியது ஒன்று அதுசொல்லுவேன் - உன்மனதில் ஒன்றை நினைத்து வைத்திருக்கிறாய். அதை இதோ சொல்கிறேன் பார். பாலகன் - பையன். பழையது ஓர்கலை - பழைய சேலை ஒன்று.

“உன்கையின் பாக்கியத்தை விட உன் நெஞ்சின் பாக்கியம் வலு” என்று ஒரு சிமிட்டுச் சிமிட்டுகிறாள்.

ஞாலம் உவந்திட - ஊராரெல்லாம் மகிழ்ந்து பாராட்ட. பெருமாள் - அரங்கள்.

குறத்தியின் சாதுர்யமே சாதுர்யம்.

இனி வழிபாடு சம்பந்தமாக ஒரு பாடல்.

தங்கத்தேரில் வீதி உலாவருகிறார் அரங்கநாதர். பக்தகோடிகளின் ஆரவாரமும் முழக்கமும் மேளச் சத்தத்தையே அழுக்கி விடுகிறது.

இதுஒன்றையும் சிலர்கவனிக்கவில்லை. திண்ணையில் சீட்டாடுகிற வர்கள் - அரசியல் தர்க்கம் பண்ணுகிறவர்கள் - வீரப்பிரதாபங்களை அவிழ்த்து விடுகிறவர்கள் என்று இப்படியும் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள்.

அவர்கள் காரியம் எரிச்சலை உண்பாக்கத்தானே செய்யும்? ஐயங்காரின் கோபம் ஹாஸ்யமாக மாறி வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டுகிறது.

எப்படி

ஒன்றும்	அறியாத
ஊமர்காள்!	தென்னரங்கர்
இன்று	திருத்தேரில்
ஏறினார்;—	நின்று
வடம்பிடிக்க	வாருங்கள்!
வைகுந்த	நாட்டில்
இடம்பிடிக்க	வேண்டும்

எனில்!

(பி.பெ.ஐயங்கார்)

ஊமர்காள் - ஊமைபோன்ற முழுமூடங்களே! இன்று - இப்பொழுது நின்று வடம் பிடிக்கவாருங்கள் - வடத்தைத் தொட்டுப் பிடித்து பயபக்தியோடு சேலை செய்யச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்திருக்கிறது. நழுவவிடாதீர்கள். விட்டால் உங்கள் கதி அதோ கதிதான் என்பது தான் விஷயம்.

குறிப்பு - உணர்ச்சியே வாய்திறந்து பேசுகிறது பாடலில். இப்படியெல்லாம் பேசுவதற்குக் கடவுள் இருந்தால் மட்டும் போதாது. பக்தி இருந்தால் மட்டும் போதாது. கோயில், மூர்த்தி, வழிபாடு, பவனி எல்லாம் வேண்டும்.

தமிழோடு தமிழாய் பக்தியும் காதலும் சேர்ந்தே கிடக்கின்றன. தொன்று தொட்டு இன்றளவும் சேர்ந்தே கிடக்கின்றன. அதனால் பாட்டாய்ப் பூத்துக் குலுங்குகிறது தமிழ்.

இசையும் நடனமும் சேர்ந்து முத்தமிழ் முத்தமிழ் என்று முழங்குகிறது தமிழ்.

தமிழ்ப் பாடல்களை அனுபவிக்க அனுபவிக்க முகத்தில் ஒளிவீசும். வாழ்க்கையில் களை கட்டும்.

நமக்கு மட்டுமல்ல. திருவரங்கப் பெரிய கோயிலில் ஞானத்துயில் புரியும் பெருமானுக்கே - சடகோபர் (நம்மாழ்வார்) பாடல்கள்தாம் உற்சாகந்தருகின்றன.

கேட்கக் கேட்க தோள்கள் பூரிக்கின்றனவாம் பெருமாளுக்கு.

அருமறை	துணிந்த
பொருள்முடிவை	இன்சொல்
அமுதொழுகு	கின்ற
தமிழினில்	விளம்பி
அருளிய	சடகோபர்
சொற்பெற்	றுயர்ந்தன;

அரவணை	விரும்பி
அறிதூயில்	அமர்ந்த
அணிதிரு	அரங்கர்
மணிதிகழ்	முகுந்தர்
அழகிய	மணவாளர்
கொற்றப்	புயங்களே !

(தி.அ.கலம்பகம்)

பெருமாளுக்கே பாடல் தான் நைவேத்யம். அதுதான் உயிர். ஞாபகமும் அதில்தான் என்றால் நம்முடைய காரியமும் அப்படித்தானே !

துப்புக் கிடைத்துவிட்டது உண்மைக்கு !

இசையும் பாட்டும்

நமது தமிழிசை உணர்ச்சிமயமாக இருக்கிறது. அதனால் இதயத்தை அப்படியே திறந்து காட்டுகிறது. வார்த்தைகளால் எடுத்துக்காட்டமுடியாத உணர்ச்சியின் நுட்பங்களையும் ஆழங்களையும் கையில் எடுத்துக் காட்டுவதுபோல் காட்டிவிடுகிறது இசை.

காட்டுவது மட்டுமா? காட்சியின் ஒவ்வொரு அம்சத்தையும் அப்படி அப்படியே நிற்கவைத்து விடுகிறது இசை. நமது தமிழிசை.

இல்லை என்றால் இசையைத் தெய்வ கடாட்சம் என்று சொல்வார்களா? இதயத்தை உருக்கி அதோடு நமது எலும்பையும் உருக்கி விடுகிறது தமிழிசை. புடம் போட்டுப் புடம் போட்டு சொக்கத் தங்கமாகவே நம்மை மாற்றிவிடுகிறது தமிழிசை.

இதயத்தின் ஆழ்ந்த ஆனந்த தத்துவத்திலிருந்து ஒலிகள் உண்டாகின்றன. அவற்றில் எண்ணற்ற அம்சங்கள் குழைந்தும் நெளிந்தும் சுழன்று சுழன்று வட்டமடிக்கின்றன. அப்பொழுது உணர்ச்சிகளோ கண்ணைப் பறிக்கும் நட்சத்திரங்களாய்ப் பூத்துச் சொரிக்கின்றன.

தேவாரம், திருவாசகம், கம்பர், திவ்யப் பிரபந்தப் பாடல்கள் ஒவ்வொன்றும் தெய்வாம்சம் நிரம்பியவை. அவை கூட வேண்டாம்.

தாயுமானவர், பட்டினத்தார், பாம்பாட்டிச் சித்தர், வள்ளலார் இவர்கள் பாடல்களில் ஏதாவது ஒன்றுபோதும்: ஏன் ஒரு வரிகூடப் போதும். உணர்ச்சியோடு அதை எடுத்து ஒருவர் பாடினால் போதும். கேட்பவர் உள்ளம் உருகிவிடும்.

வேண்டாத பிரக்காக்கள், அதிகப் பிரசங்கித்தனமான சங்கதிகள் ஒன்றும் தேவை இல்லை.

சுரஸ் தாயின் உச்சத்தைத் தொடுகிறேன் என்று தொண்டையை இறுக்கிக் கசக்கிப் பிழிகிற வித்தை ஒன்றுமே தேவை இல்லை.

அலட்டிக் கொள்ளாமல் மனம் ஒன்றிப் பாடினால் போதும். பள்ளத்தை நோக்கி வெள்ளம் பாய்வது போல மனசுக்குள் பாய்ந்து வட்டம் போடும் இசை.

பாடலைக் குழைப்பதைப் போலக் கேட்பவர்களின் உள்ளத்தையும் பிசைந்து பிசைந்து குழைத்துவிடும் அந்தத் தெய்வகானம். உள்ளத்துள் மண்டிக் கிடக்கும் வேதனைகளை எல்லாம் அள்ளி அள்ளி வெளியே கொட்டிவிடும் அந்தத் தெய்வகானம்.

பாடலை மனத்தில் முதலில் வாங்கிக் கொள்ள வேண்டும். பிறகு உணர்ச்சியோடு பாடல் ஒட்ட வேண்டும். காந்தமும் இரும்பும் ஒட்டுவது போல உணர்ச்சியும் பாடலும் ஒட்டவேண்டும்.

ஒருமை உணர்ச்சியோடு நின்று பாடினால் போதும்.

காவடிச் சிந்தோ, பாரதியார் பாட்டோ, நாடோடிப் பாடலோ எதுவானாலும் பாடப்பாட ஒன்பான்சுவையும் அங்கங்கே கனியும். தேன்சொட்டும். கேட்பவர்களின் இதயத்தையும் கனியச் செய்துவிடும்.

கமகம் விழவேண்டிய இடத்தில் கமகம் விழும். கார்வை விழவேண்டிய இடத்தில் கார்வை விழும். மளமளவென்று ஏறும். கடகடவென்று இறங்கும். ஒரு இடத்தில் கூட உடைசலோ பிசிரோவிழாது.

அப்படிஒரு சிமிட்டு, இப்படி ஒரு சொடக்கு.

ஒரு சுருட்டு, ஒரு குழிசல் எல்லாம் சேர்ந்து கமகம் என்று தேவகானமாய் மணக்கும் இசை. சுதி பிறழாத தெய்வ இசை.

தமிழ்ப்பாட்டு என்றால் அதற்கு அப்படி ஒரு வல்லமை. தமிழிசை என்றால் அதற்கு அப்படிஒரு சக்தி.

தமிழிசையின் அற்புதம் தெரிய வேண்டும் என்றால் தமிழ்ப் பாடல்களை மனம் வைத்துப் பாடவேண்டும்.

இன்று நேற்று உண்டானதில்லை தமிழிசை. பதினாயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் முன்பே உண்டானது தமிழிசை. இன்றிருக்கும் நிலையை விட பண்பட்ட நயமான வளம்மிக்க சதுரப்பாட்டோடு இருந்தது முந்தைய தமிழிசை.

வெறும் கணக்கிலிருந்தும் சுரங்களின் ஏற்ற இறக்கங்களிலிருந்தும் உண்டானது மேல்நாட்டு இசைபோன்ற வேற்றிசை. ஆனால் தமிழிசையோ உணர்ச்சியிலிருந்து - ஆழ்ந்து அகன்ற ஆனந்த உணர்ச்சியிலிருந்து உண்டானது.

உண்டானது என்று சொல்வதைவிட விளைந்தது என்று சொல்வதே பொருத்தம்.

ஒரு தாமரைத் தடாகத்தில் தாமரை மலர்கள் பூத்துக் குலுங்குகின்றன. பார்த்துப் பார்த்துப் பரவசப்படுகிறோம். 'எப்படி உண்டானது இது என்று அதிசயித்து விடுகிறோம். இதழ்களையும் அவற்றை அடுக்கிவைத்திருக்கிற அற்புதத்தையும் அவற்றின் நெளிவுகளையும் குழைவுகளையும் நோக்கி நோக்கி வியப்படைகிறோம்.

தாமரையின் அற்புதமான இந்த வண்ணத்தை - வடிவத்தை - உருவப்பொலிவை எத்தனை எத்தனை கவனத்தோடு உண்டாக்கிவிட்டது இந்தத் தடாகம் என்று சொக்கியே விடுகிறோம்.

அப்படியே நம் முன்னோர்களும் ஒலிகளின் நெளிவு சுழிவுகளையும் அவை ஒவ்வொரு பண்ணாக உருவெடுத்து நிற்கும் உருவப்பொலிவுகளையும் பார்த்துப் பார்த்து மயங்கினார்கள்.

அந்த ஆனந்த மயக்கத்தலிருந்தும் கிளுகிளுப்பிலிருந்தும் பிறந்தது தான் மருதம், (மருதமலர்) நெய்தல், (நெய்தல் மலர்) முல்லை, (முல்லை மலர்) குறிஞ்சி, (குறிஞ்சி மலர்) பாலை, (பாலை மலர்) என்னும் பெயர்கள்.

மலர்களின் பெயர்களே பண்களுக்குக் கிடைத்தன.

முல்லை நெய்தல் என்னும் ஐவகை (நிலங்களின்) பெயர்கள் மலர்களோடு சேர்ந்து பண்களுக்குக் கிடைத்தது அதிசயந்தான். அதையும் விட அதிசயம் ஒவ்வொரு பண்ணும் பல ஆயிரம் ஆண்டுகளாக இன்றளவும் நம்கையில் உருக்குலையாமல் நடமாடுகிற காரியம்.

தோடி, அடாணா, சங்கராபரணம், பைரவி என்று பலபல பெயர்களில் இராகங்களாக நடமாடுகின்றன தமிழ்ப் பண்கள்.

வண்ணமும் வடிவும் மாறாமல் அப்படியே நிலைத்து நிற்கும் மலர்களின் வனப்பைப் போலவே தமிழ்ப் பண்களும் பண்பு சிதறாமல் நிலைத்து நிற்கின்றன.

இலட்சோப லட்ச வருஷங்கள் ஆனாலும் தாமரையில் ஒரு இதழ் கூடி இருக்கிறதா ? இல்லை குறைந்திருக்கிறதா ? எப்படித் தாமரையானது தன்வனப்பையும் கட்டுக் கோப்பையும் மஞ்சாடி கூடச் சிதற விடாமல் பாதுகாத்து வருகிறதோ அப்படியே பண்களும் தம் நிலைகளையும் இயல்புகளையும் பாதுகாத்து வருகின்றன.

எந்த நேரத்தில் எந்தப் பூ பூக்கும் என்று ஒரு கணக்கு இருக்கிறது. தாமரை பகலில் மலரும். அல்லி - அதாவது ஆம்பல் இரவில்தான் பூக்கும்.

இரவுக்கு அல் என்றுபெயர். இரவில் பூப்பதாலேயே அதற்கு அல்லி என்று பெயர் வந்தது.

கோடான கோடி வருஷங்களாக இந்தமுறை மாறினதில்லை. அப்படியொரு தெளிவு. அப்படியொரு நிச்சயம்.

இந்தத் தெளிவையும் நிச்சயத்தையும் தமிழ்ப் பண் ஒவ்வொன்றிலும் பார்க்கலாம். அப்படியொரு உறுதி நிலை. புஷ்பங்களைப் போல் நமது பண்களுக்கும் உண்டு. அதனால்தான் புஷ்பங்களின் பெயர்களே பண்களுக்கும் பெயராய் அமைந்தன.

இந்த அற்புதமான சங்கீதம் காற்றோடு காற்றாய் மண்ணோடு மண்ணாய் மறைந்து போய்விடக்கூடாதே என்று முன்னோர்கள் மிகவும் ஆதங்கப் பட்டார்கள்.

தமிழ்நாட்டில் ஊர்தோறும் கோவில்கள். கோவில்கள் தோறும் விழாக்கள்.

நம்முடைய தமிழிசை என்றென்றும் நிலைபெற்று நிற்கவேண்டும் என்று கோவில்களில் - இறைவனுடைய திருவடிகளில் இசையைப் பாதுகாப்பாய் வைத்து விட்டார்கள்.

கோவில் தோறும் ஓதுவார்கள் உண்டு. அவர்கள் நாள்தோறும் பாடல்களை இசையோடு பாடிவந்தார்கள். அப்படியே கோவில்தோறும் நாதசரம் (பெரிய மேளம்) உண்டு. அதேபோல சின்னமேளம் என்னும் பரதநாட்டியமும் இருந்தது.

அப்படி ஒரு அற்புத அமைப்பு நமது ஆலயங்களில்!

நாதசரமும் பரதநாட்டியமும் தமிழிசையை மெருகூட்டி மெருகூட்டி வளர்த்தன. பண்களின் பொலிவும் கம்பீரமும் ஓய்யாரமாய் ஓங்கிவளர நாதசரமும் பரதநாட்டியமுமே காரணம்.

இன்றைக்கும் தமிழிசையின் பூர்வமான பண்களும் நயங்களும் உயிரோடு இருக்கின்றன என்றால் - கலைப்பண்போடு ஜொலிக்கின்றன என்றால் அதற்கு நாதசரந்தான் முழுக்க முழுக்க காரணம்.

பரத நாட்டியமோ நாதசரத்தின் சேவைக்கு ஒத்துழைத்தது.

விலைமதிக்க முடியாத செலவம் தமிழிசை. அந்தத் தெய்வ இசையை இன்றைக்கும் இருகண்களாய் வைத்துக் காப்பது பெரிய மேளமான நாதசரமும், சின்ன மேளமான பரத நாட்டியமுமே.

பட்டிதொட்டிகளில் கூட - தமிழகம் முழுவதும் கோவில்கல். இசையும் கூத்துமாய் தாண்டவம் ஆடின பாடல்கள். இதை எப்படிக்கண்டாரோ கவியரசர் ரவீந்திரநாத் தாகூர்.

'தமிழகம் முழுவதும் இசையகம்' என்று சொல்லி விட்டார்.

தமிழ்க் கவியைப்போல உலகில் எங்குமே கவி கிடையாது என்றும் சொல்லிவிட்டார் !

இனி பண்டித ஜவஹர்லால் நேருவோ வாழ்நாள் முழுவதும் - இருபத்த நான்கு மணிநேரமும் அரசியல் பாலை வளத்தில் சுற்றிச் சுற்றி அலைந்தவர். ஆனாலும் அவர் ஒரு தடவை சொன்னார்.

“சிந்தனைச் செல்வமும் தத்துவ வளமும் நிறைந்தது வட இந்தியா. ஆனால் கலைக் கோவில்களும் கலைத் தெய்வங்களும் தமிழ் நாட்டில் தான்” என்று.

இந்தப் பெருமைக்கு முக்கிய காரணம் நமது இசை. அதாவது தமிழிசைதான்.

நமது கலைகளையும் பண்பாட்டையும் பேணிப்பாதுகாத்து வந்துள்ளது இசை. இப்பொழுதும் பேணிப் பாதுகாத்தே நிற்கிறது நம்தமிழிசை.

இனி, வெண்பா, விருத்தம், கட்டளைக் கலித்துறை, தாழிசை என்றெல்லாம் கவிச்செல்வம் நம்மிடம் இருக்கிறதே இப்படியொரு அற்புதச் செல்வத்தை உலகில் வேறு எங்காவது பார்க்க முடியுமா ?

தமிழ்ப் பாடல்கள் என்றால் வெறும் சொல்லடுக்குகள் இல்லை. சுதிபிறழாத சுத்தமான பண்ணும், தாளமும், நடனமும், அபிநயமும் சேர்ந்து, உண்மை அனுபவங்களைக் கையில் எடுத்துக் காட்டும் நாடக மலர்கள்தாம் தமிழ்ப் பாடல்கள்.

ஒரு பாடலை - அது பூர்வமான பாடலாக இருந்தாலும் சரி, சமீபகாலத்திய தேசிக விநாயகம் பிள்ளை பாடலாக இருந்தாலும் சரி, வெண்பாவோ விருத்தமோ யாதாக இருந்தாலும் சரி உணர்ச்சியோடு நிறுத்திப் பாடினால் போதும். கேட்பவர்களுக்கு ஆட்டமே வந்துவிடும்.

அக்கம் பக்கத்தில் உள்ளவர்கள் என்ன நினைப்பார்களோ என்கிற நினைப்பும் கூடவேவரும். அதனால் ஆட்டம் கொஞ்சம் அடங்கி ஒடுங்கியே வரும்.

பாடலின் ஒவ்வொரு அசையிலும் இருக்கிற ஒவ்வொரு அசைவுக்கும் ஏற்ப மனசே மனசுக்குள் ஒருதாளம் போடும். தாளத்துக்கு ஏற்ப அபிநயம் பிடித்து ஆடிப்பார்க்கும்.

தமிழ்ப் பாடல் என்றால் அதில் உள்ள ஒவ்வொரு சீரும் தாளக்கட்டு போடும். தளைகளில் நடனத்தின் சஞ்சாரம் நடக்கும். பாடலின் ஒவ்வொரு வரியிலும் அடி எடுத்துவைக்கும் நடை. எதுகையிலும்

மோனையிலும் உணர்ச்சிபாவங்கள் விம்மிப் புடைக்கும். அத்தனையையும் கண்டுகளிக்கும் மனக் கண். அதை அனுபவித்து அனுபவித்துத் தானாக ஆடும் உடம்பு. (“உடம்பு சிந்தை வசம் அன்றோ?”)

தமிழ்ப் பாடல்கள் ஒவ்வொன்றும் இசைமயமாக இருக்கின்றன. அந்த இசைதான் நடனத்துக்கு மூலாதாரம்.

தமிழ்ப் பாடல்களின் உறுப்புக்களை உணர்த்தும் சொற்களை நோக்கினாலே போதும். அட்டா! பாடல் ஒவ்வொன்றும் இசையின் அவதாரந்தான் என்பது விளங்கிவிடும்.

அசை, சீர் இவ்விரண்டு சொற்களும் தாளத்தை உணர்த்துவன. அசை என்றால் தாளம் தோன்றும் இடம். சீர் என்றால் தாளம் முடியும் இடம்.

**“அசையும் சீரும் இசையொடு சேர்த்தி
வகுத்தனர் உணர்த்தலும் வல்லோர் ஆறே”**

என்பது தொல்காப்பியம் செய்யுளியல் சூத்திரம்.

தாளம் என்று சொன்னாலே அதுநடனத்தைத்தானே காட்டும்?

இசையின் அவதாரமாகிய தமிழ்ப் பாடல் ஒவ்வொன்றும் நடனம் கொலுவிருக்கும் கோயில்.

“அடியின் சிறப்பே பாட்டென மொழிப்” என்பது தொல்காப்பியம்.

அடி என்கிற சொல் செய்யுள் வரியை உணர்த்துவதோடு நடனமாதின் நடையை - பாதத்தை அல்லவா சேர்த்து உணர்த்துகிறது.

இசையின் பூரிப்பும் ஜொலிப்புந்தான் நடனம்.

ஹேவ்லாக் எல்லீஸ் என்பவர் 19-20ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த மாபெரும் சிந்தனையாளர். ‘டான்ஸ் ஆப் லைப்’ என்று ஒரு நூலை அவர் எழுதி உள்ளார். நடனத்திலிருந்துதான் அத்தனை கலைகளும் பிறந்தன என்பது அந்நூலின் கருத்து. அப்படியானால் இசையின் பரிணாமந்தான் நடனம் என்பது எப்படிப் பொருந்தும் என்று நேயர்கள் திகைக்கலாம்.

தமிழ்ப் பாடல்களை மனம் ஒன்றிப் பாடிப்பாடி அனுபவிக்க வேண்டும். பாடப்பாட இசையிலிருந்துதான் நடனம் வருகிறது என்பது விளங்கிவிடும். இசையும் நடனமும் மாப்பிள்ளையும் பெண்ணுமாய் அமர்ந்திருக்கிற மணவறை தான் பாடல் என்பதும் விளங்கிவிடும். பிறகு திகைப்புக்கு இடம் ஏது?

மற்றநாட்டுச் சமாச்சாரங்கள் எப்படியோ? நமக்கு அதுபற்றி கவலை இல்லை. தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்தவரை நடனத்துக்குத் தாய் இசைதான் - தமிழிசையேதான்.

ஆனால் அந்த இசை பாடலோடு பாடலாய்க் கிடக்கிறது. பாடல் இல்லை என்றால் உடம்பில்லாத வெறும் ஆவிதான் இசை. வெறும் இசையை ஐந்து நிமிடம் பத்து நிமிடம் கேட்கலாம். செவிக்கு ஒரு குளுமையைக் கொடுக்கும். அதற்குப் பிறகு ஒத்துக் கொள்ளாது செவி.

பாட்டில்லாத வெறும் கூப்பாடு உடம்பில்லாமல் சுற்றி அலையும் (பிசாசு) ஆவிதானே!

அதேபோலத்தான் இசையோடு ஒட்டாத செய்யுள். அதுவெறும் சொல்லடுக்குத்தான். உயிரில்லாத சுவம் என்றுதான் அதை ஒதுக்குவார்கள்.

“பண்என்னாம் பாடற்கு இயைபின்றேல்....” என்று சும்மாவா சொன்னார் குறளாசிரியர்? இங்கே பண்ணென்றது பாட்டை.

இசையோடு பாடுவதற்கு லாயக்கில்லாத பாட்டு ஒன்றுக்கும் உதவாது என்பது கருத்து.

இப்படியாகப் பாடலும் இசையும் சேர்ந்து நிற்கவேண்டும். தமிழகம் எங்கும் பரிமளிக்கின்றன பாடலும் இசையும் சேர்ந்து.

இனி, இசை ஆசிரியைனைப் பற்றிச் சொல்கிற பொழுது அடியார்க்கு நல்லார்,

“உருக்களை இசை கொள்ளும் படியும் இரதம் கொள்ளும் படியும் புணர்க்கவும் வல்லனாய் உள்ளவன் இசை ஆசிரியன்” என்று குறிப்பிடுகிறார்.

உருக்கள் என்றால் பாடல்கள். இசைகொள்ளும்படி என்றால் என்ன? பாடலுக்குள் இருக்கிற இசை வெளிப்படும்படி என்றுபொருள்.

இரதம் என்றால் ரசம். அதாவது உணர்ச்சி பாவம்.

நவரசங்களும் ஒன்றுக்கொன்று பயந்து ஓடக் கூடாது. அவை கைகோர்த்து விளையாடவேண்டும். அப்படி விளையாடவைக்க வேண்டும் இசையாசிரியன்!

‘புணர்க்கவும் வல்லனாய்’ என்னும் தொடர் அதையே உணர்த்துகிறது.

பாடல்களில் உள்ள உணர்ச்சிகளையும் பாவ உருவங்களையும் வெளிப்படுத்துவதுதான் இசை. அப்படி வெளிப்படுத்துபவனே வித்வான்.

அப்படியானால் பாடும் பாடல்கள் தாய்மொழியில்தான் இருக்க வேண்டும்.

விளங்காத வேற்றுமொழிப் பாடல்களாக இருந்தால் இசைஇருக்காது. வெறும் தட்புடல்தான் இருக்கும்.

சுரவரிசை, தாளம், நிரவல், பிர்க்கா, சங்கதிகள் என்கிற கணக்கி லேயே நின்றால் அது இசையாகுமா? மனிதனைத் தெய்வத்தோடு இசைய வைக்கும் தேவகானம் ஆகுமா அது?

சிக்கலில் தவிக்கும் தமிழிசை

ஒருபொருள் எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறதோ அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு அதற்கு ஆபத்து உண்டு.

அழகாயிருப்பதோடு அது நல்லதாகவும் இருக்கிறதென்றால் ஆபத்திலிருந்து அது தப்பவே முடியாது. எப்படியாவது அதைக் கொத்திக் குதறிப் புண்படுத்திவிடுவார்கள்.

புண்ணாக்கிப் புண்ணாக்கி அதைப் புழுதியில் போட்டு உருட்டுவார்கள்.

'பார்த்தீர்களா! இதில் ஒன்றும் இல்லை' சுயம் பிரகாசம் என்பது இதனிடம் கிடையவே கிடையாது. எல்லாம் நாங்கள் கொடுத்தபிச்சை தான். எங்கள் தயவு இல்லை என்றால் இதனால் புரண்டு கூடப்படுக்க முடியாது என்று ஒரே போடாய்ப் போட்டுவிடுவார்கள்.

இது உலகின் பொது இயல்பு.

தமிழிசையை எடுத்துக் கொண்டால் அழகுக்கும் அழகானது. உண்மையிலிருந்தும் உணர்ச்சியிலிருந்தும் பொங்கிப் பூரித்தது அது. கேட்பவர்களை எல்லாம் பரவசப் படுத்துவது. குற்றம் குறை இல்லாதது. எல்லோருக்கும் ஆனந்தத்தைக் கொடுப்பது.

அப்படியானால் ஆபத்திலிருந்து தப்பமுடியுமா தமிழிசையால் ?

இதை ஒழித்துக் கட்டாமல் விடமாட்டோம் என்று முனைந்துவிட்டனர் சிலர்.

திட்டம் போட்டபடி ஒழித்துக் கட்டமுடியவில்லை தமிழிசையை !

பத்துப்பேர் இருபதுபேர் சேர்ந்துகொண்டு எதை எதையோ பாராயணம் பண்ணினார்கள். இதுதான் சங்கீதம் என்று அதை அர்ச்சனை பண்ணிப் பார்த்தார்கள். அதுவும் எடுபடவில்லை.

தான	தனதான
தான	தனதான
தானான	தன்
“மாலை	மணங்கமழ
மெளவல்	முகைவிரியும்
எந்தைகுன்	றம்
காலை	மணிக்குவளை
காதலர்போல்	கண்விழிக்கும்
எந்தைகுன்	றம்” (பழம்பாடல்)

என்பன போன்ற பாடல்களைப் பாடிப்பாடி, ஆடிஆடி அனுபவித்தவர்களால் வெறும் பாராயணத்தை இசை என்று ஏற்க முடியுமா ? இல்லை.

தனை தனை
தன்னான தன்

தனை தனை
தன்னான தன்

நல்நித் திலத்தின்
பூண்அணிநி து,
நலஞ்சார் பவளக்
கலைஉடுத்த து,

செந்நெல் பழனக்
கழனிதொ றும்
திரைஉலா வு
கடல்சேர்ப் ப !

புன்னைப் பொதும்பர்
மகரத் திண்
கொடியோன் எய்த
புதுப்புண் கள்

என்னைக் காணா
வகைமறைத் தால் !
அன்னை காணின்
என்செய் கோ ?

(சிலம்பு)

இத்தகைய பாடல்களைப் பண்ணோடும் திறத்தோடு பாடி அனுபவிப்பவர்களால் வெறும் சத்தத்தை இசை என்று ஏற்றுக் கொள்ளமுடியுமா? தேவார்மிதத்தை ரசித்துப் புகிக்கிறவனிடம் இந்தாப்பா! இந்தப்புண்ணாக் கைக் கொஞ்சம் சாப்பிட்டுப்பார் என்றால் வாங்குவானா?

தமிழர்களால் தமிழிசையை விடமுடியவில்லை. வறட்டுக் கூப்பாடுகளை இசை என்று அனுபவிக்கவும் முடியவில்லை!

ஆனாலும் விதியானது விட்டுவிடுமா?

திருவண்ணாமலை, சிதம்பரம், ராமேஸ்வரம், மதுரை, ஸ்ரீரங்கம், கன்யாகுமாரி என்று எங்கும் கோவில் மயந்தான் தமிழ்நாடு முழுவதும்.

பாரத தேசத்தின் நாலா பகுதிகளிலிருந்தும் பக்தர்கள் கூட்டம் கூட்டமாக சதா வந்துபோவதாக இருந்தார்கள்.

இறைவழிபாட்டோடு இசை வழிபாடும் கோவில்தோறும் இருந்தது.

பக்தர் கூட்டம் தமிழிசையை மாந்தி மாந்தி உருகியது. பாடல்களை விட்டு விட்டு இசைக் கூறுகளை - மெட்டுகளை இங்கிருந்துகொண்டு போனார்கள் பக்தர்கள். வெளிப்பிரதேசத்து பக்தர்கள்.

சொந்த இடத்துக்குப் போய் அங்குள்ள ஒருமாதிரிப்பட்ட இசையோடு இவற்றை இழைத்துக் குழைத்தார்கள்.

அற்புதமாக இருந்தது அது.

பழையபடி தமிழகத்து அவர்கள் வரும்பொழுதும் சரி, வேறுபக்தர்கள் வரும்பொழுதும் சரி, அதிசயமாய் விளைந்த அந்த இசையை - புதிய கலப்பிசையை இங்கே கொண்டுவந்து காட்டினார்கள்.

கௌசிகம், செளராஷ்டிரம், காந்தாரம் என்றெல்லாம் பெயர் வைத்தே காட்டினார்கள்.

இரண்டாயிரம் வருடங்களுக்கு முன்பே இப்படிப் பல்வேறு பகுதிகளிலிருந்து பல்வேறு வகைப்பட்ட இசைக் கூறுகள் தமிழிசையில் வந்து சங்கமித்தன. அப்படி வந்து கலந்த இசைப்பாங்குகளுக்கு தேசிகம் - தேசிக இசை என்று பெயர்.

சௌராஷ்டிரம், கன்னடம் (கன்னடா, கானடா) காந்தாரம் என்று பெயர் வேறுவேறாக இருந்தாலும் அத்தனையிலும் அடிநாதம் தமிழிசையாகவே இருந்தது. அதனால்தான் தமிழோடு ஒட்ட முடிந்தது.

தென்னை மரத்தை ஒட்டி வட்டமாக ஒரு குழிவெட்டி வைப்பார்கள். நீர்தேங்கும். அந்தக் குழியில் சண்டு சருகு குப்பை கூளம் இவைகளைக் கொட்டுவார்கள். அவ்வளவையும் வாங்கிக்கொள்ளும் தென்னை, மென்று அரைத்து அவ்வளவையும் ஜீரணித்தேவிடும் தென்னை.

குப்பை கூளத்தால் தென்னையை அசைக்க முடியாது.

தமிழிசையும் அப்படித்தான். தன்னிடம் வந்து கொட்டிய பல தேசிக இசைக் கூறுகளைத் தனதாக்கிக் கொண்டது.

தென்னைமட்டையும் கூந்தலும் தென்னைக்கு உரமாவது போல தமிழிசைக் கூறுகளும் அங்கே இங்கே என்று சுற்றி அலைந்துவிட்டு தேசிகம் என்னும் பெயரால் பழையபடி வந்து ஒட்டி உணவாயின.

இதனால் எல்லாம் தமிழிசை கலங்கவில்லை.

ஆனால் தமிழகத்தில் மாரட்டியர் ஆட்சி ஏற்பட்டது முதல் தமிழிசையை ஒதுக்கிவைத்து விட்டனர்.

தமிழிசையானது ஒதுக்கி முடக்கப்பட்டதால் தெலுங்கு, கன்னடம், முதலிய இடங்களிலிருந்து இசைவாணர்கள் வந்து பாட ஆரம்பித்தார்கள்.

மும்மூர்த்திகள் என்று போற்றப் படுகிற மூவரில் தியாகையர் மேலானபக்திமான். அவர் தமிழ் நாட்டு (திருவாரூர்) கோவிலில் நடைபெறும் தேவார திருவாசகப் பாடல்களைக் கேட்டுக் கேட்டு உள்ளம் உருகினார். அப்பாடல்களில் உள்ள இசைப்பண்புகள் - மெட்டுகள் (கட்டளைகள்) தியாகையரை ஆட்கொண்டு விட்டன.

அவர் உள்ளத்துள் முட்டித் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்த பக்திக் கண்ணை மேலே குறிப்பிட்ட கட்டளைகள் திறந்துவிட்டன. அவ்வளவு தான்! பூர்வமான தமிழ்ப்பண்களிலும் - கட்டளைகளிலும் தம் தாய்மொழியிலுள்ள வார்த்தைகளைப் போட்டு பக்தி வெள்ளத்தைக் கீர்த்தனைகளாகப் பாய்ச்சிவிட்டார்.

(சியாமா) சாஸ்திரிகள், தீட்சிதர்களும் அப்படித்தான். வார்த்தைகள் தாம் வேறுவேறு மொழியில். இசை - அதாவது பண்ணும் கட்டளையும் முழுக்க முழுக்கத் தமிழ்.

இன்றைக்கும் இவர்களுடைய கீர்த்தனைகள், கிருதிகளில் உள்ள இசைப் பண்புகளுக்குரிய மூலதனம் தேவாரம், திருவாசகம் பிரபந்தம் முதலியவற்றில் தான் உள்ளன. தெலுங்கிலோ கன்னடத்திலோ, சமஸ்கிருதத்திலோ இல்லை.

இருநூறு வருடங்களுக்கு - மிஞ்சினால் இருநூற்று ஐம்பது வருடங்களுக்கு உட்பட்டதுதான் இந்த மாற்றம்.

தேவாரம் முதலிய சைவத்திருமுறைகளும், பெரியாழ்வார், பொய்கையாழ்வார் போன்றவர்களின் அருளிச் செயல்களும், ஆயிரம் வருடங்களுக்கு முற்பட்டவை. அவற்றில் உள்ள ஒவ்வொரு பாடலும் உணர்ச்சிமயமான இசைக் களஞ்சியங்கள்.

சிலப்பதிகாரத்தில் உள்ள வரிப்பாடல்கள், குரவைப் பாடல்கள் எல்லாம் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டவை.

தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களும், யாப்பருங்கலம், தண்டியல்ங்காரம் முதலிய இலக்கணநூல்களின் உரைகாரர்களும் எடுத்துக் காட்டும் பலபாடல்கள் மூவாயிரம் நான்காயிரம் வருடங்கள் பழமையானவை.

பழமைக்கும் பழமையான அந்தப் பாடல்களில் எளிமையும் இனிமையும் பொங்கித்ததும்புகின்றன. பூர்வமான பண்ணும் திறமும் சுடர் விட்டு பிரகாசிக்கின்றன.

அப்படி இருந்தும் “பாடுவதற்கு தமிழில் சாகித்யங்களே இல்லை என்று கூசாமல் சிலர் சொல்கிறார்கள். இலைமறைகாய்போல இன்னும் அங்கங்கே சொல்லிக் கொண்டே இருக்கிறார்கள்.

தமிழ்த் தாத்தா என்று எல்லோராலும் போற்றப்படும் டாக்டர்.உ.வே. சாமிநாத ஐயர் அவர்கள் சங்கீத பாரம்பரியம் மிக்க குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். தெள்ளத் தெளிந்த இசை வாணருங்கூட.

அவர்கள் 28-1-1940ல் ஆனந்தவிகடன்ில் கீழ்க்கண்டவாறு எழுதி இருக்கிறார்கள்.

“சங்கீதத்திலும் சாகித்தியத்திலும் வல்ல வித்துவான்கள் பலர் தமிழில் கீர்த்தனைகள் இயற்றி இருக்கிறார்கள். பாடுவோரும் பாராட்டுவோரும் இல்லாமையால் வரவர அக்கீர்த்தனைங்கள் மறைந்துபோயின. ஆயிரக் கணக்கான தமிழ்க் கீர்த்தனைங்கள் இந்நாட்டில் முன்பு வழங்கி வந்தன. கர்நாடக ராகங்களின் கதிக்கு மிகவும் பொருத்தமாக அவை அமைந்திருந்தன. அன்று நான்கேட்ட அவை இன்று இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைந்து போய்விட்டன. ‘தமிழில் கீர்த்தனைங்களே இல்லை’ என்று கூறவும் சிலர் அஞ்சுவதில்லை. எல்லாம் சற்றேறக்குறைய அறுபது வருஷத்தில் நிகழ்ந்த மாறுபாடு”.

பல்லவி, அனுபல்லவி, சரணம் என்று தொடுக்கப் படுகின்ற புதிய வடிவங்களைப் பற்றித் தான் டாக்டர் ஐயரவர்கள் குறிப்பிடுகிறார்கள். அவைகளே ஆயிரக் கணக்கில் இருந்தன என்கிறார்கள்.

பதம், பதசாகித்யம் என்னும் பெயரில் இசைப்பாடல்கள் செழிப்பாய் இருந்தன. இல்லை என்றால் ஊர்தோறும் நடனம் கொடிவீசிப் பறக்க முடியுமா ?

காந்தார	இசைஅமைத்துக்	
காரிகையார்	பண்பாடக்,	
கவின்ஆர்வீ	தி	
தீம்தாம் என்(று)	அரங்கேறிச்,	
சேயிழையார்	நடம் ஆடும்	
திருவையா	றே.	(தேவாரம்)

என்று ஞானசம்பந்த சாமிகளால்தான் சொல்ல முடியுமா ?

பதம், பதசாகித்யங்களுக்கு நாற்றங்காலாய் இருந்தவை வெண்பா, விருத்தம் என்னும் தமிழ்ப் பாசுரங்களே.

தமிழ்ப் பாடல்களைப் பிறர்கேட்டு அனுபவிக்க வேண்டும் என்றால், முதலில் தாமே பாடி அனுபவித்திருக்கவேண்டும். அனுபவித்துப் பாடிப் பாடித் திளைத்தால் தான் சுதி சுத்தம் வரும். லய சுத்தமும் அமையும்.

சுத்தமான இசைக்கு கொட்டாங்கச்சித் தம்புரா ஒன்றுபோதும். அதை வைத்துக் கொண்டு ஒரு கண்ணியை, ஒரு சிந்தை பாடினால் போதும். சுற்றுவட்டாரம் முழுவதுமே இசையாய்ப் பூத்துக் குலுங்கும்.

இசையில் தூய்மை இல்லை. நேர்மை இல்லை என்றால் தாய்மொழிப் பாடல்கள்கூட எடுபடா.

‘இவரென்ன பாடிக் காட்டுகிறது. நமக்குத் தெரியாதவையா இவை’ என்று விலகிவிடுவார்கள் மக்கள்.

அதனால் தான் பொரும்பாலான வித்வான்கள் அன்னியமொழிப் பாடல்களைக் கஷ்டப்பட்டுப் படிக்கிறார்கள்.

பிறமொழிப் பாடல்கள் மக்களிடம் செல்லுபடி ஆகவேண்டும் என்றால் அதற்கு உணர்ச்சி வேண்டாம், அனுபவம் வேண்டாம், இசை கூடவேண்டாம்.

பகட்டான பிரக்காக்கள், போலியான சங்கதிகள், சுரவரிசைகள், கணக்குகள் இவை இருந்தால் போதும்.

மிருதங்கம், வயலின், கடம், கஞ்சிரா என்று ஏகப்பட்ட தாளக் கருவிகளை வைத்துக் கொண்டு கச்சேரியை ஒப்பேற்றி விடலாம்.

மூன்று மணி நேரம் நான்கு மணிநேரம் என்று கச்சேரி பண்ணுகிறார்கள் வித்வான்கள். மிருதங்கத்தை மட்டும் மூன்று மணிநேரம் வாசிக்க முடியுமா ? வாசித்தால் சபையில் ஆள் இருக்குமா ?

வயலின், கஞ்சிரா, கடம் இவற்றின் கதையும் அப்படியே !

பாகவத சிரோமணிகளின் லீலையும் அப்படியே ! கருவிகள் இல்லாமல் இரண்டு பாட்டுக் கூடப் பாடமுடியாது. பாடினால் யாராலும் அதைக் கேட்கமுடியாது.

தாளக் கருவிகளும் இசைக் கருவிகளும் முன்பும் இருக்கத்தானே செய்தன ? என்று கேட்கலாம். உண்மைதான். அவை எல்லாம் நடனத்துக்கு ஆதரவாக இருந்தன. நாதசுரத்துக்கு ஆதரவாக இருந்தன. வாய்ப்பாட்டுக்கு அணிவகுக்கவில்லை !

வாய்ப்பாட்டு என்பதை உட்காரவைத்து மணிக்கணக்கில் பாகவதர்களைக் கச்சேரி பண்ண வைத்ததே மொகலாயர்காலத்திலிருந்து தான். அதற்கு முன்பெல்லாம் பாணன் கைவீணையை வைத்துப் பாடுவான். சிலவேளை பாடினி (பாணன் மனைவி)யும் சேர்ந்து பாடுவான். பாட்டுக் களைத்தான் பாடுவார்கள். பாட்டுக்களைப் பிடித்துப் பாடப்பட ராகங்களின் களைகள் சுடர்விட்டுப் பிரகாசிக்கும்..

ராக ஆலாபனை என்று மணிக் கணக்கில் நீச்சல் அடிப்பதெல்லாம் மொகலாயர்களால் வந்த புதுமை.

ராக ஆலாபனை என்னும் போர்வையைப் போர்த்திக் கொண்டு, பக்கவாத்தியங்களை ஏவிவிட்டு பாகவதர் ஐம்பம் பண்ணுவதற்குக் காரணம் என்ன ?

பல பாகவதர்களிடம் இசையினிடத்து தூய்மையான பழக்கம் இல்லை. பாட்டு, உணர்ச்சி, உண்மை இவைகளை மதிக்கிற பண்பும் கிடையாது.

சுமார் அறுபது ஆண்டுகளுக்குமுன் கலியரசர் ரவீந்திரநாத் தாகூர் சென்னைக்கு வந்தார். தமிழ்ப்பாடல்களை இசையோடு கேட்க விரும்பினார்.

டாக்டர் சுப்பராயன் தலைமையில் அமைந்த வரவேற்புக் குழு ஸ்ரீமான் பூச்சி சீனிவாச ஐயங்காரை கச்சேரிக்கு ஏற்பாடு செய்தது. பூச்சி ஐயங்காருக்காக வரிந்து கட்டிச் சிபார்சு பண்ணினது சர்.பி.டி.ராஜன்.

அரியக்குடி ராமானுஜ ஐயங்காரின் குருநாதர், ராமநாதபுரம் சமஸ்தானத்து ஆஸ்தான வித்வான். அந்தக் காலத்து சங்கீத சாம்ராட் என்று சிஷ்யகோடிகளால் பாராட்டப் பட்டவர் ஐயங்கார். ஸ்ரீமான் பூச்சி ஐயங்கார்.

கச்சேரி பண்ணினார் ஐயங்கர்.

அபாரமான வேலைப்பாடுகளோடும் சங்கதிகளோடும் நடந்தது கச்சேரி. ஒரு மணி நேரம் ஆனதோ இல்லையோ கச்சேரியை நிறுத்தும் படி சொல்லிவிட்டார் தாகூர்.

ஸ்வரம், ஸ்ருதி எல்லாம் கணக்காகத்தான் இருக்கின்றன. தாளத்துக்கும் குறைவில்லைதான். ஆனால் கலைப்பண்பு கொஞ்சம் கூட இல்லை. வெறும் வேடிக்கைச் சிலம்பந்தான் கச்சேரி என்று மிக்க வருத்தத்தோடு சொல்லிமுடித்தார் தாகூர்.

உண்மையே கண்கண்ட தெய்வம் என்று நம்பி அதன்படி நடப்பவர் தாகூர். அதனால் மனசில் பட்டதை அப்படியே சொல்லமுடிந்தது அவரால்.

நம் போலியர்கள் வா என்றால் அதுவரவா செய்யும் ?

இனி நூறுவருடங்களுக்கு முன் திருவையாறு பக்கம் உள்ள கணபதி அஹ்ரகாரத்தில் நடந்தது.

அந்த ஊரில் பெரிய பண்ணையார் ஒருவர். அவர்வீட்டில் திருமணம். திருமணவைபவத்துக்கு சுற்றுவட்டார மக்கள் எல்லோரும் திரண்டு வந்து விட்டனர்.

ஆனை ஐயாவின் பாட்டுக் கச்சேரி.

ஆனை ஐயா பெரிய சாகித்ய கர்த்தா. சங்கீத உலகத்தில் அவர் வைத்ததுதான் சட்டம். கச்சேரி என்றால் ஐந்து மணிநேரம் ஆறுமணி நேரம் நடத்துவார். சுரவரிசைகளை ஏற்றி இறக்கவே ஒருமணிநேரம் இரண்டு மணிநேரம் ஆகும் ஆனை ஐயாவுக்கு.

கச்சேரி நடந்தது. பண்ணையாருக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. ஒருவார்த்தைகூட முழுசாகச் செவியில் விழவில்லை. எல்லாம் கம்பத தப மக என்றே ஓடிக்கொண்டிருந்தது. இதில் உறுமல் வேறு. பாய்ச்சல் வேறு. பம்மாத்துவேறு! இரண்டுமணி நேரம் ஆகியும் பல்லவியே முடியவில்லை.

பல்லவி என்ன என்பதே ஜனங்களுக்கு விளங்கவும் இல்லை !

சிங்கக் குட்டி துள்ளி எழுந்ததைப் போல் எழுந்தார் பண்ணையார். ஆனை ஐயாமுன் வந்தார். நிறுத்துங்கள் கச்சேரியை என்று சத்தமே போட்டுவிட்டார். பிறகு சொன்னார்.

மதுரமான குரலில் ஒரு பாட்டாவது பாடுவீர்கள். அதைக் கேட்கலாம் என்று இத்தனை கூட்டமும் காத்திருக்கிறது. நீங்களோ ஒருவரியைக் கூட முழுசாகப் பாடவில்லை. இரண்டு மணிநேரமாக சுரங்களைப் போட்டே உழப்புகிறீர்கள். யாருக்கு வேண்டும் உங்கள் சுரமும் கணக்கும்?

பேசின தொகைக்கு மேலே பணம் கொடுக்கிறேன். வில்வண்டியில் உங்கள் ஊரில் கொண்டு போய்விடுவதற்கு ஏற்பாடு செய்கிறேன். உங்கள் பாட்டு இத்துடன் போதும்.

இப்படிச் சொல்லி கணக்கை முடித்துவிட்டார் பண்ணையார். வந்தவர்களுக்கெல்லாம் ஒரே ஆனந்தம். சித்திரவதையிலிருந்து தப்பித்தோம் பிழைத்தோம் என்று ஒரே மகிழ்ச்சி.

பண்ணையார் போல தாகூர் போல அங்கங்கே உண்மையானவர்கள் இருந்தால் அல்லவா இசை உலகின் மோசடி ஒழியும்.

இதிலிருந்து என்ன தெரிகிறது என்றால் தமிழ்ப் பாடல்களும் தமிழிசையும் தேவாமிர்தமாக இருக்கின்றன. பாகவத பரம்பரையோ ஆலகால விஷத்தை அள்ளி அள்ளிப் பரிமாறுகிறது.

தப்பித் தவறி அமிர்தத்தில் இவர்கள் கைவைத்தாலும் நஞ்சாகி விடுகிறது அது.

தமிழகம் முழுவதும் இசைமயம்

நாற்பது வருடங்களுக்கு முன் 'டேனியல்லூ' என்பவர் பிரெஞ்சு நாட்டிலிருந்து இங்குவந்தார். சங்கீதந்தான் அவருக்குத் தெய்வம். இந்திய இசை, சீன இசை, ஐரோப்பிய இசை எல்லாவற்றையும் ஐயம் திரிபறக் கற்றுணர்ந்த மேதை அவர்.

சென்னை மியூசிக் அகாடமி சார்பில் அவரைப் பேசச் சொன்னார்கள். அவர் சொன்னார்.

'இந்தியாவில் எந்த இடத்தைச் சேர்ந்த சங்கீதமானாலும் அது தமிழிசையிலிருந்து வந்ததுதான். தமிழிசைக்கு நிகரான இசை வேறு எங்குமே இல்லை. உலகம் முழுவதுமே இல்லை. தெய்வப் பாடல்களுடன் இரண்டறக் கலந்து தெய்வகானமாய்ப் பரிமளிக்கிறது தமிழிசை. ஆனால் உணர்ந்து பாடுகிறவர்கள் இல்லையே என்று வருந்த வேண்டி இருக்கிறது. காலவெள்ளத்தில் கரைந்து விடுவதற்குமுன் தமிழிசையை - தமிழ்ப் பாடல்களை ரிக்கார்டு செய்து வைத்துக் கொள்ளுங்கள்.'

இப்படிச் சொன்னார் டேனியல்லூ.

உண்மையைத் துணிந்து சொல்ல பிரெஞ்சு நாடும் தயாராகவே இருக்கிறது.

அது ஒருயோகந்தான்.

தொண்டைக்குள்ளிருந்து வெளியே வருகிறவெறும் சத்தம் இல்லை தமிழிசை. உணர்ச்சியானது அனுபவ மயமாகி தேனாக ஊறிஊறி விளைகிற காரியமே தமிழிசை.

மனிதன் பேசும்போது கரடுமுரடாக இருக்கிறது சத்தம். அந்தச் சத்தத் திற்கு ஒசை என்று பெயர். அதுவே ஒழுங்குபட ஒழுங்குபட ஒலி ஆகிறது. அந்த ஒலியை வைத்து ஒரு பாடலை - வெண்பாவையோ விருத்தத்தையோ பாட ஆரம்பிக்கும்போது அது குரலாக மாறுகிறது. இந்தக் குரலே ஒரு சுதியில் நின்று பண்ணாகப் பரிணமிக்கிறது. சங்கராபரணம், வசந்தா, மத்தியமாவதி, தோடி என்றெல்லாம் ராகங்களாய் விளைகின்றன.

வெறும் சத்தமானது குரலாக - பண்ணாக விளைவதற்கு வளமான உணர்ச்சி வேண்டும். அத்துடன் பாடல்களுடன் உறவாடி உறவாடித் திளைக்கிற பயிற்சியும் வேண்டும்.

இந்தப் பயிற்சிதான் உண்மையான சாதகம். பாடலுறவும் அதை அனுபவிக்கும் பக்குவ உணர்ச்சியும் இல்லாமல் கழுத்தளவு தண்ணீரில் நின்று தினந்தோறும் சத்தத்தோடு மல்லுக் கட்டுகிறேன். அதைத்தான் எங்கள் வாத்தியார் சாதகம் என்று சொல்லிக்கொடுத்திருக்கிறார் என்று பலர் ஏமாறுகிறார்கள். அது தேவையில்லை.

நான் சிறுவனாக இருந்தபொழுது என்னுடைய ஊரில் (சிறுபட்டி தான் சொந்த ஊர்) எண்ணெய் எடுப்பதற்காக அதிகாலையிலேயே செக்கை ஆட்டுவார்கள்.

செக் காட்டுபவர்களில் அருணாசலம் என்றொரு இளைஞன். செக்கை ஆட்டிக்கொண்டே அவன் பாடுவான். விருத்தம் ஒன்றிலிருந்து ஒருவரி அல்லது இரண்டு வரிகளே அவன் பாடுவான். பட்டிணத்தார் பாடலிலிருந்தோ, தாயுமானவர் பாடலிலிருந்தோ, சித்தர் பாடலிலிருந்தோ அந்த வரி(கள்) வரும்.

அவன் வாய்திறந்து பாடும்போது கானாமிர்தமாக இருக்கும். குளிர்ந்த காற்றில் காலை நேரத்தில் மதுரமான குரலில் மிதந்து வரும். அந்த இனிய இசை. ஊரில் உள்ள அத்தனை பேரையும் ஊஞ்சலில் வைத்து ஆட்டும். பொன் ஊஞ்சலில் வைத்தே ஆட்டிவிடும்.

சங்கீதத்தை ஒருபாடமாக எடுத்துப் படிக்கவில்லை அருணாசலம். எந்தப் பாகவதரிடமும் குருகுலவாசம் செய்து சிட்சைபெறவில்லை. அவன் உணர்ச்சியோடு உணர்ச்சியாய் இருந்தது இசை. சுதி பிறழாமல் கம்பீரமாக இருந்தது அந்த இசை.

இன்னொரு சம்பவம்.

தலைமுடி வெட்டுகிற தொழிலாளி ஒருவன். நடராஜன் என்பது பெயர். அழகான இளைஞன். பள்ளிக் கூடமே போகாதவன். சனிக்கிழமை தோறும் எங்கள் வீட்டுக்கு அவன் வருவான். காய்ச்சி ஆறிய எண்ணெயை எந்தலையில் விட்டு நன்றாக அடித்து, தேய்த்து, அரக்கிவிடுவான். பிறகு புண்ணாக்குப் பொடிபோட்டு குளிப்பாட்டிவிட்டுப் போவான். இப்படி ஒரு வழக்கம் அந்தக் காலத்தில் சில இடங்களில் இருந்தது.

அப்படி அவன் எனக்கு எண்ணெய் தேய்த்து விடும்பொழுது வாய்க்குள்ளேயே ஒருபாடலை பாடலின் ஒரு துண்டு துணுக்கைப் பாடி முனங்குவான்.

அந்த இசையும் அதன்பொலிவும் இன்னமும் என் செவிகளில் ரீங்காரம் இட்டு ஒலித்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

என் இளவயதில் இன்னொரு காட்சியையும் அனுபவித்திருக்கிறேன்.

மாடுமேய்க்கிற பையன்கள் மேய்ச்சல் காட்டில் மாடுகளை மேய விடுவார்கள்.பிறகு ஒரு மர நிழலில் இருந்து பாடுவார்கள். வாய்திறந்து மனம் திறந்து விஸ்தாரமாகப் பாடுவார்கள். ஒரு கண்ணி, ஒரு சிந்து, ஒரு மடக்கு இப்படித்தான் இருக்கும்பாட்டு.

நாடகக் கொட்டைகையில் கேட்ட துண்டு துணுக்குகள் கூடப் பாட்டாகவரும்.

அவர்கள் பாடப் பாட அந்தக் காடு முழுவதும் இசை வெள்ளத்தில் மிதக்கும். நவநவமான வேலைப் பாடுகள். அங்கங்கே பொடிவைத்து மினுக்கும். பண்ணும் பாடலும் ஒன்றை ஒன்ற கட்டித்தழுவி முத்தம் கொடுக்கும். என்ன எடுப்பு, என்ன தொடுப்பு, என்ன நெளிவு, என்ன குழைவு அவர்கள் பாட்டில்!

இப்படி ஒரு சுகமான இசையைப் பெரிய பெரிய கச்சேரிகளில் கேட்க முடியவில்லை. பஜனைக் கூடங்களிலும், சாவடிகளிலும், வீடுகளிலும், முற்றங்களிலும், கோயில்களிலும், கல்யாணப் பந்தல்களிலும் எல்லோர் நாவிலும் நடமாடியது இசை - தமிழிசை. எப்படியோ மாயமாய் மறைந்து விட்டது அந்தத் தெய்வத் தமிழிசை.

வெண்பா என்றும், விருத்தம் என்றும், வரிப்பாடல் என்றும் தமிழோடு தமிழாய்க் கட்டிப் புரண்டு விளையாண்டது அந்தத் தெய்வகானம்.

தமிழகம் முழுவதும் அப்படி இசைமயமாய் இருந்த அற்புதத்தைக் கவிஞர்கள் பார்த்துப் பார்த்து அனுபவித்திருக்கிறார்கள். அனுபவத்தை ஆனந்த பரவசத்தோடு வெளியிட்டும் இருக்கிறார்கள்.

இதோ ஒரு எடுத்துக்காட்டு.

மதுரைப் பகுதியில் சாலை (ஒற்றையடிப் பாதைதான்) வழியாக நடந்து போகிறார் கவிஞர் ஒருவர். போகும் வழி எல்லாம் மருத மரங்கள்.

மருதமரக் கிளைகள் தோறும் கிளிகள். கிளிகளின் உல்லாச மொழிகள். தத்தை மொழிகள். சுத்தமான இசைக் கூறுகள்.

நாடு முழுவதும் சங்கீதமயமாய் இருக்கிற அழகை அனுபவிக்கிற கவிஞருக்கு, மரநிழலில் கிளிகளின் குழறு மொழிகளில் ஒரு பகற்கனவு!

அப்படியே நாடகமாய் எழுந்து வருகிறது அனுபவம். அழகிய வெண்பாகவே எழுந்து வருகிறது அனுபவம். அந்தப் பகற்களவு.

எப்படி வருகிறது அது ?

ஒரு மருத மரத்துக் கிளையில் மூன்றுகிளிகள். மூன்று கிளிகளும் கையில் சிறுவீணை (கின்னரம்) வைத்துள்ளன. கின்னரத்தை மீட்டி சுதி கூட்டி பாடலை அதன்மேல் வைத்து வாசிக்கின்றன கிளிகள்.

முதல் கிளி

சிவபெருமானுடைய நடன அலங்காரத்தை வைத்து 'ஆடல் புரிந்தான் அரன்' என்று பல்லவியை எடுத்து ஆலாபனை பண்ணுகிறது.

அடுத்த கிளியோ பல்லவியை வாங்கியபடியே, அப்பர், சுந்தரர், ஞானசம்பந்தர் இவர்கள் பாடல்களில் உருகிக் கரைகிறான் இறைவன் என்றும், அந்த ஆனந்தத்தில்தான் நடராஜமூர்த்தியாய் ஆடுகிறான் என்றும்

'மூவர்தமிழ்ப் பாடல். உகந்தான் பரன்', என்று அனுபல்லவியை அதனோடு தொடுத்து விடுகிறது.

மூன்றாவது கிளியோ

மதுரையில் எழுந்தருளியிருக்கும் சொக்கநாதப்பெருமான் தெய்வப் பாடல்களில் உருகுகிறான். பாடல்களில் வசப்பட்டு ஆடுகிறான். அவனுடைய பாட்டமும் ஆட்டமும் சேர்ந்து நரிகளையே பரி(குதிரை)களாக்கி விடுகின்றன. அப்படியான குதிரைகளுக்குக் கேலப், டிராட் முதலிய நடைகளையும் பழக்கி விடுகின்றான் பெருமான் !

இந்த அனுபவத்தை வைத்து

'கூடலிலே

நல்நரிவாசிக்கு நடைபயிற்றினான்'

என்று முடித்துவைக்கிறது.

வஞ்சகமும் சூதும் நிறைந்த பொல்லாத மனங்களைக் கூட - அதாவது குள்ள நரிகளைக் கூட நல்ல உள்ளங்களாக, ஜாதிக் குதிரைகளாக இறைவன் மாற்றிவிடுவான் என்பது கருத்து.

இனி, பாடலை முழு உருவத்தில் பார்ப்போம்.

ஆடல்	புரிந்தான்
அரன்என்றும்,	மூவர்தமிழ்ப்
பாடல்	உகந்தான்
பரன்என்றும்,-	கூடலிலே
நன்நரிவா	சிக்கு
நடைபயிற்றி	னான்என்றும்
கின்னரம்வா	சிக்கும்

கிளி !

(தனிப்பாடல்)

கூடல்-மதுரை. வாசி - குதிரை.

எல்லையற்ற நமது இசை உலக விஸ்தீரணத்தை அங்காங்கே புள்ளி வைத்துக் காட்டுகிறது தமிழ் - பாட்டு !

தமிழர்களாகிய நமது தாய் தந்தையர், அவர்களைப் பெற்றவர்கள், பாட்டன் பாட்டியர், முப்பாட்டன்மார் இப்படியே பதினாயிரம் இருபதினாயிரம் வருடங்கள் மேலே மேலே போனால் நம்மவர் தொகை பலபல கோடியாக இருக்கும். அத்தனை கோடிப் பேரும் தேடிவைத்த அருந்தனந்தான் நமது இசை. தமிழிசை.

நம்முன்னோர்களின் ஆசைகள், கனவுகள், தவிப்புகள், ஏக்கங்கள், பெருமிதங்கள், உல்லாசங்கள் எல்லாம் சேர்ந்து விளைந்த அமிர்தந்தான் நமது தேவகானம் - பண்ணும் பாடலுமாய்ப் பூத்துக் குலுங்கும் இசைக்களஞ்சியம்.

பூர்வமான இசையிலிருந்து ஒருதுளி நம்மீது விழுந்தாலும் நமது உடம்பு புல்லரிக்க வேண்டாமா ? உணர்ச்சி முழுவதும் எலும்புகள் கூட நெகிழ்ந்து நெகிழ்ந்து கரைய வேண்டாமா ?

அப்படி ஒருவரும் நமது இசைக்கு ஆளாகவில்லையே ஏன் ?

நூறு நூற்றைம்பது வருட காலமாக வெறும் டப்பாப் பாட்டுக்களையும் டமாரக் கூப்பாடுகளையும் கேட்டுக் கேட்டு நமது செவிப்புலன்கள் சொரணை கெட்டுவிட்டன.

மேல்நாட்டு இசை, இந்துஸ்தானி இசை, தெலுங்குகீர்த்தனை, கிருதிகள், பத்திகள் என்று கேட்டுக் கேட்டு செவிப் புலன்களில் உள்ள

மென்மையான தோல் வன்மையான இரும்பாகிவிட்டது. பிறகு தமிழிசையால் என்ன செய்யமுடியும் ?

இதுசம்பந்தமாக மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியார் மனம் வெதும்பிச் சொல்கிறதைப் பாருங்கள்.

“நானும் பிறந்தது முதல் பார்த்துக் கொண்டே வருகிறேன். பாட்டுக் கச்சேரி தொடங்குகிறது. வித்வான்!” ‘வாதாபிம் கணபதி(ம்)’ என்று ஆரம்பிப்பார். பிறகு ‘ராமா நீசமானம் எவரு’ ‘மரியாதை காதுரா’ ‘வரமலொசகி’ இப்படிவந்து கொண்டே இருக்கும் !

ஐயையோ ! ஐயையோ !! ஒரேகதை ! எந்த ஜில்லாவுக்கு எந்தக் கிராமத்துக்குப் போனாலும் எந்த வித்வான் வந்தாலும் கதை இதேதான் !

தமிழ் நாட்டுச் சனங்களுக்குக் காது இரும்பாக இருப்பதால் திரும்பத் திரும்ப இந்த ஏழெட்டுப் பாடல்களையே கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். வருடக் கணக்கில் அவர்கள் கேட்பது இந்த ஏழெட்டுப் பாடல்களையேதான்.

காது தோலாக இருந்தால் இந்தக் கொடுமையைப் பொறுக்கமாட்டார்கள்.

தமிழ் ஜாதியின் காதோ இரும்பு !

இனி ரசிகமணி, டி.கே.சிதம்பர நாத முதலியார் தமிழிலும், தமிழ்ப் பண்பாட்டிலும் மெய்யுணர்வு பெற்றவர்.

இந்து அறநிலையத்துறை ஆணையராக அறுபது வருடங்களுக்கு முன் இருந்தார்கள்.

அறநிலையத்துறையானது டி.கே.யின் அனுபவங்களுக்குத் தெளிவு கொடுத்தது. உறுதிப் பாட்டையும் உண்டு பண்ணியது.

இசை, நடனம், வழிபாடு, கோவில், ஓவியம், விழா இவைகளில் எல்லாம் மறைந்து கிடக்கும் சமுதாய உணர்வுகளைக் கண்டுகளிக்க உதவியது அறநிலையத்துறை.

தமிழிசையின் சொகுசு, ஓய்யாரம், வேகம், நயம் எல்லாவற்றையும் கண்ணாரக் கண்டார் ரசிகமணி.

எளிமையும் இனிமையும் நிறைந்திருக்கிறது தமிழிசையில். அது தமிழ்ப் பாடல்களோடு கலந்து நிறைந்து கிடக்கிறது.

ஆனால் தமிழ்ப் பாடல்களைப் பாடுவாரில்லையே ஏன்! என்று வருந்தினார் டி.கே.சி.

பொருள் விளங்கி உணர்ச்சியோடு ஒன்றி இசையில் திளைக்க வேண்டும். அதுதான் இசை அனுபவம்.

இந்த எண்ணம் இசையைக் கேட்பவர்களிடமும் இல்லையே! இது ஏன் வியப்புற்றார் ரசிகமணி.

டி.கே.சியைச் சுற்றி எப்பொழுதும் அறிஞர் குழாம் - ரசிகர் வட்டம் சேர்ந்தே இருக்கும்.

இசைபற்றிய தம் அனுபவத்தைத் தன்னைச் சுற்றியுள்ள அன்பர்களிடந்தான் முதல்முதல் எடுத்து விளக்கினார் ரசிகமணி.

தமிழிசை இயக்கம்

1940ம் வருடம் முதல் பல்வேறு இடங்களில் தம் இலக்கியச் சொற்பொழிவுகளில் தமிழிசையின் நிலைபற்றி விரிவாக எடுத்து விளக்கினார்கள் ரசிகமணி.

பத்திரிகைகளிலும் அதுபற்றி எழுதினார்கள். தமிழிசை பற்றி டி.கே.சி தீவிரமாக ஈடுபட ஈடுபட கல்கி கிருஷ்ணமூர்த்தி துணையாக வந்தார்கள்.

சாதாரண மக்களும் தமிழிசையின் பெருமையை தெரிந்து உணரும் படி எளிமையாகவும் இனிமையாகவும் எழுதி டி.கே.சிக்கு ஊக்கம் கொடுத்தார்கள் கல்கி

“தமிழிசை பற்றிய என்னுடைய உணர்வுகளைத்தான் டி.கே.சி பிரகடனப்படுத்துகிறார்” என்று ராஜாஜியும் ஆதரவு கொடுத்தார்கள்.

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக செட்டிநாட்டரசர், ராஜா சர்.அண்ணாமலைச் செட்டியார் அவர்களே, “தமிழிசைக்குத் தோள் கொடுக்கிறேன், கைகொடுக்கிறேன்” என்று ஓடிவந்து உதவினார்கள்.

சர். ஆர்.கே.சண்முகம் செட்டியார், டி.எம்.நாராயணசாமி பிள்ளை, இராமசாமி நாயுடு, ரத்னசபாபதி முதலியார் போன்ற பிரமுகர்கள் பலர் செட்டிநாட்டரசரின் பின் அணிதிரண்டார்கள்.

தமிழிசை இயக்கம் உருவெடுத்து வளர்ந்தது. ராஜா சர். அண்ணாமலையாரின் உதவியாலும், ஊக்கத்தாலும் தமிழிசைக்கென்று சென்னையில் ஒரு மன்றம் 1943-44ல் எழுந்து நின்றது.

இசைவாணர்கள் பலர் தமிழ்ப்பாடல்களைப் பாடி மக்களை மகிழ்விக்க முன்வந்தார்கள்.

அன்றுமுதல் தொடர்ந்து தமிழ்ப் பாடல்களைத், தமிழ்ப் பண்களில் பாடி தமிழிசையை வளர்த்து வருகிறார்கள்.

தமிழகத்தில் தமிழிசை அரங்கேறிக் கொடிகட்டிப் பறப்பதற்கும், நடனம் முதலிய கலைகள் புத்துயிர் பெற்றுப் புகழ்பூப்பதற்கும் தமிழிசைச் சங்கமே (ராஜா சர்.அண்ணாமலை மன்றமே) காரணம்.

செட்டிநாட்டரசர் அண்ணாமலையார் போலவே அரசரின் அருந்தவப் புதலவர் அரசர் முத்தையவேளும்.

பண்பாடு, சீலம், பக்தி, வள்ளன்மை எல்லாம் நிறைந்த தங்கக்குடம் ராஜா, சர்.முத்தையா செட்டியார் அவர்கள்.

தமிழிசையைக் கண்ணும் கருத்துமாக முத்தையவேளும் வளர்த்தார்கள்.

செட்டிநாட்டரசரின் குலமாணிக்கமாகத் திகழும் டாக்டர். திரு.எம்.ஏ.எம். ராமசாமி செட்டியார் அவர்களும் தமிழிசையை உயிருக் குயிராய்ப் பேணி வளர்த்து வருகிறார்கள்.

வாழையடி வாழை என்று ஒருபொன் மொழி உண்டு.

அந்தப் பொன்மொழிகு உண்மையான பொருள் செட்டிநாட்டரசர் குடும்பத்தார்.

எத்தனை எத்தனையோ அரும்பெரும் பணிகளுக்கிடையே தமிழிசையை - பண்பாட்டை, பக்தியை, கலைப் பண்பைப் பாதகாத்து வருகிறது செட்டிநாட்டரசர் குடும்பம்.

கலைமகளும் திருமகளும் கைகோர்த்துக் களிநடம் புரிவது அதிசயந்தான்..

இந்த அதிசயம் நிகழும் அத்தாணி மண்டபமாகத் திகழ்கிறது செட்டிநாட்டரசர் குடும்பம்.

அவர்களுடைய உள்ளம்.

இனி, வெண்பா, அகவற்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா என்றுதான் தமிழ்ச் செய்யுள் (வகை)களுக்குப் பெயர்.

இந்தப் பெயர்கள் ஒவ்வொன்றும், பா, என்றே முடிகின்றன.

பா என்றால் இசை.

பண்ணில் பிறந்து நாலாபக்கமும் பரந்து விரிந்து நிறையும் இசைக்குப் பா என்று பெயர்.

பலபல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பிருந்தே செய்யுளை, பா என்றும், பாடல் என்றும், பாட்டு என்றும் தமிழ் மக்கள் சொல்லிவந்திருக்கிறார்கள்.

இசைமயமானது தமிழ்ப் பாடல்கள் என்பதற்கு இதற்கும் மேலே சாட்சியம் தேவை இல்லை.

இனி செய்யுளுக்கு இனம் என்பதாக ஒன்று. துறை, தாழிசை, விருத்தம் என்பன அதன் பெயர்கள்.

விருத்தத்துக்கு மூலப் பெயர் வரிப்பாடல்.

விருத்தத்தில் தாண்டகம் என்பதாகவும் ஒன்று.

மேலும் சிந்து, கண்ணி, சந்தக்கவி, என்றும் பாடலில் வகைகள்.

மேலே குறிப்பிட்ட தாழிசை, துறை, தாண்டகம் (தாண்டவம்) சிந்து, சந்தம், வரி என்னும் சொற்களை நோக்கினால் இசையோடு சம்பந்தப்பட்டவை அவை என்பது தெரியும்.

செய்யுள்களை இசையமமாக, நாடக(நாட்டிய) மயமாக தமிழர்கள் தான் படைத்துள்ளார்கள்.

வேறு யாரும் அப்படிப் படைத்துள்ளதாகத் தெரியவில்லை.

வேறு எந்த இனத்தார், பா, பாடல், பாட்டு, தாழிசை, தாண்டகம், சிந்து இப்படியாக இசையோடும் தாளத்தோடும் சேர்த்துப் பாடல்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள் ?

இனி, வெண்பாமுதலிய செய்யுள் வகைகளில் கலிப்பா என்று ஒருவகை.

கலிப்பா என்பதில் ஈற்றில் உள்ள 'பா' என்பது இசையை உணர்த்துகிறது. அதேபோல முதலில் உள்ள 'கலி' என்பதும் இசையையே உணர்த்துகிறது.

'பா' என்பது பண்ணிலிருந்து விளைந்து - முற்றிவிளைந்து வெளிப்படும் ஒரு 'ராகத்தை' உணர்த்தும்.

கலி என்பது பண் தோன்றுவதற்குமுன் - அதாவது சுதி உருவாவதற்குமுன் எழுகிற ஒலியை - கலகலப்பான - ஆரவாரம் மிக்க ஒலியை உணர்த்தும்.

அப்படியானால் கலிப்பா என்பது பரிபூரணமான இசைவடிவம்.

தாளமும் (நடனமும்) இசையும் சேர்ந்து கொலுவிருக்கும் அத்தாணி மண்டபம்.

கலிப்பாவைப் பின்பற்றித் தான் பரி பா(டல்) வந்தது.

கலிப்பாவின் தம்பிதான் பரிபா(டல்).

பரிபாடலும் தாளம் இசை இரண்டும் பூத்துக் குலுங்கும் இசைப் பாடல்தான்.

கலிப்பாவானது பார்ப்பதற்கு ஒரு பாட்டுத்தான். ஆனால் பலவகைப் பட்ட செய்யுள் வடிவங்கள் சேர்ந்து கிடக்கும்.

தரவு, தாழிசை, முடுகு, அம்போதரங்கம், தனிச்சொல் (ஒருபோடு) சுரிதகம் என்னும் ஆறு உறுப்புகள் சேர்ந்து ஒன்றாய் நிற்கும்.

இவற்றுள் தரவு, தாழிசை, முடுகு என்னும் மூன்று உறுப்புகளும் சேர்ந்த பகுதியானது தற்காலத்துக் கீர்த்தனைகளுக்கு மூலாதாரம்.

தரவு என்பது இசைமயமான இரண்டு வரிப்பாடல்களின் இணைப்பு.

கீர்த்தனையின் முகப்பில் உள்ள பல்லவியைப் போல அமர்ந்த சுதியில் சவுக்க காலத்தில் தரவு என்னும் பகுதிவரும்.

பல்லவியை வளைத்து வளைத்துப் பாடி பலவகைப்பட்ட வேலைப் பாடு (பிரக்'காக')களைப்போடுவார்கள் இசைவாணர்கள்.

விதவிதமான நடைகள், சஞ்சாரங்கள், பிடிகள், பொடிவைப்புகளுக்கெல்லாம் பல்லவி இடம் கொடுக்கும்.

தரவு என்னும் பகுதியும் அப்படியே இடம் கொடக்கும். ராகத்தின் களையை அதாவது ஒளியை பல்லவியிலும் காட்டலாம். தரவிலும் காட்டலாம்.

முடுகில் வருகிற படபட என்னும் வேகமோ, மத்திமம் என்னும் சாதாரண வேகமோ இல்லாமல் நிதானமாக சவுக்க காலத்திலேயே பல்லவி வரும்.

கலிப்பாவின் தலைப்பில் உள்ள தரவும் அப்படியே.

கீர்த்தனைபாடும் இசைவாணர்கள் பல்வேறு வர்ணஜாலங்களைக் காட்டுகிறபொழுதும் பல்லவியில் - சவுக்ககாலத்தை விடமாட்டார்கள்.

மத்திமம் துரிதம் முதலிய காலவேகத்தில் விழுந்துவிடக் கூடாதே என்று இடை இடையே தானம், சுரம் என்று சந்தவாய்ப்பாடுகளைப் போட்டுக் கொண்டே இருப்பார்கள்.

அப்படியானால் கலிப்பாவில் உள்ள தரவு என்னும் வரிப்பாடல் தற்காலத்திய பல்லவி. சவுக்க காலத்தில் வருவது.

இனி தாழிசை என்பது அனுபல்லவி மாதிரி.

பல்லவியில், ராகத்தின் குழைவுகளையும் நெளிவுகளையும் காட்டிய துபோல் அனுபல்லவியில் காட்ட வாய்ப்பில்லை.

அதனால் பண், நடை, சஞ்சாரம், நளிணம், சொகுசு ஆகிய இசைப் பண்புகள் பல்லவியை விடக் குறைந்தும் (தாழ்ந்தும்) நடைவேகம் என்கிற கதியில் துரிதத்தைவிடக் குறைந்தும் (தாழ்ந்தும்) வருகிறது அனுபல்லவி.

அதனால்தான் தாழிசை என்றுபெயர் பெற்றது போலும்.

தாழிசையின் தாளக்காலம் மத்திமம்.

இனி, தரவு, தாழிசை என்னும் வரிசையில் மூன்றாம் இடத்திலுள்ள முடுகு என்னும் உறுப்பு, கீர்த்தனையில் சரணம் என்று சொல்கிறோமே. அதுபோன்றது.

இதில் கிடுகிடு என்று துரிதநடை ஒன்றுதான் உண்டு.

மற்றப்படி இசையின் பொலிவோ, ஓய்மையோ இதில் இல்லை.

தாழிசையாவது ஒருகருத்தை ஓரளவுக்கு உருக்குலையாமல் காட்டும்.

மடக்கி மடக்கியாவது காட்டிவிடும். இதில் அதுவும் அவ்வளவாக இல்லை.

லட்டு, ஜிலேபி என்று இனிப்பாகச் சாப்பிடுகிறவர் சிறிது காரச்சேவு, ஓம்பொடி என்று சுவைமாற்றத்துக்குச் சாப்பிடுவதுபோல இசையையும் உணர்ச்சியையும் அனுபவித்தவர்கள் வார்த்தைகளின் துரிதகால ஓட்டத்தை மட்டும் பார்க்க ஆரம்பித்து விடுகிறார்கள்.

முடுகில் இசையின் பக்குவமோ, உணர்ச்சிகளின் கனிவோ இல்லை.

அதனால்தான் அராகம் (ராகம் இல்லாதது) என்று முடுகைக்குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். கீர்த்தனையின் கடைசியில் உள்ள சரணமும் அப்படியே.

நன்றாகப் பாடி அனுபவிப்பதற்கென்றே உண்டானவை வெண்பா முதலிய தமிழ்ப் பாடல்கள்.

ஆனால் பெரும்பாலானவர்கள் பாடுவதற்குப் பயப்படுகிறார்கள்.

பாடத் தெரிந்தவர்களே பயப்படுகிறார்கள்.

ஈயம் பித்தளைக்கு பேரிச்சம் பழம் என்று தெருவழியே விற்பவன் கூட ராகம் போட்டுத்தான் விற்கிறான்.

பழமொழிகளைக் கூட எதுகை மோனையில் வைத்து ஒரு தாளப் போக்கில் தான் சொல்கிறார்கள். மரக்கால் பிடித்து நெல் அளக்கிறவன் கூட, ஒன்று, இரண்டு, மூன்று என்று இசையோடுதான் கணக்கை எண்ணுகிறான்.

ஆனால் இசையானது பழுத்துக்கனிந்து தேனாய்க் கொட்டுகிற பாடல்களை மட்டும் பாடமாட்டேன் என்கிறார்கள்.

இந்தக் கூச்சம் எப்படி வந்தது? எங்கிருந்து வந்தது?

வெள்ளைக்காரன் கல்வித் திட்டப்படி நூறுவருடமாகப் படித்து வருகிற படிப்புத்தான் காரணம்.

வெள்ளைக்காரன் பாடமுறையில் மூளைக்கு வேலை நிறைய உண்டு. ஆனால் உணர்வை மழுங்க அடித்துவிடும்.

உணர்ச்சியையே மிதித்து தேய்த்துவிட்டது பள்ளிக்கூடம்.

பாட்டைப் பாடி அனுபவிப்பதை துரைமார்கள் விரும்பவில்லை. அதனால் நம்மவர்களும் பாடுவதை அநாகரீகமான செயல் என்று ஒதுக்கி வைத்துவிட்டார்கள்.

காட் லிவ் தி கிங் என்பதை அடாணாவிலோ சங்கராபரணத்திலோ பாடமுடியுமா?

ஆனாலும் தொண்டையை இறுக்கி கீச்சுக்குரலில் அவர்கள் ஒன்று சேர்ந்து கூப்பாடுபோடுவார்கள்.

அதை ரசித்துப்பழகின பின்

“காவிரி	தென்பெண்ணை
பாலா	று - தமிழ்
கண்டதோர்	வையை
பொருளைந	தி
மேவிய	ஆறு
பலஓடத்	திரு
மேனி	செழித்த
தமிழ்நா	டு”

என்பதைப் பாட வருமா? வந்தாலும் அதை அனுபவிக்க முடியுமா?

பூமி இயல் என்னும் புத்தகத்தில் பலபல நதிகள் பாடமாக வரும். அதில் ஐந்தாறு நதிகளை எடுத்து வசனத்தில் சொன்னால் பாடலில் வருகிற ருசிவருமா ?

வெறும் பூகோளப் பெயர்களைக் கூடத் தேனும் பாலும் கலந்து செவிவழி வார்த்துவிடுகின்றது இசை - தமிழிசை.

அந்த இசையைக் கண்டே நாம் பயப்படுகிறோம், கூசுகிறோம்.

வசனத்திலேயே உருண்டு புரண்டு உழப்பிக் கொண்டு போக வைத்துவிட்டது பள்ளிக் கூடம். வசனத்தின் பிடியிலிருந்து விடுபட முடியவில்லை. அதனால் பாட்டு, இசை, பாடும்பழக்கம் எல்லாம் அன்னியமாய்ப் போய்விட்டன.

உறவே அற்றுப் போய்விட்டதால் பாடுவது எப்படி? பாட்டை அணுகுவது எப்படி? எப்படி ஆரம்பிக்க வேண்டும் பாட்டை என்கிற முறைகளே மறந்து போய்விட்டன பலருக்கு.

ஆனாலும் பயப்படத் தேவை இல்லை. யாரும் பாடலாம். தமிழ் னாய்ப் பிறந்த ஒவ்வொருவரும் தமிழ்ப்பாடலை இசையோடு பாடலாம், பாடமுடியும்.

குரலில் மதுரம் இல்லையே என்று ஒருவரும் பயப்படத் தேவை இல்லை.

பாடல்களைப் பாடப்பாட குரலில் மதுரம் ஊறும்.

கரடு முரடான அம்சங்கள் எல்லாம் குரலை விட்டு ஓடிவிடும்.

பாடலில்தான் இசை இருக்கிறது. தாளம் இருக்கிறது. பாடப்பாட, அதாவது தமிழ்ப் பாடல்களைப் பாடப்பாட இசை, தாளம் எல்லாம் வந்துவிடும்.

ஆனால் ஒன்று

பாடலைப் பாடல் என்று நினைக்க வேண்டும். வசனம் போல வாசிக்கக் கூடியதில்லை பாட்டு என்கிற நினைப்பு எப்பொழுதும் இருக்கவேண்டும்.

அந்த நினைப்போடு பாடலைப் பார்த்தால் போதும் - பாடிப்பார்த்தால் போதும். எப்படிப் பாடவேண்டுமோ அப்படிப் பாட வந்துவிடும்.

பாடலுக்குரிய ராகம், தாளம் எல்லாம் பாடலுக்கு உள்ளதான் இருக்கின்றன. அதனால் பாடப் பாட அப்பாடலுக்குரிய ராகமும் தாளமும் அதாகவே முன்வந்து நிற்கும்.

இதுசம்பந்தமாக இளங்கோவடி சொல்கிறதைப் பாருங்கள்.

நடனத்தில் குழல் முழவு முதலிய கருவிகள் உண்டு. அதில் குழல் (நாதசரம்) முக்கியம்.

குழலாசிரியன் பாடலை எப்படி இசையில் குழைத்துக் கொடுக்க வேண்டும்.

“வார	நிலத்தை
வாங்குபு	வாங்கி,
ஈர	நிலத்தின்
எழுத்தெழுத்	தாக
வழுஇன்(று)	இசைக்கும்
குழலோன்	தானும்”

வாரநிலம் என்றால் - பாடல். பாடுவதற்குரிய பாட்டு. ஈரநிலம் என்றால் - இசை. வாங்குபுவாங்கி - பாட வேண்டுமேன்கிற ஆர்வம் முதலில் வரவேண்டும். பிறகு எப்படிப்பாடினால் பாட்டும் இசையும் மருவித் திளக்கும் என்னும் வேட்கை வேண்டும்.

எழுத்து என்றால் - அசை. ஆர்வத்தோடு பாட முயன்றால் இசைவரும். அந்த இசையில் பாடலில் உள்ள ஒவ்வொரு சீரையும் இசையில் நனைத்து ஒவ்வொரு அசையிலும் தாளமானது பேசும்படி பொருள் விளங்கும்படி சுத்தமாகப் பாடவேண்டும்.

அதாவது ஒவ்வொரு அசையிலும் நின்று நின்று சஞ்சரிக்கவேண்டும். அவசரப் பட்டு ஓடக்கூடாது.

அதைத்தான். எழுத்தெழுத்தாக

“ஈர நிலத்தின் எழுத்தெழுத்தாக” என்கிறார்.
வழு(குற்றம்) இல்லாமல் இசைத்தல் என்கிறார்.

பாடி அனுபவிக்கப் பொறுமைதான் வேண்டும். பொதுவாக மக்களிடம் பொறுமை இல்லை.

எல்லாம் அவசரந்தான்.

அவசரம் காரணமாக இசை மக்களை விட்டு விலகுகிறது. இது எந்தக் காலத்துக்கும் பொது என்று தெரிகிறது.

இளங்கோவடிகள் காலத்திலும் பாட்டைப் பாடி அனுபவிக்க சோம் பல் கொண்டு) முடியாமல் மளமளவென்று வசனம் போல் வாசிக்கிற பழக்கம் இருந்திருக்கிறது.

இல்லை என்றால் பாடலை இப்படிப் பாடினால் தான் பொருத்தமாக இருக்கும் என்று குழலோன் மேல்வைத்துச் சொல்வாரா ?

பாட்டைப் பாடும் பழக்கம் தேயத்தேய சமுதாயத்திலிருந்து நழுவுகிறது இசை.

பிறகு சமுதாயம் அலறுகிறது.

ஐயையோ மறைந்து விட்டதே இசை என்று அலறுகிறது.

அதனால் இசைப் பயிற்சிக்கென்று பள்ளிக் கூடங்கள், ஆசிரியர்கள், தேர்வுகள், பட்டங்கள் என்று கூட வந்துவிடுகின்றன.

இந்தப்பழக்கம் தப்பானது. மூச்சுக்காற்றுப் போல சேர்ந்தே இருக்க வேண்டிய இசையை - இசைவை கைவிடுவது கொடுமை என்று சாக்ரட்டீஸ் துடியாய்த் துடிக்கிறார்.

சாக்ரட்டீஸின் வாக்கு மூலமாக பிளேட்டோ எழுதிய குடியரசு என்னும் நூலில்.

“நமது குடியரசில் உள்ள குழந்தைகளுக்கெல்லாம் இசைப் பயிற்சி கொடுக்கவேண்டும். கல்வியில் அது பிரதானமாக இருக்கவேண்டும்.

இசை ஒன்றுதான் ஆன்மாவோடு நேரடியாகக் கலந்து தூய்மைப் படுத்தும். தெளிவு கொடுக்கும். உறுதியோடு செயல்படவைக்கும்.

‘இசைப் பயிற்சியில் தேறியவர்களே நாட்டை ஆளத் தகுதியானவர்கள்’ என்று இவ்வளவு விவரம் சொல்லி இருக்கிறது.

ஆரம்பத்திலிருந்தே குழந்தைகளைப் பாடல்களைப் பாடும்படி பழக்கவேண்டும்.

அந்தப் பழக்கம் தமிழகம் எங்கும் செழிப்பாக இருந்தது. நூறு நூற்றைம்பது வருடங்களுக்குள் அதுமாயமாய் மறைந்துவிட்டது.

ஒரு விருத்தமோ வெண்பாவோ எதுவானாலும் சரி. ஒவ்வொரு வரியிலும் முதல்சீரை அழுத்திப் பாடவேண்டும். இரண்டாம் சீரை இளக்கி உச்சரிக்க வேண்டும். பிறகு இரண்டிரண்டு சீரை சேர்த்து இசையில் தூக்கிக் காட்டவேண்டும்.

'கண் காட்டும் நூதலானும்' இந்த இரண்டு சீர்களையும் சவுக்கத்தில் பாடி நிறுத்த வேண்டும்.

அப்படி நின்றபிறகுதான் 'கனல்காட்டும் கையானும்' என்னும் இரண்டு சீர்களைப் பாடி நிறுத்த வேண்டும். கண் காட்டும், என்னும் முதல் சீரையும் கனல் காட்டும் என்னும் முதல் சீரையும் அழுத்தங்கொடுத்துப் பாடவேண்டும்.

இனி வரியின் கடைச்சீரில் உள்ள கடைசி அசையை துண்டுபடுத்தி தாளத்தில் தட்டிக் கட்ட வேண்டும்.

**'கண்காட்டும் நூதலானும்
கனல்காட்டும் கையானும்'**

என்பதில் கையானும் என்பதில் உள்ள 'னும்' என்னும் கடைசி அசையை கையா—னும் எனத் துண்டுபடுத்தி தாளத்தில் கணீர் என்று ஒலிக்க வைக்க வேண்டும்.

இந்த முறையில்

கண்காட்டும்	நூதலா னும்,
கனல்காட்டும்	கையா-னும்,
பெண்காட்டும்	உருவா - னும்,
பிறைகாட்டும்	சடையா-னும்,
பண்காட்டும்	இசையானும்,
பயிர்காட்டும்	புனல்நின்-ற
வெண்காட்டில்	உறைவானும்
மெய்காட்டி	அருள்வா-னே.

என்று பாடிப் பார்த்தால் இசைவரும். லயாங்கமாகவே பாடவரும்.

தானான	தனானான
தனானான	தானான தன்

என்னும் சந்தம் தாளத்தோடு பேசவும் செய்யும்.

இனி, எப்படிப் பாடவேண்டும் என்பதற்கு வழிமுறை காட்டிய இளங்கோவடிகள் நடன அரங்கு-நாடக மேடை எப்படி (அமைய வேண்டும்) இருக்க வேண்டும் என்பதையும் சொல்கிறார்.

மேடையின் அகலம் நீளம் உயரம் பற்றிய கணக்கு எப்படித் தாளம் போட்டுக் கொண்டு இசைப்பாடலாய் வருகிறதென்று பாருங்கள்.

எழுகோல் அகலத்து
எண்கோல் நீளத்து
ஒருகோல் உயரத்து
உருப்பின(து) ஆகி

கோல் என்பது தச்சு முழம். இந்தக் காலத்து 'அடி' நான்கு கொண்டது தச்சுமுழம். அப்படியானால், எழுகோல் - ஏழு தச்சுமுழம் அதாவது இருபத்து எட்டடி அகலம். எண்கோல் நீளம் - எட்டுக்கு நான்கு என்று பெருக்க வரும் முப்பத்து இரண்டடி நீளம். முன்பின் நீளம்.

ஒரு கோல் உயரம் - தரையிலிருந்து அரங்கின் தளப்பகுதிக்கு உயரம் நான்கு அடி.

அரங்கின் தோற்றம் ஒய்யாரமாகத்தான் இருக்கிறது.

இனி, அரங்கின் தளத்திலிருந்து மேலே உத்தரப் பலகைவரை உள்ள உயரம் பதினாறடி.

வைத்த இடைநிலை
நாற்கோ லாக

எப்படி இருக்கிறது அரங்கம்.

இருபத்துஎட்டடி அகலம், முப்பத்திரண்டடி நீளம். தரையிலிருந்து மேல் முகடுவரை இருபதடி உயரம்.

அதில் தரைக்கும் அரங்கின் தளத்துக்கும் உள்ள இடைவெளி நான்கு அடி.

இப்படி எடுப்பாய் கம்பீரமாய் இருக்கிறது அரங்கம்.

இனி, அதிக உயரமோ, குட்டையோ இல்லாமல் நிதானமாக இருக்கிற மனிதனின் கட்டைவிரல் நீளம் ஒரு அளவு.

அப்படி இருபத்துநான்கு கட்டைவிரல் நீளத்துக்கு ஒரு மூங்கில் கம்பை வெட்டிவைத்துக் கொள்ளவேண்டும்.

அந்த மூங்கில் கம்பின் நீளந்தான் ஒரு தச்சுமுழும். அதாவது நான்கு அடி.

கோணல் மாணல் இல்லாமலிருக்க வேண்டும் மூங்கில். புனிதமான பொதிய மலையில் விளைந்த மூங்கில் போல நேராக இருக்க வேண்டும்.

இனி, அரங்கம் பற்றியபாடற் பகுதியின் முழுஉருவம்.

புண்ணிய	நெடுவரை
போகிய	நெடுங்கழை
நூல்நெறி	மரபின்
அரங்கம்	அளக்கும்
கோல் அள(வு) இருபத்து	
நால்விரல்	ஆக;
எழுகோல்	அகலத்து
எண்கோல்	நீளத்து
ஒருகோல்	உயரத்து
உருப்பின	தாகி,
வைத்த	இடைநிலை
நாற்கோ	லாக.

(புண்ணிய நெடுவரை-பொதிய மலை. கழை-மூங்கில். நூல்நெறிமரபின்-கணிதநூல் முறைப்படி).

இப்படி ஒரு அரங்கத்தில் நின்று பண்ணோடு கமழும் ஒருபாடலுக்கு அபிநயம் பிடித்தால் அது எப்படி இருக்கும் ?

இப்படி எல்லாம் ஆடலும் பாடலுமாய்ப் பரிமளிக்கிற தமிழில் பாடுவதற்கு ஏற்ற பாடல் இல்லை என்பது அதிசயம்.

அதைவிட அதிசயம் ஆடல் கலையே காஷ்மீரத்திலிருந்து தான் தமிழகத்துக்கு வந்தது என்பது.

“தமிழில் சாகித்யம் இல்லை. பாரதநாட்டியமோ காஷ்மீரத்திலிருந்து தமிழ்நாட்டுக்கு வந்ததுதான்” என்று ஆராய்ந்து முடிவு கட்டும் மேதைகள் ஒன்று சொல்லவில்லை.

உலகமே கண்டு அதிசயிக்குமு கோவில்கள் எல்லாம் காஷ்மீரிலிருந்
துதான் தமிழ்நாட்டுக்கு வந்தன என்று சொல்லவில்லை !

வர்னளாவிய கோபுரங்கள் காஷ்மீரிலிருந்துதான் வந்தன என்றும்
சொல்லவில்லை !

கோவிலில் எழுந்தருளிக் காட்சி தருகிறாரே கூத்தப்பிரான் - நடராஜ
மூர்த்தி அவரும் காஷ்மீர்தான். தமிழர்களுக்கு இரவலாக வந்தவர்தான்
என்றும் சொல்லவில்லை !

அது நாம் செய்த புண்ணியம்.

இனி, சிலப்பதிகார ஆசிரியர் குறிப்பிடுகிற மாதிரி ஒரு மேடையில்
ஏறிநின்று மக்களைப் பார்த்து

ஆறாடும் சடைமுடியான்,
அனலாடும் மலர்க்கையான்,
இமையப்பா வை

கூறாடு திருஉருவன்,
கூத்தாடு குணமுடையோன்
குளிரும்கோ யில்,—

சேறாடு செங்குமுநீர்த்
தாதாடும் மதுவுண்டு
சிவந்தவண் டு

வேறாய உருவாகி
செவ்வழிநற் பண்பாடும்
மிழலையா மே”

என்று அப்பர் சுவாமிகள் பாடிப்பாடி உருகுகிறாரே-உருகி உருகிக்கரைகி
றாரே அதுவும் - அந்தத் தேவாரப் பாடலும் கூட காஷ்மீரிகளைப்
பார்த்துக் காப்பி அடித்ததுதான் என்று சொல்லவில்லை !

அந்த அளவுக்கு நாம் புண்ணிய சாலிகள்தான் !

இனி, தமிழ்ப் பாட்டென்றால் இசைமயம். அதைப் பாடப்பாடநம்
பேச்சு, சத்தம் எல்லாமே இசையாகப் பரிணமித்துவிடும்.

பல்லவி இல்லையே சரணம் இல்லையே என்று மயங்கக் கூடாது.

வேறாய உருவாகி..... மிழலையாமே என்பதை வளைத்து வளைத்து பாடினால் அதுதான் பல்லவி.

சேறாடு..... சிவந்தவண்டு என்பதை அடுத்துப் பாடினால் அது அனுபல்லவி.

முதல் இரண்டுவரியும் சரணம்.

தமிழ்ப் பாடல் ஒவ்வொன்றும் சாகித்யம். பதமும் கூட.

பதசாகித்யங்கள்தாம் தமிழ்ப்பாடல்கள். பின்வரும் பாடல்களை இந்த முறையில் பாடி அனுபவிக்கலாம்.

இப்படிப் பாடுவதற்குச் சில பாடல்கள்.

காதலன் அடிக்கடி தேரேறி காதலியைத் தேடி வருவான். மிக்க ஆர்வத்தோடு மலர்ந்த முகத்தோடு தேடிவருவான் (தண் அளியுடன்).

குதிரை பூட்டிய தேரில் வந்து அடிக்கடி சந்தித்த காதலன் சிலநாள் வரவில்லை. பதறிவிட்டாள் பெண். இடிந்து நொறுங்கியது பெண்ணுள்ளம்.

அன்னங்களிடமும் அடப்பங்கெடிகளிடமும் துயரத்தைக் கொட்டுகிறாள் பெண்.

“தம்முடைய தண்ணளியும்,
தாமும்,தன் மான்தேரும்
எம்மை நினையாது
விட்டனரே? விட்டகல்க;

அம்மென் இணர
அடும்புகாள்! அன்னங்காள்!
நம்மை மறந்தாரை
நாம்மறக்க மாட்டோமால்.

அற்புதமா பாடல். பாடப் பாட நோய் ஓடிவிடும். மனநோயும் ஓடிவிடும். ஆயுள் பெருகும்.

இனி வேறொரு பாடல்.

அடிக்கடி பெண்ணை வந்து காதலன் பார்த்துவிட்டு போகிறான். கட்டுப்பாடுகள் கடுமையாக இருந்தாலும் சந்தித்து விடுகிறான் இளைஞன்.

திருமணம் பண்ணாமல் இப்படி மறைந்து மறைந்து இவர்கள் பழகுகிற செயல் செவிலித் தாய்க்கு மெள்ளத் தெரிந்தது. மிகமிக வருந்தினாள் செவிலி.

ஒருநாள் இளைஞனிடம் சாதூர்யமாக தன் உறுதியைத் தெளிவுபடுத்தினாள் செவிலித்தாய்.

எப்படி ?

‘விஷயம் ஒருவருக்கும் தெரியாது என்று நீ நினைக்கிறாய். இந்த வட்டாரத்தில் (பரதர் பாக்கம்) உள்ள ஒவ்வொரு பெண்ணுக்கும் உங்கள் செயல் தெரியும். அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் சந்திக்கிறபொழுது ஜாடை காட்டி - உங்களைக் கண்ணாலும் கையாலும் ஜாடை காட்டிப் பரிகாசம் பண்ணுகிறார்கள். அவர்களுடைய கைகளுக்கு மட்டுமல்ல கையிலணிந்த வளையல்களுக்குக் கூட உங்கள் சங்கதி தெரியும். கைவீசும் பொழுதெல்லாம் அந்த வளையல்களும் கலகலவென்று சிரிக்கும்.

ஆனால் இவள் குடும்பத்துக்கு மட்டும் எங்களுக்கு மட்டும் விளங்கவில்லை அது.

மறையின் மணந்தாரை
வன்பரதர் பாக்கத்து
மடவார்செங் கை

இறைவனைகள் தூற்றுவதை
ஏழையர் எங்ஙனம்யாம்
அறிகோம் ஐய !

கடற்கரை முழுவதும் வளமான புன்னை மரங்கள். கொத்துக் கொத்தாகப் பூத்துள்ளன புஷ்பங்கள். பாரம்தாங்கமுடியாமல் மரமே தத்தளிக்கும் அளவுக்குப் பூத்துள்ளன புன்னை மரங்கள். வெள்ளை வெளேரென்று பாலாபிஷேகமாய் ஜொலிக்கின்றன புன்னைமரங்கள்.

அன்னப் பட்சிகள் புன்னை மரத்தின் கொம்புகளில் - மலர்ப் புதரில் ஏறி அமர்கின்றன.

எப்படி இருக்கிறது இந்தக் காட்சி.

கரிய இருள் நிறைந்த இரவு. ஆனால் நட்சத்திரங்கள் பூத்துச் சொரிகின்றன. இது இயல்புதான். ஆனால் திடுதிப்பென்று சந்திரனும் உதயமாகி விட்டது போல இருக்கிறது.

புன்னை மரத்தில் அன்னம் அமர்ந்திருக்கும் காட்சி .

நிலவு வந்து விட்டது என்னும் ஆரவாரத்தில் கூம்பிக் கிடக்கும் ஆம்பல் புஷ்பங்களை வளைய வளையச் சுற்றி வண்டுகள் பண் இசைக்கின்றன. ஆம்பல்பண்ணையே (காம்போதி ராகத்தையே) பாடுகின்றனவாம் வண்டுகள்.

அப்படியொரு அறியாமை எங்கள் ஊரில் என்று இடித்துக் காட்டுகிறாள் செவிலி.

இனிப் பாடல்.

மறையின் வன்பரதர் மடவார்செங்	மணந்தாரை பாக்கத்து கை
இறைவளைகள் ஏழையர் அறிகோம் ஐ	தூற்றுவதை எங்ஙனம்யாம் ய!
நிறைமதியும் என,அன்னம் அரும்பிப்பூத்	மீனும் நீள்புன்னை த
பொறைமலிபூங் வண்டாம்பல் புகாரேளம்	கொம்பேற ஊதும் ஊர்

மறையின் மணந்தார் - மற்றவர் கண்ணில் படாமல் மறைந்து மறைந்து உறவாடுகிறவர்கள். வன்பரதர் - மீன்வலைஞர். பாக்கம் - கடல்கரைச் சிற்றூர், மடவார் செங்கை - பெண்களின் கையில் உள்ள. இறைவளைகள் - இறைந்து சிரிக்கும் வளையல்கள். எங்ஙனம் அறிகோம் - எப்படி எங்களுக்குப் புரியும். ஏழையர் - நாங்கள் விபரந்தெரியாதவர்கள். நிறைமதி - பூரணசந்திரன். மீன் - நட்சத்திரம். பொறைமலிபூங்கொம்பு - பாரம் நிறைந்த கொப்பு. ஆம்பல் ஊதும் - ஆம்பல் மொட்டில் ஆம்பல்

பண்ணை (வண்டுகள் ஏமாந்து ஊதும்) புகார் எம்ஊர் - விபரம் தெரியாத பூம்புகாரைச் சேர்ந்தவர்கள் நாங்கள் !

இசைக்கும் நடனத்துக்கும் மட்டும் அல்ல. ஓவியத்துக்கும் உகந்த பாடல். பாடிக்கொண்டே இருக்கலாம் பாடலை. பாடப்பாட நாவில் தேனூறும். மனசிலுங் கூடத்தான்.

புத்தர், முருகன், ஸ்ரீதேவி, பூதேவி என்று எத்தனையோ ஓவியங்களை - விக்ரகங்களைப் பார்க்கிறோம். அவைகளில் ஒரு அசாதரணமான அழகு - பொலிவு - சாந்தம் தவழ்ந்து விளையாடும்.

புத்தர், முருகன் போன்றவர்கள் இப்படித்தான் இருந்தார்களா என்று சொல்ல முடியாது. அவர்கள் எப்படி இருந்தார்கள் என்று நமக்குத் தெரியாது. சிற்பிக்கும் தெரியாது.

ஆனால் அவர்களின் கருணை, நீதி, வீரம், பொறுமை முதலிய அருங்குணங்களை அனுபவித்தவர்களின் உள்ளத்தில் ஒரு ஆனந்த பரவசம் ஊறியது. அந்தப் பரவச உணர்ச்சியே ஓவியத்தின் கண், முகம், உதடு, கன்னம், புன்முறுவல், பார்வை ஒவ்வொன்றிலும் படிந்து ஒளிவீசுகிறது. அதனால் தான் பார்ப்பவர்களை எல்லாம் பரவசப் படுத்துகிறது ஓவியம் - விக்ரகம்.

கலைப் பண்பு (ஆர்ட்) என்றால் வெறும் உண்மை மட்டுமல்ல. உண்மையை அனுபவித்த அனுபவமும் சேர்ந்து எடுக்கிற அவதாரந்தான்.

மேலே காட்டிய பாடல்களில் கலைப் பண்பு நிறைந்து ததும்புகிறது.

அற்புதமான இசைப்பாடல். பாடலைப் பாடவேண்டும். கூச்சப் படக்கூடாது. ஸ்வரம், தாளம் ஒன்றும் ஒட்டமாட்டேன் என்கிறதே? எப்படிப்பாட என்று மலைக்கக் கூடாது.

சங்கதி பிரக்கா முதலிய வேலைப்பாடு ஒன்றும் வேண்டாம். நமது சொந்தக் குரலில் இயல்பாக - அதாவது சுத்தாங்கமாகப் பாடினாலே போதும்.

பாடப்பாட விஷயம், உணர்ச்சி, எல்லாம் ஒன்றாய் நின்று உணர்ச்சியைப் பிசையும். குழைத்துக் குழைத்து நம்மைத்தன தாக்கிவிடும் பாடல். பிறகு பாட்டுக்குரிய சுதி, நாதம், தாளம் எல்லாம் தானாக வந்துவிடும். லயாங்கமாகவே பாடி அனுபவிக்க முடியும் பாடலை.

இனி, தேவாரத்திலிருந்து - சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் பாடல்களிலிருந்து இரண்டு.

திருவாரூரைச் சுற்றி ஒரே நீர்வளம். நில வளம் அமோகம். திருவாரூர்க் கோயில் பெரிது. தேரும்பெரிது. தெப்பக்குளமும் பெரிது.

பக்கத்து ஊர்ப்பெண் தன்மகளை - பத்துப் பன்னிரண்டு வயதுப் பெண்ணை அழைத்துக் கொண்டு திருவாரூருக்கு வருகிறாள்.

புறப்பட்டது மாலை நேரம். திருவாரூருக்குள் வரும்பொழுது இரவு ஏழுமணிக்கு மேலாகிவிட்டது.

திருவிழாக் காலம் அது. தேரேறி பெருமான் பவனி வருகிறார். மேளதாள முழக்கத்தோடு வீதிஉலா வருகிறார் தியாகேசப் பெருமான். பக்தர் கூட்டமோ அதிகம்.

அங்கங்கே தேர் நிற்கிறது. தேரிலேயே தீபாராதனை நடக்கிறது. அப்பொழுது பக்தர்கள் ஆரவாரிக்கிறார்கள். ஆரவாரம் விண்ணைத் தழுவுகிறது.

பட்டர்கள் மனம் வைத்து சில இடங்களில் தீபாராதனையை ஆர அமரப் பண்ணுகிறார்கள். பெருமானின் முகம் அப்பொழுது பளிச்சென்று தெரிகிறது. தம்மையே பெருமான் கூர்ந்து பார்ப்பதுபோல இருக்கிறது ஒவ்வொருவருக்கும்.

அவர் பார்க்கிற பார்வையில்தான் எத்தனை பரிவு? எத்தனை கனிவு? அருள் நோக்கென்றால் அதுவல்லவா அருள்நோக்கு?

தாயின்கையைப் பிடித்துக் கொண்டு கூட்டத்துள் வந்த சின்னஞ்சிறிய பேதைக்கு அந்தப் பார்வையிடைத்து விட்டது. பெருமானின் அமர்ந்த பார்வையில் அப்படியே சொக்கி விட்டாள் பெண்.

திருவாரூரில் உறவினர் வீடு. அதில் போய் தாயும் மகளும் படுத்திருக்கிறார்கள். தாய் நன்றாகத் தூங்குகிறாள். ஆனால் மகளால் தூங்கமுடியவில்லை. பெருமானின், பவனி, பார்வை, கண், திருமுகம் இத்தனையும் மாறி மாறிக் கண்முன்வந்து நிற்கின்றன.

மறுநாள் காலையிலும் பெண்ணுக்கு அதே மயக்கந்தான். வீட்டின் பின்புறம் வந்தாள்; மாமரமும் பலாமரமும் கொல்லையில் செழிப்பாய் இருக்கின்றன. கிளைகளின் ஒருபக்கம் கிளிகள் சிறகடித்து ஓடுகின்றன. நாகணவாய்ப்புள்கள், சுதிகூட்டிப் பாடுவதுபோல் பேசுகின்றன.

அவைகளிடம் விண்ணப் பிக்கிறாள் பெண். என் நிலைமையை அவனிடம் போய் எடுத்துச் சொல்லமாட்டார்களா என்று தவிக்கிறாள்.

இனிப் பாடல்.

தானான	தன்னான
தன்னான	தானான.
பறக்கும்எம்	கிள்ளைகாள்!
பாடும்எம்	பூவைகாள்
அறக்கண் எ	னத் த கும்
அடிகள் ஆ	ரூ ர ரை
மறக்ககில்	லாமையும்,
	வளைகள்நில் லாமையும்,
உறக்கம்இல்	லாமையும்
உரைக்கவல்	லீர் க னோ!

(கிள்ளை - கிளி. பூவை - நாகண வாய்ப்புள். அறக்கண் - திருவருள் கொலுவீற்றிருக்கும் குளுமையான கண்கள். மறக்ககில்லாமையும் - மறக்கமுடியாத நிலையையும். வளைகள் நில்லாமையும் - மனம் நிலை இல்லாது சதா தத்தளிப்பதால் உணவு இறங்கவில்லை. உடல் மெலிகிறது. அதனால் வளையல் கழல்கிறது. உரைக்கவல்லீர்களோ - தூதுசொல்லி என்னைக் காப்பாற்ற மாட்டீர்களா ?)

அடுத்த பாடல்

திருவாரூரிலிருந்து சொந்த ஊருக்குத் தாயுடன் வந்து விட்டாள் பெண். சொந்த ஊருக்கு வந்த பிறகும் வசப்பட மாட்டேன் என்கிறது மனம். சாப்பாடில்லை! தூக்கம் இல்லை. தப்பித்தவறி அயர்ந்து கண்ணை மூடினால் கனவு வந்து விடுகிறது. கனவிலும் அதேமுகம். அதேபார்வை. நன்றாகக் கனவில் அனுபவிக்கிறாள் பெண்.

ஆனால் ஐந்து நிமிடம் ஆறு நிமிடந்தான். சட்டென்று வந்து விடுகிறது விழிப்பு.

அதே கிளிகளிடமும் பூவைகளிடமும் துயரத்தைக் கொட்டி முறையிடுவதாக ஒருமயக்கம்.

எப்படி ஏங்குகிறாள் பெண்ணென்று பாருங்கள்.

அந்தண் ஆ ரூரரைப்
 பருகு(ம்)மா றும்,பணிந்(து)
 ஏத்துமா றும், நினைந்(து)
 உருகுமா றும் இவை
 உணர்த்தவல் லீர்களோ !

திருவாரூரைச் சுற்றி ஒரே கரும்புப் பண்ணைகள். அருகருகே நெல்வயல்கள். நாரைக் கூட்டம் வயலிலிருந்து சிறகடித்து, பறந்து போகும். கரும்புத் தோட்டத்துக்கு மேலே பறந்து போகும்.

அப்பொழுது கொழுத்து முற்றிய கரும்புகள் பறவைகளின் சிறகடிப்பட்டுச் சிதறும். அதனால் கரும்பஞ்சாறு பெருகி வயலில் சேருமாம்.

தாயுடன் போகும்பொழுதும் வரும்பொழுதும் இந்தக் காட்சியை கண்டு ஈடுபட்டிருக்கிறாள் பெண். அதையும் மறக்க முடியவில்லை அவளால்.

இனிப்பாடலின் முழு உருவம்.

குருகுபா	யக்கொழும்
கரும்புகள்	நெரிந்தசா(று)
அருகுபா	யும்வயல்
அந்தண்ஆ	ரூரரைப்-'
பருகு மா	றும்பணிந்(து)
ஏத்துமா	றும்நினைந்(து)
உருகுமா	றும் இவை
உணர்த்தவல்	லீர்களோ. (பறக்கும் எம்)

(பருகும் ஆறும் - கனலில் மட்டும் அள்ளி அணைத்து உறவாடும் நிலை).

தமிழர்களின் கடமை

தேனடையைப் பிழியப் பிழிய தேன் இறங்கும். அதுபோல இசையில வைத்து ஆட்ட ஆட்ட அப்படியே உணர்ச்சிகளைக் கொட்டும் பாடல்.

திருமுறைகள், பிரபந்தங்கள், சிலப்பதிகாரம் இவைகளில் மட்டுமல்ல, இவற்றுக்கு முன்னே தோன்றிய பல பாடல்களும் இசைமயமாகவே உள்ளன. அதுமட்டுமா? தேவாரம் முதலிய பாடல்களுக்குப்பின் தோன்றிய - இன்றளவு தோன்றும் பாடல்கள்வரை அவ்வளவும் இசைமயமாகவே உள்ளன.

கம்பருடைய பாடல்கள் இசைப்பண்பில் தனித்த பாங்கும் போக்கும் கொண்டவை. இசைக் கடவுளுக்கு புதிய பார்வை, புதிய நடை, புதிய பூரிப்புகள், புதிய உல்லாசங்களை வழங்குகின்றன கம்பருடைய பாடல்கள்.

இரண்டு பாடல்களில் அவற்றைப் பார்ப்போம்.

ராவணன் கட்டளைப்படி மாசீசன் பொன்மானாக வேஷம் போட்டான். (வடிவெடுத்தான்)

ராமலட்சுமணர்கள் இருக்கும் பர்ணசாலையை ஒட்டி மான் மருண்டு மருண்டு உலாவினது.

பூப்பறிக்க வருகிறாள் சீதை. கண்ணைப் பறிக்கும் பொன்னொளி மயமாக மான் சீதைமுன் அப்படியும் இப்படியுமாக வந்து குழைகிறது.

பெண்களின் நடையில் ஒரு உல்லாசம் இருக்கிறது. அவர்கள் அடிமேல் அடிவைத்து நடக்கும் போது நமது உள்ளமும் அதன் பின்னாலேயே போகும். காரணம் அவர்களுடைய இடை (இடுப்பு) அடங்கி ஒடுங்கி இருக்கிறது. அது காரணமாகவே பெண்களின் நடையில் ஒரு குழைவு. ஒரு நெளிவு.

இடையானது தோன்றாத்துணையாக இருந்து பெண்களுக்கு உபகாரம் செய்துவருகிறது. அப்படி இருக்க விபரம் தெரியாத சிலர் பெண்களுக்கு இடையாவது ஒன்றாவது அப்படி எதுவும் இல்லை என்று சொல்கிறார்கள்.

உயிருக்கு உயிராக இருந்து உதவுகிற ஒன்றை யாரோ சிலர் இல்லவே இல்லை என்றால் மனம்வருந்துமா வருந்தாதா? அந்த வருத்தத்தில் இடையானது துவண்டு துவண்டு மெலிகிறதாம். நொந்து நொந்து இடையானது துவளநடந்து வருகிறாள் சீதை.

தான தன
தன்னன தன்னன
தன்

பொய்யாம் என
ஓதுபு றஞ்சொலி
னால்,

நையா இடை
நோவந டந்தன
ளால்.

வைதே கிதன்
வால்வளை மென்கைள
னும்

கொய்யா மல-
ரால்மலர் கொய்துறு
வாள்.

(பொய்யாம் என ஓதுபுறம் சொ(ல்)லினால் - இதுஇடை இல்லை வெறும் தோற்றம் என்று அலட்சியமாகச் சிலர் பேசும் பேச்சால். நையா இடை - நைந்து வாடும்இடை. நோவ - மேலும் நொந்து வருந்த. வைதேகி - சீதை. வால்வளை - வெள்ளிய சங்குவளையல். மென்கை எனும் கொய்யாமலரால் - அன்றலர்ந்த புஷ்பந்தான் சீதையின் கை. ஆனால் அந்தப் புஷ்பம் பறிக்க முடியாத புஷ்பம். மலர்கொய்துறுவாள் - மலர் கொய்தாள்.

அப்பொழுது மான்வந்து அவள் பக்கம் நின்றது. பிறகு மருண்டு பார்த்தது. வெருண்டு பார்த்தது. கலைந்து ஓடுவதுபோல் ஓடியது. பிறகு நின்றது. மெள்ள மெள்ள அங்கும் இங்கும் உலாவியது. சீதையின் பக்கம் வந்தே நின்றது. ஆசையோடு அவளை வெறித்துப் பார்த்தபடியே நின்றது.

எப்படியாவது இந்த மாண்புப் பிடித்துக் கொடுக்கவேண்டும் என்று சொல்வேன் என ராமனிடம் ஓடிவந்தாள் சீதை.

நெற்றிப் பிறை-
யாள்முனம் நின்றிட
லும்,-

முற்றிப் பொழி
காதலின் முந்துறு
வாள்.

பற்றித் தரு(க)
என்பன் எனப்பதை
யா,

வெற்றிச் சிலை
வீரனை மேவின
ளால்.

பதையா - படபடப்போடு.

இனி,

கொய்யா மல-
ல்மலர் கொய்துறு
வாள்

என்பதைப் பல்லவியாகவும்,

“வைதேகி தன் வால்வளை முன்கை எனும்”

என்பதை அனுபல்லவியாகவும்.

“பொய்யாம்.....னால்”.

“நையா.....நடந்தனளாள்”

இந்த இரண்டு அடிகளையும் சரணமாகவும் வைத்து நிரவல் கொடுக்கக் கொடுக்க

பாட்டு, இசை, உணர்ச்சி அத்தனையும் மேலேமேலே போகும். அப்படிப்போவதை நம் கண்களாலேயே பார்க்கலாம்.

அப்படி ஒரு நாடகக் காட்சியாக இருக்கும்.

இனி, ஒரு பாட்டை ஆடவர்கள் பாடுவதை விட பெண்களால் இனிமையாகப் பாடமுடியும்.

சாதாரணமாகப் பேசுகிற பேச்சிலேயே பெண்களின் குரலில் மதுரம் நிறைந்திருக்கும்.

ஆண்களின் குரலில் காந்தார சுரம் இயல்பாகப் பேசும் என்றும், பெண்களின் குரலோ மத்திம சுரத்தில் பேசும் என்றும் நிபுணர்கள் சொல்வார்கள்.

சில பெண்களின் குரலில் பஞ்சமசுரமும் சேர்ந்து ஒலிக்கும் என்பார்கள்.

அப்படித் தேனொழுகப் பேசுகிற பெண்மணிகளை தத்தை மொழியார், கோகில வாணி என்றெல்லாம் பாராட்டுவார்கள்.

சீதையைப் பற்றிக் கம்பர் சொல்கிற பொழுது

**“வாயிடை மழலைஇன் சொல்
கிளியினில் குழறி மாழ்கி”**

பேசினாள் என்று குறிப்பிடுகிறார்.

இனி, வலம்புரிபோன்ற சங்கினிடம் இந்தப் பஞ்சமஓலி சேர்ந்திருக்கிறது. அதுமட்டுமா? மத்திமம் காந்தாரம், சட்சம், ரிஷபம் ஆகிய நான்கு ஒலிகளையும் கூடவே எழுப்பும் சங்கு என்பார்கள்.

அது காரணமாகவே சங்குக்கு பாஞ்ச ஜன்யம் என்று பெயர். (பாஞ்ச-ச = ஐந்து)

வெண்பா, விருத்தம், தாழிசை போன்ற தமிழ்ப் பாடல்களைத் தொடர்ந்து ஒருவர் பாடிவந்தால் அவர்குரல் கோகிலகானம், தத்தை மொழி, பாஞ்ச ஜன்யம் எல்லாவற்றையும் விட மதுரமாக இருக்கும்.

தேன் மதுரம் என்றால் அதுதான்.

இனி, இசைக்கென்றும் நடனத்துக்கென்றும் அவதாரம் எடுத்துள்ளனவோ என்று சொல்லத் தோன்றுகிறது கம்பருடைய பாடல்.

கம்பரோடு நின்றுவிடவில்லை இசைப்பாடல்கள். பட்டினத்தார், தாயுமானவர், சித்தர்கள், வள்ளலார், அருணாசலக் கவிராயர் இப்படி நூற்றுக்கணக்கில் இசைப்பாடல் ஆசான்கள், ஆயிரக் கணக்கில் இசைப்பாடல்கள்.

கொஞ்சம் கூர்ந்து பார்த்தால் தேவாரம், திருவாசகம், கம்பர் முதலிய பாடல்களிலேயே பல்லவி, அனுபல்லவி, சரணம் எல்லாம் சேர்ந்து தற்காலத்திய இசை உருவங்களே கிடக்கின்றன.

பல்லவி, அனுபல்லவி என்னும் பாங்கில் பூர்வமானபாடல்களை இசைவாணர்கள் பாட நான் கேட்டிருக்கிறேன். சில ஓதுவா மூர்த்திகள் தேவார திருவாசகப் பாடல்களையே தற்காலத்திய இசை முறைப்படி பாடிவருகிறார்கள். அவற்றில் மெட்டுகள் பலவகைகளில் இருக்கும்.

வரிப்பாடல்களிலிருந்து பாரதியார் பாடல்வரை பல்வேறு கோலங்களில் மெட்டு (கட்டளை)கள் நடமாடுகின்றன.

ஆனால் அத்தனை மெட்டுகளிலும் ஊடுருவி நிற்கும் இசையோ நிலைகுலையாமல் நிற்கிறது.

பல ஆயிரவருடங்களாக தன்னிடம் உள்ள அடிப்படைப் பண்பைவிடாமல் காத்து வருகிறது இசை.

அதனால் பூர்வமான பாடல்களும் சரி, இன்றையப் பாடல்களும் சரி தமிழிசையின் பண்புகளை வைத்தேவரும்.

உணர்ச்சியும் அப்படித்தான். காலவேறுபாட்டால் கருத்துகளில் மாற்றங்கள் நேரலாம். ஆனால் கருத்துக்களால் உண்டாகும் உணர்ச்சிகளில் மாற்றம் என்பது இல்லை.

காதல் வெறியில் சாப்பாடு இறங்கவில்லை. தூக்கம் வரவில்லை. மூளைவேலை செய்யவில்லை என்றால் இது சங்க காலத்திலும் உண்டு. தற்காலத்திலும் உண்டு.

தமிழகத்திலும் உண்டு, கானடாவிலும் உண்டு. இந்த உணர்ச்சியை எடுத்துப் பரிமாறும் முறைகளில் - கருவிகளில் மட்டும் புதுமை வரலாம்.

உதாரணமாக

பாலிருக்கும்	பழமிருக்கும்
பசி இருக்க	காது
பஞ்சணையில்	காற்றுவரும்
தூக்கம்	வராது

இது நம்காலத்துத் திரைப் படப்பாடல்.

காதலில் சிக்கித் தவிக்கும் பெண்ணின் உணர்ச்சிதான் கவியின் நோக்கம்.

அந்த நோக்கம் பலஉருவங்களில் வரும்.

“பாலும் கசந்ததடி - சகியே
படுக்கை நொந்ததடி”

என பாரதியார் பாடலில் ஒருவித முறையில் பேசும்.

“உறங்க உறக்கமும் வராது” என குறவஞ்சியில் இன்னொரு மாதிரி பேசும்.

‘உறக்கம் இல்லாமையும் உரைக்கவல் வீர்களோ, என்று தேவாரத்தில் வேறொரு வகையாகப் பேசும்.

இனி, மெட்டுகளைப்போல ஒன்றையும் எடுத்துச் சொல்லும் முறை பலவாக இருக்கலாம். ஆனால் கவியின் நோக்கம், உண்மை உணர்ச்சி ஒன்றாகவே இருக்கும்.

கிட்டத்தட்ட உணவுமுறைமாதிரிதான் உணர்ச்சிகள்.

உருவங்கள் மாறினாலும் உணவின் அடிப்படை மாறாமலிருக்கும்.

உணர்ச்சிகளின் அவதாரங்களாகிய இசை, நடனம், பாட்டு இவைகளும் அப்படித்தான்.

சூப்பர் கம்ப்யூட்டர் வைத்து பட்டனைத் தட்டி விதம் விதமாக வித்தை போட்டாலும் நம் சாப்பாட்டிலிருந்து கீரையை வைக்க விலக்கி முடிகிறதா ?

ரசம் என்ன ரசம் ? வெறும் மிளகு நீர் (பெப்பர் வாட்டர்) தானே என்று ஒதுக்க முடிகிறதா ?

எங்கெங்கு சென்று எதை எதையோ சாப்பிட்டுப் பார்த்தாலும் அவரவர்களுக்கு அவரவர் சொந்தச் சாப்பாடுதான் திருப்திதரும். ருசியும் மணமும் அதில்தான்.

இசை முதலிய கலைகளும் அப்படியே.

சாப்பாட்டின் அடிப்படை மாறாமலிருப்பதுபோல இசை, பாடல், நடனம் முதலியவற்றின் அடிப்படையும் மாறுவதில்லை.

அதனால் தமிழனுக்குத் தமிழ்ப் பாடல்தான் கைகொடுத்து உதவும். உற்ற துணை என்றால் அதுதான்.

இனி, இசையும் நடனமும் இணைபிரியாதவை. சக்தியும் சிவனும் போல.

பரத நாட்டியம் மனதைச் சுத்தப் படுத்தும். ஆன்மாவுக்குப் புத்துயிர் கொடுக்கும். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக உடம்பைக் கோவிலாக மதித்துக் கும்பிடவைத்து விடும் பரதநாட்டியம்.

இரண்டு மணிநேரம் மூன்றுமணி நேரம் கூடத் தொடர்ந்து பார்த்துக் கொண்டிருக்கலாம் பரதநாட்டியத்தை.

சலிப்பேதட்டாது. பார்க்கப் பார்க்கப் உத்சாகம் கூடும்.

ஆனாலும் ஒரு பாசரம் - விருத்தப் பாடல் ஒன்று நடனத்தின் இடையே வந்து உணர்ச்சியை மழைபோலக் கொட்டும். அப்பொழுது தான் எல்லோருக்கும் திருப்திவரும். பூரண திருப்தி அப்பொழுதுதான்.

விருத்தம் வரும்வரை உத்சாகம் (உல்லாசம்) விருத்தம் வந்ததும் திருப்தி.

விருத்தப் பாடல் வந்தவுடன் கையை வீசமாட்டாள் நடிகை. காலை எடுத்து திம்திம் என்று வைக்கமாட்டாள். நின்ற நிலையிலேயே நிற்பாள். கண்களை மூடுவாள். இரண்டு கைகளையுமு விரித்து எதையோ நாடி ஏந்துவாள்.

லயாங்கமாகக் கூட இல்லை. சுத்தாங்கமாகவே விருத்தத்தைப் பாடுவார் நட்டுவானார்.

பாடலும் இசையும் நடிகையை உருக்கிவிடும். அந்த உருக்கத்தில் நடிகையின் கண்ணும், இதழும், கைவிரலும் ஒளிபெற்று எதை எதையோ சுட்டிக் காட்டும்.

நாமும் அந்தப் பரவசத்தில் திளைப்போம்.

நாட்டியத்துக்கு உயிர் இசைதன் என்பது அப்பொழுது தெரியும். இசைக்கு உயிர் வெண்பா, விருத்தம் போன்ற பூர்வமான பாடல்கள் தாம் என்பதும் அப்பொழுது விளங்கும்.

இனி, பரதநாட்டியம் நடைபெறும் அரங்கத்தில் அமர்கிறோம்.

முதலில் இசையோடு தோயாத வெறும் சொற்கட்டு வருகிறது. தாளம் மட்டுமே அதில் இருக்கும். அதற்கு அலாரிப்பு என்றுபெயர். அடுத்து இசையோடு கூடிய தாளக்கட்டு வரும். இதற்கு நட்டுவாங்கம் (நடைமுறை) என்று பெயர்.

ஐதீஸ்வரம் என்றும் இதைச் சொல்வார்கள்.

மூன்றாவதாக இசை ஆசிரியன் பாடும் சுகமான ராகம் வரும். கேட்கக் கேட்க மனதைச் சொக்கவைக்கும். இதற்கு சப்தம் என்று பெயர். நான்காவதாக தாளக் கட்டோடு கூடிய சுரவரிசைவரும். இதற்கு ஏற்ப அங்க அசைவுகளையும் சலங்கைஒலிகளையும் கொடுத்து அபிநயத்திற்குத் தயாராவாள் நடிகை. இதற்கு வர்ணம் என்று பெயர். ஐந்தாவது வருவதுதான் பதம் - பதசாகித்யம்.

இதற்குத்தான் அபிநயம் பிடிப்பாள் நடிகை.

கவிக்குள் கிடக்கிற உணர்ச்சிகளை முகபாவத்தால் நடிகை வெளிப்படுத்தும் அனுபவநிலை இதுதான்.

இங்கே தாளம் பின்னுக்கு நிற்கும். இசையானது சாகித்யத்தில் உள்ள சொற்களைப் பழுக்க வைத்து உணர்ச்சிகளைப் பிழிந்து கொட்டும்.

பார்ப்பவர்களின் மனதையும் பிசைந்து குழையவைத்துவிடும் இசையும் முத்திரைகளும்.

ஆறாவதாக வருவது மந்தை நாடகத்தில் வரும் குறவன் குறத்திகதை போன்ற கூத்துக்கள். பாம்பாட்டம் போன்ற வினயாசமான ஆட்டங்கள். இதற்கு தில்லானா என்று பெயர்.

அபிநயத்தில் ஈடுபட்டு வேறொரு நிலைக்கு ஆளான மனதை சுயநிலைக்குக் கொண்டு வருவது இந்தத் தில்லானாதான்.

பேரின்ப நிலையிலிருந்து சாதாரண நிலைக்கு ஏன் ரசிகர்களை இறக்கிக் கொண்டுவர வேண்டும் என்றால், இன்னும் உன்னதமான-நிலைபெற்ற பேரின்ப நிலையை அனுபவிக்க வேண்டும் ரசிகர்கள். அதற்குத்தான் இடையில் தில்லானா போன்ற துக்கடாக்கள்.

ஏழாவதாக வருகிறது பதிகம்.

பக்தி மயமான பாசரங்கள்தான் பதிகம். இது வெண்பா, விருத்தம், கட்டளைக் கலித்துறை என்னும் பாவகையில் ஒன்றாக இருக்கும்.

பெரும்பாலும் விருத்தமாகத்தான் இருக்கும். பக்தி மயமான பாடல்களாக இவை இருப்பதால் பத்(த)தி என்று பெயர்.

நடனத்தைப் பார்க்கிறவர்களின் உணர்ச்சியை உருக்கி வேறொரு வஷ்துவாக அவர்களை உருவாக்கிவிடும் இந்தப் பாசுரங்கள். அதனால் இதற்கு நாட்டிய உலகில் உரு என்று பெயர்.

கடைசியில் மங்களம் பாட நிறைவு பெறும் பரதநாட்டியம்.

இந்த எட்டு அங்கங்களில் அபிநயக்கலைக்கு உயிர் பதம், பதிகம் என்னும் இரண்டு தான்.

இந்த இரண்டில் பதம் என்னும் வரிப்பாடல்கள் சிருங்கார ரசமாக இருக்கும். பதிகம் என்னும் உருக்களோ பக்திமயமாக இருக்கும்.

ஏன் அப்படி முரண்பட்டு நிற்பனபோல் தோன்றுகின்றன ?

இறைவனுடைய கையில் மனிதனுடைய கையைப் பிடித்துக் கொடுப்பது சிருங்கார ரசந்தான். அதனால் தான் நாட்டியத்தின் உணர்ச்சி யாகப் பதத்தையும் ஆன்மாவாகப் பதிகத்தையும் வைத்திருக்கிறது.

இந்த இரண்டிலும் பதசாகித்யம் என்னும் வரிப்பாடல்களும், பத்(த)தி என்னும் வெண்பா, விருத்தப் பாடல்களுமே உண்டு.

நடனத்துக்கு உயிர் இசைதான். இசைக்கு உயிர் பாடல்தான் என்பது இதிலிருந்தும் தெரிகிறது.

தமிழ்ப்பாடல்களை இசையோடு பாடினால் துன்பம் விலகும். இன்பம் பெருகும்.

ஆனந்த மயமானது தமிழிசை.

தமிழுணர்ந்த பாரதி

கவியிலுள்ள ஒவ்வொரு சொல்லும் உணர்ச்சியின் அவதாரம். வெறும் பொருளை மட்டும் உணர்த்துவதில்லை சொற்கள். அனுபவத்தையும் சேர்த்து உணர்த்தும் மந்திரங்கள்தாம் சொற்கள்.

அனுபவத்தை உணர்த்துவதுக்குத்தான் சொற்களாக உருவெடுக்கின்றன உணர்ச்சிகள். அப்படியானால் அனுபவந்தான் கவிக்கு உரிய விஷயம்.

அனுபவம் எது பற்றியும் இருக்கலாம். கடவுளைப் பற்றியும் இருக்கலாம். காதலைப் பற்றியும் இருக்கலாம். மாமியார் மருமகள் சண்டையாகக் கூட இருக்கலாம்! அனுபவம் என்று ஒன்று வந்து விட்டால் அதுதான் விஷயம். கவிக்குரிய விசயம் என்றால் அதுதான்.

பதினாறு வயது இளநங்கை. ஒரு வாலிபப் பையனோடு பழக நேர்ந்தது. பழகப் பழகச் சுகமாக இருந்தது. விட முடியவில்லை உறவை!

சோறு வேண்டாம், தண்ணீர் வேண்டாம், விளையாட்டு வேண்டாம். சிநேகிதர்களின் பழக்கமும் பேச்சங்கூட முக்கியமில்லை.

இளைஞன் தான் பெண்ணுக்கு உயிர். அவனுக்கும் அப்படியே அவள் தான் உயிர்.

மனுசன் தோன்றியது முதல் கதை இதுதான். இந்த நிர்ப்பந்தத்தால் தாக்கப்படாத ஆணோ பெண்ணோ இல்லை. ஆனாலும் அதை அவ்வளவாக யாரும் கவனித்துப் பார்க்கிறதில்லை. மனசைப் பறி கொடுத்து அதில் கரைகிறதில்லை.

கவிஞர்களோ இந்த அதிசயத்தைக் கண்டு கண்டு அனுபவிக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு இந்த உண்மையின் மேலேயே காதல் வெறி உண்டாகி விடுகிறது.

பாரதியாரும் உண்மையைப் பார்த்துப் பார்த்து வெறி கொண்டவர் தான். அந்த வெறியிலிருந்து உண்டான அனுபவமே விஷயம் ஆகிறது. உணர்ச்சி மயமான உண்மையாகிறது.

தமிழில் உள்ள இசை, தாளம் எல்லாம் அனுபவத்தோடு தோய்ந்து சொற்களாக வடிவெடுக்கின்றன. கவிதைகளாக எழுந்து வருகின்றன.

எப்படி என்று பார்ப்போம்.

இளைஞனே தஞ்சம் என்று நம்பி விட்டாள் பெண். இந்த நிலையில் அயலூர் போய் ஒரு வாரத்தில் திரும்பி விடுகிறேன் என்று போன இளைஞன் வரவே இல்லை.

வாரம் ஒன்றைத் தாண்டி இரண்டையும் தாண்டி விட்டன. இந்த நிலையில் என்ன பாடுபடுவாள் பெண்! அவளுடைய தத்தளிப்பையும் மயக்கத்தையும் ஏதோ வகுப்பில் பாடம் நடத்துவது போலச் சொன்னால் எடுபடுமா?

உணர்ச்சிமயமாகச் சொல்ல வேண்டும். அனுபவத்தோடு சொல்ல வேண்டும். அனுபவமே உணர்ச்சியை எடுத்து எடுத்துப் பரிமாற வேண்டும்.

எதுகையிலும் மோனையிலும் தாளத்திலும் இசையிலும் வைத்து வைத்துப் பரிமாற வேண்டும். அப்படிப் பரிமாறுவதற்குத் தான் கவி என்று பெயர்.

“என்னதான் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறான் காதலன்” இப்படி ஒரு எண்ணம் வருகிறது. “அவனுடைய நிலையை எப்படித் தெரிந்து கொள்வது” “யார் மூலம் தெரிவது” என்று மயங்குகிறாள்.

இந்த வேளையில் அருமைச் சிநேகிதி (தோழி) அங்கு தற்செயலாக வருகிறாள். அவளை வரவேற்று உபசரித்து தாஜா பண்ணுகிறாள் பெண்.

பிறகு விஷயத்தை ஒரு மாதிரி - சுற்றி வளைத்துச் சொல்லி விடுகிறாள். சொல்லோடு சொல்லாக.

பெண்ணென்று பூமிதனில் பிறந்து விட்டால் - மெத்தப் பீழை இருக்குதடித் தங்கமே தங்கம்!

என்று சோர்ந்து விடுகிறாள்.

“நேரம் காலம் இல்லாமல் சதா சுற்றிச் சுற்றி வந்தவன் - கொஞ்சிக் குலாவி ஆயிரம் வாக்குறுதிகள் தந்தவன் - இப்படி மோசம் செய்கிறானோ” என்கிற எண்ணம் வந்தது, அதனால் ஆத்திரம் வந்தது பெண்ணுக்கு பயமும் வந்தது.

முதலிரண்டு அடிகளில் பெண்ணின் ஆத்திரமும் பயமும் பின்னிப் பிணைந்து விளையாடுகின்றன.

ஆத்திரத்தில் வாய்க்கு வந்தபடி பேசி விட்டோமே என்கிற நாணம் வந்தது. அதை ஒட்டி ஒரு சோர்வே வந்து விட்டது பெண்ணுக்கு.

பின் இரண்டு அடிகளும் பெண்ணின் நாணத்தையும் சோர்வையும் அப்படியே கையில் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

இனி, பாடலை முழு உருவத்தில் போர்ப்போம்.

**கண்ணன் மனநிலையைத் தங்கமேதங் கம்
கண்டுவர வேணுமடித் தங்கமேதங் கம்
பெண்ணன்று பூமிதனில் பிறந்துவிட்டால் - மெத்தப்
பீழை இருக்குதடித் தங்கமேதங் கம்.**

நாணத்துக்கும் சோர்வுக்கும் பெண் உள்ளானது உண்மை தான். ஆனாலும் காதலன் காரியம் ஒவ்வொன்றும் சுருள் சுருளாக அதை ஒட்டி வருகின்றன. திட்டம் போட்டல்லவா ஏமாற்றி விட்டான் அவன் என்னும் நினைப்பே வந்து விடுகிறது பெண்ணுக்கு.

அவ்வளவு தான் நாணம் ஒதுங்கி விடுகிறது. சோர்வு விலகி விடுகிறது. வீராவேசமே உண்டாகி விடுகிறது பெண்ணுக்கு.

“பைத்தியக் காரி என்றல்லவா என்னை நினைத்து விட்டான். அந்த நினைப்பில் அல்லவா மோசம் செய்து விட்டான். சுமமா விட மாட்டேன் அவனை! அவன் யோக்யதையை ஊரறியப் பண்ணிவிடுவேன்” இப்படி ஒரு முரட்டுத் தனமே உண்டாகி விட்டது அந்தப் பிஞ்சு உள்ளத்தில்.

கொதிப்பும் ஆங்காரமும் எப்படிப் பேசுகின்றன என்று பாருங்கள்.

**ஆற்றங் கரைஅதனில் முன்னம்ஒரு நாள் - எனை
அழைத்துத் தனிஇடத்தில் பேசியதெல் லாம்
தூற்றி நகர்முரசம் சாற்றுவன்என் றே - இதைச்
சொல்லி வருவைஅடித் தங்கமேதங் கம்!**

கொதிப்பையும் ஆங்காரத்தையும் வியாக்யானமா பண்ணுகிறது தமிழ். இல்லை இல்லை. கொதிப்பும் ஆங்காரமும் ஒரு இளங்கொடியின் பூப்போன்ற இதயத்தைக் கசக்கிப் பிழிந்து கண்ணீர் மயமாய்க் கரைய வைக்கிறது அதை அப்படியே நம் கண்முன் கொண்டு வந்து நிறுத்தி விடுகிறது.

இளைஞன் மேல் பெண்ணுக்கு எரிச்சல் வந்தது. கோபமே வந்து விட்டது. ஒரு கைபார்க்காமல் விட மாட்டேன் என்கிற வீராவேசமே வந்து விட்டது பெண்ணுக்கு.

மனசைக் கல்லாக்கிக் கொண்டு அப்படி ஒரு விறைப்பில் நின்றாள் பெண். விறைப்பில் நின்றே பேசினாள் பெண்.

கேட்டுக் கொண்டிருந்த தோழிக்கு இது ஒரு மாதிரியாகப் பட்டது. அப்படிப்பட்டது அவள் முகத்தில் தெரியவே செய்தது.

ஒரு சில வினாடிகள் தான் ஆகி இருக்கும். மின்வெட்டுப்போலப் பளிச் சென்று ஒரு திகைப்பு வந்தது பெண்ணுக்கு. அவ்வளவு தான் இளைஞனுடைய ஆசை முகம் அப்படியே அவள் கண்முன் வந்து நின்றது.

அவனுடைய கணிந்த பார்வை. அந்தப் பார்வையே கெஞ்சுகிற கெஞ்சல். ஏங்குகிற ஏக்கம். அப்படி அப்படியே தெரிந்தன.

ஆசையோடு இவள் கையை அவன் பிடிப்பது. இவள் அதை உதறிப்பிடுப் பண்ணுவது. முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு இவள் நடப்பது. குடுகுடுவென்று இவள் பின்னால் அவன் ஓடி வருவது. முன்னால் வந்து மறிப்பது எல்லாம் அடுக்கடுக்காய் வந்தன மனக்கண் முன்.

இவள் முகத்தையே அவன் வெறித்து வெறித்துப் பார்ப்பது, இவள் நெற்றியில் விழுந்த ரோமங்களை ஆர்வத்தோடு மெள்ள எடுத்துத் தலை முடியோடு சேர்ப்பது, முடியை அப்படியே வருடிக் கொடுப்பது இப்படி எல்லாம் ஒன்றன் பின் ஒன்றாய் அவன் காரியங்கள் அணிவகுத்தன கண்முன். அவ்வளவுதான். கோபம் போய்விட்டது. ஆங்காரம் கரைந்து ஓடி விட்டது. பரிவுக்கு ஆளாகி விட்டாள் பெண். பரிவில் என்ன சொல்கிறாள்,

**நேரம் முழுவதும்அப் பாவிதன்னை யே - உள்ளம்
நினைந்து மறுகுதடித் தங்கமேதங் கம்**

இப்படி உருகிக் கரைந்து விடுகிறாள் பெண்.

அப்படியே புளகாங்கிதம் அடைகிறாள். மறுபடியும் ஆசையோடு தோழியின் தோளைப் பிடித்து ஒரு குலுக்குக் குலுக்குகிறாள். குலுக்கிக் கொண்டே, எதற்கும் நீ போய் அவரைப் பார். விஷயத்தை எடுத்துச் சொல். மனம் இரங்கத்தான் செய்யும் அவருக்கு. அப்படி இரக்கம் வராவிட்டால் அது நம் தலைவிதிதான்.....

**தீர் ஒரு சொல் இன்று கேட்டு வந்திட் டால் - பின்பு
தெய்வம் இருக்குதடித் தங்கமேதங் கம்.**

பாடலை முழு உருவத்தில் பார்ப்போம்.

நேரம் முழுவதும் அப் பாவிதன்னையே - உள்ளம்
நினைந்து மறுகுதடித் தங்கமேதங் கம்
தீர ஒருசொல்இன்று கேட்டுவந்திட்டால் - பின்பு
தெய்வம் இருக்குதடி தங்கமேதங் கம்

அற்புதமான பாடல்கள்.

ஏமாந்து போனோமே என்று திகைப்புக்கு உள்ளான பெண்ணின் கோபம், நாணம், வெறுப்பு, சோர்வு, பரிவு அவ்வளவும் அப்படி அப்படியே நமது உள்ளத்துள் வந்து பாய்கின்றன. நம் உள்ளத்தை அவை குழைத்துக் குழைத்துப் பிசைகின்றன. அப்படியே நாமும் பெண்ணாகிவிடுகிறோம். காதல் வயப்பட்ட பெண்ணாகவே ஆகிவிடுகிறோம்!

அப்படிக் கூடுவிட்டுக் கூடுபாய வைப்பது தான் கவி.

திரு.சுப்பிரமணியபாரதியார் கவிஞர். உணர்ச்சிமயமான கவிஞர். உண்மையான கவிஞர். அவரைப் போய் “ஆயுதம் செய்வோம், நல்ல காகிதம் செய்வோம்” தனி ஒருவனுக்கு உணவில்லை என்னில் இச்சகத்தினை அழித்திடுவோம், “சிந்து நதியின்மிசை நிலவினிலே - சேரத்து நாட்டினம் பெண்களுடனே - சுந்தரத் தெலுங்கினில் பாட்டிசைத்தே - தோணிகள் ஓட்டி விளையாடி வருவோம்” என்றெல்லாம் பாடினார். அதனால் தான் அவர் மகா கவிஞர்’ என்று சண்டப்பிரகண்டம் பண்ணுவது பாவம்.

மற்றவர்கள் தூண்டுதலுக்காக விளையாட்டுப்போக்கில் அவர் சொல்லியதை “இவை தான் கவிதை! என்னே இதன் மாண்பு! இன்றையத் தொழிலபிவிருத்தியை அன்றே சொல்லி விட்டார்” கம்யூனிச அனுதாபி அவர்! ஒருமைப்பாட்டை எப்படி வற்புறுத்துகிறார் பாருங்கள் - என்றெல்லாம் சும்மி அடிப்பதோ மகாபெரிய பாவம்.

தொழிலார்வம் மிக்க தொழிலதிபர்கள் நினைத்தால் மளமளவென்று தொழில் வந்து விடும். அப்படி வருவதற்கும் பாட்டுக்கும் என்ன சம்பந்தம்?

அமெரிக்காவிலும், ரஷ்யாவிலும், ஜப்பானிலும், பாரதியார் பாடலைப் படித்துத்தான் தொழில் பெருகியதா? இல்லை. டி.வி.எஸ். ஸ்தாபனமும், லெட்சுமி நூற்பாலைகளும், சச்தி குரூப் கம்பெனிகளும் சுப்பிரமணியபாரதியாரிடம் யோசனை கேட்டுத்தான் தொழில்

தொடங்கினார்களா? நாட்டின் தேவையும் உத்வேகமுந்தான் தொழில் களை உண்டாக்கும். பாட்டும் உரையும் தொழில்களை உண்டாக்க முடியாது.

பாட்டை அனுபவிக்க மனம் இல்லை என்றால் என்ன அகப்படுகிறது என்று கவிஞரை இப்படித் தடவிப் பார்க்கத் தான் தூண்டும்.

உண்மையான பக்தி-உணர்ச்சிமயமான பக்தி உள்ளவர்களிடமே அருள் இருக்கும். ஒளி பிறக்கும். பக்தர்கள் போல வேஷம் போடுகிற வறட்டு ஆசாமிகளிடம் அருள் வராது. ஒளி பிறக்காது. கவிக்கும் அவர்களுக்கும் சம்பந்தம் இல்லை.

பாரதியார் உண்மையான பக்தர். கருணையும் உண்மையும் கைகோர்த்து நிற்கும் உணர்ச்சிமயமான பக்தர். அந்தப் பக்தி தான் அருளுக்கு ஊற்றுக்கண். கவிதைக்கு நாற்றங்கால்.

கோவில், குளம், தேர், திருவிழா, மூர்த்தி, வழிபாடு இவற்றில் எல்லாம் ஈடுபாடு கொண்டவர்தான் பாரதியார். பக்திப் பெருக்கோடு இவற்றை அனுபவித்துத் திளைக்கிறவர்தான் பாரதியார்.

ஆனாலும் இவற்றை அடையாளமாகவே கருதினார் பாரதியார். எங்கும் நிறைந்த கடவுள் தத்துவத்தின் அடையாளமாகவே இவற்றை மதித்தார் பாரதியார்.

கடவுள்மேல் நம்பிக்கை உடையவர்கள் பலர். ஆனாலும் அவர்கள் கடவுளைக் கோவிலில் வைத்தே பார்ப்பார்கள். இல்லை என்றால் திருக்கயிலாயம், வைகுந்தம் இப்படி எங்கேயோ வைத்துப் பார்ப்பார்கள்.

கற்றுவல்ல அறிஞர்களில் பலர் அண்டபிண்ட சராசரம் அவ்வளவிலும் கடவுள் நிறைந்திருப்பதைப் பார்க்கிறார்கள்.

ஆனாலும் அவர்களில் பலர் தங்களிடமே நிறைந்திருக்கிறார் கடவுள் என்பதைப் பார்ப்பதில்லை.

பாரதியாருக்கோ உடல் உயிர் உணர்ச்சி அவ்வளவும் ஒவ்வொரு அணுவும் கடவுள் மயம் என்பது விளங்கிவிட்டது. அது மட்டுமா பாரததேசம் முழுவதும் கடவுள் மயம். ஒவ்வொரு துளி மண்ணும் கடவுள் மயம். கடவுளைத் தவிர வேறு எதுவும் இல்லை. எல்லாம் அந்தக் கடவுளின் லீலா விநோதந்தான் என்பதும் விளங்கி விட்டது.

விளங்கிவிட்டால் பிறகு ஆனந்த மயந்தானே. ஆனந்த வெறியில் துள்ளிக் குதிக்கிறார் பாரதியார். எப்படி என்று பாருங்கள்.

‘வெற்றி எட்டுத் திக்கும் எட்டக்
கொட்டுமுர சே!
வேதம் என்றும் வாழ்க என்று
கொட்டுமுர சே!
நெற்றிஒற்றைக் கண்ணனோடே
நிர்த்தனம்செய் தாள்
நித்த சக்தி வாழ்கஎன்றே
கொட்டுமுர சே!’

தெய்வம் இருக்கிறது. சக்தியும் சிவமுமாக அது ஆனந்த நடனம் ஆடிக் கொண்டே இருக்கிறது. இது உண்மை. முக்காலும் உண்மை. இது விளங்கி விட்டால் போதும். யாதொரு தொல்லையும் இல்லை. நாடு மக்கள் எல்லாவற்றுக்கும் மங்களந்தான். கொண்டாட்டந்தான். இப்படி முழங்குகிறது பாட்டு.

தெய்வ பக்தி இருந்தால் போதும். தேச பக்தி வந்து விடும். தெய்வ பக்தி தான் தேச பக்தி என்றால் குற்றமில்லை.

பக்தி இல்லை என்றால் ஒன்றும் இல்லை. கவியும் இல்லை. வசனமும் இல்லை. வெறும் சொல்லடுக்காகவே இருக்கும் அவ்வளவும். வேண்டுமானால் ஏதாவது ஒரு மெட்டைப் போட்டு வறண்டுபோன சொல்லடுக்கை அப்படியும் இப்படியும் ஆட்டிப் பார்ப்பார்கள். அவ்வளவு தான்.

பாரதியார் பக்திமயமானவர். அதனால் தேசத்தின் மேலும், மனிதர்கள் மேலும், வாழ்க்கையின் மேலும், பண்பாட்டின் மேலும் கலைகளின் மேலும் அவருக்கு மரியாதை (பக்தி) ஊறிப்பெருகியது.

ஒவ்வொன்றையும் உண்மை உணர்ச்சியோடு பார்த்தார். மரியாதையோடு பார்த்தார். பயம் இல்லாமல் சந்தோஷமாகப் பார்த்தார். அதனால் கீழான அம்சங்களை ஒதுக்கித் தள்ளினார். மேலான பண்புகளைப் போற்றிப் போற்றிப் புளகாங்கிதம் அடைந்தார்.

பக்தியானது அப்படி வீரத்தோடும், கருணையோடும் பாரதியாரிடம் பூத்துக் குலுங்குகிறது. அது எப்படிப் பூத்துக் குலுங்குகிறது என்று பாருங்கள்.

வேறு வேறு பாஷை கள்
கற்பாய் நீ!

வீட்டு வார்த்தை கற்கி லாய்
போ போ போ!

நூறு நூல்கள் போற்றுவாய்
மெய்கூ றும்

நூலில்ஒன்(று) பயில்கி லாய்
போ போ போ

மாறுபட்ட வாத மே
ஐந்நூ று

வாயில் நீள ஒதுவாய்
போ போ போ!

சேறு பட்ட நாற்றமும்
தூ றும் சேர்

சிறிய வீடு கட்டுவாய்
போ போ போ!

போலி, பகட்டு முதலிய அல்பத்தனங்களை அடித்து அடித்து விரட்டுகிறார் பாரதியார்.

நாட்டுக்கும் சமுதாயத்துக்கும் வேட்டுவைக்கும் கொடிய நச்சுக்கிருமிகள் பொய்யும் பித்தலாட்டமுந்தான்.

இதை நினைக்க நினைக்க ஆவேசம் பொங்குகிறது பாரதியாருக்கு. அப்படிப்பொங்குவது தானே பக்தி.

இனி உண்மையை - அதனிடம் ஜொலிக்கும் எளிமையை அதன் பெருமையை எப்படிக்கை நீட்டி வரவேற்கிறார் பாரதியார் என்று பாருங்கள்.

மெய்ம்மை கொண்ட நூ லையே
அன்போ டு

வேதம் என்றுபோற்று வாய்
வா வா வா

பொய்ம்மை கூறல் அஞ்சுவாய்
வா வா வா!

பொய்ம்மை நூல்கள் எற்றுவாய்
வா வா வா!

நொய்ம்மை அற்ற சிந்தையாய்
வா வா வா!

நோய்கள் அற்ற உடலினாய்
வா வா வா!

தெய்வ சாபம் நீங்க வே
நங்கள் சீர்த்

தேசம் மீது தோன்று வாய்
வா வா வா!

அற்புதமான பாடல். இந்தப் பாட்டுக்குள்ளிருக்கிற பாரதியார் அல்லவா பாரதியார். கவிஞர் சுப்பிரமணிய பாரதியார் என்றால் இவர்தான்.

மற்றப்படி முண்டாசு கட்டிய தலையோடு படம் போட்டுக் காட்டுகிற பாரதியாரும், நாற்றைநடு, களையைப்பிடுங்கு, இரும்பைக் காய்ச்ச, தண்டுவாளம் போடு, ரயிலை வீடு என்றெல்லாம் கூப்பாடு போடுகிற பாரதியாரும், சாதாரண பாரதி. கவிஞர் இல்லை..

இனி, வடக்கே காஷ்மீரத்திலிருந்து தெற்கே கன்யாகுமரி வரை விரிந்து பரந்து கிடக்கிறது பாரததேசம்.

இந்த மாபெரும் தேசத்தில் தோன்றிய ஆன்றோர்களையும் சான்றோர்களையும் கணக்கெடுக்க முடியுமா? லட்சோப லட்சம் ஞானிகள், சித்தர்கள். அப்படியே எண்ணிறந்த வீரர்கள். உயிரையே துச்சமென மதித்து வீசி எறியும் வீர புருஷர்கள். எண்ணற்ற தியாக மூர்த்திகள். அருளும், வீரமும் நிறைந்த கற்புடை மகளிர்.

இவர்களைப் பற்றியோசித்தால் போதும். யோசனையானது மேலே மேலே போய்க்கொண்டே இருக்கும். ஆயிரம் வருடம் இரண்டாயிரம் வருடம் என்று பின்னோக்கிப் போய்க் கொண்டே இருக்கும். ஏன், பதினாயிரம், இருபதினாயிரம், முப்பதினாயிரம் வருடங்களைக் கூடத் தாண்டிப்போய் கொண்டே இருக்கும் யோசனை.

இந்திய சரித்திரத்துக்கு எல்லை இல்லையோ என்று சொல்லத் தோன்றும்.

இமயமலை என்று உண்டாகியது? அதில் கங்கை எப்பொழுது உற்பத்தி ஆகியது? இதை யார் கணக்குப் போட்டுச் சொல்ல முடியும்?

பொதியமலை எப்படி உண்டாகியது, தாமிரபரணி ஆறு எப்படிப் பிறந்தது என்று யாராலும் விபரம் சொல்ல முடியாது.

யாராலும் அறுதியிட்டுச் சொல்ல முடியாத சரித்திரந்தான் பாரத சரித்திரம்.

பாரத சரித்திரம் என்றால் பாரத தேசத்தில் அவதரித்த உத்தமர்கள் - உத்தமிகள் வரலாறு என்பது தான் பொருள். பாரததேசத்துக் கதையை அப்படி யோசனை பண்ணிப் பார்க்கிறார் பாரதியார். அப்படியே புளகாங்கிதம் அடைகிறார் பாரதியார்! எப்படி வருகிறது புளகாங்கிதம் என்று பாருங்கள்.

தொன்று நிகழ்ந்த(து)
அனைத்தும் உணர்ந்திடும்
சூழ்கலை வாணர்க
ளும் - இவள்
என்று பிறந்தவள்
என்றுண ராத
இயல்பின ளாம்எங்கள்
தாய்

(தொன்று நிகழ்ந்தது - பழைய சம்பவங்கள், கலைவாணர்கள் - சரித்திரப் பேராசிரியர்கள்)

பாரததேசத்தை வெறும் கட்டடங்களாகவும், கடைவீதிகளாகவுமா பார்க்கிறார் பாரதியார்? பெற்றெடுத்த தாயாகப் பார்க்கிறார்.

ஒவ்வொரு அம்சமும் ஒவ்வொரு சம்பவமும் அப்படித் தெய்வாம் சம் நிறைந்து காட்சி கொடுக்கின்றன கவிஞருக்கு.

பாரத தேசத்தின் பண்பாடும் கலைகளும் இன்றளவும் உயிரோடு இருக்கின்றன. ராமனும், சீதையும், கம்பரும், காளிதாசனும் இன்றும் நம்முன் உறவாடி உறவாடித் திளைக்கிறார்கள்.

பழங்காலக் கணக்கில் போய் ஒளிந்து கொள்ளவில்லை அவை. அப்படியானால் வயது பதினாயிரக்கணக்கில் ஏறிக் கொண்டு போனாலும் இன்றைக்கும் பதினாறு வயதுக் கன்னிகை தான் பாரதத்தாய் ! இப்படி அதிசயப் படுகிறார் பாரதியார்.

இந்த அதிசயம் எப்படிக் குதித்தோடி வருகிறது தமிழில்

யாரும் வகுத்தற்(கு)
 அரிய பிராயத்தள்
 ஆயினு மேளங்கள்
 தாய் - இந்தப்
 பாருள்ளந் நாளும்ஓர்
 கன்னிகை என்னப்
 பயின்றிடு வாள்ளங்கள்
 தாய்

துள்ளித் துள்ளிக் குதிக்கிறார் பாரதியார். அப்படி ஆனந்தவெறியில் ஆடுகிற கவிஞருக்கு மேலும் ஒரு அதிசயம் தெரிகிறது.

இந்த மாபெரும் பூமியின் மக்கள் அத்தனைபேரும் அவளுடைய குழந்தைகள். ஆண் பெண் சிறுவர்கள் எல்லாருமே அவள் பெற்றெடுத்த மதலைகள். அட்டா எத்தனை குழந்தைகள் அவளுக்கு. அவ்வளவும் அவள் தங்கத்திருமேனியோடு சங்கமித்துள்ளன. அப்படியானால் எம் அன்னைக்கு எத்தனை முகங்கள் ! எத்தனை கைகள். எத்தனை மொழிகள் அவள் பேசும் மொழிகள் !

ஆனாலும் அவள் சிந்தனை ஒன்று, நோக்கம் ஒன்று செய்லும் ஒன்றுதான்.

முப்பது கோடி
 முகம்உடை யாள்உயிர்
 மொய்ம்புற ஒன்றுடை
 யாள் - இவள்
 செப்பும் மொழிபதி
 னெட்டுடை யாள்; எனில்
 சிந்தனை ஒன்றுடை
 யாள்

இன்னொரு அதிசயம். அவள் நல்லவர்க்கு நல்லவள். அல்லாதவர்க ளுக்கோ பொல்லாதவள். ஒரு கையில் கருணை மயமான அறநூல்களை வைத்திருப்பாள். இன்னொரு கையிலோ கூர்மையானவாள் இருக்கும்.

நாவினில் வேதம்
உடையவள் கையில்
நலந்திகழ் வாள்உடை
யாள் - தனை

மேவினர்க்கு(கு) இன்னருள்
செய்பவள்; தீயரை
வீட்டிடு தோள்உடை
யாள்.

கைகள் பல. தோள்கள் பல, உருவமும் பலபல, மொழியும் பல. ஆனாலும் செயல் ஒன்று, அது எது.

ராமன், தருமன், அசோகன், சிவாஜி போன்றவர்களை வாழ்த்தி வாழ்த்தி உபசரித்தாள். ராவணன், இரணியன், துரியோதனன், துச்சாத னன் போன்றவர்களைத் தரையோடு தரையாகத் தேயத்த விட்டாள். இது தான் அவள் காரியம்.

நல்லறம் நாடிய
மன்னரை வாழ்த்தி
நயம்புரி வாள்; எங்கள்
தாய் - அவர்

அல்லவர் என்னில்
அவரை விழுங்கிப்பின்
ஆனந்தக் கூத்திடு
வாள்

கலை, பண்பாடு, வீரம், கருணைஎல்லாம் வற்றாமல் நிறைந்திருக்கின்றன பாரதத்தாயிடம். அன்று முதல் இன்று வரை நிறைந்திருக்கின்றன. என்றென்றும் இப்படியே நிறைந்திருக்கும். எத்தனை சோதனைகள் வந்தாலும் சரி, நஷ்டங்கள் ஏற்பட்டாலும் சரி. இந்தியத்தாய் நிலை குலைவது இல்லை.

தன்னுடைய அறநெறிகளை விட்டுக்கொடுப்பதில்லை. அப்படி ஒரு உறுதி. அப்படி ஒரு திண்மை. பனிமூடி வானளாவி உயர்ந்து நிமிர்ந்து

நிற்கின்ற இமயமலையைத்தான் இந்தியத் தாயின் உறுதிக்கு ஒப்பிட வேண்டும்.

அப்படிப்பார்க்கிற பொழுது இமாசலனுடைய தவப்புதல்வி என்று தான் அன்னை பாரத மாதாவைச் சொல்ல வேண்டும்.

இனிப் பாடல்

வெண்மை வளர்இம -
யாசலன் தந்த
விறல்மக ளாமளங்கள்
தாய் - அவள்
திண்மை மறையினும்
தான்மறை யாள்;நித்தம்
சீர்உறு வாள்ளங்கள்
தாய்.

(இமசலன் - இமயமலை. விறல்மகள் - வீரமகள், வெற்றி மகள். திண்மை மறையினும் - காலவேறுபாடு காரணமாக பாரதப் பண்பாட்டின் கட்டுக் கோப்பு அங்கொருபோக்கு இங்கொரு போக்கு என்று தளர்ந்தாலும். தான்மறையாள் - பாரதப் பண்பாட்டின் உள்ளீடாகிய உயிர் மேலும் மேலும் ஜொலித்துக் கொண்டே இருக்கும். அழிந்து விட்டது என்னும் பேச்சுக்கே இடம் இல்லை. நித்தம் சீர் உறுவாள் - காலதேசவர்த்தமானங்க ளுக்கெல்லாம் ஈடு கொடுத்து ஓங்கி உயர்ந்து நிற்கிறாள் பாரதத் தாய்.)

அற்புதமான பாடல். பாரததேசத்தன் சரித்திரத்தை - உண்மையான சரித்திரத்தை எடுத்துச் சொல்கிறது பாடல். இனி; பாரத தேசத்துப் பூகோள இயல் எப்படிப் பாடலோடு பாடலாய் உருண்டு வருகிறது என்று பார்ப்போம்.

பூகோள இயலை தென்தமிழ் நாட்டிலிருந்து தொடங்குகிறார் பாரதியார்.

நீலத் திரைக்கடல்
ஓரத்தி லே-நித்தம்
நின்று தவஞ்செய்
குமரி எல்லை-வட
மாலவன் குன்றம்
இவற்றிடை யேபுகழ்

மண்டிக் கிடக்கும் தமிழ்நாடு.

நான்கு பக்கமும் தூண் நட்டி எல்லை வகுத்து ஒருவாறு காட்டியாகிவிட்டது. இனி மக்களின் வாழ்க்கை எப்படி கலகலப்பாய் இருக்கிறது என்று பார்க்கலாம்.

காடுமேடுகளைத் திருத்துகிறார்கள். கழனி ஆக்குகிறார்கள். குளம் வெட்டுகிறார்கள். வாய்க்கால் வெட்டி நீர்கொண்டுவருகிறார்கள். அணைகளும் கட்டுகிறார்கள்.

நெல்லும், கரும்பும், வாழையும், இஞ்சியும், மஞ்சளும்பாய் பூத்துக் குலுங்குகிறது தமிழ்நாடு.

உணவுப் பஞ்சமில்லை. உடைப்பஞ்சமில்லை. மக்கள் நன்றாக உழைக்கிறார்கள். வாழ்க்கையை ஆனந்தமாய் அனுபவிக்கிறார்கள். அதனால் கவி, கலை எல்லாம் வளமாய் வளர்கின்றன. தமிழோ கொடி கட்டிப் பறக்கிறது.

இவ்வளவுக்கும் தாயாய் நின்று தண்ணருள் சுரக்கின்றது நீர்வளம். அந்த நீர்வளம் காவிரி, வைகை, பொருநை என்று பல திசைகளிலிருந்தும் பாய்ந்து வருகின்றது. ஒவ்வொரு பிடி மண்ணையும் கட்டி அணைத்து முத்தங் கொடுக்கிறது அந்த நீர்வளம். அமிர்த்ததையே ஊட்டி உயிரைக் கொடுக்கின்றது அந்த நீர்வளம்.

காவிரி தென்பெண்ணை

பாலாறு;தமிழ்

கண்டதோர் வையை

பொருநை நதி

மேவிய ஆறு

பலஓடத்-திரு

மேனி செழித்த

தமிழ் நாடு

நீர்வளமும், நிலவளமும் சேர்ந்து பொலிந்தால் நாடு செழிப்படையத் தானே செய்யும். அத்துடன் மக்களின் முயற்சி, ஆர்வம், உழைப்பு எல்லாம் சேர்கிற பொழுது மலைமலையாகக் குவியும் பண்டங்கள்.

பண்டங்கள் குவியக் குவியத் தொழில்பெருகும். வியாபாரமும் விருத்தியடையும். உள் நாட்டில் மட்டுமல்ல, உலகின் நாலாதிசைகளிலும் வியாபாரம் விரிந்து பரவும்.

பிறகு பணத்துக்கு ஏது பஞ்சம் ?

**சீனம் மிசிரம் யவனரகம் - என்னும்
தேசம் பலவும் புகழ்வீசிக் - கலை
ஞானம் படைத்தொழில் வாணிபமும் மிக
நன்கு வளர்ந்த தமிழ் நாடு**

விவசாயமும், தொழிலும் ஒரு நாட்டில் விருத்தியடைந்து விட்டால் போதும். அங்கு பொய் இருக்காது. பித்தலாட்டம் இருக்காது.

தர்ம சிந்தனை உள்ளவர்களாக அந்த நாட்டு மக்கள் இருப்பார்கள்.

வாழும் நெறியறிந்து வாழ்கிற வாழ்க்கைதான் ஒழுக்கம், பண்பாடு என்பதும் அது தான்.

ஒழுக்கமும் பண்பாடும் இருந்தால் போதும். கலைகள் அங்கே பூத்துக் குலுங்கும். பயம் ஓடி விடும். ஆண்கள் வீரர்களாக இருப்பார்கள். பெண்கள் வீராங்கனைகளாகத் திகழ்வார்கள். கருணையும், வீரமும் கைகோர்த்துக் களிநடம் புரியும் புண்ணிய பூமியாகத் திகழ்ந்தது தமிழ்நாடு. ஒரு தடவை பார்த்தவர்கள் கூட மறக்க மாட்டார்கள். தமிழ்நாட்டை நினைக்க நினைக்கத் தேனூறும் அவர்கள் இதயத்தில்.

**செந்தமிழ் நாடெனும் போதினிலே - இன்பத்
தேன்வந்து பாயுது காதினிலே - எங்கள்
தந்தையர் நாடென்ற பேச்சினிலே - ஒரு
சக்தி பிறக்குது மூச்சினிலே!**

பூகோளம், சரித்திரம், பொருளாதாரம் எல்லாம் சேர்ந்து வரலாறாக தேச வரலாறாகப் பரிமளிக்கிறது பாடல்.

சுப்பிரமணிய பாரதியார் நாட்டைப் பார்த்தார். மக்களைப் பார்த்தார். மக்களின் காரியங்களையும் பார்த்தார். ஒவ்வொன்றையும் ஆர்வத்தோடு பார்த்தார். அதிசயப் பட்டார்.

அவருடைய அனுபவத்தை வாங்கி தமிழானது தாளத்திலும் இசையிலும் வைத்து உண்மையை ஜெக ஜோதியாய்ப் பிரகாசிக்கச் செய்கிறது.

கலையில் வைத்து ஒரு உண்மையைச் காட்டுகிறபொழுது அப்படித் தான் அது பிரகாசிக்கும். சரித்திரமானாலும், கவியோடு சேர்ந்து விட்டால் தகதகவென்று ஜொலிக்கும். வெறும் புள்ளிவிபரங்களைக் கொண்ட பொருளாதார இயல்கூட கவியோடு சேர்ந்து விட்டால் தகதக என்று ஜொலித்துவிடும்!

உண்மையானது அப்படி ஜொலித்தால்தானே பக்தி உண்டாகும். தேசபக்தி தேச பக்தி என்று கூப்பாடுபோட்டால் மட்டும் வந்து விடுமா அது.

உண்மையான பக்தி உண்டாகி விட்டால் போதும். பயம் ஓடி விடும். லாப நஷ்டக்கணக்கு பார்க்கத் தோன்றாது. தியாகச்சுடராக ஒளிர்வான் மனிதன்.

கவிஞரிடம் தேசபக்தி சுடர்விட்டுப் பிரகாசிப்பதைப் பாருங்கள்.

வந்தே மாதரம்
என்போம் - எங்கள்

மாநிலத் தாயை
வணங்குதும் என்போம் (வந்தே)

தொல்லைக்குமேல் தொல்லை வந்தாலும் சரி, தேசத்தை மறக்க மாட்டேன். காட்டிக்கொடுக்க மாட்டேன் என்கிறார் கவிஞர்.

இந்தச், சுதந்திர உணர்வு எல்லோருக்கும் வர வேண்டும் என்கிறார். அந்த உணர்வு வந்து விட்டால் போதும். அது ஒன்றே போதும் என்கிறார்.

ஒன்றுபட்ட டால்உண்டு
வாழ்வோ - நம்மில்
ஒற்றுமை நீங்கில்
அனைவர்க்கும் தாழ்வோ (வந்தே)

நன்றிது தேர்ந்திடல்
வேண்டும் - இந்த

ஞானம்வந் தால்பின்
நமக்கெது வேண்டும்? (வந்தே)

வாழ்வோ, தாழ்வோ நம் எல்லோருக்கும் அது பொது. நாம் எல்லோரும் ஒரு தாய் வயிற்றுப் பிள்ளைகள் என்று முறையிடுகிறார்.

எப்பதம் வாய்த்திடு -
மேனும் - நம்மில்
யாவார்க்கும் அந்த
நிலைபொது வாகும் (வந்தே)

முப்பது கோடியும்
வாழ்வோம் - வீழில்

முப்பது கோடி
முழுமையும் வீழ்வோம் (வந்தே)

ஏதோ நடக்கக் கூடாத காரியம் நடந்து விட்டது. இனியேனும் நல்லவை நடக்கப்பாடுபடுவோம் என்று மன்றாடுகிறார்.

புல்லடி மைத்தொழில்
பேணி - பண்டு
போயின நாள்களுக்க(கு)
இனிமனம் நாணி (வந்தே)

தொல்லை இகழ்ச்சிகள்
தீர - இந்தத்
தொண்டு நிலைமையைத்
தூ வென்று தள்ளி
வந்தே மாதரம்
என்போம்! எங்கள்
மாநிலத் தாயை
வணங்குதும் என்போம்!

எல்லோரும் வாருங்கள். சேர்ந்து வாருங்கள் என்று இருகரம் நீட்டி அழைக்கிறார் பாரதியார். பலர் வந்தார்கள். ஆவேசத்தோடு வந்தார்கள்.

வீறுகொண்டு எழுந்தது தேசம். ஆனாலும் சிலர் அசைந்து கொடுக்க வில்லை. அடிமையில் ருசிகண்டவன் சாமான்யமாக மீளுவானா? அவனை நோக்கிப் பரிதாபப்படுகிறார் பாரதியார். அந்தப் பரிவே பாரதத் தாயை நோக்கி கேள்வி கேட்க வைக்கிறது. "அம்மையே! இத்தனை பேர் சேர்ந்து உன் கதவைத் தட்டுகிறோம். உனக்கு ஏன் காது கேட்கவில்லை? தூக்கம் கலையவில்லையா! என்றே கேட்கிறார்.

பொழுது புலர்ந்தது
யாம்செய் தவத்தால்

புன்மை இருள்க்கணம்
போயின எல்லாம்;

எழுபசும் பொற்சுடர்
எங்கணும் பரவி,
எழுந்து விளங்கிய(து)
அறிவெனும் இரவி;

தொழுதுனை வாழ்த்தி
வணங்குதற்(கு) இங்குள்
தொண்டர்பல் லாயிரர்
சூழ்ந்துநிற் கின்றோம்;

விழிதுயில் கின்றனை
இன்னும்எம் தாயே!
வியப்பிதுகாண் பள்ளி
எழுந்தரு ளாயே!

(புன்மை இருள்க்கணம் - அடிமைமோகத்தில் வந்த அற்பத்தனம். பசும்பொற்சுடர் - ஒளிக்கிரணங்கள். இரவி - சூரியன். விழிதுயில்கின்றனை - கண்ணைமூடி உறங்குகிறாயே. இன்னுமா உறக்கம்.)

இனி வெறொரு பாடல்.
பாரதமக்கள் தான் பாரதத் தாயின் சந்நிதானம். அந்த சந்நிதானத்தின் முற்றத்தில் ஒரு முரசம்.

பச்சைப் பசங்கிளி ஒன்றிடம் ஆசையோடு கேட்கிறார் பாரதியார்.

ஆருயிர்க்கிளியே! அன்னையின் முற்றத்தில் நின்று முழுங்கும் முரசுக்கு என்ன பெயர்? உனக்குத் தெரியுமா அது என்று.

உடனே கிளி சொல்கிறது.

ஏன் தெரியாது? வேதம் என்பது தான் அதன் பெயர் என்று.

இனிப் பாடல்

ஆசை மரகதமே!
அன்னைதிரு முன்றிலிடை
ஓசை வளர்முரசம்
ஓதுவாய்! - பேசுவது

சத்தியமே; செய்தல்
தருமமே; என்றொலிசெய்
முத்திதரும் வேதம்
முரசு.

சத்தியத்திலும், தருமத்திலும் எப்படி நிலைத்து நின்றிருக்கிறது பாரத தேசம். அவ்வளவும் அடிமைவாழ்வில் சின்னாபின்னம் ஆகிவிட்டதே என்று கலங்குகிறார் கவிஞர்.

கலக்கம் விலக வீராவேசத்தை முரசில் வைத்துக் கொட்டுகிறார்.

கடைசியாக ஒரு பாட்டு.

மனுசன் ஒவ்வொருவனையும் பேடி ஆக்குவது நான் நான் என்கிற அகம்பாவந்தான். நாடு நகரம் வீடு வாசல் எல்லாவற்றையுமே ஒன்றுக்கும் உதவாத கோமாளி ஆக்கிவிடுகிறது இந்த ஆணவம்.

ஒரு பிடி மண்ணை உண்டாக்க முடியுமா இவனால்? இல்லை ஒரு துளி நீரைத்தான் உண்டாக்க முடியுமா? சின்னஞ்சிறிய புல்லைக்கூட அவனால் உண்டாக்க முடியாது.

ஆனாலும், மண்ணிலும், நீரிலும் விளைந்த அவ்வளவையும் சுருட்டி மடக்கி வைத்துக் கொள்கிறான். என்னுடையது என்னுடையது என்று குதிக்கிறான்.

கூடப்பிறந்தவர்களையே வஞ்சிக்கிறான். பதறப்பதற அடிக்கிறான். அடிமைப்படுத்துகிறான். ஆதிக்கம் பண்ணுகிறான்.

அப்படியானால் இவன் பேடி இல்லாமல் யார்?

வெறும் கோமாளி என்றால் இவன்தான்.

பேடித்தனமும், கோமாளித்தனமும் இருக்கும்வரை பயம் இவனை விட்டுப்போகாது.

யாரைக்கண்டாலும் பம்முவான். பதறுவான். பிறகு அதட்டுவான் உருட்டுவான்.

பரக்கப்பரக்க விழிப்பான். பறிகொடுத்தவன் போலத் திகைப்பான்.

சரியான பைத்தியந்தான் இவன். பைத்தியம் தொலைய வேண்டும் என்றால், வேற்றுமை ஒழிய வேண்டும். நாம் எல்லோரும் மனிதர்கள். ஒரு தாய் வயிற்று மக்கள் என்னும் உண்மை விளங்க வேண்டும்.

பிறகு அவனை அசைக்க முடியாது எதனாலும்.

பாரதியாரை அசைக்க முடிந்ததா ?

பேதப்படுத்துகிற அறியாமை (மாயை)யைப் பார்த்து எப்படி அதட்டுகிறார் கவிஞர் என்று பாருங்கள்.

எத்தனை கோடி
படைகொண்டு வந்தாலும்
மாயை யே! - நீ
சித்தத் தெளிவெனும்
தீயின்முன் நிற்பாயோ
மாயை யே!

இருமை அழிந்தபின்
எங்குநிற் பாய்அற்ப
மாயை யே! தெளிந்து

ஒருமை உணர்ந்தார்முன்
ஓடாது நிற்பாயோ
மாயை யே!

விடைமதிக்கமுடியாத பாடல்.

இப்படி எத்தனையோ அரிய பெரிய மாணிக்கங்களும், வைரீயங்களும் பாரதியாரிடம் இருக்கின்றன. ஆனாலும் விமர்சர்களின் திருப்பார்வையில் இவைகள் விழுமாட்டேன் என்கின்றன. ஆயுதம், காகிதம், சோறு, கம்பூனிஷம், சோஷலிசம், இப்படியே விழுகின்றன அவர்கள் கண்களில். அவர்கள் காரியம் அப்படி இருக்கட்டும்.

பாரதியார் தமிழின் மறுபிறப்பாக இருக்கிறார். தமிழ்ப் பண்பாட்டின் மறுபிறப்பாகத் திகழ்கின்றன அவர்பாடல்கள்.

பாரதியார் வெறும் பாரதியார் இல்லை.

தமிழுணர்ந்த பாரதியாரே தான்.

குற்றாலக் குறவஞ்சி

தென்தமிழ் நாட்டில் திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் மேற்குத் தொடர்ச்சிமலை அடிவாரத்தில் அருவி, சாரல், தென்றல் இவைபுடைகுழக் கொலுவிருக்கும் அழகிய ஊர்குற்றாலம். இதன் சிறப்புக் கருதியே திரு என்னும் அடைமொழி போட்டு திருக்குற்றாலம் என்று சொல்வார்கள்.

குற்றாலம் கோவிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் பெருமான் குற்றாலநாதர். அவர் தேரேறி பவனி வரும்பொழுது வசந்தவல்லியென்னும் அழகிய இளநங்கை அவர்மேல் மோகங்கொள்கிறாள். விரகதாபத்துக்கு ஆளாகிறாள். காதல் வெறியில் பலபடியாகப் புலம்பவும் செய்கிறாள். அப்பொழுது கூடையும் பிரம்பும் கையுமாகக் குறிசொல்லும் குறத்தி அங்குவருகிறாள். அவளிடம் குறிகேட்கிறாள் வசந்தவல்லி.

வசந்தவல்லியின் மனம் நிறையும்படி குறி சொல்கிறாள் குறத்தி!

நீண்ட நாட்களாகக் குறத்தியைப் பிரிந்திருந்த குறவன் அவளைத் தேடி வருகிறான். வசந்தவல்லி கொடுத்த மூட்டை முடிச்சகளுடன் நடுவழியில் குறவனைச் சந்திக்கிறாள். இரண்டுபேரும் சிரித்து மகிழ்ந்து உல்லாசமாய் விளையாண்டுகொண்டே ஊர்போய்ச் சேர்கிறார்கள்.

குற்றாலநாதர், வசந்தவல்லி, குறவன், குறத்தி எல்லாம் நாடகந்தான். ஆனால் காதல், தவிப்பு, ஏக்கம், உல்லாசம் முதலிய உணர்ச்சிகளோ நிரந்தரமான உண்மை!

கட்புலனுக்குப் புலனாகாதது உண்மை - உணர்ச்சி! புலனாவது நாடகம் - நாடகபாத்திரம்.

கண்ணால் பார்க்கமுடியாத நிரந்தர உண்மையைக் கண்ணால் கண்டு அனுபவிக்கும்படி செய்யும் உத்திதான் கலை.

குற்றாலக்குறவஞ்சி ஆசிரியர் திரிகூடராசப்பக் கவிராயர். இருநூற்று ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, தென்காசி குற்றாலம் நெடுஞ்சாலையில் உள்ள மேலகரம் என்னும் சிறுபட்டியில் பிறந்தவர்.

உளவியல், உடலியல், தாவரஇயல், உலகியல், சரித்திரஇயல் என்று அவர் பள்ளிக் கூடத்தில் பாடமாக எடுத்துப் படிக்கவில்லை. ஆனாலும் எதையும் ஊடுருவிப்பார்த்து உண்மையில் தோய்ந்து திளைக்கும் மெய்யுணர்வு நிரம்பியவர்.

அனுபவத்தை உணர்ச்சிப் பெருக்கோடு தாளப் பண்பிலும் இசைப் பண்பிலும் வைத்து, தமிழ்ப்பண்போடு கவிமழை பொழிவார் திரிகூடரா சப்பக் கவிராயர்.

முத்தமிழிலும் நிபுணர் கவிஞர். குறவஞ்சியில் அவர்பாடியிருக்கும் பாடல்களில் பல, பல்லவி, அனுபல்லவி, சரணம் என்னும் அங்கங்களோ டுகூடிய இசைப்பாடல்கள்.

அப்பாடல்களுக்குக் கவிஞரே ராகம், தாளம் முதலியன அமைத்து மெட்டுக்கட்டியிருக்கிறார்.

குறவஞ்சியில் உள்ள இசைப் பாடல்கள் - ஏனையவிருத்தம் போன்ற பாடல்கள் எல்லாமே நாடகமயமானவை. நடனத்துக்கும் உகந்தவை.

திரிகூடராஜப்பக் கவிராயர் பண்பட்ட நயமான பதசாகித்யம் போன்ற பாடல்கள் பல இயற்றிய கவிஞர். இனி, சத்குரு என்று போற்றப்படும் தியாக ராஜருக்கு நூறுவருடங்கள் முற்பட்டவர் கவிஞர் என்பதையும் நாம் மறந்துவிடக் கூடாது.

இனி, கவிஞரின் அனுபவம் எப்படிக் கவியாக அவதாரம் எடுக்கி றது என்பதைப் பார்க்கலாம்.

குறத்தியின் பெயர் சிங்கி. குறவன் பெயர் சிங்கன். குறி சொல்லிவரு கிறேன் என்று போன சிங்கி பலநாட்களாகியும் திரும்பவில்லையே என்று சிங்கன் அவளைத் தேடி வந்துவிட்டான். மலையைவிட்டு இறங்கிக் குற்றாலத்துக்கே வந்துவிட்டான் சிங்கன். குற்றாலநாதர் கொலுவீற்றிருக் கும் கோயிலை ஓட்டியுள்ள ராஜவீதிவழியாக வருகிறான் சிங்கன்.

அப்படி அவன் வரும்பொழுது மூட்டையும் முடிச்சமாகச் சிங்கி எதிர்ப்பட்டாள்.

சிங்கியை அணு அணுவாய்ப் பார்த்து அனுபவிக்கிறான் சிங்கன். கறுகறுவென்ற அவள் கண்கள் குழைந்து குழைந்து கொஞ்சுகின்றன. நெற்றியில் தீட்டியிருக்கிற திலகமோ 'களுக்' என்று ஒரு சிரிப்புச் சிரிக்கிறது.

அப்படியே கிறங்கிப்போகிறான் சிங்கன்.

கொட்டழகுக்	கூத்துடையார்
குற்றால	நாதர்வெற்பில்
நெட்டழகு	வாள்விழியும்,
நெற்றியின்மேல்	கஸ்தூரிப்
பொட்டழகும்,	காதில் குழைப்
பொன்னழகு(ம்)	மாய்ப்பொலிந்த
கட்டழகி	தன்அழகென்
கண்அளவும்	கொள்ளாதே!

கொட்டழகுக் கூத்துடையார் - கொட்டுமுழக்கத்தோடு ஆடும் நடராஜ மூர்த்தி - குற்றாலநாதர். வெற்பு - மலை. நெட்டழகுவாள் விழி - நீண்டு வாள்போல் ஒளிவீசும் கண்கள். குழை - காதணி. கட்டழகி - சிங்கி.

காதல், மயக்கம், கிறக்கம் எல்லாவற்றையும் மனசில் வைத்து அனுபவிக்கிறார் கவிஞர். அற்புதமான பாடலாய் உருவெடுத்து வந்துவிட்டது அனுபவம்.

பாடலைப் பாடிக் கொண்டே இருக்கலாம். பாடப்பாட நாவுக்கு ருசி. மனசுக்கு ருசி. அதுமட்டுமா? பாடலோடு பாடலாய்த் தோயத் தோய மனசிலுள்ள காமவெறி ஓடிவிடும். அன்பும் ஆர்வமும் ஊற்றெடுத்துப் பெருகும். ஆன்மசுகமே இன்னதென்றுதெரியும். அப்படி ஒரு மந்திர சக்தி பாடலில்.

இனிவேறொரு பாடல்.

நாமுந்தான் பலாமரத்தைப் பார்க்கிறோம். வேர்ப்பலா, தூர்ப்பலா என்றெல்லாம் பெயர்சொல்கிறோம். பலாப்பழம் கிடைத்தால் வகிர்ந்து கூறுபோடுகிறோம். சளைகளை எடுத்துச் சாப்பிடுகிறோம். இனிப்பாக இருந்தால் நல்லவர்க்கை என்கிறோம். இனிப்பானது எடுப்பாக இல்லை யென்றால் வெறும்(கூழை) ஊழை என்கிறோம். அதோடு சரி நம் காரியம்.

குறவஞ்சி ஆசிரியரும் பலாமரத்தைப் பார்த்தார். பலாப்பழத்தையும் பார்த்தார். இரண்டு கைகளாலும் எடுத்துத் தூக்கிப்பார்த்தார். அடேயப்பா! எவ்வளவு கனமாக இருக்கிறது பழம்? இப்படி எத்தனை பழங்கள் ஒரு மரத்தில்? அத்தனை பழங்களையும் சின்னஞ்சிறிய குச்சிகள் - அதாவது காமபுகளே தாங்கிக்கொண்டிருக்கின்றன. முற்றி நன்றாகக் கனிந்து பழுக்கும்வரை பிடித்துவைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. என்ன அதிசயம் இது என்று திகைக்கிறார் கவிஞர்.

அதற்கும் மேலே கவிஞருக்கு ஒரு அதிசயம்.

சுளைகளை வரிசை வரிசையாக எப்படி அடுக்கிவைத்திருக்கிறது. ஒவ்வொரு சுளையிலும் தேனை எப்படி நிறைத்து வைத்திருக்கிறது. வித்தை - குலவிருத்திக்கு மூலமான கொட்டையை எவ்வளவு பாதுகாப்பாய் சுளைக்குள் பொதிந்து வைத்திருக்கிறது!

சுளைகள் புளித்துப் போகாமல் (பழுது படாமல்) பல நாளிருக்க, அவற்றுக்கு வைத்திருக்கிற கண்ணறைகளின் நுட்பம் என்ன? கொடிகளையும் வைக்கோலையும் சேர்த்து வைத்து அந்த அறைகளைப் போர்த்தியிருக்கும் அற்புதம் என்ன?

அவ்வளவுக்கும் மேலே வலுவானமுரட்டுத்தோலை - கனத்த சாக்கை வைத்துச் சிப்பங்கட்டியிருக்கிறது. அதனை வேறு பிராணிகள் எளிதில் கிழித்துவிடாதபடி - கையைவைத்தால் குத்தக் கூடிய கூர்மையான முள்களை கம்பிபோல் ஊன்றி வைத்திருக்கிறது.

ஒரு பலாப்பழத்துள் நடக்கிற காரியமே நம் புத்தியைச் சிதறடித்துவிடும்.

லட்சோபலட்ச வருஷங்களாக இப்படியொரு ஒழுங்கும் நியதியும் பலாமரத்தில் குடிகொண்டிருக்கின்றன. அந்த ஒழுங்கும் நியதியுமே ஒவ்வொரு அணுவிலும் அண்டபிண்ட சராசரம் அவ்வளவிலும் கொலுவீற்றிருக்கின்றன.

கடவுள் என்றால் இந்த நியதிதான். நியதிமயமான அந்தக் கடவுள் தான் குற்றால மலையடிவாரத்தில் குறும்பலா நிழலில் கோயில்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கிறார் என்று புளகாங்கிதம் அடைகிறார் கவிஞர்.

அவருடைய ஆனந்தம் எப்படித் தமிழில் ஓடிவந்து பாய்கிறதென்று பாருங்கள்.

கிளைகளாய்க்	கிளைத்தபல
கொப்பெலாம்	சிவலிங்கம்;
கிளைகளான்	ற
களையெலாம்	சிவலிங்கம்;
கனியெலாம்	சிவலிங்கம்;
கனிகளின்	ற
களையெலாம்	சிவலிங்கம்;
வித்தெலாம்	சிவலிங்க
சொருப	மாக

விளையுமொரு குறும்பலவின்
முளைத்தெழுந்த சிவக்கொழுந்தை
வேண்டுவோ மே!

கிளை - கொப்பு. இதுதூருக்கு மேலே முழுமரத்திலிருந்து கிளைத்துச் செல்லும் மரத்தின் கொம்புகள். களை - காம்பு, கனி - பழம். பலாப்பழம். வேண்டுவோம் - வாழ்த்திவழிபடுவோம்.

இனி, பலாமரத்தைப் பார்த்துப் பரவசப்பட்ட கவிஞர் வானத்தை ஏறிட்டுப் பார்க்கிறார். சூரியன் தகதகவென்று ஜொலிக்கிறான். இரவு வந்ததும் சந்திரனும் செவ்வாயும் அப்படியே பளபளவென்று ஒளிர்கின்றன.

எண்ணற்ற நட்சத்திரங்கள். ஒவ்வொரு நட்சத்திரமும் பூமியைவிட ஏன் சூரியனைவிட பல லட்சம் மடங்கு பெரியவை. ஒரு நட்சத்திரத்துக்கும் இன்னொரு நட்சத்திரத்துக்கும் இடையிலுள்ள வெளி பலகோடிமைல்.

நட்சத்திரங்களோ பலபலகோடி. அத்தனையும் அந்தரத்தில் சுற்றிக் கொண்டே இருக்கின்றன. கோடான கோடி ஆண்டுகளாக மஞ்சாடி கூடப் பிசகாமல் சுழன்று கொண்டே இருக்கின்றன!

பலாமரத்திலிருந்து செயல்படுகிற அதே அற்புதந்தான் பேரண்டம் முழுவதும் நிறைந்து நின்று செயல்படுகிறது.

ஒன்றேஒன்றுதான். இன்னொன்று என்பது இல்லை. அந்த ஒன்று தான் பல்வேறு உருவங்களில் செயல்படுகின்றது.

இந்த உண்மைகவிஞரின் மனக் கண்ணில் பளிச்சென்று ஒளிவீசியது.

ஒன்றாகக் காண்பதே காட்சி என்று கண்டுவிட்டார் கவிஞர்.

அதிசயம் தாங்கமுடியவில்லை கவிஞருக்கு. குற்றால நாதா! குற்றால நாதா! என்று கூப்பாடே போட்டுவிடுகிறார் கவிஞர்.

'நீதானப்பா அவ்வளவும். உன்னைத்தவிர வேறு ஒன்றும் இல்லை' என்று கையடித்துச் சொல்கிறார் கவிஞர்.

சாட்டிநற்கும் அண்டம்எலாம்
சாட்டைஇலாப் பம்பரம்போல்
ஆட்டுவிக்கும் குற்றாலத்து)
அண்ணலார்!

சாட்டி நிற்கும் - இதோ இருக்கிறேன், என்னைப்பார் என்று ஒளிவீசித்திகழும். சாட்டை - கயிறு.

சிங்கனையும் சிங்கியையும் வைத்துச் சிருங்காரசம் சொட்டச் சொட்டப் பாடினார். வானையும் பலாவையும் வைத்துப் பக்திரசம் சொட்டச் சொட்டப் பாடினார். இனி, சிங்கியின் மூலம் நாட்டு வளம் எப்படி வருகிறதென்று பார்ப்போம்.

குற்றால நாதரின் நினைப்பிலேயே இருக்கும் வசந்த வல்லியைப் பிய்த்துத் தின்கிறது காதல் நோய். வேதனையின் உச்சத்தில் தோழிமார்க ளிடமே சண்டைகூடப் போட்டுவிடுகிறாள் வசந்தவல்லி. ஒருவேளை அவர்களிடம் கெஞ்சுவாள் மற்றொரு வேளை அவர்களை மிஞ்சுவாள்.

இந்த வேளையில் குறிசொல்லும் குறத்தி (சிங்கி) அங்கு வருகிறாள். அவள் பொல்லாத கைகாரி. அவளுடைய அட்டகாசமான பேச்சும், பேச்சுக்கேற்ற சிமிட்டும், தளுக்கும், மினுக்கும் குறவஞ்சியை (நாடகத்தை)யே ஒரு குலுக்குக் குலுக்குகிறது.

எந்த ஊர்? எந்த வட்டாரம்? என்று கேட்டாள் வசந்தவல்லி. விடுவாளா சிங்கி? இந்தக் குற்றாலந்தான் வட்டாரம். மலைமேலிருக்கிறது ஊர். இந்தக் குற்றால வட்டாரம் போலச் செழிப்பான வட்டாரம் வேறு எங்கும்மா இருக்கிறது? இந்த உலகில் நான் சுற்றாத இடமா? ஒரு இடமும் இதுக்கு ஈடாகாது!

மாதம்	மூன்று
மழைஉள்ள	நாடு
வருடம்	மூன்று
விளைவுள்ள	நாடு
வேதம்	ஊன்றும்
பலாஉள்ள	நாடு
விசேடம்	மூன்றும்
குலாவுள்ள	நாடு

வேதம் ஊன்றும் பலா - ஆதிவிஞ்ஞானமே பலாவை மண்ணில் நட்டு வைத்தது என்று சொல்லத்தோன்றும். அப்படி அதிசயமாக இருக்கிறது பலாவின் காரியம். விசேடம் - வழிபாடு, திருவிழா. குலாவுள்ள - விடாமல் தொடர்ந்து வருகிற உறவு.

பலாமரத்திலும் பலாப்பழத்திலும் நடக்கிற அற்புதத்தைப் பார்த்தால் கோயில் கட்டிக் கும்பிடவேண்டியதுதான். மூன்றுகால பூஜை என்ன ? ஆறுகால பூஜையே நடத்தி வழிபடலாம் பலாவுக்கு. திருவிழாவே நடத்தலாம்.

அப்படிக் கும்பிடக் கும்பிடத்தான் புத்தி உண்டாகும். இந்தவிதமாக உண்மையை மதித்து வழிபடுகிறவர்கள் நாங்கள் என்று மார்தட்டுகிறாள் குறத்தி.

நாடகமோ புராணமோ நவீனமோ, சிறுகதையோ எதுவானாலும் இயற்கை வருணனை என்பது முக்கியம். அதுவும் நாட்டு வருணனை, நகர் வருணனை என்பன கலைக்கு உயிர்.

விஞ்ஞானம் கொடிகட்டிப் பறக்கும் இருபதாம் நூற்றாண்டில் இறுதியில் கூட திரைப்படங்களில் பூந்தோட்டம், வயல், தோப்பு, ஆறு, குளம், கோவில், மாடமாளிகை, குடிசை, ஏர், கலப்பை, கிளி, புறா, பசு, யானை முதலியவைகள் தாம் காட்சிக்கு உரங்கொடுக்கின்றன. உணர்ச்சிக்கு வெளிச்சம் தருகின்றன.

நெடுங்காலமாக விடாமல் தொடர்ந்து வருகிறது வருணனை. அதனால் அதில் புதிய புதிய உத்திகள் உருவாகிவந்துள்ளன.

உதாரணமாக தண்டியலங்காரம் என்னும் இலக்கண நூலில் மேற் கோளாக வந்துள்ள பாடலொன்று

“மன்னர் மன்னவா ! உன்வளமான நாட்டில் குற்றம் குறைஒன்றுமே இல்லை. அதனால் சிறைச் சாலைகள் அத்தனையும் வெறிச்சோடிக் கிடக்கின்றன. ஆனாலும் சிறையில் அகப்படுவன இரண்டு. ஒன்று கிளி, புறா, முதலிய பறவைகள். (இவைகள் சிறகுகளுக்கு உட்பட்டுள்ளன) மற்றொன்று பெரிய பெரிய நீர்த் தேக்கங்கள். (இவைகள் பெரியகரைகளுக்கு உட்பட்டுள்ளன.

சிறைபடுவ	புட்குலமே !
தீம்புனலும்	அன்ன !
இறைவநீ	காத்தளிக்கும்
எல்லை.	...

(பழம் பாடல்)

இப்படியொரு உத்தி.

இடைப்பட்ட காலத்தை - அதாவது ஆயிரம் வருடங்களுக்கு முன்புள்ள காலத்தைச் சேர்ந்த பாடல் மேலே காட்டிய பாடல்.

இனி, சங்ககாலப் பாடலிலேயே வருணனையில் புதிய உத்தியும், புதிய பார்வையும் வந்துவிட்டன.

புறநானூற்றிலிருந்து ஒரு உதாரணம்.

அரசே! உன்னுடைய நாடு சகல வளங்களும் நிறைந்தது. செழிப்பானது. அதுவேண்டும் இதுவேண்டும் என்னும் ஆசையில்லாதவர்கள் மக்கள். காரணம் இருப்பனவற்றையே முழுவதும் அனுபவிக்க முடியவில்லை. அப்படி நிறைந்து கிடக்கிறது செல்வம். அதனால் பயமே இல்லை மக்களிடம். தற்காப்பு, ஆயுதம் என்கிற பேச்சுக்கே இடமில்லை. அத்தனை பாதுகாப்பு. அத்தனை மகிழ்ச்சி உன்நாட்டில்!

செஞ்ஞா	யிற்றுத்
தெறல்	அல்லது
பிறிதுதெறல்	அறியார்நின்
நிழல்வாழ்	வோரே!

திருவில்	அல்லது
கொலைவில்	அறியார்!
நாஞ்சில்	அல்லது
படையும்	அறியார்!

திறனறி	வயவரொடு
தெவ்வர்	தேய அப்
பிறர்மண்	உண்ணும்
செம்மல்!	நின்நாட்டு

வயவுறு	மகிளிர்
வேட்டுணின்	அல்லது
பகைவர்	உண்ணார்
அருமண்	ணினையே

ஞாயிற்றுத்தெறல் - சூரியவெப்பம். திருவில் - வானவில். நாஞ்சில் - கலப்பை. வயவர், வீரர். தெவ்வர் - பகைவர். செம்மல் - அரசே! வயவுறுமகளிர் - கருவுற்ற பெண்கள். வேட்டு - விரும்பி. அருமண்ணினை - வளமான நாட்டை..

அரசே! உன்நாட்டில் தாக்குதல் என்பது சூரிய வெப்பம் தாக்குகிற வெயில்தான். ஆயுதம்(வில்) என்றால் வானவில்ல்தான். படை(க்கலம்) என்றால் உழுபடை(கலப்பை) தான்.

உன்பூமியிலுள்ள மண்ணை எடுத்து ருசிபார்ப்பது கருவுற்ற மகளிர் தாம். எந்தஎதிரியாலும் உன்நாட்டில் ஒரு துளி மண்ணைக்கூட அபகரிக்க முடியாது.

வாழ்க்கையும் பண்பாடும் மக்களிடம் அத்தனை இனிமையாய் - அத்தனை அமைதியாய் அமைந்துள்ளன.

உன்னிடம் வாலாட்ட நினைக்கும் எதிரிகளை பூண்டோடு அழித்து அவர்கள் நாட்டையே கைப்பற்றும் வீரன் நீ. பாதுகாப்புக்கும் கவலை இல்லை!

பயிரிப்படி, பச்சையிப்படி, விளைச்சலிப்படி, மிச்சமிப்படி, செழிப்பு இப்படி என்று காட்டவில்லை. அவ்வளவையும் ஒரு தனித்த உத்தியின் மூலம் காட்டி விடுகிறார் கவிஞர் - புறநானூற்றுக் கவிஞர்.

குறவஞ்சி ஆசிரியரும் குறத்தியின் வாயில் வைத்து நாட்டுவளத்தை அப்படியே எடுத்துச் சொல்கிறார்.

குற்றால வளநாட்டில் நல்லன எல்லாம் ஒன்றுக்கொன்று ஆதரவாகவே இருக்கும். பொய், பித்தலாட்டம் முதலிய பாவங்களே (அழுக்குகள்) பிரிந்து ஓடும். மற்றப்படி எல்லாம் நெருங்கியே இருக்கும்.

ஆனால் ஒன்றை ஒன்று நெருக்காது.

நெருக்கமாய் ஒன்றும் இல்லையே என்று தேடினால் கரும்பும் நெல்லுமே ஒன்றைஒன்று இடித்துக் கொண்டு வளரும்.

சோம்பித்தூங்குவது (தொங்குவது) மாம்பழம் முதலிய கனிக்கொத்துக்களே. படபடப்போடு சுழல்வது தயிருடைக்கும் மத்தே!

வளரும் இளம் நங்கையர் மார்புதான் திமிறும். முல்லை மொட்டுகள் மட்டுமே வெடிக்கும்.

ஏங்குவது மயங்குவது என்பது அங்கு இல்லவே இல்லை. உண்டென்றால் இசைக்கருவிகளின் ஆர்பரிப்பில்தான்!

இனிப் பாடல்.

நீங்கக்	காண்பது
சேர்ந்தவர்	பாவம்;
நெருங்கக்	காண்பது
கன்னலில்	செந்நெல்;
தூங்கக்	காண்பது
மாம்பழக்	கொத்து;
சுழலக்	காண்பது
தீந்தயிர்	மத்து;
வீங்கக்	காண்பது
மங்கையர்	கொங்கை;
வெடிக்கக்	காண்பது
கொல்லையில்	முல்லை;
ஏங்கக்	காண்பது
மங்கல	பேரி;
ஈசர்	ஆரியர்
நாடெங்கள்	நாடே !

கன்னல் - கரும்பு. தூங்க - தொங்க. வீங்க - விம்மிப் புடைக்க. வெடிக்க - யாராலும் கட்டுப்படுத்த முடியாமல் அலர. அதாவது விரிய. ஏங்க - கிறங்கி மயங்க.

ஒவ்வொரு சொல்லும் துடிப்பாய் அருள் வாக்காய் வந்து விழுகின்றன. வளத்துக்கு வளம் சேர்க்கிறது வருணனை.

இனிக் கடைசியாக ஒரு பாட்டு.

அங்கு பாய்ந்து (பயந்து) ஓடுவதென்பது அருவியும் வெள்ளமுந்தாம். ஞானிகளின் மெய்யுணர்வுதான் அடிப்படையான உண்மையை ஆராய்ந்துகொண்டே உள்ளே உள்ளே போகும். வெளிப்புறச்செயல் அவ்வளவாக இல்லாததால் உள்ளமே ஓடுங்கிவிட்டது போலத் தோன்றும் !

உலர்ந்து மெலிவது என்பது பெண்களின் இடை ஒன்றுதான். கருத்தரித்த சங்குகள்தாம் பிரசவத்திற்காகத் திணறும் !

தூக்கிப்போடுவது விளைநிலத்தில் வித்தைத்தான்.

சலங்கைச் சத்தந்தான் சல்சல் என்று அலறும். அங்கு பணத்தை யாரும் தேடமாட்டார்கள்.

வாங்குவதற்கு யார் இருக்கிறார்கள் என்று ஆளைத் தேடுவார்கள்.

இப்படியாக எங்குமில்லாத வளமும் போகமுமுடையது எங்கள் திருக்குற்றால மலைவட்டாரம் என்று முத்தாய்ப்பு வைக்கிறாள் குறிகாரி.

இனிப்பாடலைப் பார்ப்போம்.

ஓடக் பூம்புனல்	தூண்பது வெள்ளம்;
ஒடுங்கக் யோகியர்	காண்பது உள்ளம்;
வாடக் மின்னார்	காண்பது மருங்கு;
வருந்தக் சூல்உளைச்	காண்பது சங்கு;
போடக் பூமியில்	காண்பது வித்து;
புலம்பக் கிண்கிணிக்	காண்பது கொத்து;
தேடக் நல்லறம்	காண்பது கீர்த்தி;
திருக்குற் ஆரியர்	றாலர்தென் நாடே!

மின்னார் - பெண்கள். மருங்கு - இடை. சூல் உளை - கருத்தரித்த. கிண்கிணி - கால்சலங்கை.

நாடகம் என்றால் பாத்திரம், பேச்சு, உணர்ச்சி மூன்றும் கைகோர்த்த படி எழுந்துவர வேண்டும் என்று அறிஞர்கள் சொல்வார்கள்.

குறத்தி, அவளுடைய மதுரமான பேச்சு. பேச்சாலும் தோரணையாலும் யாரையும் வளைத்துப் போடும் அவளுடைய நளினப்பண்டு மூன்றையும் கைகோர்த்து நிற்க வைக்கிறார் குறவஞ்சி ஆசிரியர்.

எங்கு நடந்தாலும் சரி! நடந்து போயாவது பார்க்க வேண்டிய நாடகந்தான் குறவஞ்சி நாடகம்.

அங்கதன்

நாடகம் என்றால் போதும். குதித்துக் கொண்டு ஓடிவரும் தமிழ். தமிழைவிட வேகமாக ஓடிவருவார்கள் மக்கள். வாலிபர்கள் மட்டுமல்ல வயதானவர்கள், குழந்தைகள் கூட துள்ளி எழுவார்கள்.

நாடகத்தைப் பொறுத்தவரை ஆண், பெண் வேற்றுமைகிடையாது. நான்முதலில் நீ அடுத்து என்று பாய்ந்து வருவார்கள் நாடகம் பார்க்க.

அப்படி ஓடிவரக் காரணம்...?

உணர்ச்சிகளையே நேருக்கு நேராக நம் கண்கொண்டே பார்க்கிறோம் நாடகத்தில். பார்க்கப் பார்க்க மனசோடு ஓட்டிவிடுகிறது விஷயம்.

நாம் என்பது கழன்று அதுவாக மாறி விடுகிறோம். உணர்ச்சி மயமாக - உணர்ச்சியின் உச்சமாகவே ஆகிவிடுகிறோம்.

சிரிப்பு, அழுகை, காதல், வீரம் என்று உணர்ச்சிகளின் பெயர்களை (மட்டும்) தெரிந்து கொள்வதில் என்ன பயன்? காதல் இப்படி வீரம் அப்படி என்று விதிமுறைகளைத் தெரிந்து கொள்வதால் பயன்உண்டா? உப்புக்கல்லுக்குக்கூடப் பிரயோசனப்படாது வெறும் அறிவு.

உணர்ச்சிகளைக் கண்ணால் பார்க்க வேண்டும். நம்கண் கொண்டே நேருக்கு நேராகப் பார்க்க வேண்டும். காட்சி என்றால் அதுதான். மனிதர்கள் மூலமாகவும், அவர்களின் வாழ்க்கையின் (பேச்சு, செயல், ஒற்றுமை, வேற்றுமை) மூலமாகவும் உணர்ச்சிகளைப் பார்க்க வேண்டும்.

பார்க்கப் பார்க்கப் பரவசப்படுத்தும் உணர்ச்சி. அதைக்கையால் தொட்டுத் தடவிக் கொடுப்பதுபோல ஆனந்தம் பொங்கும்.

நாடக உத்தியானது உணர்ச்சிகளை நேருக்கு நேராகப் பார்க்க வைக்கிறது.

கவியோ, ஓவியமோ, இசையோ, கூத்தோ, எதுவானாலும் அதற்கு உயிர் நாடகப் பண்புதான். அதுதான் கலைக்கு ஒளிகொடுக்கின்ற கண்.

நாடகப் பண்பு இல்லையென்றால் கலைக்கு உருவம் வாய்க்காது. உருவமே வாய்க்கவில்லையென்றால் அதில்முகம் ஏது? முகத்தில் களை (ஒளி) ஏது?

இனி, கம்பர்தரும் காட்சியிலிருந்து ஒரு நாடகம்.

இலங்கை மாநகரம். அதன்நடு நாயகமாக வானளாவி ஓங்கி நிற்கிறது இராவணன் அரண்மனை. தங்கத்தை வைத்துக் கட்டி நவரத்தினங்களைப் பதித்த ஒளிமயமான கொலுமண்டபம். அதில் கொலுவீற்றிருக்கிறான் இராவணன்.

தளகர்த்தர்கள், அமைச்சர்கள், உடன்பிறப்புகள், பெற்றெடுத்த செல்வங்கள் புடைசூழ அமர்ந்திருக்கிறான் இராவணன்.

இனி, சிலநாட்களுக்கு முன் சீதையைத் தேடி அனுமன் வந்தான். சீதையைப் பார்த்தான். இராமனிடம் விபரத்தைச் சொல்லப் புறப்பட்டான். போகிற போக்கில் இலங்கையில் தீயை வைத்துப் பொசிக்கினாள்.

மாடமாளிகைகள் - கூடகோபுரங்கள் கூட வெந்து கருகின. பூங்காவனங்களும் பொய்கைகளுங்கூட வெப்பந்தாங்க முடியாமல் சுருண்டு விட்டன.

சேதமான பகுதிகளை இடித்து அப்புறப் படுத்தினார்கள். தெய்வத் தச்சன்மயனோ இலங்கையைப் புதிதாக நிர்மாணித்துவிட்டான். மணப் பெண்ணைச் சோடிப்பது போலச் சோடித்து விட்டான் இலங்கை முழுவதையும்!

தங்கமயமாக எழுந்து நின்ற இலங்கையைப் பார்த்து அதிசயப்பட்டான் இராவணன். போர் வீரர்களும், அமைச்சர்களும், பொதுமக்களும் அதைவிட அதிசயப்பட்டார்கள். தங்கள் கண்களையே நம்பமுடியவில்லை அவர்களால். இதுகனவா நனவா என்று திகைத்தார்கள். ஆனாலும் வடுப்பட்டுவிட்டதே இலங்கை என்னும் மனப்புண் - தீக்காயம் ஆறவே இல்லை. கொலுமண்டபம் குளுகுளு வென்றிருந்தாலும் கூடி இருந்தவார்கள் ஆரவாரம் பண்ணினாலும் அவர்களின் உள்ளக்குள் ஒரு குடு - ஒரு கொதிப்பு அனலாய்க் கனன்று கொண்டானிருந்தது.

இந்தவேளையில் கொலுமண்டபத்துள் எப்படியோ நுழைந்துவந்து விட்டான் அங்கதன்.

காவலும் கட்டுப்புடும் தடபுடல்தான். ஈகூட எறும்புகூட நுழைய முடியாது. அந்த அளவுக்குக் கடுமையான காவல்.

அவ்வளவையும் தாண்டிவந்துவிட்டான் அங்கதன்! வந்தவன் இராவணனைப் பார்த்தான். அப்படியே மலைத்துப் போனான்.

ஓங்கி உயர்ந்து பருத்த இராவணனுடைய மேனியைப் பார்த்த

அங்கதன் 'இதென்ன உடம்புதானா? இல்லை கருங்கல் பாறையா - மலையா' என்று மயங்கினான்! 'வானளாவிய பெரிய பெரிய காட்டு மரங்கள் கூட இவன் தோள்களின் பக்கம் வந்து நிற்கமுடியாது! அலைவீசி நடமாடும் மாகடல் போலல்லவா இருக்கிறது இவன் கம்பீரமும் தோற்றம்' என்று அதிசயப்பட்டான் அங்கதன்.

எமன்கூட இவன் பக்கத்தில் வரப்பயப்படுவான் என்று ஆற்றாமைப்பட்டான் அங்கதன்.

ஆனாலும் இராமன் இருக்கத்தானே செய்கிறான். அவன்கையில் வில்லும் அம்பும் இருக்கத்தானே செய்கின்றன? அப்புறம் என்ன! ஆயிரம் இராவணன்கள் ஒன்றாய் நின்றாலும் தாக்குப் பிடிக்க முடியா தென்று தெளிந்தான் அங்கதன்.

தெளிச்சலோடும் மிடுக்கோடும் இராவணன் எதிரில் வந்து நின்றான் அங்கதன்.

அங்கதன் நிலை இப்படி. இராவணன் நிலையோ தனி.

'யாரடா! பொடிப்பயல்! கொலுமண்டபத்துக்குள்ளேயே வந்துவிட்டானே' என்று திகைத்தான் இராவணன். ஆனாலும் சமாளித்தபடியே 'நீயார்?' எங்கு வந்தாய்? ஏன்வந்தாய்? இந்த இடம் எப்படிப்பட்டதென்று தெரியுமா உனக்கு? உடனே சொல். இல்லை என்றால் அடிபட்டுச் சாவாய்' என்று ஓய்யாரமும் உல்லாசமும் கலந்த தொனியில் விட்டுக் கொடுக்காமல் சமாளித்தான் இராவணன்.

இராவணன் சொல்லச் சொல்ல அங்கதன் சிரித்தான். வயிறுகுலுங்கக் குலுங்கச் சிரித்தான்.

'என்னையா யாரென்று கேட்கிறாய்? ஐம்பூதங்களுக்கும், உலகத்துக்கும், வேதங்களுக்கும், சட்டதிட்டங்களுக்கும் ஏன் தெய்வங்களுக்குங் கூட நாயகனாக ஒருவன் உண்டு. அவன்தான் சீதைக்கு நாயகன்! ராமன்! அந்த ராமனுக்கு நான் தூதன்! உனக்கு அவன் சொல்லிவிட்ட சமாச்சாரம் கைவசம் இருக்கிறது'.....என்று கம்பீரமாகச் சொன்னான் அங்கதன்.

பூதநா	யகன்,நீர்கூழ்ந்	த
புவிக்குநா	யகன், அப்பூ	மேல்
சீதைநா	யகன்,வேறுள்	ள
தெய்வநா	யகன்,நீசெப்	பும்

வேதநா	யகன்,மேல்நின்	ற
விதிக்குநா	யகன்,தான்விட்	ட
தூதன்யான்;	பணித்தமாற்	றம்
சொல்லிய	வந்தேன்என்	றான்

புவிக்கு நாயகன் - சகல உலகங்களுக்கும் ஆதாரசக்தியாய் உள்ள தெய்வம். பூதம் - ஐம்புதங்கள். செப்பும் - சொல்லும், துதித்துவழிபடும். வேதநாயகன் - இறைவன். விதி - நியதி. பணித்தமாற்றம் - தெரிவிக்கச் சொன்ன விஷயத்தை. சொல்லிய வந்தேன் - உன்னிடம் சொல்லத்தான் வந்திருக்கிறேன்.

நீயார் என்ற கேள்விக்கு நான் அங்கதன் என்னும் பதில் பள்ளிக் கூடத்தோடு சரி. காவல் நிலையம், மருத்துவநிலையத்துக்குக்கூட இது பொருந்தும்.

கலை உலகில் நடமாடவேண்டுமென்றால் நிமிர்ந்து நிற்க வேண்டும் பதில். தரையில் காலூன்றி மேலே மேலே உயர வேண்டும்பதில்.

பூதநாயகன்..... தூதன்யான் என்று முழங்கவேண்டும். பணித்தமாற்றம் சொல்லிய வந்தேன் என்று அடித்துக் காட்டவேண்டும். அப்படிக்காட்டினால்தான் கலை! நாடகக் கலை!

இனி இலங்கையிலிருந்து அனுமன் திரும்பி வந்தான். சீதாபிராட்டி சௌகர்யமாக இருப்பதாகச் சொன்னான்.

உடனே யுத்தத்துக்கு ஏற்பாடாகிவிட்டது. கடலில் அணையும் கட்டியாகிவிட்டது.

கடைசியாக இராவணனுடைய நிலை என்னவென்பதைத் தெரிந்து கொள்ள விரும்பினான் இராமன் அதற்காக மறுபடி மறுபடி அனுமனையே இலங்கைக்கு அனுப்புவதும் பொருத்தமாக இல்லை.

அனுமனைத் தவிர வேறு நாதியே இல்லை போலும் என்று எதிரிகள் நினைக்க இடங்கொடுக்கக் கூடாது. வேறு ஆள்தான் போய்வரவேண்டும்.

அனுமனை விட்டால் அங்கதன்தான் என்று தீர்மானித்தான் இராமன் தீர்மானத்தை வாய்திறந்து சபையில் சொல்லியும் விட்டான்.

எந்த அளவுக்குத் தன்னை வைத்திருக்கிறான் இராமபிரான் என்று நினைக்க நினைக்க அங்கதன் மனம் உருகத்தானே செய்யும்? உருகி உருகிப் பூவாய்க் குழைந்து விட்டது அங்கதனின் மனம்.

பக்திமயமாகவே குழைந்துவிட்டது உணர்ச்சி.

நீயார் என்று கேட்டவுடன் நான் ராமதூதன் என்றே சொல்கிறான். பக்தியும் பரவசமும் சேர்ந்து கமகமவென்று மரிமளிக்கிறது பதில்.

இது அங்கதனின் நிலை. இராவணன் நிலையோ தனி! அவனுக்கும் பக்திக்கும் தூரம் அதிகம்.

“அட்டா! மும்மூர்த்திகளின் அவதாரமா உங்கள் இராமன்? அவதாரபுருஷனா இப்படித் தூதுவிட்டுப் பேரம் பேசுவது? என்று கைதட்டிச் சிரித்தான் ராவணன்.

கடகடவென்று சிரித்தபடியே மேலுஞ்சொன்னான்” உண்மையான மும்மூர்த்திகளே இந்தக் கோட்டைக்குள் வர யோசிப்பார்கள். அப்படியிருக்க நீயோ மும்மூர்த்திகளின் நிழலுக்கு (அவதாரபுருஷனுக்கு) தூதாக வந்தவன். பயமில்லாமல் உள்ளே வருகிறாய்!

அதுகிடக்கட்டும். நீயார்? உன்விலாசம் என்ன? அதைச்சொல் முதலில் என்றான்.

உள்ளுக்குள் இராவணனுக்குக் கலக்கந்தான். இருந்தாலும் அதட்டுகிற பாவனையில் தந்திரமாகவே கேட்டான் இராவணன்.

“சின்னப்பயலாக இருக்கிறான். கொஞ்சங்கூடப் பயமே இல்லையே பயலுக்கு!” யோசனை இப்படி வந்தால் கலக்கமும் வரத்தானே செய்யும்.

உன்னுடைய பெயரைச் சொல் ஊரைச் சொல் என்று இராவணன் தடபுடல் பண்ணியதை அங்கதன் ஒரு பொருட்டாகவே எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. ஆனால் இராமச்சந்திரமூர்த்தியையே இடக்கும் மடக்குமாகப் பேசிவிட்டானே இராவணன் என்று ஆத்திரப் பட்டான் அங்கதன்.

அங்கதனுடைய ஆத்திரம் கிண்டலும் கேலியுமாக வருகிறது. குத்தலும் பக்கவெட்டும் அதில் துள்ளிக் குதிக்கின்றன. எப்படியென்று பார்ப்போம்.

“இந்திரன் மகன் (வாலி) என்று ஒருவன் இருந்தான். அவனுடைய புதல்வன் தான் நான்!

இனி, இராவணன் என்றும் ஒருவன் இருந்தானாம். அவன் அட்டகாசம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தானாம். அவனுடைய கொட்டத்தை ஒடுக்க தனது வாலின் நுனியில் அவனைக் கட்டிமுடிந்து மலைக்கு மலைதாவினானாம் அந்த இந்திரன் செம்மல்! தேவர்களுக்கே அமிர்தம் கிடைக்க

உதவினானாம் அந்த வாலி ! அந்த வாலியின் மகன்தான் நான் ! போதுமா விலாசம் ?

இந்திரன்	செம்மல்பண்	டோர்
இராவணன்	என்பான்தன்	னைச்
சுந்தரத்	தோள்களோ	டும்
வாலிடைத்	தூங்கச்சுற்	றி,
சிந்துரக்	கிரிகள்தா	வித்
திரிந்தனன்-	தேவர்உண்	ணை
மந்திரக்	கிரியால்வே	லை
கலக்கினோன்	மைந்தன்என்	றான்

இந்திரன் செம்மல் - வாலி. இந்திரனை வழிபட்டவர் வயிற்றில் பிறந்தவன். செம்மல் - மகன். பண்டு - முன்னொரு சமயம். தூங்க - தொங்க. சிந்துரக் கிரிகள் தாவி - அழகிய குன்றுகள் ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்றுக்கு தாவித்தாவி. மந்திரக் கிரியால் - மகாமேருமலையை மத்தாகவைத்து. வேலை கலக்கினோன் மைந்தன் - பாற்கடலைக் கடைந்தவன் (வாலியின்) மகன்நான் !

விலாசம் புரிகிறதா என்று குத்திக் காட்டினான் அங்கதன்.

இதைவிட வேறு எப்படிக்கேவலப்படுத்த முடியும் இராவணனை ? புழுதியில் போட்டே உருட்டி எடுத்து விட்டான் அங்கதன்.

குப்புறவிழுந்தாலும் மீசையில் மண்ஓட்டவில்லை என்று சாதிக்கிற வன் இராவணன். உணர்வில்லாமல் மிருகபலத்தை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு அடாவடித்தனம் செய்கிறவன் இராவணன்.

அதனால் வீரத்தை விட முரட்டுத்தனந்தான் அதிகம்.

வீரமில்லாத முரட்டுத் தனம் கெஞ்சினால் மிஞ்சும். மிஞ்சினால் கெஞ்சும். அதேபோல் எவ்வளவுதான் தடபுடல் பண்ணினாலும் முரட்டுத் தனத்தின் அடிவயிற்றில் பயம் இருக்கும். தந்திரம் என்றால் அதுதான்.

தந்திரமே உருவானவன் இராவணன்.

வாலியின் மகன் என்று தெரிந்ததோ இல்லையோ பயந்துபோனான் இராவணன். 'இவனை எப்படியும் நம் வசம் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். எதிரிவசம் சிக்க விடக் கூடாது இவனை' என்று கணக்குப் போட்டுவிட்டான் இராவணன்.

பயத்தை ஒருபுறம் ஒளித்து மறைத்து வைத்துக் கொண்டு கணக்கை வெகுசமார்த்தியமாக வெளியிடுகிறான் இராவணன்.

'அட்டா! நீ வாலியின் மகனா? உன்தந்தையும் நானும் உயிருக்கு உயிர்!'

சரி, வீராதிவீரனுடைய மகனா இந்தப் பேடிப்பயல்களுக்குத் தூதனாக வருவது? போனது போகட்டும்! இன்றுமுதல் நீ இங்கேயே இரு. கிஷ்கிந்தைக்கு உன்னைச் சக்கரவர்த்தியாக மகுடாபிஷேகம் பண்ணுவிப்பது என்பொறுப்பு!'

இப்படி இராவணன் சொல்லச் சொல்ல அங்கதனுக்கு சினம் பொங்கியது. கையோடு கையை வைத்து ஓங்கி அடித்தான். இடிமுழங்குவது போலக் கடகடவென்று சிரித்தான்.

அடபைத்தியமே! இலங்கையிலுள்ளவர்களுக்கெல்லாம் கடைசி மணி அடித்தாகிவிட்டதை உணர்ந்துதானே உன் உடன்பிறப்பு எங்களிடம் வந்திருக்கிறான்? என்னையா உன்பக்கம் இழுக்கிறாய்...? என்று ஒருபோடு போட்டான் அங்கதன்.

தொடர்ந்து மேலுஞ்சொன்னான் அங்கதன்.

தூதுவந்தவனிடமே பேரம்பேசுகிற அளவுக்கு இறங்கிவிட்டாயே நீ. இதிலிருந்தே உன் முடிவு என்னவென்று தெரிந்துவிட்டது! உன் கதையைத் தள்ளு.

தூதுவந்த நான் உன்னிடம் லஞ்சம் வாங்கிப் பிழைக்கிற அளவுக்கு வந்துவிட்டால் அது எவ்வளவு கேவலம்?

நாய் கொடுக்கிற சிம்மாசனத்தில் சிங்கம் வீற்றிருந்து அரசாட்சி நடத்துகிற கணக்குத்தான்!

இப்படி அங்கதன் பேசப்பேச இராவணனுக்கு ஆங்காரம் பொங்கியது. ஆனாலும் அடக்கிச் சமாளித்தான்.

அரக்கர்களோ இடிவிழுந்த நாகம் போலச் சுருண்டு விட்டார்கள். ஒன்றிரண்டுபேர் துள்ளிப் பார்த்தார்கள். இராவணனே சும்மா இருப்பதால் பக்கத்திலிருந்தவர்கள் அவர்களின் கையைப் பிடித்து இழுத்து உட்காரவைத்து விட்டார்கள்.

சபை முழுவதும் ஒரே நிசப்தம். பேயறைபட்டது போல நாடி தளர்ந்து விட்டது சபை.

கடைசியாகச் சொன்னான் அங்கதன். உன்பாட்டி தாடகையைத் தலைவேறு முண்டம் வேறாக வெட்டி கழுகுக்குப் போட்டதே இராமபாணம்? அதை மறந்து விட்டாயா? உயிருக்குயிரான உன் மாமன்காரனை எமலோகம் அனுப்பியதே ராமபாணம்? அதையுமா மறந்துவிட்டாய்! போகட்டும். உற்ற உடன்பிறப்பு உன் தங்கை சூர்ப்பணகைக்கு நடந்தது கூடவா உனக்கு ஞாபகம் இல்லை?

அப்போதெல்லாம் உன்வீரம் எங்கே போயிருந்தது? இனி எங்கிருந்தய்யா புதிதாக வரப்போகிறது உன்னிடம் வீரம்?

பொட்டில் அடித்த மாதிரி இப்படிக்கேட்டுவிட்டான் அங்கதன்.

பருந்துணப்	பாட்டியாக்	கை
படுத்தநாள்,	படைஞரோ	டும்
மருந்தினும்	இனியமா	மன்
மடிந்தநாள்,	வனத்துள்வை	கி
இருந்துழி	வந்தநங்	கை
இருஞ்செவி	முலையும்முகம்	கும்
அரிந்தநாள்	வந்திலா	தான்
இனிச்செயும்	ஆண்மைஉண்	டோ?

பாட்டி - தாடகை. பருந்து - கழுகு. வனத்துள்வைகி இருந்துழி - ராமலட்சுமணர் வனத்தில் இருந்தபொழுது. மருந்து - அமிர்தம். நங்கை - சூர்ப்பணகை. அரிந்தநாள் - சீவிஎறிந்தபொழுது வந்திலாதான் - வருவதற்குவக்கற்றநீ. இனிச் செயும் ஆண்மை உண்டோ - எனக்குமுடி சூட்டப் போகிறாயாக்கும்!

இதற்கு மேலும் எப்படித் தடுத்து நிறுத்த முடியும் ஆவேசத்தை. உலகம் முழுவதையுமே கசக்கி அழித்து விடுவதுபோல ஆங்காரப்பட்டான் இராவணன்.

'பிடி, விடாதே, மிதி, கொல் என்று கூப்பாடு போட்டான் இராவணன். அவ்வளவுதான் முரட்டு அரக்கர் நான்குபேர் அங்கதன் மேல் பாய்ந்தார்கள்.

சொற்ற	வார்த்தையைக்
கேட்டலும்	தொல்லுயிர்
முற்றும்	உண்பது
போலும்	முனிவினான்-
பற்று	மின், கடி

தின்றெடும் பார்மிசை
எற்று மின்னெ
நால்வரை ஏவினான்.

சொற்றவார்த்தை - அங்கதன் சொன்னசொல. தொல்லுயிர் முற்றும் - உலகம் முழுவதையுமே. உண்பது போலும் முனிவினான் - அரைத்துக் குடித்து விடவேண்டும் என ஆத்திரமடைந்த இராவணன். முனிவு - கோபம். பற்றுமின் - பிடியுங்கள். கடிதின் - வேகமாக. பார்மிசை - தரையில். எற்றுமின் - ஓங்கி அடியுங்கள்.

எப்பொழுது உத்தரவு போடுவான் இராவணன் எனத்தினவெடுத்து நின்றார்கள் இராட்சதர்கள். உத்தரவிட்டபின் சும்மா இருப்பார்களா? அங்கதனை வளைத்தார்கள். அவனை மடக்கிப் பிடிக்கவும் செய்தார்கள்.

அவ்வளவுதான். கைக்கு இரண்டு தலைகளாக அரக்கர்களின் குடுமிகளைப் பிடித்தான் அங்கதன். பிடித்த பிடி நழுவவே இல்லை. பேய்ப்பிடி என்பார்களே அப்படியொரு பிடி!

வேங்கைப்புலி எருமைமாட்டை அடித்து அதன் உடம்பை இழுத்துக் கொண்டு ஓடுவதுபோல நான்கு ராட்சதர்களையும் குடுமிப்பிடியோடு தூக்கிக் கொண்டு ஓடினான். குதித்துக் குதித்து மேலே மேலே தாவிப்படி ஓடினான் அங்கதன்.

ஏவி னான்பிடித்
தாரை எடுத்தெழுத்
தாவி னான்.....

ஏவினான் - கட்டளையிட்டு விட்டான் இராவணன். பிடித்தாரை எடுத்து எழுத் தாவினான் - உத்தரவுப்படி பிடித்தார்கள். ஆனால் அவர்கள் குடுமி அங்கதன்கையில். அவற்றை விடாமல் செந்தூக்காய்த் தூக்கிக்கொண்டு ஓடினான் அங்கதன். கோபுரவாசலுக்கே தாவித் தவி ஓடினான். அதன் உச்சிக்கே தாவினான்.

அவர்
தம்தலை போயதாக்
கூவி னார்

அங்கதன்பிடி இறுக இறுக. "ஐயோதலை, ஐயோதலை" என்று அலறினார்கள் அரக்கர்கள்.

கோட்டை வாசலின் உச்சியில் போட்டு நான்கு பேரையும் மிதி மிதியென்று மிதித்தான் அங்கதன். பிறகு அவர்களை அள்ளிக்கீழே எறிந்தான் மைதானம் முழுவதும் இரத்தக்காடு. அங்கதன் மேனியிலும் தெறித்து விழுந்தன இரத்தத்துளி. அதைத் துடைத்துக்கொண்டே வேடிக்கை பார்த்த கூட்டத்தை ஒரு பார்வை பார்த்தான் அங்கதன்.

ஏவி	னான்;பிடித்
தாரை	எடுத்தெழத்
தாவி	னான்; அவர்
தம்தலை	போயதாக்
கூவி	னார் தமைக்
கோபுர	வாயிலில்
தூவி	னான்; துகைத்
தரானிவை	சொல்லினான்

தூவினான் - சிதறினான். துகைத்தான் - தரையில் போட்டு மிதித்தான். இவை சொல்லினான் - அரக்கர்களை ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டு கீழ்க்கண்டபடி சொன்னான்.

என்ன சொன்னான் அங்கதன் ?

அடபைத்தியக்கார மூடங்களே! நீங்கள் உயிர்வாழ வேண்டுமா வேண்டாமா? வாழவேண்டுமென்றால் நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள்!

அக்கினிக் கோட்டையாய் ராமபாணங்கள் இங்கு விழப் போகின்றன. அதற்குள் எங்காவது ஓடிப் போய்விடுங்கள். ஆயிரமாயிரம் இடிகள் ஒன்று சேர்ந்து வர்மங்கொண்டு தாக்குவது போலிருக்கும் ராமபாணம் ஒவ்வொன்றும்.

சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்லிவிட்டேன். எச்சரிக்கை, எச்சரிக்கை!

ஏமம்	சார
எளியவர்	யாவரும்!
தூமம்	கால்வன
வீரன்	சுடு சரம்,
வேம்மின்	போல்வன
வீழ்வதன்	முன்னமே,
போமின்	போமின்
புறத்தென்று	போயினான்

ஏமம்சார - பாதுகாப்பாக. எளியவர்யாவரும் - விபரந்தெரியாத பைத்தியங்களே நீங்கள் எல்லோரும். போமின் போமின் புறத்து என்று - இலங்கையை விட்டு வேறெங்காவது பாதுகாப்பான இடம் பார்த்து ஓடிவிடுங்கள். வீரன் சுடுசரம் - இராமபாணம். தூமம் கால்வன - கொழுந்து விட்டெரியும் அக்கினி குண்டம். வேம்மின் போல் வனவீழ்வ தன் முன் - வெந்து தணலாக்கும் இடிபோல் வந்துவிடும். அதற்குள் - போமின் - ஓடிவிடுங்கள்.

வெகுளித்தனம் நிறைந்த அரக்கர்களைப் பார்த்து இப்படிச் சொல்லி விட்டு இராமன் இருக்கும் இடம் நோக்கிப் பறந்தான் அங்கதன்.

நீந்தி நீந்திவானில் வருவது போல் வருகிறான் அங்கதன். வெள்ளை வெளேரென்ற அவன்மார்பில் ரத்தத்துளிகள் விழுந்து காய்ந்துள்ளன. அதோடு பாய்ந்து வருவது எப்படி இருக்கிறது? செந்தூர திலகமிட்டு சந்திரனே பாய்ந்து வருவது போல இருக்கிறது!

அப்படியே இராமபிரான் திருவடிகளில் வந்து வணங்கினான்.

அந்த	ரத்திடை
ஆர்த்தெழுந்	தான்; அவன்
சிந்து	ரத்தம்
துதைந்தெழும்	செச்சையான்,
இந்து	விண்நின்(று)
இழிந்துள	தாம்என
வந்து,	வீரன்
அடியின்	வணங்கினான்

அந்தரத்திடை - வான்வழியாக. ஆர்த்து எழுந்தான் அவன் - ஆரவாரத் தோடு துள்ளிக் குதித்தான் அங்கதன். துதைத்து எழும் செச்சையான் - ரத்தத்துளிதுலங்கும் மார்போடு அங்கதன். இந்து - சந்திரன். இழிந்து உளது ஆம் - நழுவி இறங்குவதுபோல. வீரன் - ராமன்.

அங்கதனை ஆவலோடு எதிர்பார்த்தவண்ணமாக இருந்தான் ராமன். அங்கதனும் வந்து விட்டான். இராமனுள்ளிட்ட அத்தனைபேருக்கும் ஒரே ஆனந்தம்.

போனகாரியம் என்ன? காயா, பழமா? இராவணன் முடிவென்ன? என்றெல்லாம் கேட்டான் இராமன் கொஞ்சம் படபடப்புடனேயே கேட்டான் இராமன்.

அங்கதனோ மிக்க நிதானத்தோடு தீர்மானமாக இரண்டே இரண்டு சொற்களில் பதில் சொன்னான்.

“தலைவேறு உடல்வேறு என்று இராவணனைச் சாய்க்கவேண்டும். வேறுவழியே இல்லை” என்பதை அழுத்தந்திருத்தமாகவே காட்டிவிட்டான்.

இராவணனுடைய மூர்க்கத்தனம், வெறி, எல்லாவற்றையும் அவனுடைய பசப்பிலிருந்தும் பம்மாத்திலிருந்தும் கண்டவன்தானே அங்கதன்? அதனால் வெட்டொன்று துண்டிரண்டு என்னும் முறையில் வந்தது பதில்.

உற்ற	போதவன்
உள்ளக்	கருத்தெலாம்,
கொற்ற	வீரன்
உணர்த்தென்று	கூறலும்;
முற்ற	ஓதிஎன்!
மூர்க்கன்	முடித்தலை
அற்ற	போதன்றி
ஆசை	அறாள்ளன்றான்

உற்றபோது - அங்கதன் வந்ததும். அவன் உள்ளக் கருத்து - இராவணனுடைய மனநிலையை. கொற்றவீரன் - இராமன். உணர்த்து என்று கூறலும் - விபரமாக எடுத்துச் சொல் என்று (இராமன்) கேட்டவுடன். முற்ற ஓதி என் - விபரமாவது விளக்கமாவது? மூர்க்கன் முடித்தலை அற்ற போது அன்றி - அவனைத் தொலைத்துக் கட்டினாலன்றி. ஆசை அறாள் என்றான் - சீதையை விடமாட்டான் - வழிக்கு வரமாட்டான் என்றான் அங்கதன்.

அங்கதன் இப்படிச் சொன்னானோ இல்லையோ வானர வீரர்கள் துள்ளிக் குதித்தனர். ஆர்ப்பரித்தனர். யுத்த சன்னத்தனாகி விட்டான் இராமன்!

இலங்கை, கொலுமண்டபம், தர்பார், வாயில் காவலர், மந்திரி, பிரதானிகள், நேரம், காலம் எல்லாம் நம்மை விட்டு மாயமாய் மறைந்து விட்டன. ஆனால் இராவணனும் அங்கதனும் மட்டும் கண்முன்நிற்கிறார்கள். அதிலும் அங்கதன் நம் உணர்ச்சியோடு உணர்ச்சியாய்க் கலந்தே நிற்கிறான்.

காட்சி, சீன், சோடிப்பு, அலங்காரம் என்றெல்லாம் நாடகத்துக்கு உண்டு. அலையெல்லாம் பெயருக்குத்தான்.

நாடகம் என்றால் - நாடகத்துக்கு உயிர் என்றால் பாத்திரம் ஒன்றுதான். நாடகபாத்திரத்தின் பேச்சும் உணர்ச்சியுந்தான்.

உயிருக்கு உயிர் என்பது உணர்ச்சியைத்தானே! கம்பருடைய இராமாயணம் முழுவதும் உணர்ச்சி மயமான நாடகம். கட்டம் கட்டமாக நாடகத்தை வைத்திருக்கிறது இராமாயணத்தில்.

ஆனாலும் நாடகம் என்று மதிக்கிறதில்லை பலர். காவியம் என்று வேண்டுமானால் முத்திரை குத்துவார்களே தவிர நாடகமென்று பார்க்க மாட்டார்கள்!

“அங்கம் ஒன்று. காட்சி மூன்று, இடம் - இராவணன் அரண்மனை - கொலுமண்டபம். பாத்திரம் - இராவணன் அங்கதன் நேரம் - பகல் பண்ணிரண்டு மணி.

இராவணன் கொலுவிருக்க அங்கதன் நுழைகிறான்.

ராவணன் - நீயார்?

அங்கதன் - நானா! ஹ ஹ ஹ, என்னையா யார் என்று கேட்கிறாய்! ஹ ஹ ஹ!

கிஷ்கிந்தை என்று கேள்விப் பட்டிருக்கிறாயா? வாலியென்று நினைவிருக்கிறதா? பாற்கடலைக் கடைந்து தேவர்களுக்கே அமிர்தம் வழங்கிய வாலியின் வழித்தோன்றல் நான்!

இராவணனையே குரங்காட்டம் ஆட்டிய வாலியின் தலைமகன் நான். ராமதூதன்! ஹ ஹ ஹ.

ஒரு அபலையைக் களவாடி வந்த கயவனிடம் - தன்னை வீராதி வீரனென்று பீற்றிக் கொள்ளும் ஒரு பேடியிடம் தூதுவந்த ராமதூதன் யான்?

என்னையா நீயார் என்று கேட்கிறாய்! ஹ ஹ ஹ!

இப்படி கட்டம் போட்டுச் சொன்னால் தான் நாடகம் என்று அங்கீகரிப்பார்கள்!

நாடகம் என்ற பெயர் மட்டும் போதும். அதை வண்டிவண்டியாய்க் கொட்டினாலும் - நகர்மன்றக்குப்பையைக் கொட்டுவது போல் கொட்டினாலும் அவற்றை நாடகம், நாடகம் என்று குறிப்பார்கள்.

அப்படிக்குதிக்கிறவர்களால் கம்பரை எப்படி நாடகமயம் என்று இனங்காண முடியும்?

ஆனால், ஐம்பது, நூறு என்று ரூபாய் கொடுத்துப் பார்க்க வேண்டிய நாடகம் கம்பர் காட்டும் நாடகம்.

பாவம்! அவர் பணமா கேட்கிறார்? சுமமாதானே போட்டுக் காட்டுகிறார் நாடகத்தை!

கலிங்கத்துப் பரணி

கோவை, உலா, கலம்பகம், குறம்(வஞ்சி), பள்ளூர், மடல், பரணி (மறம்) முதலிய நூல் வகைகள் எல்லாமே நாடகங்கள்தாம். அதாவது நாடக உத்தியோடு வரும் பாடல்கள்தாம்.

இந்தவகையான நாடக நூல்களை முன்னோர் சிற்றிலக்கியம் என்றார்கள். இப்பொழுது சிறுகதை என்று ஒருவகை நூல்களைச் சொல்கிறோம் அல்லவா அதுமாதிரி வந்த பெயர்தான் சிற்றிலக்கியம் என்பதும்.

சிற்றிலக்கிய நூல்வகைகளில் துறைகள் பல உண்டு. ஒவ்வொரு கவிஞரும் புதுப்புது மெருகு கொடுத்து அத்துறைகளைப் பாடுவார்கள்.

வருணனையில் அடிக்கடி புதுமை நிகழ்வதால் 'விருந்து' என்னும் பெயர் தொல்காப்பியரால் வழங்கப்பட்டுள்ளது சிற்றிலக்கியங்களுக்கு.

ஒன்று உயிரோடு இருக்கிறது. அது ஆரோக்கியமாக இருக்கிறது. துடிப்பாகவும் இருக்கிறதென்றால் அதில் மாற்றங்கள் நடந்த வண்ணமாக இருக்கும். மாற்றத்துக்கு இடமில்லை என்றால் அதில் மூச்சும் இல்லை பேச்சும் இல்லை என்று ஆகிவிடும்.

தமிழ்ப்பாடல்களையும் தமிழ் நூல்(பனுவல்)களையும் பார்த்தால் அவற்றில் மாற்றங்கள் நடந்து கொண்டே வருகின்றன என்பது விளங்கும்.

அகத்திலும் புறத்திலும் மாற்றங்கள் பலபல தமிழில் நடக்கின்றன. அத்தனை மாற்றங்களையும் தனதாக்கிக் கொண்டு தன் தனித் தன்மையைக் காப்பாற்றியே வருகிறது தமிழ். அடிப்படையான இசைப்பண்பு, தாளப்பண்பு, தமிழ்ப்பண்பு சிதைவதே இல்லை.

சங்கப் பாடல்கள் கூட நடையிலும், தெளிவிலும், சொல்லபமைப்பிலும், தாளப் பாங்கிலும் மாற்றங்கள் பெற்றுள்ளன.

மலைபடுகடாம், மதுரைக் காஞ்சி, குறிஞ்சிப் பாட்டு இம்மூன்றும் பத்துப் பாட்டு என்னும் கட்டுக்குள்தான் இருக்கின்றன. ஆனாலும் இவற்றைப் படிப்பவர்களுக்கு இந்தமூன்றிலும் ஒன்றுக்கு ஒன்று புதுமையான மாறுதல் இருப்பது தெரியும்.

இனி, முல்லைப்பாட்டு, பட்டினப்பாலை, பொருநராற்றுப் படை ஆகிய பாடல்களும், அகநானூறு, புறநானூறு முதலிய பாடல்களும்

சங்கப் பாடல்கள் தாம். ஆனால் முன்னவற்றுக்கும் பின்னவற்றுக்கும் எவ்வளவோ வேறுபாடு.

எட்டுத்தொகை நூல்களில் பதிற்றுப் பத்து ஒருபோக்கு. புறநானூறு வேறொரு போக்கு. அகநானூற்றுப் பாடல்களுக்கும் நற்றிணைப் பாடல்களுக்கும் இடையே தனித்தனி வண்ணங்(ஒளிக்கீற்று)கள்.

குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு என்னும் இரண்டுநூல்களிலும் உள்ள பாடல்களுக்கும், நற்றிணை, அகநானூறு என்னும் நூல்களில் உள்ள பாடல்களுக்கும் எத்தனை எத்தனை வேறுபாடுகள் ?

அடிக்கணக்கில் மட்டுமல்ல எளிமை, இனிமை, ஆழம், நயம், வேகம் எல்லாவற்றிலுமே வேறுபாடு.

இனி, பதினெனண் கீழ்க்கணக்கு (நீதி) நூல்களை எடுத்துக் கொண்டால் நாலடியார் ஒரு புதுமை. நான் மணிக்கடிகையோ வேறொரு புதுமை. புதுமைக்கும் புதுமையாய் இருக்கிறது திருக்குறள்.

சங்கநூல் என்று சொல்கிற பகுதியிலேயே இத்தனை மாற்றங்கள் இருந்தால், சிலப்பதிகாரம், கம்பராமாயணம், முத்தொள்ளாயிரம், பன்னிருதிருமுறை, நாலாயிரதிவ்யப் பிரபந்தம் முதலிய பகுதிகள் பலவற்றில் எத்தனை மாற்றங்கள் இருக்கும்? எவ்வளவு புரட்சி நடந்திருக்கும் கவிக்கலையில் - மொழி இயலில்.

பேச்சுவளம், எழுத்துவளம் மிக்க மொழிகளில் பழையனகழிதலும் புதியன புகுதலுமாய் மெளனப் புரட்சி நடந்து கொண்டே இருக்கும்.

பதிற்றுப் பத்து என்னும் சங்க நூலிலிருந்து ஒருபாடலை எடுத்துப் பார்க்கிறோம். அப்படியே அண்ணாமலை ரெட்டியார் காவடிச் சிந்திலிருந்தோ, குற்றாலக் குறவஞ்சியிலிருந்தோ ஒரு பாடலை எடுத்துப் பார்க்கிறோம். அதற்கும் இதற்கும் சம்பந்தமே இருக்காது. பாதையும் வேறு, நடையும் வேறு, போக்கும் தனி.

கலிங்கத்துப் பரணியும் தனித்த நடையும், போக்கும் உடைய தனிநூல்தான்.

சங்கநூல்கள், பேரிலக்கியங்கள் இவைகளிலிருந்து மட்டுமல்ல, தன்னொத்த பரணி வகை நூல்களிலிருந்தும் வேறுபட்டது கலிங்கத்துப்பரணி.

தனித்த முழக்கத்தோடும், எழுச்சியோடும், ஆவேசத்தோடும் எழுந்துவருகின்றன கலிங்கத்துப் பரணிப் பாடல்கள்.

விருந்து என்னும் சிற்றிலக்கிய வகைக்கே ஒரு விருந்தாக விளங்குகிறது கலிங்கத்துப் பரணி.

முதலாம் குலோத்துங்கச் சோழ மன்னனின் வீரத்தையும் வெற்றியையும் வைத்துப் பலபடப் பாராட்டிப் போற்றும் அருமையானபனுவல் கலிங்கத்துப் பரணி.

கலிங்கத்துப் பரணியைப் படிக்கிறவர்கள் அதைஒரு பேரிலக்கியமாகவே மதிக்கிறார்கள். ஆனாலும் சிற்றிலக்கிய வகையில் வைத்துத்தான் கணக்கிடப்படுகிறது கலிங்கத்துப்பரணி.

இனி, தேவனாம் பிரியன் என்று போற்றப்படும் அசோக மன்னனைப் போல மாபெரும் பேரரசை நிறுவிய தமிழ் மன்னன் ராஜராஜசோழன் தான்.

வடஇந்தியாவை மட்டுமல்ல, இலங்கை(ஈழம்) பர்மா(கடாரம்) முதலிய கீழை நாடுகளையும் வென்று கைப்பற்றினான் ராஜராஜன்.

ராஜராஜன் காலத்திலிருந்துதான் தமிழ்பண்பாட்டுக்கும், ஓவியம், இசை, நடனம் முதலிய கலைகளுக்கும் தனித்த நிலை - உன்னத நிலையே அந்நிய நாடுகளில் கிடைத்தது.

ராஜராஜனுக்கு மகன் ராஜேந்திரன். மகள் குந்தவை.

வேங்கிநாட்டு மன்னன் விமலாதித்தனுக்கு அருமை மகள் குந்தவையைத் திருமணம் பண்ணிவைத்தான்.

புரட்சிகரமான மாற்றம் இந்தத் திருமணத்திலேயே இருக்கிறது.

இந்தத் திருமண உறவு தொடேன் விட்டேன் என்று முறிந்துவிடவில்லை. பலதலைமுறைகளுக்குத் தொடர்ந்து நடந்தது.

குந்தவையின் வயிற்றில் பிறந்தவன் இரண்டாம் ராஜராஜன். அவன் தந்தாய் மாமனாகிய ராஜேந்திரசோழன் மகளை மணந்தான்.

ராஜேந்திரசோழன் மகள் பெயர் அம்மங்கைதேவி. மகன் பெயர் வீரராசேந்திரன்.

அம்மங்கை தேவியின் புதல்வன்தான் (கதாநாயகன்) குலோத்துங்கன். இவனும் தன்தாய் மாமன் வீரராசேந்திரன் மகளையே மணந்தான்.

ராஜேந்திர சோழனுடைய பேத்தியும், முதலாம் ராஜராஜனின் பூட்டியும், வீரராசேந்திரன் புதல்வியும், குலோத்துங்கனுடைய பட்டத்துராணியுமான பேரரசிக்கு பெயர் மதுராந்தகி.

ஏழிசை வல்லபி என்னும் பெயரும் அரசமாதேவிக்கு இருந்தது. இசைத்துறையில் அந்த அம்மாளுக்கு இருந்தபுலமையை அது காட்டுகிறது.

ராணி எப்படியோ அப்படித்தனே ராசாவும் குலோத்துங்கனும் இசையில் மிக்க ஆர்வம் உடையவன். நிபுணனும் கூட. அதனால் அவனுக்கு இசைவகுத்த சோழன் என்று ஒரு பெயர்.

இசை ஞானம் மட்டுமல்ல, கவிக்கலையிலும் மகாநிபுணன்குலோத்துங்கன். அதனால் பண்டித சோழன் என்றும் பாராட்டப்பெற்றான்.

இனி, அற்புதத்திலும் அற்புதமான கலிங்கத்துப்பரணியை இயற்றிய ஆசிரியர் பெயர் மட்டும் அதுவும் ஜெயங்கொண்டார் என மொட்டையாக மட்டும் தெரிகிறது.

ஜெயங்கொண்டாரைப் பற்றிய விபரம் அவர் பிறந்த ஊர் தீங்குடி என்பது மட்டுமே தெரிகிறது. வேறு ஒன்றும் தெரியவில்லை.

அந்தக் காலத்துப் புலவர்களுக்கு கம்பர், ஒட்டக் கூத்தர், புகழேந்தி, ஓளவையார் என்று பெயர் இருக்கிறது. ஆனால் கலிங்கத்துப் பரணி ஆசிரியருக்கு மட்டும் ஜெயங்கொண்டார் எனப் பெயரே புதுமையாக இருக்கிறது.

குலோத்துங்கனின் பாட்டன் ராஜேந்திரன். அவனுக்குக் கங்கை கொண்ட சோழன் என்ற பெயருண்டு. வெற்றிக்கு மேல் வெற்றி பெற்றதால் அவனை ஜயங்கொண்டசோழன் எனவும் பாராட்டினர்.

கலிங்கத்துப் பரணி ஆசிரியர் கங்கைகொண்ட சோழனின் அவைப் புலவராக இருந்தாரோ என்னவோ ?

பாட்டனின் நண்பராக இருந்த ஒருபுலவர் பேரனின் வெற்றியை வைத்து ஒரு காவியம் இயற்றினார் என்றால் அதுவும் ஒரு அற்புதந்தான்.

கம்பர் ஒட்டக் கூத்தர் பற்றி எத்தனையோ கதைகள் உண்டு. ஜயங்கொண்டார் பற்றி அப்படி ஒன்றுமே இல்லை.

குலோத்துங்க சோழனின் புதல்வன் விக்கிரம சோழன். ஒட்டக் கூத்தர் விக்கிரமசோழனின் அவைப்புலவர். மிக்க தட்புடலான புலவர் ஒட்டக் கூத்தர். தமிழ் சம்பந்தமாகவும் கவிசம்பந்தமாகவும் ஒட்டக் கூத்தர் வைத்தது தான் சட்டம். அவ்வளவுக்கு இடம் கொடுத்துவிட்டான் விக்கிரமசோழன்.

ஒட்டக் கூத்தரும் ஒரு பரணி பாடி இருக்கிறார். தக்கயாகப் பரணி என்று பெயர். சந்தங்களில் பாய்ச்சல், பம்மாத்து, கர்ணவித்தையெல்லாம் போட்டுப் பார்த்தார் ஒட்டக் கூத்தர். ஆனால் எடுபடவில்லை.

நாகநந்திவேரைக் காட்டினதும் மூர்க்கமான சர்ப்பமும் படத்தைத் தொங்கப்போட்டுவிடும். கலிங்கத்துப் பரணியைப் பார்த்ததும் படுத்து விட்டது தக்கயாகப்பரணி!

“பரணிக்கோர் ஜயங்கொண்டார்” என்று முத்திரை இட்ட ஆவணப் பதிவே (ரிஜிஸ்டர்டாக்மெண்டே) உண்டாகிவிட்டது.

பரணியில் உள்ள ஒவ்வொரு பாடலையும் அருள்வாக்கு என்று தான் சொல்ல வேண்டும். சொல் ஒவ்வொன்றும் உணர்சிப் பொறியாய்த் தெறித்து விழுகின்றன.

சந்தம், நடை, வர்ணம், மெட்டு, தெளிவு, அழுத்தம் எல்லாம் பாடலில் கைகோர்த்து விளையாடுகின்றன.

குலோத்துங்க சோழனுக்கு தலைநகரம் கங்கைகொண்ட சோழபுரம். ஆனாலும் காஞ்சிபுரத்தின்மேல் ஆசை அதிகம் அவனுக்கு.

காஞ்சிமாநகரில் சித்திர மண்டபம் ஒன்றைக் குலோத்துங்கன் நிர்மாணித்தான். அடிக்கடி காஞ்சிக்கு வருவான். பாலாற்றங்கரைக் காடுகளும் காட்டினுள் இருந்த வசந்த மாளிகையும் குலோத்துங்கனின் உள்ளத்தைக் கவர்ந்தன.

அடிக்கடி அங்குவருவான். காட்டில் வேட்டை ஆடுவான்.

பாலாற்றங்கரை மாளிகையில் தங்கி ஓய்வெடுக்கும் ஒரு நாளில் “சிற்றரசர்கள் எல்லோரும் ஒழுங்காகக் கப்பம் கட்டுகிறார்களா” என்று பிரதானிகளிடம் கேட்டான் குலோத்துங்கன்.

“கலிங்கநாட்டு மன்னன் எங்கராயன் கப்பம் கட்டாமல் ஏமாற்றுகிறான்... என்று பிரதானிகள் சொன்னார்கள். அவ்வளவுதான், குலோத்துங்கனுடைய பார்வைமாறுகிறது. கண்கள் சிவக்கின்றன. புருவம் நிமிர்கின்றன.

கலிங்கநாட்டை சுக்கல் சுக்கலாய் நொறுக்கி தவிடுபொடியாக்கப் படைகளைத் திரட்டி விட்டான் தளகர்த்தன்.

இனி வேறொரு காட்சி.

பாலைவனத்தின் மத்தியில் காளிகோவில். வீரர்களின் எலும்பும் நரம்புமே சுவர். நிணமும் உதிரமும் சேர்ந்த சாந்து. கோவில் முகப்பில் தோரணம். அதில் தொங்குவது வீரர்களின் குடலும் மூளையும்!

கூளிகள் என்னும் தடிப்பேய்களே கோவில் பூசாரிகள்!

குலோத்துங்கன் படைகள் ஆண்டுக்கணக்கில் சும்மா இருக்கின்றன. போர் இல்லை. அதனால் வயிறு ஒட்டி, கன்னம் ஒட்டி, நடைபிணங்க ளாய் காளிகோயில் முற்றத்தில் காத்துக் கிடக்கின்றன பேய்கள்.

இந்த நிலையில் குலோத்துங்கன் படைகள் கலிங்கம் நோக்கிப் போகின்றன என்றால் பேய்களின் பூரிப்புக்குக் கேட்கவா வேண்டும்? தோளைத் தட்டுகின்றன. தொடையைத் தட்டுகின்றன. பேய்களின் ஆரவாரத்துக்கு அளவே இல்லை.

நாடகத்துக்கு அப்படி ஒரு கட்டுக் கோப்பை உண்டாக்குகிறார் பரணி ஆசிரியர்.

கலிங்க மன்னன் எங்கராயனுக்கு அவன்முதல் மந்திரி புத்திமதி சொன்னான். சோழமன்னனுடன் மோதவேண்டாம். அது பலன் தராது என்றெல்லாம் சொல்லிப் பார்த்தான். அமைச்சனுடைய சொல் எடுபடவில்லை.

கலிங்கப் படையை ஊடுருவி தொம்சம் செய்தது சோழனுடைய படை. சணக்காடு பிணக்காடு என்று ஓய்ந்துபோனது கலிங்கப்படை.

தப்பித்தோம் பிழைத்தோம் என்று கலிங்க வீரர் பலர் மாறுவேடம் போட்டு ஓடினார்கள். அப்படி ஓடாதவர்கள் மாண்டு மடிந்தார்கள்.

பிணக்குவியல், ரத்தவெள்ளம், எங்கும் ஒரே அலறல். கூப்பாடு.

சாய்ந்து விழுந்து உயிரை விட்ட - உயிரை விட்டுக்கொண்டிருக்கிற வீரர்களின் கண், மூக்கு, கழுத்து, மண்டை, முதுகு, மார்பு, கன்னம், கை, கால் இவைகளைக் கவ்வி இழுக்கின்றன நரியும் நாயும். கழுகுகளே கொத்துகின்றன. பேய்களோ பிடுங்கிப் பிடுங்கித்தின்கின்றன!

ஆனாலும் அந்த வீரர்களின் முகம் மாறவில்லை. அன்றலர்ந்த செந்தாமரை மலர்போல பிரகாசிக்கின்றன. புன்முறுவல் பூக்கின்றன.

வீரம் ஒன்றுக்காகவே வாழ்ந்தவர்கள் அவர்கள். அதற்காகவே உயிரை விட்டவர்கள். அதனால் புன்முறுவல் பூத்தபடியே போர்க்களத்தில் கிடக்கிறார்கள்.

நாயும் நரியும் கொத்திக் குதறுகிற பொழுதுகூட அவர்கள் முகம் மாறவில்லை.

இனி, சடையப்ப வள்ளல்போன்ற தர்மப்பிரபுக்கள் தொடர்ந்து அன்னதானம் பண்ணுவார்கள். அதுதான் அவர்களுக்கு வேள்வி.

ஏழை எளியவர்களும், வழிப் போக்கர்களும், வேடிக்கை பார்க்க வந்தவர்களுங்கூட உற்றார் உறவினர் போல கூட்டம் கூட்டமாய் வருவார்கள். வந்து உண்டு மகிழ்வார்கள்.

அவர்கள் உண்ண உண்ண வள்ளல்களின் அகமும் முகமும் மலரும். அதுபோலவே வீரர்களும் முகம் மலர்ந்து மகிழ்கிறார்களாம்.

இனிப் பாடல்.

விருந்தினரும்	வறியவரும்
தாமேஉண்	ண,
மேன்மேலும்	முகம்மலரும்
மேலோர்	போலப்;-

பருந்தினமும்	கழுகினமும்
தாமேஉண்	ணப்
பதுமமுகம்	மலர்வாரைப்
பார்மின்	பார்மின்

(மேலோர் - வள்ளல்கள். பதுமமுகம் - தாமரைப் புஷ்பம் போலக் குளிர்ந்த முகம்).

அற்புதமான பாடல். பாடப்பாட மனசிலுள்ள வறுமையும் சிறுமையும் ஓடிவிடும். உணர்ச்சிக்கண் பளபளவென்று ஜொலிக்கும்.

மன்பதைக் கூட்டத்தில் பெரும்பாலானவர்கள் தாம் உண்டு, தம் காரியம் உண்டு என்றுதான் அலைவார்கள்.

உபயோகமற்றது, வேண்டாதது, இடத்தை அடைத்துக் கொண்டிருக்கிறது சனியன் என்றால் தான் ஒன்றை எடுத்து வெளியில் போடுவார்கள்.

அப்பொழுது கூட மனிதர்கள் கையில் கொடுக்கமனம் வராது இவர்களுக்கு.

இனி, மற்றொரு இனம் உண்டு. அது கருமி இனம். பசியால் துடித்து அழுகிற குழந்தைக்குக் கூட ஒரு சங்கு பால்கொடுக்க மாட்டான் கருமி. அவன் வீட்டில் குடம் குடமாய்ப் புளித்து வீணாகும் பால். அப்படி வீணானாலும் கொடுக்கமாட்டான் பாவி. காலைப் பிடித்துக் கெஞ்சிக் கதறினாலும் கொடுக்க மாட்டான் சண்டாளன்.

ஆனாலும் மனிதர்கள் அவனை நம்பி நம்பி ஏமாறுவார்கள். இன்றில்லாவிட்டாலும் பிறகாவது அவன் மனம் இளகும், அப்பொழுது இரங்குவான், கொடுப்பான் என்று ஏமாறுவார்கள். அதனால் அவனைச் சுற்றி சுற்றி வட்டம் போடுவார்கள். நிழல்போல் அவனை ஒட்டி உறைவார்கள்.

இதுபோன்ற காட்சிகள் பல உலகில் உள்ளன. கவிஞர் அவற்றைக் கூர்ந்து பார்க்கிறார்களா? அடடா! என்ன கொடுமை இது என்று துடித்தும் இருக்கிறார்.

இனி குற்றயிரும் குறைஉயிருமாய்ச் சில வீரர்கள் சாய்ந்தார்கள். 'விழுந்தது பிணம் என்னும் மகிழ்ச்சியில் நரிக்கூட்டம் குலவை இட்டது!

குலவையிட்டு நெருங்கிவரும் நரிக் கூட்டத்தை ஆங்கார வெறியில் விழித்துப் பார்க்கிறார்கள் வீரர்கள். 'ஏய்' எங்கு வந்து வாலாட்டுகிறாய்? என்று ஒரு அதட்டு அதட்டுகிறார்கள் வீரர்கள்.

பயந்துவிட்டது நரிக் கூட்டம். ஆனாலும் அங்கிருந்து போகமனமில்லை. வீரர்கள் செத்தொழுகிறவரை அக்கம் பக்கம் நகர்வ தில்லை என்று சண்டித் தனம் பண்ணுகிறது நரிக்கூட்டம்.

இது ஒரு விநோதமான வேடிக்கைதானே? இந்த வேடிக்கையை அப்பாவிப் பேய்களுக்கு அனுபவம் மிக்க பேய் சுட்டிக் காட்டுகிறது.

எப்படி

“சாம் அளவும் பிறர்க்குதவா-
தவரைநச் சிச்
சாருநர்போர், வீரர்உடல்
தரிக்கும்ஆ வி

போம் அளவும் அவர் அருகே
இருந்துவிட் டுப்
போகாத நரிக்குலத்தின்
புணர்ச்சிபார் மின்”

சாம் அளவு - உயிரானது உடலோடு ஒட்டிக் கிடந்தகாலம் முழுதும்.
வாழ்நாள் முழுதும். பிறர்க்கு உதவாதவர் - கருமிகள். நச்சி - விரும்பி.
சாருநர் - நம்பி உறவாடுபவர். ஆவிபோம் அளவு - உயிரைவிடும்வரை.
புணர்ச்சி - கூட்டம்.

யுத்தம் என்பது கொடிய செயல்தான். நினைத்துக் கூடப் பார்க்கமுடியாத பயங்கரமான கொடுமைதான்.

ஆனாலும் நாடு, மக்கள், வாழ்க்கை என்று வந்து விட்டால் - இவற்றைப் பாதுகாக்கும் கொற்றம், கோலாகலம் என்றெல்லாம் வந்து விட்டால் யுத்தத்திலிருக்கிற கொடுமை விலகிவிடும். பண்பட்ட நயமான கலையாகவே பரிமளித்து விடும் போரும் போரால் ஏற்பட்ட அழிவும்.

இனி, யுத்தக்கலைக்கு அதிகார தேவதை பைரவி. இவள் காளியின் அம்சம். போர்க்களத்தில் இருந்து வீரர்களை இயக்குவதே பைரவியின் வேகந்தான் என்பது ஒருமரபு.

இனி, பொழுதுசாய்ந்த நேரம். கருகருவென்று இள இருள் சூழ்ந்து பரவும் நேரம். வீரமரணம் அடைந்த மாவீரனின் மனைவி போர்க்களத்துள் ஆவேசத்தோடு வந்தாள். பிணங்களைப் புரட்டிப் பார்த்தாள். விளக்கு வெளிச்சத்தில் கணவனின் வீரமுகம் தகதக என்று ஜொலிக்கிறது. முகத்திலும் மார்பிலும் அடித்து அடித்து அழுதாள். யுத்த தேவதையையே நேர்முன் நிறுத்தி குறுக்கும் நெடுக்குமான கேள்விகளைப் போட்டாள்.

“என்ன லட்சணம் இது? உன்னை நம்பி வந்த வீரர்களை இப்படியா சின்னாபின்னப் படுத்த அனுமதிப்பது? அழகு அழகு! நீயும் அழகு,

உன்போர் முழையும் அழகு! என்று பயிரவியை நோக்கி அலறினாள் பெண்.

இனிப் பாடல்

பொருதடக்கை வாள்ளங்கே ?
மணிமார்(பு)எங் கே ?
போர்த்தொழிலில் எவர்வரினும்
புறம்கொடா த

பருவயிரத் தோள்ளங்கே
எங்கேஎன் று
பயிரவியைக் கேட்பாரைப்
பார்மின்பார் மின்!

குறிப்பு: பெண்ணை மரியாதையாகக் குறிப்பிடுவது தமிழ் மரபு. கேட்பாளைப்பார் என்றால் அந்த ஒலி தமிழோடு - பாடலோடு ஒட்டாது. ஒட்டவேண்டுமென்றால் மரியாதையோடு கேட்பார் என்றுதான் போட வேண்டும்.

யுத்தகளம் வருவது, பிணங்களைப் புரட்டிப் பார்ப்பது, பயிரவியையே மிரட்டுவதெல்லாம் நாடகக் காட்சிகள்தான். நாடகத்துக்கு அடிப்படையான வீரம் இருக்கிறதே அதுதான் உண்மை. அதை மெல்லியலார் (பெண்கள்) மேல் ஏற்றிச் சொல்கிறபொழுது அதற்கு வேகம் ஏறுகிறது.

சேற்றில் மலர்ந்தது செந்தாமரை மலர் என்பார்கள். அதுபோலவே படுபயங்கரமான கலிங்கப்போரிலிருந்து நறுமணம் கமழும் பாடல்கள் வந்துவிட்டன.

இரண்டாயிரத்து முன்னூறு வருடங்களுக்கு முன் கலிங்கத்தை அசோகமன்னன் தாக்கினாள். சின்னா பின்னம் ஆனது கலிங்கம். அந்த இடிபாடுகளிலிருந்தும் அழகுரல்களிலிருந்தும் புத்தமதத்துக்கு ஒரு புதுப் பொலிவும், புதிய கம்பீரமும் கிடைத்தன. அதேபோல குலோத்துங்கன் படையகம் செய்த கொடுமையால் கலிங்கத்துப்பரணி என்னும் விலை மதிக்க முடியாத வயிரமணி கிடைத்தது.

கவிஞர் தமிழகத்தில் - தமிழ் மறவர்களிடம் கண்ட வீரம், தறு கண்மை, உதாரம் இவைகளை வைத்தே பாடுகிறார்.

கலிங்கவீரர்கள் மேல் ஏற்றிச் சொல்கிற போர்க்களக் காட்சிகள் தமிழகத்துக்கே உரியன.

இனி, ஊராட்சி (பஞ்சாயத்து) தேர்தல் நடை பெறுகிறது. ஒரு பஞ்சாயத்தில் இரண்டு பேர் மோதுகிறார்கள். நீயா, நானா என்கிற போட்டியில் ஊரே தத்தளிக்கிறது. ஒருவர் வெற்றி பெறுகிறார்.

அவ்வளவுதான், ஆதரித்தவர் எதிர்த்தவர் எல்லோருமே மாலையும் கையுமாக தலைவரின் வீட்டு முற்றத்தில் காத்துக் கிடக்கிறார்கள். வரி சைப்படிபோய் வாழ்த்தி, வணங்கி, மாலை சூட்டுகிறார்கள்.

ஊராட்சித் தலைவர் போட்டியில் வென்றதற்கே இத்தனை ஆர்ப்பாட்டம் என்றால் கலிங்க நாட்டின் மேல்படை எடுத்துச் சென்று, பலநாட்கள் போரிட்டு, வீரர்பலரைக் களப்பலிகொடுத்து, போர் வேள்வி நடத்தி, வெற்றிவாகை சூடிய குலோத்துங்க மன்னனை வாழ்த்துவதில் எத்தனை கோலாகலம் இருக்கும்?

பாரததேசத்தின் பல பகுதிகளிலிருந்தும் அரசர்கள் போட்டிபோட்டுக்கொண்டு ஓடிவருகிறார்கள். வரிசை வரிசையாக வந்து குலோத்துங்கன் காலில் விழுந்து வணங்குகிறார்கள்.

குலோத்துங்கன் தலையில் சூடிஇருப்பது ஒரேஒரு பொன்முடி. ஆனால் அவன் திருவடிகளில் கிடந்து புரளும் பொன்முடிகளோ

முடிகுடும்	முடிஒன்றே;
முதல்அபயன்	எங்கோமான்
அடிகுடும்	முடிஎண்ணில்
ஆயிரம் நூ(று)	ஆயிரமே!

(அபயன் - சோழன்)

வணங்கி வாழ்த்துகிறவர்களுக்குள் நெரிசலும் வேகமும் அதிகம். அதனால் குழப்பம். குழப்பத்தின்காரணமாக வாழ்த்துகிற கூட்டத்தைக் கணக்கிட முடியவில்லை. எத்தனை ஆயிரம்பேர் என்று துல்லியமாகச் சொல்ல முடியவில்லை.

இனி யுத்தகளத்தில் என்ன நடக்கிறது என்று பார்ப்போம்.

போர்க்களத்தில் பேய்களின் கூட்டந்தானே அதிகம். பல பேய்களுக்குச் சட்டாம்பிள்ளை மாதிரி ஒரு பேய். அது மற்றப் பேய்களுக்குக் கீழ்க் கண்டபடி உத்திரவு போடுகிறது.

“ஒரு சிமிட்டாக் கொடுத்தால் போதும். துள்ளிக் குதித்துக் காற்றாய் பாயும் (குலோத்துங்கனுடைய) குதிரைப் படை.

உலகப் பொறுப்பு முழுவதையும் நானே ஏற்றுக் கொள்கிறேன் என்று தோள் கொடுத்துத் தாங்குகிறான் குலோத்துங்கன். அதனால் இன்றுமுதல் ஆதிசேடனுக்கு (தலைச்) சுமை இல்லை. இதை வைத்துப் பாடுங்கள். கும்மியடித்துக் குலவையிட்டுப் பாடுங்கள்” எனக் கட்டளை யிட்டது சட்டாம்பிள்ளைப் பேய்.

கவன வீர காவிரி யான்இரு	நெடும் பரி தரன், நாடுடை தோள்
அவனி பாட அரவு பாட	சுமந்தமை ரே! தவிரந்தமை ரே!

சட்டாம்பிள்ளையின் கட்டளைப்படியே நடக்கின்றன. போர்க்களம் முழுவதும் ஒரே திருவிழா இரைச்சல்.

ஆடிப் பாடும் பேய்கள் பசியாறும் முறையை இனிப் பார்க்கலாம்.

யானைகளின் மத்தகங்களே உரல். தந்தங்களே உலக்கை.

பிணங்களின் எலும்பு, மண்டை ஓடு, பல் இவற்றைக் குத்திப் புடைக்கின்றன.

யானைகளின் காதுகள்தாம் சுளகு (முறம்)

ரத்தத்தை உலைத் தண்ணீராக வைத்துக் கொதிக்க வைக்கின்றன. நிணங்களையும் எலும்புத்துண்டுகளையும் அதில்போட்டு சோறாக்குகின்றன. மூளை, கொழுப்பு இவற்றால் குழம்பு, அவியல், பொரியல் என்று வைத்து விடுகின்றன.

இப்படி உண்டாக்கிய அறுசுவை உணவு அடாவடிப் பேய்களுக்கு மட்டுமே!. சாதாரணப் பேய்களுக்குக் கிடைத்ததோ வெறும் கூழ்தான்.

பச்சை ரத்தத்தில் கொஞ்சம் கரித்துண்டுகளைப் போட்டுக் கொதிக்க வைத்த கஞ்சிதான். அந்த வடிகஞ்சிக்கும் அடிதடி. ஒரே கூப்பாடு.

ஒரு ஊமைப்பேய். வயிற்றில் தாளம் போட்டுத் தன்பசியை அடித்து அடித்துக் காட்டுகிறது. நுங்கும் நுரையுமாகக் கொதிக்கும் கூழைக் காட்டுகிறது. கைதான் அதற்கு வாய்!

மலை மலையாய்ப் பிணங்கள் கிடந்தாலும் தரித்திரம் தாண்டவமா டத்தானே செய்கிறது. பரிதாபமான உலகந்தான் இது.

இனிப் பாடல்.

பையாப் போடு
பசிகாட் டி,
பதலை நிறைந்த
கூழ்காட் டி,
கையால் உரைக்கும்
ஊமைப் பேய்க்கு
கையில் கூழை
வாரீ ரே!

(பையாப்பு - சோர்வு, தளர்ச்சி)

அந்த ஊமைப் பேயைக் கொஞ்சம் கவனியுங்கள் என்று இரண்டு மூன்று ஆடம்பரப் பேய்கள் சொல்கின்றன. அப்படி ஒரு சிபார்க் இல்லை என்றால் பட்டினியில் சாக வேண்டியதுதான் உமைப்பேய்!

இன்னொரு பேய். அது நிறைமாத கர்ப்பிணி. அதற்கும் சிபார்க்தான் வேண்டி இருக்கிறது.

போதும் போதும் என்று சொல்லும்வரை கூழை விடுங்கள் அந்தச் சூல்பேய்க்கு என்று வருகிறது சிபார்க்.

“அடைத்த செவிகள்
திறந்தன வால்
அடியேற்(கு) என்று
கடைவா யைத்

துடைத்து நக்கிச்
கவைகா ணும்
சூல்பேய்க்(கு) இன்னும்
சொரிவீ ரே”

(அடைத்த செவிகள் - பசியால் அடைத்துப் போனகாதுகள்.)

வாழ்நாளில் இன்றுதான் வயிறார்ச் சாப்பிட்டேன். ருசியோடு சாப்பிட்டேன் என்று கடைவாயை நாக்கால் துழாவித்துழாவி சுகங்காணும் அளவுக்கு கூழை அதற்கு கொட்டுங்கள் என்று சிபார்சு.

இனி ஒரு அப்பாவிப் பேய். விதரணை இல்லாத அசடு என்றுதான் அதைச் சொல்ல வேண்டும்.

அதுதன் கையில் வைத்திருந்த சட்டியில் ஒரு சிறு ஓட்டை. அது தெரியாமல் கூழுக்காக நீட்டியது சட்டியை. ஊற்றினால் ஒழுகிறது. ஒரு விரலை வைத்தே அடைத்து விடலாம் ஓட்டையை. அதனால் ஓட்டை எங்கே என்று தேடிப்பார்த்தது. குப்புறக் கவிழ்த்தியே பார்த்தது புத்தி கெட்டபேய். பிறகு பேந்தப் பேந்த விழித்தது.

அதனிடம் பரிவு காட்டிய மற்றப் பேய்கள் “பரவாயில்லை, போனால் போகட்டும், கையில் விடய்யா கூழை” என்று சிபார்சு பண்ணின.

பொல்லா	ஓட்டைக்
கலத்துக்	கூழ்
புறத்தே	ஒழுக்,
மறித்துப்	பார்த்துப்,
எல்லாம்	கவிழ்த்துத்
திகைத்துநிற்	கும்
இழுதைப்	பேய்க்கு
வாரீ	ரே!

கலம் - சட்டி. புறம் - அடிப்பாகம். மறித்து - கவிழ்த்து. இழுதைப்பேய் - அசட்டுப் பேய். பொல்லாஓட்டை - சிறுதுவாரமாகிய ஓட்டை. பொல்ல - சிறுதுவாரம்.

பாடல்களைப் பாடிப்பாடி அனுபவிக்க வேண்டும். அனுபவிக்க அனுபவிக்க உண்மை தெரியும். பேய்களின் காரியம் ஒவ்வொன்றும் மனுச காரியங்கள்தாம் என்னும் உண்மையே விளங்கிவிடும்.

உருவத்திலும் தோற்றத்திலும் பேய்க்கும் மனிதர்களுக்கும் வேற்றுமை. ஆனால் குணமும் செயலும் ஒன்றுதான்.

மனிதனில் பேயும், பேயில் மனிதனும் சேர்ந்தே உள்ளன.

இனி காளிகோயிலை மறந்தே விட்டோம். குலோத்துங்கன் கலிங்கத் தின் மேல் படைஎடுத்துப் போவதற்கு முன் ஒருநாள் அங்கு போகிறோம். ஆயிரக் கணக்கான பேய்கள் எலும்பும் தோலுமாய் கன்னம் ஒட்டி காதடைத்து முற்றத்தில் கிடக்கின்றன.

கையும் காலும் குச்சியாய் இருக்கின்றன. ஏன் உடம்பு முழுவதுமே துரும்பாய் இளைத்து பார்க்கப் பார்க்கப் பரிதாபமாய்க் கிடக்கின்றன பேய்கள்.

பேய்களின் வயிறுதான் பசிக்கும் பசிக்கொடுமைக்கும் இருப்பிடம் - (களஞ்சியம்) 'பெருநெடும் பசி பெய்கலம் ஆவன'.

பட்டிணி என்றால் உடம்புவற்றிவிடும். இன்று ஒரு மடங்குவற்றி னால் நாளை இரண்டு மடங்கு. மறுநாள் நான்கு மடங்கு. அப்படி மளமள என்று மெலியும் தேகம். 'பிற்றைநாள்முன் நாளின் மெலிவன'

கண்ணுக்குத்தெரியாத வெறும் எலும்புக் கூடுதான் பேய்கள். அதனால் அளவுக்கு மீறிய உயரமாக இருக்கும் பேய்கள். காலும் கையும் கரித்துண்டுகளாகப், பனைமரம் போல இருக்கும்.

இனிப் பாடல்.

பெருநெ	டும்பசி
பெய்கலம்	ஆவன,
பிற்றை	நாள்முன்
நாளின்	மெலிவன,
கருநெ	டும்பனை
காடு	முழுமையும்
காலும்	கையும்
உடையன	போல்வன

முன்பாகம் எலும்புக்கூடு என்றால் பின்பாகத்து முதுகெலும்போ வடம் போலத்தெறித்து நிற்கும். அங்கங்கே பந்துபோலத் துருத்திக் கொண்டிருக்கும் அந்தநடு எலும்பு.

ஓடம் என்னும் சிறிய மரக்கலத்தைக் குப்புறக் கவிழ்த்தினால் எப்படி இருக்கும் அதன் சிமிழ். அப்படி இருக்கிறது பேய்களின் முதுகு.

இனி கொப்பூழைச் சுற்றிஒரே உரோம அடைசல். உடும்புக்குட்டி,
பாம்புக்குட்டி இவை பதுங்கும் புதர்போல இருக்கிறது உரோம அடைசல்.

வற்ற	லாக
உலர்ந்த	முதுகுகள்
மரக்க	லத்தின்
மறுபுறம்	ஒப்பன;

ஒற்ற	வான்றொளைப்
புற்றெனப்	பாம்புடன்
உடும்பும்	உள்புக்(கு)
உறங்கிடும்	உந்திய

உந்தி - கொப்பூழ்.

பேய்களின் நீண்ட கோரப் பற்களைப் பார்த்தால் கொழுவும் கலப்பையும் போல் ஏறுக்குமாறாக இருக்கும். நெட்டைப் பனை மாதிரி வளர்த்தி. தடித்த உதடுகளோ கருநாகம் தொங்குவதுபோல கீழ்நோக்கித் தொங்கும்.

பெண்பேய்களின் தாலிக்கயிற்றிலோ ஒணானும் பாம்பும் கட்டப்பட்டுத் தொங்க விடப்பட்டுள்ளன.

கொட்டும்	மேழியும்
கோத்தன	பல்லின;
கோம்பி	பாம்பிடைக்
கோத்தணி	தாலிய;

தட்டி	வானைத்
தகார்க்கும்	தலையின;
தாழ்ந்து	மாப்பிடைத்
தட்டும்	உதட்டின

எங்கிருந்து வருகின்றனவோ என்று திகைக்கும்படி உள்ளன பாடல்கள். வார்த்தை, தாளம், இசை எல்லாமே உணர்ச்சிமயம்.

கதைப் போக்கு என்று பார்த்தால் கலிங்கத்துப் பரணியில் திட்டமோ நுட்பமோ இல்லை.

கப்பம் (திறை) கட்டவேண்டிய கலிங்கவேந்தன் ஒழுங்காகக் கட்டவில்லை. இதை அறிந்த மன்னன் குலோத்துங்கன் சினம் கொண்டான்.

தளகர்த்தன் கலிங்க நாட்டின் மேல் படை எடுத்தான். கலிங்கர் தோற்றனர். சோழர் வென்றனர். விஷயம் இவ்வளவுதான்.

அடித்தான், பிடித்தான், வெட்டினான், குத்தினான் என்கிற சண்டைகள் கூட அற்புதமான கவிகளாய் விளைந்து விடுகின்றன.

வெறும் அடிபிடியாகிய சண்டைகூட கலைப் பண்பு மிக்க கவிகளாகின்றன என்றால் அதற்குக் காரணம் ஜயங்கொண்டாரிடம் உள்ள நாமகள் கடைச்சந்தான்.

இனி சண்டைக்கு முன்னும் பின்னும் அமைத்துக் கொண்ட நாடகக் காட்சிகள் போன்ற ஒவ்வொரு அம்சமும் கவிக்கோயிலாய் எழுந்து நிற்கின்றன.

போருக்குப் பின் 'களம் பாடியது, கூழ் அடுதல்' என்னும் துறைகளை அமைத்துக் கவிமழை பொழியும் ஜயங்கொண்டார், போருக்குமுன் காளிதேவியை நடுநாயகமாக வைத்து இதிகாச முறையில் ஒருகட்டுக் கோப்பை உண்டாக்குகிறார்.

காடு(பாலைவனம்) பற்றியும், காளியின் கோயில் பற்றியும், காளி பற்றியும், காளியை நம்பி வாழும் பேய்கள் பற்றியும் தனித்தனியான வகுப்புகள். ஒவ்வொரு வகுப்பிலும் அருள் வாக்காய் வருகின்றன பாடல்கள்.

பிறகு இராஜ பாரம்பரியம் (குலமுறை) குலோத்துங்கன் அவதாரம் ஒவ்வொன்றும் கலைக்கோயிலாய் எழுந்து நிற்கின்றன.

கலிங்கத்தின்மேல் போர்தொடுத்தாகிவிட்டது என்று ஒரு உளவுப் பேய்வந்து சொன்னது. அவ்வளவுதான் பசிப்பட்டாளம் துள்ளி எழுந்தது. இதை

ஓகை	சொன்ன
பேயின்	வாயை
ஓடி	முத்தம்
இட்டு	மே;
சாகை	சொன்ன
பேய்க	ளைத்
தகர்க்க	பற்கள்
என்னு	மே

என்று படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார் கவிஞர். வெறும் நிழற்படம் இல்லை. உணர்ச்சிப் படம்.

நல்ல சேதி சொன்னபேய்க்கு முத்தம் கொடுங்கள் என்று ஆரவாரம் பண்ணுகின்றன பேய்கள். அதுமட்டுமா? நமக்கு இனி விமோசனம் இல்லை என்று புலம்பிய பேய்களின் பல்லைத் தட்டுங்கள் என்றும் துள்ளிப் பாய்கின்றன.

(ஓகை - மகிழ்ச்சியான செய்தி. சாகை - அமங்கலமான புலப்பம்)

தொட்ட தொட்ட இடம் முழுவதும் அமிர்தம் சொட்டச் சொட்ட கவியாய் எழுந்து வருகிறது தமிழ். ஐயங்கொண்டாரின் வாக்கில் அப்படி என்னதான் இருக்கிறதோ? மண் என்று சாதாரணமாக நமக்குத் தோன்றுகிற ஒன்று அவர்வாக்குப்பட்டு விட்டால் பொன்னாக ஒளிர்கிறது.

இனி, படைஎடுப்பு, போர், போரின் பயங்கரம், பேய்களின் உத்சாகம் ஆகிய எல்லாவற்றையும் காளிதேவிக்குக் கூளிப்பேய் சொல்வதாக வைத்திருக்கிறது.

நாடக இயல் என்றால் அப்படி வளைந்து நெளிந்து கொடுக்கும் விஷயம்.

யுத்தத்தைப் போல கோரமானது வேறுஒன்றும் இல்லை. கோரமும் கொடுமையும் நிறைந்தது யுத்தக்களம்.

பிணவாடை அடிக்கும் யுத்தக் களம் நம் உள்ளத்தில் நின்றவிடக் கூடாது.

வந்தோம் போனோம் என்று அது ஒதுங்கிவிட வேண்டும். அதற்காக நூலின் முகப்பில் கடைதிறப்பு என்று அருமையான பகுதியைக் கோபுரமாகக் கட்டி வைத்திருக்கிறது.

போரில் வீரவாகை சூடிய இளைஞர்கள் ஆவலோடு ஊருக்கு வீட்டுக்கு ஓடிவருகிறார்கள். வந்து கதவைத் தட்டுகிறார்கள். 'திற' 'திற' என்று தட்டுகிறார்கள்.

அவர்கள் வந்து கதவைத் தட்டுகிற நேரம் நடு இரவு என்று வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். நாடகத்துக்கு அப்படி எல்லாம் பாவனைகள் தேவைதான்.

அழகு என்று ஒரு தெய்வம். அது பெண்கள் கூடவே பிறந்தது. இன்று நேற்றல்ல; லட்சோபலட்சம் ஆண்டுகளாக பெண்கள் தாம் அழகுக்குத் துணை. அழகுதான் பெண்களுக்குத் துணை.

பெண்களின் பார்வை, சிரிப்பு, பேச்சு ஒவ்வொன்றும் ஆடவரை மயக்கிவிடும். அதை விடமயக்கும் அவர்களுடைய மவுனமும், கலக்கம் நிறைந்த யோசனையும் செருக்கான பார்வையும்.

சாதாரண நிலையில் பெண்களைப் பார்க்கிற பொழுது தோன்றுவது ஒரு அழகு. இனி, தூக்கம் கலைந்து தூக்கச் சடவோடு எழுந்து வரும்பெண்களின் முகத்தில் அமர்ந்திருக்கும் அழகோ தனித்தே அழகு.

நாயகியின் இந்த அற்புத அழகை நாயகன் மறக்கவே மாட்டான். மனசுக்கு உள்ளேயே இந்தப் புனையா ஓவியத்தைப் பார்த்துப் பார்த்து அனுபவிப்பான் நாயகன்.

இது காரணமாகவே இரவு எட்டுமணி அளவில்தான் வீட்டை விட்டு வெளியில் போய்வர நாயகர்கள் கிளம்புவார்கள். பதினோருமணி அளவில் தான் வீடு திரும்புவார்கள்.

வாசல்கதவைத் தட்டுவது, தூக்கக் கலக்கத்தோடு வந்து கதவைத் திறக்கும் மனைவியின் முகத்தையும் பொலிவையும் பார்த்துப் பார்த்து அனுபவிப்பது இப்படி ஒரு போதை மயக்கம்.

அழகுக்கலையின் நுட்பமான அம்சத்தையும், அதில் மனதைப் பறிகொடுக்கும் ஆடவர்களின் போக்கையும் கவிஞர்கள் பார்த்து வியந்தார்கள். கடைதிறப்பு என்று ஒருதுறையையே வகுத்து அதை இலக்கியத்துக்கு முடிசூட்டினார்கள்.

கடை திறப்புப் பகுதியில் வயிரம், வைரீர்யம், பச்சை, சிவப்பு என்று புதுப்புது வண்ணத்தில் பாடல்களைக் கொட்டுகிறார் ஜயங்கொண்டார்.

தூக்கக் கலக்கத்தில் அவசரம் அவசரமாக எழுந்து வருகிறாள் அருமை நாயகி. சொருகிவைத்த கூந்தல் (கொண்டை) கலைகிறது. அதை இடதுகையால் அணைத்துப்பிடிக்கிறாள். அந்தநேரம் பார்த்து கட்டிய சேலையும் கலைந்து அவிழ்கிறது. என்ன செய்வாள் அப்பாவிப் பெண்! வலதுகையால் பிடித்துக் கொள்கிறாள். இத்தனை பரபரப்பிலும் - தூக்க மயக்கத்திலும் அவள் முகத்தில் கொலுவீற்றிருக்கும் அழகு மட்டும் கலையவே இல்லை.

அப்பொழுதுதான் பூத்த செந்தாமரை மலராக இருக்கிறது அவள் முகம்.

இனிப் பாடல்

சொருகு	கொந்தளகம்
ஒருகை	மேல்அலைய,
ஒருகை	கீழ்அலைசெய்
துகிலோ	டே

திரு அனந்த	லிலும்
முகம்ம	லர்ந்துவரும்
தெரிவை	மீர் !கடைகள்
திறமி	னோ !

சொருகு கொந்தளகம் - அள்ளிச் சொருகிய கொத்துக் கொத்தான கூந்தல். திரு அனந்தல் - நிம்மதியான தூக்கம். தெரிவை - பெண்ணே ! தெரிவையீர் என்று - பன்மையில் சொல்வது மரியாதை வழக்கு.

இனி, நாயகனும் நாயகியும் உல்லாசமாக இருக்கும்பொழுது வார்த்தைகள் ஒவ்வொன்றும் கற்பனை கலந்த அலங்கார மொழிகளாகவே இருக்கும்.

பெண்களுக்குக் கிளியினிடத்துப் பிரியம் அதிகம். அதனால் கூண்டில் வைத்துச் செல்லமாக வளர்ப்பார்கள் கிளியை.

காதில் விழுந்த வார்த்தைகளை அப்படியே திருப்பிச் சொல்லும் கிளி. நாயகனும் நாயகியும் பேசிக் கொண்ட உல்லாச மொழிகளையும் சொல்லி விடும் கிளி.

மற்றவர்கள் காதுகேட்க இதைச் சொல்லக் கூடாதே என்னும் விபரம் கிளிக்குத் தெரியாது.

இப்படி ஒரு நிலை ஏற்பட்டால் பெண்ணுக்குத் தர்மசங்கடமாகத் தானே இருக்கும்.

ஒரு வீட்டில் ஒருகிளி காதல் வெறியில் வந்தபேச்சை உளறிக் கொட்டியது ?

என்னம்மா வேண்டும் ? என்ன கேட்கிறாய் ? என்று கிளியிடம் கொஞ்சிப்பார்த்தாள் பெண். எடுபடவில்லை. கொஞ்சம் வருத்தத்தோடு

உனக்கென்னகிறுக்குப் பிடித்து விட்டதா ? மூடுவாயை என்று அதட்டியும் பார்த்தாள்.

ஒன்றுக்கும் மசியவில்லை கிளி. என்னசெய்தாள் பெண். அசட்டுக் கழுதை என்று செல்லமாய் கிளியின் கன்னத்தில் (மூக்கில்) இரண்டு தட்டுத் தட்டினாள்.

பெண்ணின் கடுப்பான பார்வை - எரிச்சல் இரண்டையும் தாங்க முடியவில்லை கிளிக்கு. பேச்சை நிறுத்திவிட்டது.

கிளியின் வாயை அப்படி அடக்குவார்கள் பெண்கள்.

நாணமும் உல்லாசமும் நிறைந்த பெண்டுகளின் இந்த நயமான செயலை நெடுகிலும் அனுபவித்து வந்திருக்கிறார்கள் ஆடவர்கள்.

கவிஞர்களும் அப்படியே.

இனிப் பாடல்

நேயக்	கலவி
மயக்கத்	தே
நிகழ்ந்த	மொழியைக்
கிளிஉரைப்	ப

வாயைப்	புதைக்கும்
மடநல்	லீர்!
மணிப்பொற்	கபாடம்
திறமி	னோ!

(நேயக்கலவி மயக்கம் - காதல் வெறியின் உல்லாசம். மணிப் பொன்கபாடம் - வெள்ளித்தகடு அடித்து தங்கப் பூண்கட்டிய கதவு).

இனி, பெண்களின் நடை, உடை, பாவனை அத்தனையும் ஆடவர் உள்ளத்தில் குடிகொண்டிருக்கும். தூரதூர இடத்திலிருந்து கூடப்பெண்களை நினைத்தால் போதும். அத்தனையும் கண்முன்வந்து நிற்கும் ஆடவர்களுக்கு.

ஆவலோடு வந்து கதவைத் தட்டுகிறான் நாயகன். எதிரில் நாயகி வந்து நிற்கிறாள் நளிளமும் உல்லாசமும் மனதில் நடமாடத்தானே செய்யும்? பார்த்துப் பார்த்து மனசுக்குள்ளாகவே மயங்குகிறான் நாயகன். அந்த மயக்கமும் மௌனமொழியுமே வருணனையாக வருகிறது கவியில். அனுபவிக்க வேண்டும் நாம்.

ஆத்திரத்தில் கதவைத் தட்டுகிறவன் இப்படியா மனைவியைக் கூப்பிடுவான் என்று ஆராய்ச்சியில் இறங்கிவிடக் கூடாது.

இனி, கலிங்கத்துப் பரணி என்னும் கோவிலின் முகப்பில் கடை திறப்புக்கும் முன்பாக கடவுள் வாழ்த்து என்னும் கோபுரத்தைக் கட்டி இருக்கிறது.

எல்லாவற்றுக்கும் மூலமும் முடிவும் கடவுள்தானே!

'நாம்வேறு கடவுள் வேறு. நாம் அடிமை. கடவுள் நாயகன்' இப்படி ஒருநிலை. இந்த நிலையில் நிற்பவர்களுக்கு புத்தி மட்டுமே வேலை செய்யும்.

இனி, 'அண்டபிண்ட சராசரம் அவ்வளவும் - நாமும் கூடக் கடவுளிடமிருந்துதான் வந்தோம். அதனால் அவ்வளவும் ஒன்றுதான். வேற்றுமை இல்லை.

இப்படி ஒரு நிலை. இதில் நிற்பவர்களுக்கு அறிவும் வேலைசெய்யும்.

கடைசியாக ஒரு நிலை.

"நாமாவது ஒன்றாவது? கடவுள் ஒருவர்தான் உண்மை. அவர்தான் கோடான கோடி வேஷங்களைப் போட்டு ஆடுகிறார்".

இந்த நிலையில் நிற்பவர்களுக்குத்தான் ஞானம் வேலை செய்யும். விஞ்ஞானமும் மெய்ஞ்ஞானமும் சேர்ந்த அருள்ஒளி பெற்றவர்கள் என்றால் இவர்கள்தான்.

வேஷத்தைப் புதிது புதிதாகப் போட்டுக் கொண்டே இருக்கிறார் கடவுள். களைந்த வண்ணமாகவும் இருக்கிறார். போடுவதும், களைவதுமே, அவர் திருவிளையாடல்.

விளையாட்டு என்று வந்து விட்டால் துணை என்று ஒன்று வேண்டுமே - கற்பனைக்காவது வேண்டுமே - நம்சின்னஞ்சிறு அறிவு விளக்கம் பெறுவதற்காக வேணும் வேண்டுமே! அந்தத் துணைதான் ஆற்றல். அதாவது சக்தி.

அன்னை என்றும் உமையம்மை என்றும் அந்தச் சக்தியை உருவகம் பண்ணிப் பார்க்கிறோம்.

பரம்பொருளுக்கும் அதன் எல்லையற்ற சக்திக்கும் உள்ள இணைபிரியா உறவு (திருமணம்)தான் அம்மையப்பன் என்னும்

உமையொருபாகம்! பொருளுக்கும் சக்திக்கும் உள்ள உறவு கல்யாண கோலந்தான். திருமணவைபவந்தான்.

தெய்வ நாடகமாகிய சிவத்திருமணத்தை நடத்திவைத்த புரோகிதர் வேறு யாருமில்லை. படைப்புக் கடவுளாகிய பிரம்மாதான் புரோகிதர்.

மணப்பெண்ணைக் கன்னிகாதானம் செய்து கொடுக்க ஒருவர் வேண்டுமே அவர்தான் பாதுகாக்கும் தெய்வமாகிய திருமால் (புயல்வண்ணன்).

இந்தத் திருமணத்தின் நோக்கம் என்ன? பிரபஞ்சமும் அதன் வாழ்க்கையும் நிலைபெற்று நிற்க வேண்டும். அதுதான் நோக்கம்.

இனிப் பாடல்.

புயல்வண்ணன் புனல்வார்க்கப்,
பூமிசையோன் தொழில் காட்டப்,
புவனவாழ்க் கை

செயல்வண்ணம் நிலைநிறுத்த
மலைமகளைப் புணர்ந்தவனைச்
சிந்தைசெய் வாம்

புயல்வண்ணன் - மேகம் போன்ற குளுமையும் கருமையும் நிறைந்த மேனியை உடையதிருமால். புனல் - நீர். பூமிசையோன் - வெண்தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் பிரம்மா. புவன வாழ்க்கை - புவனமும் வாழ்க்கையும். செயல் வண்ணம் நிலைநிறுத்த - செயல்பட்டு நிலைத்து நிற்க. மலைமகள் - இமயமலை என்னும் பர்வதராஜன் மகள் - உமையம்மை. புணர்ந்தவன் - திருமணம் செய்த சிவபெருமான். சிந்தை செய்வாம் - தியானம் பண்ணுவோம். போற்றி வணங்குவோமாக.

வாழ்க்கை பண்பாடு கலை இவைஎல்லாம் நிலைபெற்று நிற்க வேண்டுமானால் குடும்பம் வேண்டும்.

நேர்மை, தூய்மை வாய்மை மூன்றும் அதில் இணைய வேண்டும். அப்படி இணைந்துவிட்டால் குடும்பம் ஒரு கோவில்தான். குடும்ப நாயகர்கள் ஒவ்வொருவரும் சக்தியுமு சிவமுமேதான்.

கடவுள் காரியமே குடும்பவாழ்க்கையில் தான் இருக்கிறது என்றால் நம்போலியர் காரியம் பற்றிச் சொல்லவாவேண்டும்.

ஐயங்கொண்டார் உண்மையில் ஐயங்கொண்டாரேதான். அவர் நினைக்கிறபடியெல்லாம் வளைந்து கொடுக்கிறது தமிழ்.

தாளம், இசை, உணர்ச்சி, நாடகம் எல்லாமே அவர் குறிப்பறிந்து செயல்படுகின்றன.

கவிக்கலைக்குச் சக்கரவர்த்திதான் ஜயங்கொண்டார்.

புவிக்கு நாயகனாக விளங்கிய குலோத்துங்கனுக்கு நவரத்ன கசிதமான பொன்முடி கலிங்கத்துப் பரணி. தமிழன்னைக்கோ மார்பில் போட்டு அழகு பார்க்கும் மரகத மாமணி. தமிழர்களுக்குக் கிடைத்த யோகம். தமிழின் ஒளி ஊற்று.

வாழ்க கலிங்கத்துப் பரணி.

தனிப்பாடல்களின் தனி நிலை

பாடல் என்றால் தனித்தனியாக உண்டாவதுதான். பத்துப் பதினைந்து என்று மொத்தமாகச் சேர்ந்து விளைவதில்லை பாடல்.

அனுமான் இலங்கையைத் தீவைத்துப் பொசுக்கி விட்டான். அவமானமும் வெறியும் அனலில் போட்டு வாட்டுவதைப் போல வாட்டுகின்றன ராவணனை. கரிக்கோட்டையாய் - சாம்பல் குவியலாய்க் காட்சியளிக்கும் இலங்கையைப் பார்க்கப் பார்க்க ராவணனுக்குச் சீற்றம் பொங்கிக் கொண்டுவருகிறது.

ராவணனுடைய கோபத்தை வைத்துப் பத்துப் பாடல்கள் - ஏன் இருபது பாடல்கள் கூடப்பாடி இருக்காலம் கம்பர். எத்தனை பாடல்கள் (கோபம் சம்பந்தமாக) பாடி இருந்தாலும் அத்தனையும் தனித்தனியான தனிப்பாடல்கள் தாம். பார்ப்பதற்கு தொடர்நிலைச் செய்யுள் போல் தோன்றினாலும் அவை தொடர்நிலைச் செய்யுள் இல்லை.

இனி, தமிழில் தனிப்பாடல் திரட்டு என்று சிலதொகுதிகள் உள்ளன. தனிப்பாடல் என்றால் இந்தத் தொகுதிகளில் உள்ள பாடல்கள் மட்டுமே என்று சிலர் நினைக்கிறார்கள்.

தனிப்பாடல் திரட்டுகளில் உள்ள பாடல்களும் தனிப்பாடல்கள்தாம். அப்படியே தேவாரம், திருவாசகம், காரைக் காலம்மையார், பட்டினத்தார், தாயுமானவர் முதலிய பாடல்களும் தனிப்பாடல்கள் தாம். நாலாயிர திவ்ய பிரபந்தப் பாடல்களும் தனிப் பாடல்கள்தாம்.

எட்டுத்தொகை என்னும் சங்கநூல்களிலுள்ள பாடல்களும் தனிப்பாடல்கள்தாம். திருக்குறள் நாலடியார் பாடல்களும் தனிப்பாடல்கள்தான். ஏன், கம்பராமாயணம், பெருந்தேவனார் பாடல்கள், கலிங்கத்துப்பரணி, நந்திக்கலம்பகம், திருக்குற்றாலக் குறவஞ்சி முதலிய இலக்கியங்களில் உள்ள பாடல்களும் தனிப்பாடல்கள்தாம்.

ஒவ்வொன்றும் உணர்ச்சிமயமானவை. ஆனந்தமயமானவை. ஆகவே ஒவ்வொரு பாடல்களும் தனித்தனிப்பாடல்களே. அப்படியானால் தமிழில் தொடர்நிலைச் செய்யுளே இல்லையா என்று கேட்கலாம். ஏன் கேட்கக் கூடாது!

பத்துப் பாட்டு என்று சங்க நூலில் ஒரு தொகுதி இருக்கிறது. அதில் பத்து நெடும்பாட்டுகள் உள்ளன.

ஒவ்வொரு பாட்டும் முந்நூறு வரி, நானூறு வரி என்கிற கணக்கில் நெடிய பாடல்கள். ஆசிரியப் பாவால் ஆகிய ஒவ்வொன்றும் நெடுநல்வாடை, பட்டினப்பாலை என்று ஒவ்வொரு நூலாகும்.

அந்தப் பத்துநூல்களை தொடர்நிலைச் செய்யுள் என்று கூறலாம்.

சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, கொங்குவேளிர் பெருங்கதை இந்த நூல்களிலும் பெரிய பெரிய ஆசிரியப் பாக்கள்தாம். இந்த ஆசிரியப்பாக்கள் ஒவ்வொன்றும் தொடர்நிலைச் செய்யுள்களே.

அதே போல நடைதம், நளவேண்பா, வில்லிபாரதம், பெரிய புராணம் - இன்னும் எண்ணிறந்த தலபுராணங்கள் இவை எல்லாமே தொடர்நிலைச் செய்யுள்கள்தாம்.

வாகடம் முதலிய வைத்திய நூல்கள், நிகண்டுகள், தூதுப்பிரபந்தங்கள், கோவை, உலாமுதலிய நூல்கள், யமகம், திரிபு முதலிய சொல்சிலம்பங்கள் அவ்வளவும், தொடர்நிலைச் செய்யுள்களே.

ஆகவே தமிழில் தொடர்நிலைச் செய்யுள்களுக்கும் குறைவில்லை !

ஆனாலும் தமிழ் என்றால் தனிப்பாடல்கள்தான். தனித்தனிப்பாடல்களில்தான் தமிழின் உண்மையான நயங்களையும் வேகங்களையும் பார்க்கலாம்.

வானத்தில் விளைந்த தெய்வச் சுடர்களைப்போல தமிழில் விளைந்த தெய்வச் சுடர்கள்தாம் தனிப்பாடல்கள்.

ஒன்றன்மேல் ஒன்றாகச் செங்கலை வைத்து அடுக்குவது போல விசயங்களை மேலே மேலே ஏற்றி வைத்துவிட்டால் மட்டும் கவி ஆகிவிடாது. சம்பவங்களை அடுக்கிவைப்பது வெறும் சரக்கு மூட்டைதான். ஓசை என்னும் கயிற்றால் கட்டப்பட்ட சரக்கு மூட்டைதான்.

சரக்கு மூட்டையில் உப்பு, புளி, வற்றல் என்று சரக்கு இருக்கும். ஆனால் உயிர் இருக்குமா ? உணர்ச்சி இருக்குமா ? ஒளி இருக்குமா ? ஒன்றுமே இருக்காது.

உண்மையானபாடல் என்றால் அது உணர்ச்சியின் அவதாரந்தான். உணர்ச்சியானது அனுபவமாய்க் கரைய வேண்டும். கரைந்து கரைந்து ஆனந்தமாய் ஊறவேண்டும்.

புஷ்பத்தில் தேனுறுவது போல அனுபவத்திலிருந்து ஆனந்தம் ஊறிக் கொண்டே இருக்கவேண்டும். அற்புதத்திலும் அற்புதமான இந்த ஆனந்தத்தில் தமிழானது கலந்து கரைந்து விடுகிறது. தாளம், இசை, நடனம் என்று அம்சம் அம்சமாகக் கரைந்து கலந்து விடுகிறது தமிழ்.

அனுபவமும் தமிழும் இரண்டறக் கலந்து எடுக்கும் அவதாரந்தான் பாடல் - தமிழிலுள்ள தனித்தனிப் பாடல்கள்.

பூர்வகாலத்தில் கிரேக்கர்களும் பாடல்களை உணர்ச்சிபூர்வமாக அனுபவித்திருக்கிறார்கள். பாடல்களை 'லிரிக்' என்னும் செல்லப் பெயரிட்டே அவர்கள் அழைத்தார்கள்

கிரீஸ் தேசத்தை ஒட்டிய கடலில் சில சின்னஞ்சிறு தீவுகள். அந்தத் தீவுகளில் ஆடுமாடு மேய்ப்பவர்கள் 'யு' வடிவமான ஒரு வாத்தியத்தை வாசித்து மகிழ்ந்தார்கள். அந்தக் கருவியிலிருந்து நவநவமான பண்கள். தெய்வீக இசை பொங்கிவழிந்தது. அந்த இசையால் அந்தப் பகுதி முழுவதும் ஆனந்தமயமாகப் பூத்துக் குலுங்கியது.

தீவை ஒட்டி கப்பல்கள் போவதும் வருவதுமாக இருக்கும். கப்பல்களில் இருந்த மாலுமிகளும், ஊழியர்களுங்கூட அந்தத் தேவ கானத்தில் சொக்கி மயங்கினார்கள்..

அப்படி அவர்கள் வாசித்த இசைக் கருவிக்கு 'லயர்' என்று பெயர்.

லயர் என்னும் வாத்தியத்திலிருந்து வந்த தேவகானம் போல கிரேக்க மொழியிலுள்ள தனிப்பாடல்களும் கேட்பவர்களை வசப்படுத்தின. அதனால் பாடல்களை - தனிப்பாடல்களை 'லிரிக்' என்றே அழைத்தார்கள். (லயர் - லிரிக் ஒலித் தொடர்பு).

தமிழ்ப் பாடல்கள் ஒவ்வொன்றும் 'லிரிக்' தான். தனிப்பாடல்கள் தான்.

எடுத்துக்காட்டாகச் சில பாடல்கள்.

கடவுள் எங்கே இருக்கிறார் என்று கேட்பதும், அவர் தூணிலும் இருக்கிறார் துரும்பிலும் இருக்கிறார் என்று பதில் சொல்வதும் படாடோபமான அலங்காரபாணிதான். கடவுள்தத்துவத்தை அனுபவித்த - அனுபவிக்கிற உண்மை அதில் இல்லை.

கடவுள் எங்கும் இருக்கிறார். அவர் இல்லாத இடமே இல்லை. கடவுளைத் தவிர வேறு என்ன இருக்கிறது? என்பதல்லவா உண்மை.

அனுபவித்துச் சொல்கிற உண்மை என்றால் அது இந்த மாதிரித்தான் இருக்கும்.

இனி நம் உடம்பைத் தொட்டால் தொட்டது தெரிகிறது. கிள்ளினால் தெரிகிறது. ஊசிகொண்டு குத்தினால் தெரிகிறது. ஏன் ? உடம்பு முழுவதும் உணர்ச்சி நிறைந்திருக்கிறது. உயிருக்குயிராய் நிறைந்திருக்கிறது உணர்ச்சி. உணர்ச்சியானது உடம்பில் அங்குதான் இருக்கிறது. இங்கு தான் இருக்கிறது என்றால் அது உண்மையாகுமா ?

உடம்பு முழுவதும் நிறைந்திருக்கிறது உணர்ச்சி. அது இல்லை என்றால் ஒன்றும் இல்லைதான். அது இருக்கிறதென்றால் எல்லாம் இருக்கிறது. உடம்பு, உயிர், எல்லாம் உணர்ச்சிதான்.

இனி, கடவுள் தத்துவமும் அப்படித்தான். அதுஒன்றுதான் உண்மை. அதைத் தவிர வேறொன்றும் இல்லை.

இனி, வார்த்தையில் அதன் பொருள் நிறைந்திருக்கிறது. யானை என்ற சொல்லுக்குள் யானை நிறைந்திருக்கிறது. யானையைத் தவிர வேறொன்றும் அதனுள் இல்லை. புஷ்பத்தில் மணம் நிறைந்திருக்கிறது. அப்படியே உடம்பில் உயிர் நிறைந்திருக்கிறது.

கடவுள் தத்துவமும் அண்டபிண்ட சராசரம் அவ்வளவிலும் நிறைந்திருக்கிறது. கடவுளின் அருளைத் தவிரவேறு எதுவுமே இல்லை. இந்த உண்மையை அனுபவிக்க அனுபவிக்க ஆனந்தம் ஊறத்தானே செய்யும் ? அந்த ஆனந்தம் எப்படிப் பாடலாய் எழுந்து நிற்கிறதென்று பாருங்கள்.

உரையும் பொருளும்,
உடலும் உயிரும்,
விரையும் மலரும்போல்
விம்மி, - புரைஇன்றி
சென்றவா(று) எங்கும்
திருக்கயிலை எம்பெருமான்
நின்றவா(று) அன்றோ
நெறி !

(கைலைபாதி காளத்தி பாதி அந்தாதி)

அற்புதமான பாடல். பாடப்பாட நமது உணர்ச்சி முழுவதும் ஆனந்தம் நிறைந்துவிடும். பூவில் மணம் நிறைந்தது போல ஆனந்தம் நம்முள் நிறைந்துவிடும். இனி இன்னொரு தனிப்பாடல்.

காதல் என்பது வேறு. ஆசை என்பதுவேறு. காதல் என்பது ஒன்றை மதிக்கும். அதில் தன்னையே கரைத்து விடத்தவமிருக்கும். ஆசையின் காரியம் அப்படிஇல்லை. ஒன்றை வளைத்து மடக்கி அதைத் தன் கட்டுப்பாட்டில் கொண்டு வரத் துடிக்கும்.

லட்சத்தில் ஒருவர் கோடியில் ஒருவரே காதல் வயப்படுவர். அப்படிக்காதல் வயப்பட்டுக் கரைகிறவர் ஞானியாக இருப்பார். அல்லது வள்ளுவர் கம்பர் போன்ற கவிஞராக இருப்பார். மற்றவர்கள் எல்லோரும் ஆசையில் சிக்கி உழல்கிறவர்கள்தாம்.

பணம், புகழ், அதிகாரம், செல்வாக்கு, தோரணை இப்படி எத்தனையோ அம்சங்கள் மனுசனை ஆசைக்குள் தள்ளி குரங்காட்டம் போட வைக்கின்றன. பெண்ணாசை என்னும் காமவெறியும் அந்த அம்சங்களைச் சேர்ந்தது தான்.

இனி, ஒரு அழகான பெண் கோயிலுக்குப் போகிறாள். மேலக் கோபுரவாசல் வழிசெல்ல வீதி வழிவருகிறாள். அவள் அழகில் மனசைப் பறிகொடுத்து விட்டான் பட்டிக் காட்டான் ஒருவன். அவள் பின்னாலேயே பம்மிப் பம்மி அவன் போனான். கிட்ட நெருங்கினான். ஒருமாதிரிப் பார்த்தான். அசடு வழியப் பல்லைக் காட்டினான்.

என்ன வேண்டும், ஏன் இப்படி பார்க்கிறீர்கள்? என்று கேட்டாள் பெண். முன்னுக்குப் பின்னாக ஏதேதோ உளறினான் ஆசாமி.

சரியான கிறுக்குத்தான் என்று பட்டுவிட்டது பெண்ணுக்கு! 'பயலை ஒருமாதிரி சமாளித்துத் தொலைக்க வேண்டுமே' என்று எண்ணிய பெண், 'நீ இங்கேயே இரு. நான் கோவிலுக்குப் போய்விட்டு வருகிறேன்' என்று அவனை மேலக்கோபுர வாசலிலேயே நிற்கவைத்துப் போய்விட்டாள்!

பயலுக்கு தலைகால் புரியவில்லை. ஒரே ஆசை மயக்கம். உடம் பெல்லாம் வேர்த்து விட்டது. கையும் ஓடவில்லை. அவனுக்குக் காலும் ஓடவில்லை!

கோயிலுக்குள் போன பெண் ஆர அமரச் சாமி கும்பிட்டாள். பிறகு கீழ்க் கோபுர வழியாக வெளியே வந்தாள். வேறொரு பாதையில் வீட்டுக்குப் போய்விட்டாள்!

இருந்திருந்து பார்த்தான் ஆசாமி. ஒவ்வொருவரையும் உற்று உற்றுப் பார்த்தான். பொறுமை போய்விட்டது. கிறுக்கன்மாதிரி வருகிறவர் போகிறவர்களிடமெல்லாம் அந்தப் பெண்ணைப் பற்றி விசாரிக்க ஆரம்பித்து விட்டான்.

அவள் பெயரென்ன என்று கேட்டால் சொல்லத் தெரியவில்லை. எங்குள்ளவள் நீ சொல்கிற பெண் என்றாலும் அதற்கும் பதில் சொல்ல வழியில்லை அவனால்.

அப்படி இருப்பாள் இப்படி இருப்பாள் என்ற சொல்கிறானே தவிர உருப்படியாக ஒருவிபரமும் சொல்லத் தெரியவில்லை.

விபரம் இல்லாமல் கேட்டால் எப்படியப்பா பதில் சொல்வது என்று ஒவ்வொருவரும் ஏளனமாக இவனைப் பார்த்தார்கள். ஒருமாதிரிச் சிரித்தார்கள்.

ஆசாமிக்கு ஒன்றும் ஓடவில்லை. கண்ணைக் கட்டி காட்டில் விடப்பட்டவனைப் போலத் தடுமாறினான். ஆசையும் வெறியும் அவனை அணுவணுவாய் உரித்துத் தின்ன ஆரம்பித்துவிட்டன.

பைத்தியம் புலம்புவது மாதிரி புலம்பவே ஆரம்பித்து விட்டான்.

செவ்வாம்பல் புஷ்பம் போன்ற அவள் அதரம். முல்லை மலர்களைச் செவ்வாம்பலில் தொடுத்து வைத்தாற்போன்ற பற்கள். வேல் போன்ற கண்கள். மார்பில் பாய்ந்து ஈரல் குலையை உருவி எடுக்கும் பார்வை' இப்படி ஒவ்வொன்றையும் வருணிக்க ஆரம்பித்துவிட்டான் ஆசாமி.

'இவனை விடாதே, அணுவணுவாய்க் கொல்' என்று மன்மதனுக்கு கைஜாடை காட்டிவிட்டு, என்னைக் கோபுர வாசலில் உட்காரவைத்துப் போய்விட்டானே! என்று அலறுகிறான் ஆசாமி.

எப்படி என்று பாடலில் பார்க்கலாம்.

இல்லென்பார்	தாம்அவரை,
யாம் அவர்தம்	பேர்அறியோம்!
பல்லென்று	செவ்வாம்பல்
முத்தினையும்	பாரித்துக்;
கொல்லென்று	காமனையும்
கண்காட்டி,	கோபுரக்கீழ்
நில்என்று	சொல்லி
நிலைநிறுத்திப்	போனாரே
	(தனிப்பாடல் திரட்டு)

இல்என்பார் - விலாசம் தெரியவில்லை என்றார்கள்.

பெண்ணின் மோகவெறி என்ன பாடுபடுத்துகிறது இளைஞனை. அவன் தவிக்கிற தவிப்பை அப்படியே கையில் எடுத்துக் காட்டுகிறது பாடல்.

இனிவேறொரு தனிப்பாடல்.

மேற்கு மலைத் தொடர்ச்சியில் சேலம் தருமபுரி மாவட்டத்தை ஒட்டி ஒரு சிறுபிரதேசம். அதைஒரு குறுநில மன்னன் ஆண்டுவந்தான். அவன்நாடு முழுவதும் வானளாவிய மரங்கள் நிறைந்த காடுகள்தாம். அந்தக் காட்டுக்குள்ளே திட்டித் திட்டாகப் பெரிய பெரிய பாறைகள் - குறுமலைகள். பாறைகளுக்கு இடைஇடையே பிரமாண்டமான கருங்கற்கள்.

கூட்டம் கூட்டமாய்ச் சில இடங்களில் கருங்கற்கள் கிடக்கின்றன. ஏதோ மந்திராலோசனை நடக்கும் இடம் போலத் தோன்றும் அவை.

வேறுசில இடங்களில் கற்கள் ஒன்றை ஒன்று ஒட்டிக் கிடக்கும். அவை ஒருவர் கையை ஒருவர்பிடித்து ஆவலோடுபார்ப்பது போல இருக்கும்.

இனி, பாறைகள் கூட்டம் கூட்டமாய்ச் சேர்ந்து கிடப்பதோ நூறு இருநூறு என்று யானைகள் கூடி ஆலோசனை நடத்துவதுபோல இருக்கும்.

புலவர் ஒருவர் குறுநில வேந்தனை - வள்ளல் பிராணைத் தேடி அந்தக் கானகம் வழியே போகிறார்.

பாறைகளும் க்ருங்கற்களும் படுத்தும், உட்கார்ந்தும், நிமிர்ந்து நின்றும் கம்பீரமாகக் காட்சி அளிப்பதை அனுபவிக்கிறார்.

அம்மியும் கல்தான். குழுவியும் கல்தான். ஆட்டுரலும் கல்தான். சிற்பமும் கல்தான். அட்டா! இவ்வளவுக்கும் மூலமாய் இருக்கும் கருங்கல்பாறைகள் எவ்வளவு ஓய்யாரமாய் இருக்கின்றன.

இயல்பாகவே இப்படி இருக்கின்றனவா? இல்லை. பாறைகளின் வனப்பையும் அதிகாரத்தையும் எடுத்துக் காட்ட யாராவது அணிவகுத்து நிறுத்தி வைத்திருக்கிறார்களா?

இப்படி வியப்படைகிறார் கவிஞர். கவிஞரின் வியப்பு பாடலாய் எழுந்து வருகிறது.

கானக	நாடன்
கருங்கோன்	பெருமலைமேல்,
யானை	கிடந்த(து)
அனைய	பெருங்கற்கள்
தாமே	கிடந்தன
கொல்லோ!	அவைஏற்றி
பெற்றி	பிறக்க வைத்-
தார்உளர்	கொல்லோ!

(பழம்பாடல்)

அருமையான பாடல். விஷயம், உணர்ச்சி, தாளம் மூன்றும் கைகோர்த்துக் களிநடம் புரிகின்றன பாடலில்.

நாயகனின் நாட்டுவளத்தை நாயகி அனுபவித்துச் சொல்லும் துறையில் வைத்துப் பார்த்தால் இன்னும் வியப்பாக இருக்கும் பாடல். நாயகனுடைய அடக்கம், அந்த அடக்கத்துள் கிடக்கிற ஓய்மையும், தோரணை இவற்றை அனுபவித்து அந்த அனுபவத்தை ஒருசொகுசான போக்கில் சொல்கிறாள் என்று பார்த்தால் அற்புதரசம் தொட்ட தொட்ட இடமெல்லாம் சொட்டும்.

இனி, நன்றி உணர்வு பற்றிய பாடல் ஒன்று. அணைக்கட்டுகள், துறைமுகங்கள், கோட்டை கொத்தளங்கள், அரண்மனைகள், கோயில்கள் எல்லாவற்றுக்கும் மூலமந்திரம் கல்தான் - பாறைதான்!

அதுமட்டுமா! நாம்வாழும் இந்த உலகமே ஒரு பெரிய பாறைதான். சூரியனிலிருந்து தெறிந்து விழுந்த ஒரு நெருப்புக் கோளம் கோடான கோடி வருடங்களாய் ஆறி ஆறி பெரிய பாறையாகி விட்டது. அந்தப் பாறையே மணலாக நொறுங்கியது. மண்ணாக உதிர்ந்தது.

நெருப்புத் துண்டுகளைச் சாம்பல் பொடி மூடி இருப்பதுபோல உலகம் என்னும் பெரும்பாறையை மண்ணும் மணலும் மூடி இருக்கின்றன.

இத்தனை பெருமை மிக்க பாறையே - மலையேகூட மனிதனைக் கண்டால் குழைந்து வளைந்துவிடும்.

மனிதனிடம் உள்ள அன்பு, பொறுமை, உபகாரம், மரியாதை முதலிய பண்புகளைப் பார்த்துப் பார்த்து உருகிக் கரைந்துவிடும்.

விந்தியமலை, ராக்கிமலை, இமயமலைகூட வாய்பொத்திக் கைகட்டி வணங்கும் மனிதனைப் பார்த்து.

உன்னதமானவன் மனிதன். அவனுடைய ஞானமும் தெளிவும் புனிதமானவை. அவனுடைய எளிமை, இனிமை, அடக்கம், பணிவு முதலிய பண்பாடோ தெய்வீகமானவை.

இது சம்பந்தமாக மகாகவி கம்பரிடம் கேட்போம்.

பாண்டிய மன்னனைப் பார்ப்பதற்காக மதுரைக்கு வந்தார் கம்பர். கவிஞரை வரவேற்று உபசரித்தான் பாண்டியன்.

மந்திரி பிரதானிகளோடும், உற்றார் உறவினர்களோடும் குடும்பத் தோடும் சேர்ந்து கவிஞரிடம் கேட்டுக் கேட்டுப் பாடல்களை அனுபவித்தான்.

ஒவ்வொரு நாளும் கம்பருக்குப் புதிய புதிய விருந்துதான், உபசாரந்தான்.

ஒருநாள் முத்துப் பல்லக்கை ஜோடித்து கம்பரை அதில் அமரச் செய்து மேளதாள முழக்கத்தோடு பட்டிணப் பிரவேசம் பண்ண ஏற்பாடு செய்துவிட்டான் பாண்டியன்.

வீதி உலா முடிந்து முத்துப் பல்லக்கு அரண்மனை முற்றத்தில் வந்து இறங்கியது. கம்பரும் பல்லக்கிலிருந்து இறங்கி வெளியே வந்தார். ஆளோடு ஆளாக பாண்டியனும் தோள் கொடுத்துப் பல்லக்கைச் சுமந்து வந்திருக்கிறான் என்பது கம்பருக்குத் தெரிய வந்தது. மனம் நெகிழ்ந்து விட்டது கம்பருக்கு.

இந்த நேரத்தில் பல்லக்கின் பின்பக்கத்திலிருந்து தோளைத் தட்டி உதறியபடியே கம்பர்முன் வந்து வணங்கினான் பாண்டிமாதேவி!

'என்னம்மா காரியம் இது? என்று கம்பர் நெகிழ்ந்தார். அவர் கண்ணில் நீர் சுரந்தது.

'கவிஞர் பெருமானுக்கு என்னால் இயன்ற கைங்கர்யம் செய்ய இன்று கொடுத்து வைத்தது' என்றார் பாண்டிமாதேவி.

பக்திப் பெருக்கெடுத்து விட்டது கம்பருடைய இதயத்தில்.

'அம்மா தாயே! உன்னுடைய பண்பாட்டுக்கும் சீலத்துக்கும் நிகராக இந்த உலகில் ஒன்றுமே இல்லை.

உனக்கு இணையாக உமாதேவியார் ஒருவரைத் தான் சொல்லலாம். ஆனால் அந்த அம்மையார் ஜாதகத்தில் கூட கோளாறு உண்டு. உன் ஜாதகத்திலோ யோகந்தான். குறையே கிடையாது !

எப்படி என்று கேட்கிறாயா ?

உமையம்மையைக் கைப்பிடித்த பெருமான் அதேகையில் திருவோடு ஏந்தினான் !

அம்மா ! பாண்டிமாதேவியே !! உன் கையைப் பிடித்த பாண்டியனோ.

பாடலில் பார்ப்போம் மீதியை.

உமையாளும்	நீயும்
ஒருங்கொப்பே;	ஒப்பில்
உமையாளக்(கு)	அங்குண்டோர்
ஊனம் !-	உமையாள்தன்
பாகம்தோய்ந்(து)	எம்மான்
பலிக்குழன்றான்;	பாண்டியன்நின்
ஆகம் தோய்ந்(து)	ஆண்டான்
அரசு !	

(தனிப்பாடல்)

பாட்டென்றால் இதுவல்லவா பாட்டு. நன்றி உணர்ச்சியை எத்தனை சொகுசோடும் ஓய்யாரத்தோடும் எடுத்துக் காட்டுகிறது பாட்டு - தனிப்பாட்டு.

மனிதனிடம் தெய்வாம்சம் என்று ஒன்று உண்டென்றால் அது நன்றி உணர்வுதான். கண்ணுக்குப் புலப்படாது நன்றி உணர்வு. ஆனாலும் கோடி சூரியப் பிரகாசத்தோடு அதை ஜொலிக்க வைக்கிறது தனிப்பாடல்.

இனி, சாதாரணம் என்று நாம் நினைக்கிற புல் - பசும்புல் சம்பந்தமான பாடல் ஒன்று.

பிரமாண்டமான மலையைப் பார்த்துவிட்டு, மலையைவிட மகத்தான மனிதனையும் பார்த்துவிட்டு, எளிமைக்கும் எளிமையான புல்லைப் பார்ப்பது ஒருவிநோதந்தான். அதுவும் தனிப்பாடல்மூலம் பார்ப்பது இன்னும் விநோதமே !

வாழைமரம் சிறியது. ஆனால் அதனிடமிருந்து வருகிற இலையோ கைமுழத்துக்கு மூன்று நான்கு என்று போகிறது. அகலமும் ஒருமுழம் வரைகூட இருக்கிறது.

புளிய மரமோ மிகப் பெரிய மரம். அதன் இலையோ மிகமிகச் சிறியது. ஏன் இந்த வேடிக்கை என்பது யாருக்கும் தெரியாது.

வாழை, புளி போன்ற மரங்களுக்கே தெரியாது.

லூதர் பர்பாங்க் என்று அமெரிக்காவில் ஒருவர் இருந்தார். காய்ந்த குச்சி ஒன்றுபோதும் அதை வைத்துக்கொண்டு கலிபோர்னியோ முழுவதையும் தோப்பும் தூரவு(சோலையு)மாக ஆக்கிவிடுவேன் என்று மார்பு தட்டினார். அப்படியே காரியங்களையும் ஒவ்வொன்றாகச் செய்தார்.

தாவர உலகத்தின் புதிய பிரமா என்று கூட அவரைப் பாராட்டினார்கள். அப்படிப் பாராட்டப்பட்ட லூதர் பர்பாங்கிடமே வாழை இலை, புளிய இலை பற்றிக் கேட்டால் பரக்கப் பரக்க விழிப்பார். தெரியாது என்று கையை விரித்து விடுவார்.

சின்னஞ்சிறிய இலையிலேயே அத்தனை அற்புதங்கள் உள்ளன.

இனி, வாழைத் தண்டு மிகமிக மென்மையானது. கடுங்குளிரையோ கொடும்வெயிலையோ வாழைத்தண்டால் தாங்க முடியாது.

அதனால் தண்டைச் சுற்றி மடல்கள் பொதிந்து கிடக்கின்றன. மடலின் உட்பகுதியில் ஆயிரக்கணக்கில் கண்ணறைகள் உள்ளன. பொடிப் பொடியான இந்தக் கண்ணறைகள் என்ன செய்கின்றன? குளிரின் கொடுமையையும் சூட்டின் கடுமையையும் வடிகட்டி தேவையான அளவுக்கு அவற்றை உள்ளே விடுகின்றன.

இந்த அதிசயத்தைப் பார்த்தால் வாழையை மூன்று சுற்றுச் சுற்றி அதன் காலில் விழுந்து கும்பிடத் தோன்றும்.

ஆனாலும் இந்த ஏற்பாட்டை வாழை செய்யவில்லை. இந்த ஏற்பாடு எப்படிவந்தது என்று வாழைக்கே தெரியாது.

கடவுள் தத்துவத்தை வானம், கடல், மலை, விலங்கு, மனிதன் இவைகளின் மூலம் பார்ப்பதை விட வாழைபோன்ற தாவரங்களின் மூலம் பார்ப்பது எளிது.

அதனால்தான் கம்பர் சொன்னார்.

‘வேதம், உபநிஷதம், தேவாரம், திருவாசம், விஞ்ஞானம், மெய்ஞ்ஞானம் முதலிய தத்துவங்களை ஒதுக்கிவைத்துவிட்டு, காட்டுக்குள் வந்து மரத்தோடு மரமாக - இலையோடு இலையாகக் குடிபுகுந்து விட்டான் இறைவன்’ என்று..

**“மறைகளை மறைத்துப்போய்
வனத்துள் வைகுவான்”**

என்ற பாடுகிறார்.

கடவுள் தத்துவத்தை வாழை தெளிவாகக் காட்டுகிறது. அதையும் விடத் தெளவாகக் காட்டி விடுகிறது புல் - சின்னஞ்சிறிய பசும்புல்!

காடாக மண்டிப் பச்சைப்பசேல் என்று நிறைந்து கிடக்கிறது பசும்புல்.

யாராவது விதை தூவி இந்தப் புல்லை விதைத்தார்களா? இல்லையே!

கண்ணுக்குத் தெரியாமல் மண்ணோடு மண்ணாய்க் கிடக்கின்றன புல் பூண்டுகளின் வித்துக்கள். எப்பொழுதுவருமோ மழை என்று தவித்துக் கொண்டு கிடக்கின்றன அவை. பன்னீர் தெளித்ததுபோல நாலுதுளிகளை தெளித்துவிட்டால் போதும். குப்பென்று பூத்துக்குலுங்கி விடும் பசும்புல்.

சிறிய புல். அதில் சின்னஞ்சிறிய பொடித்தண்டு. சேலைகட்டியது போல அதில் இரண்டு பொடிமடல்கள். உச்சியிலா ஒரு ஊசி முனை. அதன்மேல் கண்ணாடிக் குண்டுபோல ஏறி அமர்ந்திருக்கும் பனித்துளி.

யௌவனமும் வனப்பும் மிக்க இளநங்கையின் கொண்டையில் வைரப் பதக்கத்தைச் சூட்டியதுபோல புல்லின் உச்சியில் கொலுவிருக்கும் பனித்துளி.

புல்லைக் கிள்ளி வாயில் போட்டால் ஒரு தினுசான இனிப்புச் சுவை தட்டுப்படுகிறது. பசு, மான், முயல் முதலியவற்றுக்கு ஜீவ சத்தாக இருக்கிறது இந்தச் சர்க்கரைச் சுவையோடு கூடியபுல்.

பச்சைப் பசேல் என்ற இந்தப்புல் ஆகாரம் ஆகி வெள்ளை வெளேரென்று பாலாகச் சொரிகிறது.

பால் இல்லை என்றால் உலகம் என்ன பாடுபடும்?

புல்லில் உள்ள அற்புதத்தைப் பார்த்தாலே போதும். வேறு ஒன்றையும் பார்க்கத் தோன்றாது. தடித்தனம் செளடால்தனம் எல்லாம் ஓடிவிடும். உணர்ச்சிக்குள் கனிவு ஏற்பட்டு விடும். பக்தியானது பழுத்துப்பழுத்து ஞானப் பழமாகிவிடும் மனம்.

இந்தப் புல்லையே வலுவான தண்டாயுதமாக வைத்திருக்கிறான் இறைவன்! கடவுளாவது கத்தரிக்காயாவது! என்னும் பேர்வழிகளின் மண்டையில் இந்தப் புல்லைக் கொண்டே ஒரு தட்டுதட்டுவான் இறைவன். அவ்வளவுதான். அவர்கள் மூளை கலங்கிவிடும். பிறகு தெளிந்து நிற்கும். இதை மனதில் வைத்தே பக்தர் ஒருவர் முருகப் பெருமானை நோக்கி! ஐயா முருகையா! நீ புல்லை அல்லவா உறைப்பான படையாக வைத்திருக்கிறாய்! என்று வியக்கிறார்.

**புன்தலைய பூதப்
பொருபடையாய்!**

(புன்தலை - புல்)

இனி, இந்தப் புல்லின் கொண்டையில் வயிரமணி போல உட்கார்ந்து மினுக்கும் நீர்த்துளி தாங்கிய புல் முனை எப்படி இருக்கிறது. அதாவது பார்வைக்கு எப்படித் தெரிகிறது?

ஊசிகொண்டு முத்துகளுக்குத் துளைபோட்டுக் கோப்பது போல இருக்கிறதாம்.

**ஊசி அறுகை
உறுமுத்தம் கோப்பனபோல்
மாசி உருபனிநீர்
வந்துறைப்ப....**

(பழம்பாடல்)

(அறுகை - அறுகம்புல். மாசிஉருபனி நீர் - மாசிமாதத்தில் கொட்டும் பனி. வந்து உறைப்ப - புல்லின் மேல் தங்க. உறைதல் - தங்குதல்).

இப்படிக் காட்டுகிறது பழமையான ஒரு தனிப்பாடல் பகுதி.

இனி, பசும்புல் ஒன்றின் தலையில் பனித்துளி ஒன்று உட்கார்ந்திருக்கிறது.

இரவு மணி ஏழு இருக்கும். வீட்டுத்தோட்டத்தில் ஒரு சாய்வு நாற்காலியைப் போட்டு உட்கார்ந்திருக்கிறோம். புல்லையும் அதன்மேல் உட்கார்ந்திருக்கும் நீர்த்துளியையும் பார்க்கிறோம்.

மின்விளக்குகள் எரிகின்றன. தோட்டத்து மூலையில் ஒரு பெரிய பனைமரம்.

விளக்கொளியானது பனித்துளிமேல் ஒரு சாயலில் விழுந்து பளிச்சிடுகிறது. ஒரு கோணத்தில் நாம் அந்த நீருண்டையைப் பார்க்கிறோம். அந்தச் சின்னஞ்சிறிய பனித்துளிக்குள் பனைமரத்தின் துரென்ன, மட்டைகள் என்ன, ஓலைகள் என்ன, பனையின் உயரம் என்ன, பருமன் என்ன அவ்வளவும் முழுக்க முழுக்கத் தெரிகின்றன!

வெளியிலிருக்கும் பனைமரத்தைவிட பனித்துளிக்குள் இருக்கும் பனைமரம் மிக்க பிரகாசமாக இருக்கிறது. இது அதிசயந்தானே?

இனி, திருவள்ளுவர் பாடிய குறட்பாக்கள் அளவில் சிறியவை. ஒன்றரையே அரைக்கால் வரியில் அமைந்தவை. பனித்துளிபோலச் சின்னஞ்சிறிய பாக்கள் வள்ளுவனார் குறட்பாக்கள்.

ஆனால் அந்தக் குறட்பாக்களோ மனிதவாழ்க்கையின் எல்லையற்ற அகல நீளங்கள் அத்தனையையும் காட்டிவிடுகின்றன. ஆழங்களையும் காட்டிவிடுகின்றன. வாழ்க்கையின் முண்டு முடிச்சுகள், மேடுபள்ளங்கள், உணர்ச்சிகள், அவற்றின் முரண்பாடுகள் அத்தனையையும் காட்டிவிடுகின்றன.

இதுவும் அதிசயந்தானே?

இந்த அதிசயங்களை வைத்துக் கவிஞர் ஒருவர் பாடுகிறார்.

தினை அளவு	போதாச்
சிறுபுல்நீர்	நீண்ட
பனைஅளவு	காட்டும்
படித்தால்;-	மனைஅளகு
வள்ளைக்கு	உறங்கும்
வளநாட!	வள்ளுவனார்
வெள்ளைக்	குறட்பா
	விரி

(திருவள்ளுவமாலை)

தினை - ஒருவகைச் சிறிய தவசம். பனை அளவு காட்டும் படித்து - பனைமரத்தையே அளந்து காட்டுவதுபோல் காட்டிவிடும். அதுபோல - அதாவது நீர்த்துளி காட்டுவது போல் குறள்வெண்பா வாழ்க்கையின் மர்மங்களை எல்லாம் காட்டிவிடும். மனை அளகு - கிளி. வள்ளைக்கு